

கம்ப ராமாயணம்
புத்தகாண்டம்
கும்பகர்ணன் வதைப் படலம்

11
A

அச்சுப்பதிவு:
நாமகள் அச்சகம், யாழ்ப்பணம்

உ பதிப்புரை

1957—1960-ம் ஆ-ல் நிகழும் G. C. E. (சாதாரணப்) பரீட்சைக்கு உரிய இலக்கியமாகிய கம்பராமாயணம்—யுத்த காண்டம் — ரும்பகருணன் வதைப் படலம் — 1-170 செய்யுளும் தக்க உரையும் அமைந்த புத்தகம் ஒன்று எமது வெளியீடாக வரல்வேண்டும் என்ற அவா எம்மை ஊக்கியது. அதனால், வண்ணார்பண்ணை — நாவலர் சைவப்பிரகாச வித்தியா சாலைத் தலைமையாசிரியராக அமர்ந்து G. C. E. வகுப்புமுடிய வுள்ள உயர்தர வகுப்புக்களுக்குப் பல ஆண்டுகளாகத் தமிழிலக்கண இலக்கியங்களைப் போதித்துவரும் அனுபவ முடையவரும், பண்டித, பாலபண்டித பரீட்சார்த்திகளுக்குக் கற்பித்து வருபவரும், இவ்வித நூல்கள் பலவற்றிற்கு உரை எழுதி வெளியிட்டவருமாகிய பண்டிதமணி, வித்துவான், திரு. ந. சுப்பையபிள்ளை அவர்களிடம் இவ்வுரையை எழுதியுதவும்படி வேண்டிப் பெற்று வெளியிடலாயினேம்.

வித்துவான் அவர்களுடைய கல்வியறிவு, ஆராய்ச்சி, போதனைசக்தி, உரையெழுதும் வன்மை முதலியவற்றைப் பற்றி அவர்களிடம் கற்றவர்களும், ஏனைய ஆசிரியரும், பிறரும் நன்கறிவார்களாதலின், அவற்றை யாம் எடுத்துக் கூறுதல் மிகையாகும்.

கம்பராமாயண யுத்தகாண்டம் முழுவதுக்கும் திரு. வை. மு. கோபாலகிருஷ்ணமாசார்யர் அவர்களின் உரைப் பதிப்பு பொழியுபுரையும் விசேடவுரையுள் கூடியதாக வெளிவந்திருப்பதைப் பலர் அறிந்திருக்கலாம். ஆனால், மாணவர்க்கு ஏற்றமுறையில், இப்பாடப்பகுதிச் செய்யுளும் பதவுரையும் விளக்க விசேடவுரையும் பொருந்திய ஒரு புத்தகம் வெளிவருதலே பெரிதும் நன்மைபயக்கும் என்று கருதி, அதற்கு ஏற்ற முறையில் இவ்வுரைநூல் ஆக்கு வித்துப் பெறப்பட்டது. ஆதலின், இந்த எமது வெளியீடு மாணவர்க்குப் பெரிதும் பயன்படும் எனக் கருதுகின்றேம்.

வித்துவான் அவர்கள் தம்முடைய பை அலுவல்களுக்கு இடையில் எமது வேண்டுகோளை மறுக்காமல் ஏற்று இவ்வுரைநூலை ஆக்கி யுதவியமைக்கு யாம் பெரிதும் நன்றிபாராட்டுங் கடப்பாடுடையேம்.

இந்நூலை அழகாக அச்சிட்டுதவிய யாழ்ப்பாணம் நாமகள் அச்சகத்தாருக்கும் எமது உளங்கனிந்த நன்றி உரியதாகுக.

இவ்வெளியீட்டை ஆசிரிய உலகமும் மாணவரும் ஆதரித்து, எம்மை இதுபோன்ற பணிகளில் ஊக்கப்படுத்தும்படி வேண்டுகின்றோம்.

பதிப்பாளர்.

திருநெல்வேலிச் சைவாசிரிய கலாசாலைத்

தமிழ்ப்பேராசிரியர்

பண்டிதமணி திரு. சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள்

வழங்கிய

அணிந்துரை

ஸ்ரீ லக்ஷ் ஆறுமுகநாவலர் அவர்களின் மருகரும் மாணவருமான வித்துவசிரோமணி ந. ச. பொன்னம்பல பிள்ளை கம்பராமாயணத்தின் கவிநயங்களை, சொல்லும் முறையிற் சொல்லுவதற்குப் பிறந்த ஓர் அபர கம்பர். அவரிடம் பயின்ற பலநூறு மாணவர்களில் முதல் வரிசையைச் சேர்ந்தவர் உரையாசிரியர் ம. க. வேற்பிள்ளை அவர்கள். பிள்ளை அவர்களுக்கு உரையாசிரியர் என்ற சிறப்புப் பெயர் வித்துவ சிரோமணியவர்களால் வழங்கப்பட்டது. வித்துவ சிரோமணி போல, உரையாசிரியரும் உரைசொல்லுவதிலும், உரை எழுதுவதிலும் பழைய மரபு பேணிச் சிறப்புற்றுத் திகழ்ந்தவர். வித்துவான் ந. சுப்பையாபிள்ளை அவர்கள், நாவலர் பரம்பரையில் உரையாசிரியர் அவர்களிடம், பழைய மரபுபேணிக் கசடறக் கற்றவர்கள்; வடமொழியில் காவிய வியாகரணங்களிலும் வல்லவர்கள். முப்பது வருஷங்களுக்கு மேல் தொல்காப்பியம் முதலிய இலக்கணங்களையும், சங்க காலத்துச் செய்யுள்களையும் பாடஞ்சொல்லி வருகின்றார்கள். பாடபுத்தகங்கள் எழுதுவதும் மரபு பிறழாது உரை வகுப்பதும் அநுபவங்கனிந்த வித்துவான் அவர்களுக்கே உரிமையாய் அமைந்தவை.

கும்பகருணன் வதைப் படலத்துக்கு வித்துவான் அவர்கள் எழுதி வெளியிட்ட உரை, மரபு தடுமாறுகின்ற இந்த மறுமலர்ச்சிக் காலத்திலே, ஒரு வரம்பாய் உரையாணியாய் அமைந்திருக்கின்றது.

உரைமுகத்தில் நூல்வரலாறு, நூலாசிரியர் வரலாறு, சுதாபாத்திரங்கள், கதைச் சுருக்கம் என்ற பகுதிகளும், இறுதியில் பரீட்சைப் பயிற்சிக்குரிய இரு வினாப்பத்திரமும் அமைந்திருக்கின்றன. இவை பரீக்ஷார்த்திகளுக்கு

இன்றியமையாதவை. கதாபாத்திரம் என்ற பகுதியில் இராவணன் கும்பகருணன் விபீடணன் மாலியவான் மகோதரன் என ஐந்து பாத்திரங்கள் வருகின்றன. இந்த ஐந்து பாத்திரங்களைப்பற்றிய குறிப்புக்களும், உரைப் பகுதியிற் கருத்து என்ற தலையங்கத்தில் வருஞ் சுருக்கமும் மாணவர் ஒரு வார்த்தையுந் தப்பாமல் மநநஞ் செய்தற் குரியவை. இவற்றை மநநஞ் செய்பவர்களுக்குச் சுருக்கமெழுதுதல் கட்டுரை எழுதுதல் என்ற பாடங்கள் தாமாகவே வலிய வரும்.

கொண்டுகூட்டும், 'சொற்பொருள் உணர்த்துஞ் சொல்வன்மை' என்று இலக்கணநூலார் விதந்து பாராட்டும் ஆற்றலை வருவித்தற்கு உபகாரமான பதவுரையும் எத்துணை அத்தியாவசியமானவை என்பது அநுபவம் படைத்த ஆசிரியர்களுக்கு இனிது விளங்கும். வித்துவான் அவர்களின் உரையில் அவ்விரண்டுந் திறம்பட அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

'இலக்கியங் கண்டு அதற்கு இலக்கணம் இயம்பல்' ஆகிய நல்ல முறையில் இலக்கணம் பயிற்றுதற்கு, இவ்வுரையிற் காட்டிய இலக்கண முடிபுகள் வாய்ப்பானவை.

விசேஷ கவிஞர்குக் கெழுதிய நயங்களும், சில இடங்களில் வரும் மறுப்புரைகளும் ஞாபகத்தில் இருத்தவேண்டியவை; நயம் எழுதுதற்கும், பிறர்முகம் மறுத்துத் தங்கோள் நிறுவுதற்குந் தக்க மாதிரிகைகள்.

இவ்வாற்றால், திருக்குறளுக்குப் பல நூறுரைகள் இருப்பினும், பரிமேலழகருரை இன்றியமையாததாய்ப் பேண்படுவது போல, கும்பகருணன் வதைப் படலத்துக்கு வித்துவான் அவர்கள் உதவிய உரை இன்றியமையாததாய்ப் பேண்பாலதொன்றேயாம்.

முகவுரை

கல்விப் பொதுத்தராதரப்பத்திர (சாதாரண)ப் பரீட்சைக்கு (G. C. E. Ordinary Level) 1957—1960-ம் ஆண்டுகளுக்குரிய இலக்கிய பாடமாகிய கம்பராமாயணம் — யுத்தகாண்டம் — ரும்பகருணன் வதைப் படலம் — 1-170 செய்யுளுக்கும் உரைநூல் வெளியிட விரும்பி, யாழ்ப்பாணம் — ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய புத்தகசாலை அதிபர் வேண்டிக்கொண்டதனால் யாம் இவ்வுரையை எழுதிக்கொடுக்க நேர்ந்தது.

இவ்வுரைநூலின் மூலபாடம் திருமயிலை-சண்முகம்பிள்ளை அவர்களாற் பரிசோதிக்கப்பட்டதும், திரு. க. இராமரத்னம் ஐயரவர்களாற் பரிசோதிக்கப்பட்டதுமாகிய இரண்டு மூலபாடப் பதிப்புக்களைப் பெரிதும் தழுவிடும், சிறுபான்மை பிற பாடபேதந் தழுவிடும் அமைக்கப்பட்டது. அப்பதிப்புக்களில் உள்ள பாடம் பெரும்பாலும் கதாசந்தர்ப்பங்கள் பொருட்சிறப்பு முதலியவற்றுக்கு ஏற்ற பாடமாகவுள்ளன. இம்மூலபாடம் சாத்தம்பாக்கம் கிருஷ்ணசாமி முதலியார் அவர்கள் பரிசோதித்த பிரதியோடு பெரிதும் ஒத்தேயுள்ளது.

இவ்வுரைநூல் பதவுரை, விசேடவுரை, பாடபேதம் இவற்றோடு பிரதான இடங்களில் அந்வயமுங் கருத்துரையுங்கொண்டதாக இயற்றப்பட்டது. விசேடவுரையில், செய்யுட் பொருளை ஐயமறத் தெளிவுபடுத்துதற்குரிய விடயங்கள், ஆங்காங்கு வரும் வரலாறுகளின் கருக்கம், அரும்பதவுரை, சொல்நயம், பொருள்நயம், அணிகள், பொருள்விளக்கத்துக்கு இன்றியமையாத இலக்கணக் குறிப்புக்கள் முதலாயின சேர்க்கப்பட்டன. சிற்சில இடங்களில் பொருள்கொள்ளும் வகையிலுள்ள பேதங்களும் அவற்றுக்குரிய விளக்கமும் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன. ஏனெனில், மாணவர்க்கு உண்டாகும் மலைவுகளைத் தீர்த்துச் செய்யுட்பொருளை அவர்க்குத் தெளிவுபடுத்தலையே நோக்கமாகக்கொண்ட காரணத்தால் என்றறிக. ஆகவே, மாணவர்க்குப் பெரிதும் தெளிவுபெற விளங்கத்தக்க நோக்கத்தினையும் முறையினையுமே

மேற்கொண்டு இயன்றவரையில் சுருக்கி எழுதப்பட்ட நூலாகும்.

அந்வயப் பகுதியிலும், பதவுரையிலும் தொடர்பு முதலியன விளங்குதற்கு வருவித்த சொற்கள் முதலியன இயைபிலிசைக்குறியாகிய (), [] இவ்விதக் குறியீட்டுள்ளே அமைக்கப்பட்டுள்ளன. சிலவிடங்களில், எதிர்மறையெச்சம், குறிப்பெச்சம் முதலியவற்றைப் பெறப்பட்ட பொருளும் இவ்வடையாளங்களுள் அமைக்கப்பட்டன. விரிவஞ்சி, பாடபேதங்களுட் சிலவற்றிற்கே பொருள் விளக்க நேர்ந்தது.

இவ்வுரைநூலாக்கத்திற்கு, வித்துவசிரோமணி ந. ச. பொன்னம்பலிள்ளை அவர்களின் சிரேஷ்ட மாணவர்களுள் ஒருவராகவும், எமது இயற்றியிழாசிரியராகவும், தமது ஆசிரியரால் இளமையிற்றானே 'உரையாசிரியர்', 'பிள்ளைப்புலவர்' என்று விருதுப்பெயர் சூட்டிப் பேணப்பட்டவருமாகிய மட்டுவில் க. வேற்பிள்ளை ஆசிரியர் அவர்களிடம் கற்றுப்பெற்ற அறிவே பெரிதும் துணைபுரிந்ததாகும். இவ்வுரையுள் ஏதும் வழி உளதேல், முக்குணவயப்பட்ட ஆன்மசபாவத்தால் எமது மறதி முதலியபற்றி நேர்ந்தனவாகக் கொள்ளத்தக்கது என்பது சொல்லவும் வேண்டாமோ?

மாணவர் கற்றற்கும் ஆராய்தற்கும் வழிகாட்டி நடாத்தும் கடன்பூண்ட ஆசிரியவுலகம், இவ்வுரைநூலைப் பூரணமானதெனக் கருதாது, வழிகாட்டும் அத்துணையினதாகவே கைக்கொண்டு மாணவர்க்கு உதவுதல் கடன் என்பது யாம் கூறவேண்டுவதன்று.

“குற்றங் களைந்து குறைபெய் துணர்த்துதல்
கற்றறிந்த மாந்தர் கடன்”

வித்துவான், ந. சப்பையிள்ளை
தலைமையாசிரியர்

நாவலர் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை,
வண்ணார்பண்ணை,
10-5-1956.

நூல் வரலாறு

இராமாயணம், பாரதம் ஆகிய இரண்டும் இதிகாசம் எனப்படும். அவை உபதேச பரம்பரையில் வந்த ஒருகதையைப் பிரதானமாகக்கொண்டு, பல கிளைக்கதைகளோடு சேர்த்து விரித்துக் கூறப்படும் நூலாதல்பற்றி இதிகாசம் எனப் பெயர்பெற்றன; அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்னும் உறுதிப்பொருள் நான்கிலையும் சரித்திரவாயிலாக விரித்துரைக்கும் இயல்பின. அவற்றுள், இராமாயணம் தசரதச்சக்கரவர்த்தியின் குமாரனாகிய இராமபிரானுடைய சரிதங் கூறுவது; ஆதியில், வான்மீகி முனிவரால் வடமொழியிற் பெருங்காப்பியமாக இயற்றப்பட்டது. அது வான்மீகிராமாயணம் எனவும், ஆதீகாவியம் எனவும் பெயர்பெற்று வழங்கும். பின்னர் வடமொழியிலும் வேறு பல மொழிகளிலும் பலரால் இயற்றப்பட்ட இராமாயணங்கள் பல எழுந்துள்ளன. வான்மீகிராமாயணத்தைப் பெரிதுந் தழுவி, தமிழிற் கம்பராற் பாடப்பட்ட இராமாயணம் தமிழுக்குத் தலைசிறந்த ஒருகாவியமாக யாவராலும் மதிக்கப்பட்டு வருகிறது; இது வான்மீகிராமாயணத்தின் வழி நூலாயினும் “பின்னேன் வேண்டும்விகற்பங் கூற”லாகச் சிற்சில இடங்களில் அக்கால தேச இயல்புகளுக்கேற்பச் சம்பவங்களை மாற்றியமைத்தும் புதிதாகச் சிருட்டித்தும் தமது காவியத்தை அழகுபடுத்தியிருக்கிறார். மிதிலைக் காட்சிப்படலம், வரைக்காட்சிப்படலம், பூக்கொய்படலம், புனல் விளையாட்டுப் படலம் முதலியனவும், இரணியன் வதைப்படலம், ரும்பகன்னன் போர்க்களத்துக்குச் சென்றபின் விபீடணன் அவனிடஞ்சென்று அவனோடு சம்பாஷித்தவை போல்வனவும் வான்மீகத்தில் இல்லாமல் கம்பராற் சிருட்டிக்கப்பட்ட புதுமைச் சித்திரங்களாகும். கம்பர் தமது காவியத்துக்கு இராமாவதாரம் என்று பெயரிட்டனர். ஆயினும், அப்பெயர் வழங்குதலொழிந்து, கம்பராமாயணம் என்னும் பெயரே வழங்கி வருகின்றது. அது பன்னீராயிரஞ் செய்யுள் கொண்ட பாரகாவியமாகும்.

ராமாயணம் என்ற வடசொல் 'ராம+அயநம்=ராமாயணம்' எனத் தீர்க்கசந்தியாகிய வடநூற் புணர்ச்சி பெற்ற தொடர்மொழியாகும்; இதில் நகரம் ணகரமாகத் திரிந்ததும் வடநூலிலக்கணவிதிபற்றியேயாம்; உத்தராயணம் [உத்தர+அயநம்] என்பதிற்போல. அத்தொடர் மொழி தமிழில் 'இராமாயணம்' எனத் தற்பவமாகத் திரிந்து வழங்கும். அத்தொடர் 'இராமனைப்பற்றி அறிவிப்பது' (இராமன் சரிதத்தை அறிவிக்கும் காவியம்) எனப்பொருள்படும். [அயநம்—அறிவிப்பது].

இராமாயணம் பாலகாண்டம், அயோத்தியா காண்டம், ஆரணிய காண்டம், கிட்கிந்தா காண்டம், சந்தரகாண்டம், யுத்தகாண்டம், உத்தரகாண்டம் என ஏழு காண்டங்களைக்கொண்டது. தமிழிலுள்ள இராமாயணத்தில், யுத்தகாண்டமீறாகவுள்ள முதலாறு காண்டங்களே கம்பராற் பாடப்பட்டவை. ஏழாவதான உத்தரகாண்டத்தை ஓட்டக் கூத்தர் பாடினர் என்ப.

இனி, கம்பராமாயணத்திற் கும்பகருணன் வதைப்படலம் யுத்தகாண்டத்தின் 37 படலங்களுள், 15-வது படலமாகும். இது 363-செய்யுளுடையது. இப்படலக் கதைச்சுருக்கம் இவ்வரைநூலின் தொடக்கத்திலே எழுதப்பட்டுள்ளது. ஆண்டுக் காண்க.

கல்விப் பொதுத் தராதரப் பத்திர (சாதாரண)ப் பரீட்சை [G. C. E. Ordinary Level 1957—1960-ம் ஆ.]க்கு உரிய செய்யுளிலக்கிய பாடங்களுள் ஒன்றாக, கும்பகருணன் வதைப்படலத்து 1-170 செய்யுள் நியமிக்கப்பட்டுள்ளன. அப்பகுதிக்கதை, இராவணன் முதல்நாட்போரில் இராமனால் தன்சேனையழியப் பெற்றுத் தோல்வியடைந்து, நிராயுத பாணியாகித் தனித்தவனாய் நாணத்துடனும் துக்கத்துடனும் கால்நடையாக இலங்கை நகருட் புகுந்தது தொடங்கி, மறுநாள் அவரைப் போருக்குச் சேனையுடன் அனுப்பப்பட்ட கும்பகருணனைக் கண்டு அவனியல்புகளை யறிந்து இரங்கிய இராமபிரான் சொற்படி விபீடணன் போர்க்

களப்பாசறையிலே சென்று அவனைக் கண்டதும் இராம பிரான் பக்கலிற் சேரும்படி வேண்ட அவன் மறுத்தமையும், விபீடணன் மீண்டுசென்று இராமனிடம் அதனை அறிவித்ததும், அதுகேட்ட இராமன் 'விதியை விலக்க வல்லார் யாவர்' என்று சமாதானங் கூறியதுமாகிய நிகழ்ச்சியிறுதியாகவுள்ள சம்பவமாம். அச்சிட்ட பழைய மூலபாடப் பதிப்புக்களில் இவ்விஷயம் 170-ம் செய்யுளில் முடிவடைகிறது. ஆனால், திரு. வை. மு. கோபாலகிருஷ்ணமாசார்யர் அவர்களியற்றிய உரைப்பதிப்பில், 171-ம் செய்யுளில் முடிவடைகிறது. அதன் காரணம் அப்பதிப்பில், இடையே 111-ம் செய்யுளாகிய "தோளோடு தோள்சேலத் தோடாந்து நோக்குறின்" என்பதன் பின்னர் அடுத்த செய்யுளாக "எழுங்கதீரவனோளி மறைய" என்ற செய்யுள் [112] (பழைய அச்சிட்ட பிரதிகளில் இல்லாதொழிய) ஏட்டுப் பிரதிகளில் இருத்தலைக்கண்டு சேர்க்கப்பட்டமையே யாகும்.

நூலாசிரியர் வரலாறு

கம்பர்

இவர் சோழநாட்டிலே திருவழுந்தூரில் உவச்சர் குலத்தில் ஆதித்தன் என்பவர்க்குப் புதல்வராக உதித்தவர். இவருக்குக் கம்பர் என்ற பெயர் இயற்பெயராகிய இடுகுறி என்றும் காரணப்பெயரென்றும் பலவாறு கூறுவர். கம்பநாட்டினையுடைய காரணத்தால் வந்த பெயரென்றும், கல்வி வருமுன் கம்பம் (தூண்) போன்று நின்றமையால் வந்த பெயரென்றும், கம்பங்கொல்லையைக் காவல்செய்த காரணத்தாற்பெற்ற பெயரென்றும் இன்னும் பல காரணம் கூறப்பட்டுவருகின்றன.

இவர் இளமையில் திருவெண்ணெய்நல்லூர்ச் சடையப்ப முதலியார் என்னும் வேளாளப்பிரபுவால் உணவும் கல்வியும்பெற்று வளர்ந்தனர். கலைமகளருளால் கல்விப் பெருக்கமும் கவிபாடும் வல்லமையும் பெற்றவர். அதனாற் 'கல்வியிற் பெரியன் கம்பன்' எனவும், 'கவிச்சக்கர

வர்த்தி' எனவும் புகழ்பெற்றவர், "வெண்பாவிற் புகழேந்தி பரணிக்கோர் சயங்கொண்டான் விடுத்தமென்னும், ஒண்பாவி லுயர் கம்பன் கோவையுலா அந்தாதிக் கொட்டக் கூத்தன், கண்பாய கலம்பகத்திற் கிரட்டையர்கள் வசைபாடக் காள மேகம், பண்பாகப் பகர்சந்தம் படிக்காச லாலொரு வர் பகரொ னாதே" என்பதனால் இவர் விருத்தப்பாப் பாடுவதில் மிகச்சிறந்தவர் என்பது நன்கு விளங்கும்.

இவர் வைணவசமயத்தவர். ஆயினும், 'திருமாலும் சிவனும் வேறல்லர், இருவரும் ஒருவரே' என்பது புலப் பட "யாவரும் வணங்கு மூலத் தொருவராம் இருவர் தம்மை" எனவும், "அரனதிகன் உலகளந்த அரியதிகன் என்றுரைக்கும் அறிவிவார்க்குப், பரகதிசென்றடைவரிய பரிசேபோல்" எனவும், "பரஞ்சடர்ப் பண்ணவன் பண்டு விண் டொடர், புரஞ்சட" எனவுங் கூறுவர்.

இவர் அகளங்க சோழராசனுடைய அவைக்களப் புலவராய் வாழ்ந்தவர். சோழராசனும் சடையப்பவள்ள லும் விரும்பியவண்ணம் இராமாயணத்தைப் பாடிமுடித்து, பூரங்கத்திலுள்ள திருமாவின் சந்நிதியில் அரங்கேற்றி லார் என்பர். தம்மையாதரித்த நன்றி காரணமாகச் சடையப் பவள்ளவின் கொடைமுதலிய பெருமைகளை இராமாயணத்திலே பல இடங்களில் அமையச்சார்த்தி யமைத்துப் பாடியிருக்கின்றார். சோழமன்னனையும் சிலவிடங்களிற் புகழ்ந்து பாடியமைத்தார். இவர் அவ்வச் சந்தர்ப்பங் களிற் பாடிய தனிச்செய்யுட்களும் பல உள்ளன.

இவர்செய்த நூல்கள் : இராமாயணம், சடகோபரந்தாதி, சரஸ்வதியந்தாதி, ஏரெழுபது, திருக்கை வழக்கம் முதலியன.

இவர் ஓரங்கல் நாட்டினை அரசாண்ட பிரதாபருத்திர மன்னனைத் தமக்கு அடைப்பை கட்டிவரும்படி பாடிய பாடல் தமிழ்நாவலர் சரிதையிற் காணப்படுவதாலும், பிற சில ஏதுக்களாலும் அம்மன்னனது ஆட்சிக்காலமாகிய கி. பி. 12-ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் வாழ்ந்தவர் என்பர்.

இவரைப்பற்றிய கர்ணபரம்பரையான விரிவான வர லாறு முதலியவற்றை விநோதர மஞ்சரி முதலிய நூல்க ளிற் காண்க.

சுதாபாத்திரங்கள்

இராவணன்

பிரமாவின் புதல்வராகிய புலத்திய முனிவரின் மகன் விச்சிரவசு முனிவர். அரக்ககுலத்துச் சுமாலியின் மகளாகிய கைகி என்பவள் தன் பிதாவின் விருப்பப்படி அரக்ககுலம் ஒங்குதற்குரிய புதல்வரைப் பெறும்பொருட்டாக விச்சிரவசு முனிவரைத் தனக்குக் கணவனாக அடைந்து, தசக்கீவன், சும்பகருணன், விபீடணன் என்னும் மூன்று புதல்வரையும் சூர்ப்பநகை என்னும் புதல்வியையும் பெற்றான்.

புதல்வர் மூவரும் கடுந்தவம்புரிந்து பிரமாவிடம் வேண்டும் வரங்களைப் பெற்றனர். தசக்கீவன் பத்துத் தலைகளும் இருபது தோள்களுமுடையவனாய் பெருவலிமையோடு பிறந்தவன். அவன் மனிதரைப் பொருட்படுத்தாமல், ஏனைய தேவர் அசுரர் முதலிய யாவரையும் வெல்லத்தக்க வரங்களைப் பெற்றான்.

பின்னர், குபேரனிருந்தரசாண்ட இலங்கையைச் சுமாலி, பிரகத்தன் என்ற அரக்க சேனபதி ஆகியவர்களின் தியபோதனையினால், கவர்ந்து முடிசூடி அரசாண்டான். ஒருகால் கைலைமையைப் பெயர்க்கலுற்றபோது, பரமசிவனால் அதன்கீழ் நெரியுண்டு கதறியபடியால், 'இராவணன்' என்ற காரணப்பெயரைப் பெற்றான்.

இவன் வரபலத்தாற்கொண்ட செருக்கினால், தேவர் முதலிய யாவரையும் வென்று, அவர்களை ஏவல்கொண்டு வாழ்ந்தான். இவன் ஒருசமயம் தன் தமையன் முறையினனாகிய குபேரனுடைய மகனான நளகூபரனுக்கு மனைவியாகவுள்ள அரம்பையைக் கண்டு காதலித்து வலாற்காரமாக அவளைக் கூடினான். அதனால், அவள் வருந்திப் புலம்பி, 'உன்னை விரும்பாத கற்புடைய மடந்தையரை வலாற்காரமாகக் கூடுவையேல் இறக்கக்கடவாய்' என்று சாபயிட்டு ஏகினள்.

இவன் திக்குவிசயத்திற்குச் சென்றகாலையில், வனத்தில் திருமலைக் கணவனைப் பெறும்பொருட்டுத் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த சூசத்துவசமுனிவனின் மகளாகிய வேதவதியைக் கண்டு காதலித்து, திருமலைப் பழித்துரைத்துத் தனக்கு மனைவியாகும்படி வேண்டி, அவள்

மறுத்தபின்னும் அவள் கையைப்பற்றினாள். அவள் சினந்து, பிரமணீந்த வரச்செருக்கால் தன்னை அடாதன் சொல்லித் தீண்டியகாரணத்தால், “ஏடா உனக்கும் இலங்கைக்கும் உன் கிளைக்கும், கேடாகத் தோன்றுவேன் என்றாள் கிளர்சினத்தாள்”; இவ்வாறு சாபமிட்டு, உடனே தீயில் வீழ்ந்து உயிர்துறந்தாள். அவளே பின்பு சீதையாக அவதரித்தாள்.

இவ்வாறு இராவணன் தன் வரபலச் செருக்கினால் அடாத கொடிய கருமங்களைச் செய்து வாழ்ந்தான்; சீதையைக் காதலித்து வஞ்சனையாகக் கவர்ந்து சிறைவைத்த தீய செயலாலும், விபீடணன், மாலியவான், சும்பகன்னன் ஆகியவர்கள் சீதையை விடும்படி அறிவுரை கூறியும் அவற்றை ஏற்காமையாலும், மகோதரன் (மந்திரி) முதலாயினரின் தீயபோதனையாலும் இராமனோடு போர்செய்து குலத்தோடு மாண்டான்.

இவனுடைய இத்தகைய கெடுமதிக்கு, விதுரன், வீடுமன் முதலிய நல்லோருடைய அறிவுரையை அங்கீகரிப்பாது, சகுனிமுதலிய தீயோருடைய சொற்புத்திகேட்டு அழிவெய்திய துரியோதனனுடைய கெடுமதியை ஒப்பிடலாம்.

சும்பகருணன்

சும்பகருணன் இராவணனுக்குத் தம்பி; விபீடணனுக்குத் தமையன். அவ்விருவரிடையிற் றேன்றிய இவன் அவ்விருவரையும் சிற்சில குணஞ் செயல்களால் ஒத்து விளங்கினவன். அவ்விருவரிடத்தும் தாரதம்மியமற்ற சகோதரபாசம் நிகரிலாது ஊறித்திளைக்கப்பெற்றவன்.

இவன் இராவணனைப்போலவே திண்ணிய தேகபலமும், தவவலியும், வரபலமும், பேரூரில் ஊக்கமும், பகைவர்க்குப்பணியாத மானவீரமும் குலஅபிமானமும் படைத்தவன். ஆனால், இராவணனிலும், நெடிய பருத்த உறுதியான தேகமும் தோற்றமும் உடையவன். சும்பகருணன் இரு சும்போதுள்ள அவனது உடலின் உயரத்தோற்றமும், இராவணன் நிற்குங்கால் காணப்படும் அவனது உடலின் உயரத்தோற்றமும் தம்முள் ஒப்பனவாகும் என்று வருணித்தார் கம்பர் [செய். 62]. இங்ஙனமாக இவனைக் கண்ட மாத்திரத்திலே தேவரும் அசுரரும் இராக்கதரும் வானரசேனையும் பிறரும் அஞ்சியோடத்தக்க பலத்த பெருத்த சரீரமுடையபடியால், மகோதரன் இராவணனுக்கு இவனைக்குறித்து, “ஆங்கவன் றன்னைக்கூவி ஏவுதி

என்னின் ஐய, ஓங்கலே போல்வான் மேனி காணவே ஒளிப்பரன்றே” என்று கூறினான் [செய். 41]. மேலும், இவன் போர்க்களம் புகுந்த அளவில், இவனைக்கண்ட வானரசேனையெல்லாம் அஞ்சி நடுங்கிப் பலதொழிலுஞ் சிதறியோடத் தொடங்கின [செய். 112]. இவன் தன் உருவத்துக்குத் தக்கபடியான பேருண்டியும் இறைச்சியும் மதுவும் அருந்திப் பசிதீர்பவன். பலநாட்டொடர்ந்து துயிலுகின்ற பேருறக்கமும் உடையவன். இவனது நெடுந்துயிலைப்பற்றிய வரலாறுகளை 79-ம் செய்யுளுரையிற்காண்க. உலகில் நெடுந்துயில் கொள்வார்க்கு உவமான புருடனாய் இன்றும் வழங்கப்படுபவன். இராவணனது மந்திராலோசனை முடிவின் பின் உறங்கத்தொடங்கிய இவன் பலநாள் கழித்து, இராவணன் இராமனோடு பொருதுதோற்ற முதல் நாட் போர்முடிவிலன்று, அவன் கட்டளைப்படி பல மல்லர்களால் அரும்பெரும்பாடுபட்டுத் துயிலெழுப்பப்பெற்றான் என்பதுமுணர்வு.

இனி, இவன் விபீடணனைப்போல நீதியும் தீர்க்கமான ஆராய்ச்சி நுண்ணுணர்வும் படைத்தவன்; இராவணனுக்கு ‘நீ சிதைபால்வைத்த தீய காம இச்சையால், முந்தவத்தாலும் வரத்தாலும் வலியாலும் வெற்றியாலும் ஈட்டிய புகழெல்லாம் அழியப்பெற்றுக் குலத்தோடும் மாய்தலுறுவாய்’ என்று மந்திராலோசனையின்போதும் [யுத்த. மந்திரப்படலம். செய். 47-56], தனக்குப் போர்க்கோலம் புனைந்தபோதும் [கும்ப. 79-89] இடித்து அறிவுரை கூறியவன்.

கும்பகன்னன் நீதியை நன்குணர்ந்தவனாதலால், தமையனுக்குப் பலமுறை நீதியைத் தெருட்டினான். நீதிக்கு உறைவிடமான இராமனையும் போற்றிக் கூறினான். ஆனால் விபீடணன்போல அவனிடம் பக்திமேலிடப்பெறாதவன் ஆகையால், அவ்விராமனைச் சேராதொழிந்தான். தன் குலத்துக்கும் தன்னைப் பேணிவளர்த்த உடன்பிறப்பாகிய இராவணனுக்கும் தான் செய்யவேண்டுங் கடமையிற் சிறிதுத் தவறக்கூடாது என்ற உணர்ச்சியோடு, இறுதியாகத் தமையன் விருப்பத்துக்கு இசையப் பொருது தமையன்பொருட்டாகத் தன் உயிரையே தியாகஞ்செய்தவன்.

மேலும், இவன் போரில் மாளலுறுஞ் சமயத்தில், நீதி தரும் சால்புகளுக்கு உறைவிடமான தன் தம்பியாகிய

விபீடணன்மீது கொண்டுள்ள சகோதரபாச மேலீட்டினால் அவனை இராவணன் வஞ்சஞ் சாதித்துக் கொல்லாதவண்ணம் காக்கும்படி இராமனிடம் வரம்வேண்டி [கும்ப. செய். 357] மாண்டனன். தம்முள் மாறான இயல்பு பூண்டவர்களாகிய இருசகோதரரிடத்தும் ஒத்த அன்பும் உரிமையும் பாராட்டி, அவ்விருவருக்குத் தான் செய்யக்கூடிய நன்றிக்கடனைச் செய்துமுடித்த கும்பகன்னனுடைய சகோதர அன்பும், கடமையுணர்ச்சியும் யாவராலும் போற்றப்படற்குரியன.

கும்பகன்னன் 'தான் போர்க்களத்துப் பாசறை புக்கவுடன் தன்னிடம் வந்து பணிந்த விபீடணனுக்கு இராமனுடைய நீதி, அருளாதி அறங்கள் முதலியவற்றைப் போற்றிப் புகழ்ந்து "நீ தமையனை விட்டுநீங்கி இராமனைச் சேர்ந்தது தகுதியே, உனது அறந்திறம்பா வாழ்வுகருதி மீண்டு அவனிடமே செல்க' எனப்பணித்தாலுமீனும், தான்மாத்திரம் அவ்விபீடணனைப்போலச் செய்யமுடியாது என்பதற்குரிய நியாயங்கள் பலவற்றையும் எடுத்துக் கூறியதனால், கும்பகன்னன் இருசகோதரரிடத்தும் கொண்டுள்ள அன்பு மிகுதிப்பாடும், லௌகீக நீதியும், கடமையுணர்ச்சியும் நன்கு மிளிர்ந்து தோன்றுவதைக் காணலாம். [செய். 155-167].

இன்னும், கும்பகன்னன் தருமம் கெடாமலொழுகும் நீதியினும் தன்னை ஆதரித்துப் பேணிய தமையனுக்குச் செய்யவேண்டுங் கடமையே பெரிதென மதித்தான். இவ்விதக் கடமையுணர்ச்சி காரணமாகவே, பீஷ்மர் துரோணர் கிருபர் கன்னனாதிபர் பாரதப்போரில், துரியோதனனது கொள்கையுஞ் செயலும் அதர்மமும் அநீதியுமாகும் என்றறிந்தும், அத்துரியோதனனைவிட்டு நீங்காமையும் தருமமும் நீதியுமுடையவர்களாகிய பாண்டவர்பக்கஞ் சேராமையும் மேற்கொண்டு, அத்துரியோதனன் பொருட்டாகப் பொருது மாண்டனர். அவர்களின் செயலோடு இக்கும்பகன்னன் செயலை ஒப்பிட்டு, அது ஒத்த நீதியாதல் ஈண்டு உணரத்தக்கது.

கும்பகன்னன்: குடம்போன்ற காதையுடையவன் எனினுங் காரணம்பற்றிய பெயர்; (வடசொல்); இது கும்பகருணன் எனவும், கும்பகன்னன் எனவும் தமிழில் திரிந்து வழங்கும்.

விபீடணன்

இவன் இராவணனுக்கும் சும்பகன்னனுக்கும் இளையவன் (தம்பி). கடுந்தவம்புரிந்து பிரமனிடம் அறநெறி தவறுது வாழவும், சிரஞ்சீவியாக வாழவும், "பிரமாதிகள் என்னை வெல்லாதொழிக" எனவும் வரம் வேண்டிப் பெற்றவன். தமையன்மார் இருவரிடமும் பேரன்புடையவன். அரக்கியாகிய கைகசி வயிற்றிற்றிற்று அரக்ககுலத்தவனாய் இராவணனோடு கூடவாழ்ந்தாலும் அரக்ககபாவமான தீயகுணஞ் செயல் சிறிதுமின்றித் தந்தையை ஒப்ப அருளறவழியே ஒழுக்குத் தூயவன்.

இராவணன் திக்குவிசயத்தில் யமனோடும் வருணன் ஊகரில் வந்தெதிர்த்த அவன் குமாரரோடும் பொருது வென்று, இலங்கைக்கு மீளஞ் கால் எதிர்ப்பட்ட அந்தணர் அசுரர் கந்தருவர் ஆதியரின் கன்னியரை அவர்கள் புலம்பி வருந்தக் கவர்ந்துசென்று தன்னகிற் சிறைவைத்தான்; அவர்களைப் போகத்தின்பொருட்டு அழைக்க, விபீடணன் அறிந்து அறிவுரைகூறித் தடுத்தான்.

சீதையைத் தேடிச்சென்று கண்டுமீண்ட அனுமனால் நேர்ந்த அழிவையும் அவமானத்தையும் பொருத இராவணன் அழியுண்ட நகரைப் புதுப்பித்து, தன் உறவினர் மந்திரிமார்களை அழைத்து அனுமனால் நேர்ந்த அவமானத்தைக் கூறி ஆலோசனை செய்த சபையில், சேனாபதி பிரகத்தன், முதல் மந்திரியாகிய மகோதரன் முதலியோர் 'போருக்குச் சென்று இராமனாதிபயரைக் கொல்லவேண்டும்' என்று கூறினர் விபீடணனோ, இராவணன் கற்பிற்சிறந்த சீதைபாற்கொண்ட தீயசிந்தையால் குலத்தோடு அழியநேருமென்றும், இராமலக்குமணரை வெல்லுதல் முடியாதகாரியமென்றும் பல காரணங்காட்டி, வற்புறுத்திக்கூறி, நல்வழிப்படுத்த முயன்றான். இராவணன் அவற்றை இகழ்ந்து தன்னையும் நிந்தித்து "ஒல்லே நீங்குதி, விழியெதிர் நிற்றியேல் விளீதி" [விபீடணனடைக்கலம்-செய். 9] என்றபின்னர், அவனை விட்டுநீங்கி, தருமநெறி வளரத் துணைபுரிபவனாகிய இராமபிரானைச் சரணமடைந்தான். இராவணனுக்கு இவன் நன்மதி கூறியவகையில், முருகக்கடவுளோடு பொரக்கருதிய சூரபன்மனுக்கு, அவன் தேவரைச் சிறையிட்ட தீயசெய்யலைக் கண்டித்து, அறிவுரைகூறிய சிங்கமுகனுக்கு ஒப்பாவன் என்னலாம்.

தமையனுக்கு அறிவுரை கூறிய மதிநலம்படைத்த சும்பகன்னன் போர்க்களம் புக்கபோது, நல்லறிவுபடைத்த இவன் அவமாக மாளுதலுறத்தகாது என்று பரிவுகொண்டு, அவனை அறவழியிற் செலுத்தி மாலாதபடி இராமன்பாற் சேர்க்க முயன்றவன்.

மாலியவான்

இவன் இராவணனுடைய தாயாகிய கைகசியைப் பெற்ற பாட்டன் கூறலி என்பவனுக்குத் தமையன். ஆகவே பாட்டன் முறையுடையவன். இவனும் தம்பியராகிய கூறலி, மாலி என்னுமிருவரும் முன்னர்த் தவஞ் செய்து, பிரமனிடம் பெற்ற வரத்தால் மூவுலகத்தினரையும் பொருது கலக்கி வென்று இலங்கையில் நகராக்கியிருந்து ஆண்டனர். இவர்களால் வருந்திய இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் திருமாலிடம் சென்று

சரண்புகுந்து துயர்தீர்க்கும்படி வேண்ட, திருமால் பொருது, அரக்க சேனையோடு மாலியைக்கொல்ல, மற்றைய மாலியவானும் சுமாலியும் எதிர் நிற்கலாற்றாது ஓடிப் பாதாள வுலகிற்சென்று வாழ்வாராயினர். இராவணன் இலங்கைக்கு அரசனும் முடிசூடியபின்னரே அவ்விலங்கைக்கு மீண்டுவந்து வாழ்வாராயினர்.

மாலியவான் அறிவும் ஆராய்வுமுடையவன்; போர்வலியும் வீரமுட்படைத்தவன்; இப்பொழுது முதியபருவத்தையடைந்தவன். இராமன் சேனையுடன் இலங்கைக் கரையைடைந்து சுவேலமலையில் தங்கிப் பாசறை அமைத்திருந்தபோது, இராவணன் கூட்டிய இராகசிய மந்திராலோசனைச் சபையில், அவன் 'இப்போது நாம் செய்யத்தக்கது யாது?' என்று வினவினான். அப்போது, மாலியவான் "ஊழித்தீப்போன்ற இராமனட்புகளாற் கடல் தீந்தது; அதனால், வருணன் அஞ்சிச்சென்று இராமனைப் பணிந்து வழிவிடுவதாக வாக்களித்தான்; வானரர் மலைகளைக்கொண்டு அணைகட்டினர் என்ற சொற்கள் என் நெஞ்சைப் பிளந்தன. இலங்கை அனுமனால் எரிக்கப்பட்டதையும், எம்முடைய சேனைத்தலைவரும் அரக்கசேனையும் அவரை கொல்லப்பட்டதையும், கடல் அடைக்கப்பட்டதையும், எதிரிகள் கண்ணெதிரே வந்ததையும் கண்டோம். இனி எண்ணவேண்டுவது யாது? சீதையைக் கொடுத்துச் சமாதானம் செய்வதே தகுதி" என்றான். ஆனால், அதனைக்கேட்ட இராவணன், 'நல்ல ஆலோசனை கூறியாய்! நீயும் சென்று விபிணனோடு கூடிவாழ்வாயாக' என்று சினந்து மறுத்துக்கூறினான். அதனால், பின்னர் இவன் 'மௌனமே நல்லது என்று' வாளா இருந்தான். இதனை; ஒற்றுக்கேள்விப்படலம்-43-50-ம் செய்யுளிற் காண்க. இச்சம்பவத்தைச் சுட்டியே மாலியவான் "முன்னுரைத்தேனை வாளா முனிந்தனை" [செய். 32] என்று இராவணனுக்குக் கூறினான் என்றறிக்க.

மகோதரன்

இவன் இராவணனுடைய முதல்மந்திரி. இவன் தீயகுணஞ்செயலுடையவன். தலைவனுக்கு நற்புத்திகூறித் திருத்துதலை மேற்கொள்ளாது அவனுடைய தீய இயல்புகளுக்கு ஊக்கமூட்டி உதவி செய்தும், போதித்தும் கெடுத்தவன். முதலிற் கூட்டிய மந்திரசபையிலும், இவன் தன் வலிமையைப் புகழ்ந்தும், இராவணன் வலிமையைப் புகழ்ந்தும் கூறி, நானே சென்று குரங்குச்சேனையையும் இருமனிதரையும் கொன்றுவருவேன், விடைதருக' என்று தற்புகழ்ச்சி கூறியவன்; தன் பேச்சுவன்மையால் இராவணன் மனத்தை மாற்றுந் திறம்படைத்தவன். முதல்நாட்போரில் தோற்ற இராவணனைக் கடிந்து அறிவுரைகூறிய மாலியவானைச் சினந்துகூறி, இராவணன் வலியையும் கும்பகன்னன் வலியையும் புகழ்ந்து, 'கும்பகன்னனைப் போருக்கு அனுப்பினால் அவன் வெல்லுவான்' என்று ஊக்கமூட்டியவன். இவனையும் பிரகத்தன் (சேனாபதி) முதலாகிய தீயினத்தாரையுள் சுட்டியே கும்பகன்னன், "நிலத்தியல் நீரிய லென்னுந் தன்மையால் + புலத்தியன் வழிமுதல் வந்த பொய்யறு, குலத்தியல்பு அழிந்தது" [82] என்று இராவணனுக்கு இடித்துரைத்தான் என்றறிக்க.

கும்பகருணன் வதைப் படலம்.

இது இராமன் கும்பகருணனைக் கொன்ற செய்தியைக்கூறும் பகுதியாகும். இத்தொடர் 'கும்பகருணனது வதையைக்கூறும் படலம்' என விரியும். வதை — கொலை; (வடசொல்). படலம்: காவியங்களில் வரும் காண்டம் என்ற பேருறுப்பின் உட்பட்ட சிறு பிரிவாகிய உறுப்பின் பெயர்.

இப்படலக் கதைச் சுருக்கம்:—

இராமபிரான் இராவணனோடு முதல்நாளிற் செய்த போரில், அவனுடைய சேனைகளையெல்லாங் கொன்று, தன் அம்புகளால் தேரையும், கிரீடங்களையும், ஆயுதங்களையும் அழித்தான். அப்போது இராவணன் புண்பட்ட மேனியுடன் வெறுங்கையொய் ஒன்றுஞ் செய்யமாட்டாமல் தனித்தவொய் நின்றான். அப்போது இராமன் இரங்கி, 'இப்பொழுதாயினும் சீதையை எம்மிடம் விடுத்து எமக்குப் பணிந்து எம்சொற்படி நடப்பாயானால் உயிருடன் வாழ்வாய் நீ எம்மை வெல்லலாம் என்ற எண்ணத்தை விடுக; பொரவல்லையேல், இன்றுபோய்ப் போர்க்கு நாளைவருக' எனக் கூறி உயிரோடு மீளவிட்டான். அதனால் மாலையந்திப் பொழுதில் இராவணன் போர்க்களத்தினின்றும் மீண்டு தனியொய் இலங்கை நகருட் புருந்துசென்று, தன் அரமனை சேர்ந்தான். இரவாயிற்று. பின் உலகின் எல்லா விடங்களிலுமுள்ள அரக்கச் சேனைகளை அழைத்துவரும் படி தூதர்களை ஏவி, படுக்கையிற் பொருந்தி, தன் பாட்டனாகிய மாலியவானிடம் தனக்கு நேர்ந்த அவமானத்தைக் கூறினான். அப்போது மாலியவான் 'முன்னரே தானும் விபீடணனும் கூறிய அறிவுரைகளைக் கேளாது நடந்தமையால் விளைந்தது இது' என்று கூறினான். அப்போது, மாலியவான் சொல்லை மறுத்துக் கூறிய மகோதரனுடைய தீய போதனையால், இராவணன் பல மல்லர்களைக்கொண்டு

கும்பகருணனைத் துயிலெழுப்பி வருவித்து, நிகழ்ந்ததைக் கூறி, மறுநாள் சேனைகளோடு சென்று பொருது இராமனை வென்று வரும்படி அவனுக்குக் கட்டளையிட்டான். கும்பகருணன் இராமனை வெல்லுதல் ஒருவராலும் இயலாத கருமம் என்று பல அறிவுரைகள் கூற, இராவணன் மறுத்துக் கடிந்து பேசினான். அதனால் கும்பகருணன் இராவணனிடம் மனத்துள் வெறுப்புற்றும், 'தமையன் விருப்பத்தை நிறைவேற்றுவதே தன்கடன்' எனத் துணிபு செய்து, மறுநாள் சேனைகளோடு போர்க்களம் புகுந்தான். அவன் வருகையை விபீடணனால் அறிந்த இராமன், கும்பகருணனைத் தன்பக்கஞ் சேரும்படி புத்தி சொல்லி அழைத்துவருமாறு விபீடணனை அனுப்பினான். விபீடணன் கும்பகருணனிடஞ் சென்று தான் வந்த கருத்தைப் பலவாறு நியாயங்களோடு எடுத்துக் கூறவும் கும்பகருணன் இராமன் பக்கஞ் சேர இணங்காது மறுத்து விட்டான். பின் இருபக்கத்துச் சேனையிலும் கும்போர் நிகழ்ந்தது. இலட்சமணன் தன் அம்புகளாற் கும்பகருணனுடைய சேனைகளைக் கொன்று அவனது தேரையும் அழித்தான். அப்போது சுக்கிரீவன் எதிர்த்துப் போர் செய்கையில் கும்பகருணன் சூலாயுதத்தைச் செலுத்தினான். அதனை அநுமன் கண்டு முறித்தெறிந்தான். ஆயுதங்களை இழந்து நின்ற கும்பகருணனோடு மீளவும் சுக்கிரீவன் மல்யுத்தஞ் செய்து மூர்ச்சித்தான். கும்பகருணன் மூர்ச்சையாய்க் கிடந்த சுக்கிரீவனை இலங்கைக்குத் தூக்கிக்கொண்டுபோக முயன்றான். அதனைக்கண்ட இராமன் ஓர் அம்பை அவன் நெற்றியில் எய்து அவனை மூர்ச்சையாகிவிழச் செய்தான். பின்பு மூர்ச்சை தெளிந்து எழுந்த சுக்கிரீவன் கும்பகருணனுடைய மூக்கையும் காதையும் அறுத்துக்கொண்டு வானரப் படையிற் சேர்ந்தான். பின்பு மூர்ச்சை நீங்கி அறிவுபெற்று எழுந்த கும்பகருணன், இராவணன் அப்பொழுதனுப்பிய சேனைகளைத் துணையாகக்கொண்டு போர்செய்ய, இராமன் அச்சேனைகளைக் கொன்று அவன் தோள்களையும் அறுத்து வீழ்த்தினான். தோளற்ற கும்பகருணன் தன் கால்களி

ஹ் குரங்குச் சேனையைப் பொருது கலக்கினான். இரா
மன் அவன் காலையும் அம்பால் அறுத்து, அவன் வேண்
டிக்கொண்டபடி தன் அம்பால் அவன் தலையை அறுத்
துக் கடலில் விழச்செய்தான்.

இப்படலத்து முதல் நான்கு செய்யுளும், முதல்நாட் போரில் இரா
மனால் தோல்வியுற்ற இராவணன் நிராயுதனாய்த் தனித்துக் கவலையுட
னும் நாணத்துடனும் போர்க்களத்தினின்று மீண்டு, இலங்கை நகருட்
புகுந்து சென்றபோது நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகளை வருணிப்பன. ஐந்தாந்
செய்யுள் அவன் தன் ஆரமனை சேர்ந்ததைக் கூறுகின்றது. ஆகவே
அதற்கு முந்திய நான்கு செய்யுளிலும் கூறப்படுவன போர்க்களத்துக்
கும் ஆரமனைக்கும் இடைப்பட்ட நகர எல்லையிடங்களில் நிகழ்ந்த
நிகழ்ச்சியே என்பது தெளிவாகும். ஆகையால் அதற்கு ஏற்ற மூல
பாடமும் பொருளுமே கொள்ளத்தக்கன என்பதை அறிக.

தோல்வியுடன் மீண்டு இலங்கை நகருட்புகும் இராவணனது இரங்கத்தக்க நிலைமைக் காட்சி.

1. வாரணம் பொருத மார்பும் வரையினை யெடுத்த தோளும்
நாரத முனிவற் கேற்ப நயம்பட வரைத்த நாவும்
நாரணி மவுலி பத்துஞ் சங்கரன் கொடுத்த வாளும்
வீரமுங் களத்தே விட்டு வெறுங்கையோ புலங்கை புக்கான்.

பதவுரை: வாரணம் பொருத மார்பும்—(திசை) யானை
கள் (தந்தங்களாற் குத்திப்) போர் செய்தபோது அத
னைத் தாங்கிச் சலியாத மார்பின் வலிமையையும், வரை
யினை எடுத்த தோளும்—(கைலாய) மலையைப் பெயர்த்து
எடுக்கலுற்ற தோள்களின் வலிமையையும், நாரதமுனி
வற்கு ஏற்ப நயம்பட உரைத்த நாவும்—(தன் திக்குவிசய
காலத்தில்) நாரதமுனிவரது கருத்துக்கு இசைய நீதி
யோடு பொருந்த (வீரவார்த்தை) கூறிய நாவின் வலிமை
யையும், நார் அணி மவுலி பத்தும்—மாலையணிந்த பத்
துக் கிரீடங்களையும், சங்கரன் கொடுத்த வாளும்— சிவ
பெருமான் கொடுத்த வால் வலியையும், வீரமும்—

பேராண்மையினையும், களத்தே விட்டு—போர்க்களத்திலே கைவிட்டு, வெறுங்கையோடு இலங்கை புக்கான்—வெறுங்கையுடன் (தனித்து) இலங்கைநகர் (நோக்கி மீண்டு) புகுவானாயினன் எ-று.

கருத்து: இராவணன் இராமபிரானோடு முதல்நாட் செய்த போரின் முடிவிலே, நிராயுதபாணியாகி, கிரீடம், தேர், சேனை முதலிய இராச சின்னங்களையிழந்து, தனித்த வனம்; மெய்வலி தோள்வலி குன்றிப் போர்க்களத்தினின்றும் இலங்கைநகர் நோக்கி மீண்டு புகலானான்.

ஈண்டு, “போரில் இராவணனது சேனைகளையும் ஆயுதங்களையும் தேர் முதலியவற்றையும் அழித்தொழித்த இராமன், நிராயுதபாணியாகத் தனித்து நின்ற அவ் விராவணனை நோக்கி, இரக்கங்கொண்டு, ‘இப்பொழுது சீதையை எம்மிடம் விடுத்து, எமக்குப் பணிந்து, எம் சொற்படி நடக்க விரும்புகின்றனையா? அவ்வாறு செய்வையேல் நீ உயிருடன் வாழலாம். அங்ஙனமன்றி, நாளைக்கு உன் சேனையுடன் வந்து பெரர விரும்புகின்றனையா? பொருவாயானால், போரில் உன் சேனையுடன் நீ மாவது திண்ணம். எம்மை வென்று உயிருடன் வாழலாம் என்று எண்ணற்க. இன்று உன் சேனையெல்லாம் எமக்கு முன் நின்று பொரமாட்டாதழிந்ததைக் கண்டாய். உன் சேனைக்கும் உனக்கும் யாம் அஞ்சுவோமல்லேம். ஆகையால், ‘இன்று போய்ப் போர்க்கு நாளை வா’ எனக்கூறி, உயிருடன் செல்ல விடுத்தான்” எனக்கூறும் முற்படலத்திறுதிச் செய்யுட்பொருளோடு, “அப்போது இராவணன் இராமன் கூற்றுக்கு மறுமொழி ஒன்றுஞ் சொல்ல மாட்டாதவனாய் (பேச்சிழந்து), நாணத்துடனும் கவலை யுடனும் இவ்வாறு மீண்டான்” என்ற இச்செய்யுட்பொருள் தொடர்புற்றிருத்தல் அறியத்தக்கது.

வாரணம்—யானை. வரை—மலை, ஈண்டுக் கைலாயமலை. முன் வன் + கு = முனிவற்கு. நயம்—நீதி. பட—பொருந்த. நா — நாக்கு. தார்—மலை. மவுலி—கிரீடம். சங்கரன் — சிவன்; ‘தம்மை வழிபடு

பவருக்குச் சுகத்தைச் செய்பவன்' எனக் காரணப் பொருள் காண்க. (சம்—சுகம்; கரன்—செய்பவன்). வீரம்—போருக்குரிய ஆண்மை, போர்க்கு அஞ்சாமை, மார்பு, தோள், நா, வாள்: இவற்றின் வலிமையை அகுபெயராக உணர்த்தின.

இராவணன் திக்குவிசயஞ் செய்த காலத்தில், திசையானைகளோடு பொருதபோது, அவ் யானைகள் அவன் மார்பில் தந்தங்களாற் குத்தின. அப்போது அவை முரிந்து அவன் மார்பில் அழுந்திக் கிடந்தன. முதல்நாட்போரில் அனுமான் இராவணனோடு வீரவாதம் பேசிப் பொருந்தி, இராவணனை மார்பில் ஒருமுறை குத்திய குத்தினால் அவன் மார்பிற் புதைந்து கிடந்த அவ் யானைத் தந்தம் முதுகின் வழியாக வெளியே உதிரப்பெற்று, இராவணன் மெய்கலங்கிச் சிறிது மூர்ச்சையாகிப் பின் அறிவு தெளிந்தான். அவ்வாறு நிலைகலங்கிய பலக்குறைவை வெளிப்படுத்துவாராய்க் கம்பர் 'வாரணம் பொருத மார்பும் களத்தே வீட்டு' என்றார்.

முன்னொருகால் இராவணன் அளகாபுரிக்குச் சென்று குபேரனைப் போரில் வென்று, அவனுடைய புஷ்பக விமானம் முதலிய பொருள்களைக் கவர்ந்து, அவ்விமானத்தில் ஏறிக்கொண்டு ஆகாயவழியே செல்லுங்கால், சிவ பெருமான் வீற்றிருக்குங் கைலாயமலைக்கு எதிரே வந்ததும் அதற்கு மேலாகச் செல்லமாட்டாது விமானம் தடைப்பட்டு நின்றது. அதன் காரணத்தை அறியாது மயங்கிய இராவணனுக்கு எதிரே நந்திதேவர் சென்று, 'இறைவன் இருக்கும் மலையாதலின், இக்கைலாயத்துக்கு மேலாக உன் விமானம் செல்லும் ஆற்றலை இழந்தது. 'நீ வேறு வழியாகச் செல்க' என்று கூறினார். இராவணன் அவரை இகழ்ந்து, தன் செலவுக்குத் தடைசெய்த அம்மலையைப் பெயர்த்து அப்பால் எறிந்து செல்லக் கருதித் தன் இருபது தோள்களாலும் அம்மலையைப் பெயர்த்து எடுக்க லுற்றான். அப்போது அம்மலை நிலைபெயர்ந்து அசைந்தது. அதனால், அம்மலையில் வாழும் முனிவராதியரும் பிராணிகளும் அஞ்சிக் கலங்க, அதுகண்டு சிவபெரு

மான் தன்காற் பெருவிரலால் ஊன்ற, அப்போது அம் மலைக்கீழகப்பட்ட இராவணனது தோள்கள் நெரியுண்டு மீளமாட்டானாகிக் கதறி அழுதான். பின் தன்னுடன் வந்த மந்திரிமார் சொற்படி சிவபிரானைச் சாமவேதகானம் பாடித் துதிக்க, அவர் அவன்மேல் இரங்கி அவனை மலையினின்றும் மீளச்செய்து, நீண்ட ஆயுளும், மற்றொன்றிலும் அழியாத தெய்வ வாளும் கொடுத்தருளிவார் என்பது வரலாறு. முன் அவ்வாறு பெரிய மலையைப் பெயர்த்தெடுத்த இராவணனது தோள்கள், முதல்நாட் போரில் அவன் விட்ட வேலால் மூர்ச்சையாகி விழுந்து கிடந்த இலக்குமணனை இலங்கைக்குக் கொண்டுபோகக் கருதித் தூக்கமுயன்றும் தூக்கமுடியாமல் இளைத்தன. [அவ்வாறு முயன்றதைத் தூரத்தில் நின்ற அனுமான் கண்டு ஓடி, தான் அவ்விலக்குமணனை இலகுவாகத் தூக்கிச் சென்று இராமன் சேனையிடத்துச் சேர்த்தான்.] இவ்வித பலவீனத்தைக் குறிப்பிடுவாராய்க் கவி, 'வரையீனை எடுத்த தோளும் விட்டு...' என்றார்.

நாரதமுனிவனுக்கு ஏற்ப நயம்படவுரைத்த நாவன்மை :

இராவணன் திக்குவிசயஞ் செய்யச் சென்றகாலே, அயோத்தியாபுரிக்குச் சென்று அங்கிருந்த **அநரண்கூலியன்** என்ற அரசனோடு கும்போர் செய்ய, நாரதமுனிவர் சென்று இடையிலே தடுத்து, இராவணனை நோக்கி, 'பசி, பிணி, மூப்பு, யமவாதை முதலியவற்றால் வருந்தியுழலும் அற்பராகிய மானுடரோடு நீண்ட ஆயுளும் வரபலமும் பேராண்மையும் படைத்த நீ சமத்துவங்கொண்டு பொருதல் உன் வீரத்துக்குத் தகுமோ? சிங்கம் நரியைப் பொருட்படுத்திப் பொருமோ? உனது வீரத்துக்கு இது இழுக்காய் முடியும். ஆகையால், இனி இம்மானுடரோடு பொருதலைக் கைவிடுக. உன் வீரத்துக்குத் தக்க எதிரியாகக்கொண்டு பொருதற்கு, இம்மானுடரை வாழ்நாள் முடிவில் உயிர்கவர்ந்து கலங்கச் செய்யும் யமதர்மனே தகுதி வாய்ந்தவன். அவனை எதிர்ப்பாயானால் நீ வெல்லுவாய். அது உன் ஆண்மைக்கு ஏற்றதாம்' என்று

கூறியார். அப்போது இராவணன் 'எம்பெருமானே, நன்று சொன்னாய்; நீ கூறியவண்ணமே யமனோடு பொருது வெல்லக்கடவேன்' என்று வீரவார்த்தை கூறிச் சென்றான் என்பது வரலாறு.

அப்படி நாரதருக்கு முன்னர் வீரவார்த்தை கூறிய இராவணன், இராமனுக்கெதிரில் போர்வலி கெட்டுத் தனியாகி நின்றகாலையில், இராமன் அவன் கருத்தை யறிய வினாவியதற்கு, தன் வெற்றியில் நம்பிக்கையிழந்து, வீரமறுமொழி ஒன்றுங் கூறமாட்டாமல் நின்றானாகையால் 'நாரதமுனிவற் கேற்ப.....நாவும் விட்டு' என்றார். போரில் இராவணனது பத்துக் கிரீடங்களையும் இராமன் தன் அம்பால் வீழ்த்தியதால், 'தாரணி மவுலி பத்தும்...' என்றார். சிவன் கொடுத்த வாளை உபயோகிக்காதபடியால் அத னைப் பெறும் பயனை அவன் இழந்தமைபற்றி 'சங்கரன் கொடுத்தவாளும்.....விட்டு' என்றார். அவ்வாள் தன் கச்சுடையிற் கட்டப்பட்டிருந்தும் அதனைத் தக்க சமயத் தில் எடுத்துப் பிரயோகிக்காமையால், அத் தெய்வவாள் அவனைவிட்டு நீங்கிச் சிவனிடம் சென்றது என்பர் சிலர். மாயாசனகப் படலத்தில், இராவணன் சீதையிடஞ் சென்று அவளைத் தன்வசப்படுத்தற்காக, முன்னேற்பாட்டின்படி அப்போது மகோதரனற் கட்டிக்கொண்டுவரப்பட்ட மாயா சனகராசனைப் பார்த்து அவள் புலம்பி வருந்தாநிற்கையிலும், இராவணன் அவளைத் தேற்றித் தன் கருத்துக்கு இசைவிக்குமாறு, சீதைக்கு, 'நீ என் கருத்துக்கு இசை வாயாலுல் இந்தச் சனகனைக் கொல்லாது விடுவேன்;.... இவனுக்கு "புத்தேள், வலங்கிளர் வாளும் வேண்டில் வழங்குவன்" [51-ம் செய்யுள்]' என்று பின்னர்க் கூறுவத னால், 'சங்கரன் கொடுத்த வாள், இனி இவனிடத்திலிருத் தலினற் பயனில்லையென்று அவனைவிட்டு நீங்கியது' என்பார் கூற்றுப் பொருந்தாதென்க. இராவணனுடைய பத்துவில்லையும் வெட்டி, பின்னரும் அவனெடுத்து விடும் ஆபுதங்களையெல்லாம் தன்னை அணுகுமுன் இராமன் அழித்தானாகையால், சங்கரன் வாளை உபயோகிக்க எடுத்த

தால் அதுவும் வீணய்விடும் என்று கருதியமையால், அவ் விராவணன் தன் இடையிற் கட்டியிருந்த சங்கரன் வாளை எடாதொழிந்தான் என வாளை எடாமைக்குக் காரணங் கற்பிப்பர் சிலர். அவ்வாள் கைவிடாப் படைக்கலம் (அஸ்திரமன்று; சஸ்திரம்) ஆதலால், அதனை உறை கழித்தெடுத்து இராமனை வெட்டுதற்கு அணுகுமுன், இராமன் விரைவாக அம்பெய்து [அவ்வாள் வேறென்றால் அழிக்கப்படாமைபற்றி] தன் கைகளையேனும் தலைகளையேனும் வெட்டி வீழ்த்தக்கூடும் என்று கருதியஞ்சினமையால் அவ்வாளை எடாமல் நிராயுதபாணியாக நின்றான் என்றும் காரணம் கற்பிக்கலாம்; என்னை? நிராயுத பாணியைக் கொல்லக்கூடாது என்பது யுத்தமுறையாதலின் என்க. 'சங்கரன் கொடுத்த வாளும்' என்பது, ஏனைய ஆயுதங்களையும் இராமன் அழித்துவிட்டமையால், அவற்றை இழந்ததையும் உபலட்சண விதியாற் குறித்துநின்றது.

இதற்கு முன்பெல்லாம் தேவர் அசுரர் முதலாயினருடன் செய்த போர்களில் வெற்றி பெற்று வீரன் எனப் புகழ்பெற்று இறுமாந்து வாழ்ந்த இராவணன், இப்போது இராமனோடு செய்த போரில் தன் சேனை ஆயுதங்கள் முதலிய எல்லாமிழந்து தோல்வியுற்று நாணித்தனித்து மீண்டமையால், 'வீரமும் களத்தே வீட்டு வெறுங்கையோடு' என்றார். இனி, தோள்வலி முதலியவற்றிற்கு வீரம் மூலகாரணமாதலும் காண்க.

இனி, "நாரத முனிவற் கேற்ப நயம்பட வுரைத்த நாவும்" என்பதற்கு, 'நாரத முனிவனும் (நன்னாயுள்ளதென்று) ஏற்றுக்கொள்ளும்படி இனிமை பொருந்த (ச் சாமவேதம்) பாடிய நாவும்" என்று பொருள் கூறுவாரருமுளர். அப்பொருள் ஈண்டைப் போர்வீரத்துக்குச் சார்பாகாமையாலும், அதற்குச் சார்பான தோள்வலி முதலியவற்றோடு ஒரினப்பொருளாய் ஒன்றுபடாமையாலும் பொருந்தாமையுணர்க.

இதுமுதல் 44 செய்யுள் அறுசீரியாசிரிய விருத்தம்.

பாடபேதம்: 4-ம் அடி: 'களத்தே போக்கி',...:'போட்டு' 'வெறுங்கையே மீண்டு போனன்'.

இராவணன் தகருட் புகுதலும்
சூரியன் அத்தமித்தலும்

2. கிடந்தபோர் வலியார் மாட்டே கோதவா னவரை யெல்லாம்
கடந்துபோ யுலக மூன்றுங் காக்கின்ற காவ லாளன்
தொடர்ந்துபோம் பழியீ னோடுந் தூக்கிய கரங்க ளோடும்
நடந்துபோய் நகரம் புக்கான் அருக்கனும் நாகஞ் சேர்ந்தான்

ப-ரை: கிடந்த போர் வலியார்மாட்டு—போர் வலிமை பொருந்தியவரிடத்து, கொடாத வானவரை எல்லாம் போய் கடந்து—தோல்வியுறாத தேவரையெல்லாம் (திக்குவிசயத்தின் பொருட்டுச்) சென்று (போரில்) வென்று, உலகம் மூன்றும் காக்கின்ற காவலாளன்—(சுவர்க்கம், பூமி, பாதாளம் என்னும்) மூன்றுலகங்களையும் ஆளுகின்ற இராவணன், தொடர்ந்து போம் பழியினோடும்—(தன்னைத்) தொடர்ந்துவரும் அபகீர்த்தியுடனும், தூக்கிய கரங்க ளோடும்—(சோர்வினாற் பாரமாகச்) சுமந்துள்ள (இருபது) கைகளுடனும், நடந்துபோய் நகரம் புக்கான்—(போரில் தன் தேர் இராமனால் அழிக்கப்பட்டமையால்) கால்நடையாகச் சென்று இலங்காபுரியுட் புகுந்தான், அருக்கனும் நாகம் சேர்ந்தான்—சூரியனும் (அத்த) மலையை அடைந்தான் (=மலைப்பொழுதாயிற்று) ஏ-று.

கருத்து: தேவர் முதலாகிய வலியோர் யாவரையும் வென்று மூவுலகையும் ஆளுகின்ற அதிபதியாயுள்ள இராவணன் போரில் இராமனுக்குத் தோற்று, அபகீர்த்தியைப் பெற்று, மெய்வலி குன்றி, பரிசனவாகனங்களின்றி, நடந்துசென்று இலங்கை நகருட் புகுந்தான்; அப்பொழுது சூரியன் மறைய மாலையாயிற்று.

வலியார்மாட்டு—ஏழனுருபேற்ற பெயர். ஏ: அசை. கொடாத—தோலாத. வானவர்—தேவர். கடந்து—வென்று. காவலாளன் (காவல்+ஆளன்)—காத்தலை ஆள்பவன் (உடையவன்), அரசன். பழி—அபகீர்த்தி. அருக்கன்—சூரியன். நாகம்—மலை, ஈண்டு அஸ்தமன மலை.

முதலீரடியும் அவனது மிகவுயர்ந்த வீரப்புகழ்நிலையை விளக்கும்.

போரினால் உடல்வலி குன்றிச் சோர்வுற்றமையால், இருபது தோள்களும் பாரமாகத் தோற்ற அவற்றைச் சுமக்கமாட்டாமற் சோரவிட்டுத் தளர்வுடன் சென்றான் என்பது 'தூக்கிய' என்ற அடையாற் குறிப்பிக்கப்பட்டது. இங்ஙனமன்றி, 'இருதோள்களையுடைய இராமனை வெல்லற்கு உதவாதபடியால், இருபது தோள்களும் பயனற்றனவாய் வெறும் பாரமாத்திரையேயாயின' என்பதைக் குறிப்பிட்ட அடைமொழி என்பாருமுளர். 3-ம் அடியினால், பரிசனம் அவனைத் தொடர்ந்து செல்லாமல் தனியாகவும், தன்னைச் சுமக்கின்ற வாகனமியுந்தும் சென்றனென்னும் இழிவுநிலை குறிக்கப்பட்டது.

பாடபேதம் : 1-ம் அடி : 'வலியார் மாடே'.

இராவணன் இலங்கைநகருள் வீதிவழியாகச்
செல்லும்போது அவன் அடைந்துள்ள
நாணநிலைக் காட்சி.

3. மாதிர மெவையு நோக்கான் வளநகர் நோக்கான் வந்த
காதலர் தம்மை நோக்கான் கடற்பெருஞ் சேனை நோக்கான்
தாதலிழ் கூந்தன் மாதர் தனித்தனி நோக்கத் தானப்
பூதல மென்னு நங்கை தன்னையே நோக்கிப் புக்கான்

ப-ரை : (இராவணன் இலங்கை புக்கபொழுது எத் தன்மையனாகச் சென்றனெனில்) மாதிரம் எனவையும் நோக்கான் — (முன்னும் பின்னும் வலமும் இடமுமாகிய நான்கு) திசையிடங்களையும் (நிமிர்ந்து) பாராமலும், வளநகர் நோக்கான்—நகர வளங்களைப் பாராமலும், வந்த— (தன்னை வரவேற்றற்கு) வந்த, காதலர் தம்மை நோக்கான்—அன்பினர்களைப் பாராமலும், கடல் பெருஞ்சேனை நோக்கான்—கடல்போன்ற பெரிய சேனையைப் பாராமலும், தாது அவிழ் கூந்தல் மாதர் தனித்தனி நோக்க—விரிந்த பூக்களை முடித்த கூந்தலையுடைய (நகரத்துப்) பெண்கள் (அங்கங்கேநின்று யாதுந் தம்முட் கலந்து பேசுதலின்றித்) தனித்தனியே நோக்காநிற்க (அவர்களைப் பாராமலும்), தான் அப் பூதலம் என்னும் நங்கை தன்

னையே நோக்கி—தான் அந்நகரின் நிலமாகிய பெண்ணையே பார்த்துக்கொண்டு [=முகங் கவிழ்ந்தபடியே], புக்கான்— (நகருட்) புகுந்து சென்றான் எ-று.

கருத்து: இறுமாந்து பெருமித நோக்குடன் செல்லுமியல்புடையா லுகிய இராவணன், போரில் தோற்றதனால் ஒன்றையும் ஏறிட்டு நோக்கா லாய், நாணத்துடனும் கவலைபுடனும் சிந்தனையுடனும் தலைகுனிந்து நிலத் தை நோக்கியபடியே சென்றான்.

மாதிரம்—திக்கு. எவையும்—எல்லாவற்றையும். நகர் வளம் எனவும், 'அவிழ் தாது' எனவும் மொழிமாற்றி யுரைக்க. தாது—பூ; மகரந்தப் பொடி, தேன் எனலும் பொருந்தும். காதலர்—தன்மீது விருப்பமுள்ளவர், அன்பி னர்; நண்பர்முதலாயினார். 'காதலர் தம்மை'; 'நங்கை தன்னை' என்புழி, உருபுபுணர்ச்சிக்கு நடுவில் முறையே 'தம்' 'தன்' என்னுஞ் சாரியை தோன்றின. ஏ: பிரிகிலைப் பொருளில் வந்த இடைச்சொல். 'நோக்கான்' என வந்தவையாவும் வினையெச்சப் பொருளவாய் வந்த வினைமுற்று. நகரமாதர் நோக்க எனவே ஆடவர் நோக்கினமையும் உபலட்சணத் தாற் பெறப்படும். அங்நன்ம நோக்கிய இருபகுதியாராலும், இராவணனுக்கு உண்டாகிய உள்ள நிகழ்ச்சியிலே அடுத்த செய்யுளில் தொடர்புறக் கூறப்படுதலும் காண்க.

'பூதலம் என்னும் நங்கை'; உருவந் அணி. இராவணன், தன்னைப் பல மாதர் காதலித்து நோக்கவும், தான் அவர்களை விரும்பி நோக்கா லாய், பூதலமென்னும் ஒரு பெண்ணையே விரும்பி நோக்கினான் என ஒருபொருள் தொனிக்கும்படி இத்தொடர் அமைந்திருப்பது நயக்கத் தக்கது. மேலும், இச்செய்யுளில், நாணம், கவலை ஆகிய இவை காரண மாக உண்டாகும் மெய்ப்பாடுகள் கூறப்பட்டிருத்தலின், குணத்தன்மையணி அமைந்திருத்தலும் அறிக. 'நோக்கான்' என்னுஞ் சொல் ஒரேபொரு ளில் பின்னும் பலவிடங்களில் வந்தமை சேர்ப்பொருட்டின் வருநிலையணி யாகும். இவ்வாறு பல அணிகள் சேர்ந்து வருதலால், இச்செய்யுள் சேர்வையணி பொருந்தியதென்க.

இனி, காதலர்—புதல்வர் எனவும், மாதர்—மந்தோதரி முதலிய மனைவியர் எனவும் பொருள் கொள்வாருமுளர். நகரின் மதிலகத்துக் கும் அரமணக்கும் இடைப்பட்ட வீதிகளின் வழியாக இராவணன் செல்

லும்காட்சி இதனற் கூறப்படுதலின், போரின் முடிவு யாதாயிற்று? வெற்றியா? தோல்வியா? என்று அறிதற்கு நகரமாதரும் ஆடவரும் அவ்வவ்விடங்களில் எதிர்பார்த்து அரசன் வருகையைக் காணநின்றல் உலகவழக்காதலின், அவர்கள் நோக்குதலைப்பற்றியே ஈண்டுக் கவி கூறினரென்று கோடல் பொருத்தமாதலும், மனைவியர், மைந்தர்களைப்பற்றி 'தங்கீழர் சுற்றத்தாரும்' என மேல் 5-ம் செய்யுளிற் கூறப்படுதலு மறிக. இன்னும், அந்தப்புர மாதர் இனைய காலங்களில் தம் மாளிகையி னின்றும் வெளிச்சென்றாரென்றலும் கூடாமையறிக. அன்றர், 'இச் செய்யுள் சுற்றத்தைக்கொண்ட அரமணியின் முகப்பையும் முற்றத்தை யும் இராவணன் கடந்த காட்சியை விரிப்பது' என்பர்.

பாடபேதம்: 3-ம் அடியிறுதி: 'நோக்கத்தானோர்'.

இராவணன் தான் தோல்வியுடன் செல்லும் நிலைமையை நகரமாதர் நோக்கலையும் ஆடவர் தம்முள் உரையாடலையும் வெறுத்தல்.

4. [நாளோத்த நளின மன்ன முகத்தியர்] நயன மேல்லாம்

வாளோத்த மைந்தர் வார்த்தை [யிராகவன் வாளி யோத்த]

கோளோத்தி சிறைவைத் தாண்ட கோற்றவற் கற்றை நாள்தன்

தோளோத்த துணைமென் கோங்கை நோக்கங்குத் தோடர்கி லாமை

கோண்கூட்டு (அந்வயம்): கோள் ஒத்த சிறைவைத்து ஆண்ட கொற்றவற்கு அற்றைநாள் + அங்கு + ஒத்த துணை மென் கோங்கை [யாள்] நோக்கு + தன் தோள் + தோடர்கி லாமை [யால்] + நாள் ஒத்த நளினம் அன்ன முகத்தியர் நயனம் எல்லாம் வாளி ஒத்த; மைந்தர் வார்த்தை இரா கவன் வாளி ஒத்த.

ப-ரை: கோள் ஒத்த சிறை வைத்து ஆண்ட கொற்ற வற்கு—நவக்கிரக தேவதைகளை (தன்மனத்துக்கு) இசைய நடக்கும்படி அடிமைப்படுத்தி அரசாண்ட வெற்றியுடையா யிருந்த இராவணனுக்கு, அற்றை நாள்—அன்றைய தினத்தில், அங்கு—அப்போர்க்களத்தில், ஒத்த துணை மென் கோங்கை நோக்கு—இணையொத்த மென்மையாகிய

தனங்கனையுடைய வெற்றிமடந்தையின் (அருட்) பார்வையாலாகும் வெற்றி, தன் தோள் தொடர்கிலாமை—தன் தோள்களிற் பொருந்தாத காரணத்தால் [தோல்வியுற்ற படியால் என்றபடி], நாள் ஒத்த நளிணம் அன்ன முகத்தியர் நயனம் எல்லாம்—(மலர்ந்த) நாளில் அவ்வப்பொழுதுக்கு ஏற்ப விளங்குந் தாமரை மலரையொத்த முகத்தையுடைய (அவனைக் காணுகின்ற நகர) மாதர்களின் கண்களெல்லாம், வாள் ஒத்த—(நாணத்தை மிகுவித்து) வாளாயுதம் போலிருந்தன [=மனத்தைப் பிளந்து வருத்தின], மைந்தர் வார்த்தை இராகவன் வாளி ஒத்த—(தன்னைப் பற்றிப் பேசிக்கொள்கின்ற) ஆடவர் வார்த்தைகள் (தன்மானக்கேட்டை வெளிப்படுத்தி) இராமனது அம்பைப் போல் ஆயின [= அவன் மனத்தைத் துளைத்து வருத்தின] எ-று.

கருத்து: பிறரெவரும் பெற்றகரிய வெற்றிபெற்று வாழ்ந்தவனாகிய இராவணனுக்கு இராமனோடு பொருத அந்நாளில் தோல்வி நேர்ந்தமையால், நகர வீதிவழியே செல்லும் அவனது நிலைமையைக் காணும் நகர மாதரின் கண்கள் அவனுக்கு நாணத்தைப் பெருக்கியும், ஆடவர் வார்த்தைகள் உரோசத்தை மூட்டியும், முறையே வானையும் இராமனம்பையும் போல மனத்தைப் புண்படுத்தி வெறுக்கத்தக்கவாயின.

முற் செய்யுளில் “தாதவிழ் கூந்தன் மாதர் தனித்தனி நோக்க” என்றதனை, இச்செய்யுளின் முதலீரடிகளால் விரித்துக்கூறி, பின்னீரடிகளால் அந்நிகழ்ச்சிக்குக் காரணங்கூறினர் கம்பர். இராவணன் நாணி முகங்கவிழ்ந்தபடி சென்றாலும், தன் கடைக்கண்ணைக்கினாலும், செவிகளாற் கூர்ந்து அவதானித்தமையாலும் மாதர் தன்னை நோக்கலையும், ஆடவரின் பேச்சையும் அறியலாயினன் என்க.

‘நாவோத்த நளிணமன் முகத்தியர்’ என்றது: மலர்ந்த தாமரை பகலில் விரிந்து சோபையுடன் விளங்கியும், பகல் முடிவில் சூரியத் தொடங்கிச் சோபை குறைந்தும், இரவில் சூவிந்து சோபையற்றும் காணப்படுதல்போல், இராவணன் போரில் வெற்றிபெற்று ஆடம்பரங்களுடன் நகரூள் வருவானென்று கருதி அதனைக் காணும் ஆவல்கொண்டு பகலில் மலர்ந்த முகத்தோடு நின்ற நகரப் பெண்கள் மாலையில் முதலில் இராவணனது தோல்வியைக் கேள்விப்பட்டகாலையிற் சோபைகுறைந்த முகத்தினராயும், நேரிற் கண்டபோது சோபையற்று வாடிய முகத்தினராயும் நின்றமையை உவமானத்தாற் குறிப்பிட்டவாறு.

நாள் ஒத்த—நாளின் பகுதியாகிய பகல், மாலை, இரவு என்னும் பொழுதுகட்கு இசைய மலர்தலும் குவிதலும் பொருந்திய. நளினம்—தாமரை; அதன் மலருக்கு ஆகு பெயர். நயனம்—கண். மைந்தர்—ஆடவர், மைந்து—வலிமை; அதனையுடைமையால் மைந்தர் எனப்பட்டார்; மெல்லியலாராகிய மாதரிலும் பார்க்க ஆடவர் வலியுடைய ராதல்பற்றி, அவர்க்கு வழங்கும் பெயராயிற்று. இராக வன்:—‘இரகு’ என்னும் பிரபலனாகிய அரசனது மரபிற் பிறந்தவன் என்ற காரணம்பற்றி இராமனுக்கு வழங்கும் பெயர். வாளி—அம்பு. கோள்—கிரகம்; ஈண்டுக் கிரக அதிதேவதைகளாகிய தேவர்கள். ‘கோளொத்த சிறை வைத்தாண்ட கொற்றவன்’ என்பது உபலட்சண விதியால் மற்றத் தேவர்களையும் வென்று தனக்கு ஏவலாள ராக்கி அரசாண்ட இராவணனது வெற்றிப் பெருமையை விளக்கிநின்றது. சிறைவைத்து—அடிமைகளாக்கி. கொற்றவன்—கொற்றத்தை (=வெற்றியை) உடையவன். அன்று + நாள் = அற்றைநாள். துணை—இரண்டு. கொங்கை—தனம்; சினையாகுபெயராய் வெற்றிமடந்தையாகிய துர்க்காதேவியை யுணர்த்திற்று. போர்க்குச் செல்வோர் தாம் வெற்றி பெறுதற்பொருட்டு அவளருளை வேண்டிப் பலிக்கடன் செலுத்தி வழிபடலும், பலிக்கடன் நேர்தலும், ஈதலும் ஆகியவை பிரசித்தமாகும். நோக்கு—நோக்கம், (அருட்) பார்வை; ஈண்டு அதனனுண்டாகும் வெற்றியை இலக்கணை நெறியால் உணர்த்திற்று. அங்கு—அவ்விடத்தில்தான்; (ஏழாம் வேற்றுமைப் பொருள்பட இடப் பொருளையுணர்த்திவந்த இடைச்சொல்). தொடர்கிலாமை—பொருந்தாமல்; (காரணப் பொருட்டாய் நின்ற எதிர்மறை வினையெச்சம்).

இனி, ‘முகத்தியர்—மனைவியர். மைந்தர்—புதல்வர்’ என்றும், ஈற்றடிக்கு, ‘கொற்றவற்கு (மனைவியரின்) துணைமென் கொங்கைகள், அங்கு (தன்) பார்வை செல்லாமல் தன் தோளை ஒத்தன’ என்றும் பொருள்கொண்டு, தோளை ஒத்தலாவது இராமனை வெல்லுதற்கு அவன் தோள்கள் உதவமாட்டாமல் வெறுஞ்சமையாக ஆய்விட்டமையின், அவை வெறுத்தற்கிடமாயினமை போல, கொங்கைகளும் பயன்படாமல் அவ

னது வெறுப்புக்கு இடமாயினமை' என்று கருத்துக் கூறுவாரும் உள். யாங்கொண்ட பொருள் செம்பொருளும் சந்தர்ப்பத்துக்கு ஏற்ற பொருளு மாதலை உணர்க.

இராவணன் தன் அரமணையுள் தனியே புகுதல்.

5. மந்திரச் சுற்றத் தாரும் வாணுதற் சுற்றத் தாரும்
தந்திரச் சுற்றத் தாரும் தன்கிளைச் சுற்றத் தாரும்
[எந்திரப் பொறியி னிற்பு]யாவரு மின்றித் தானே
சிந்துரக் களிறு கூடம் புக்கெனக் கோயில் புக்கான்

ப-ரை : மந்திரச் சுற்றத்தாரும்—மந்திரிமார்களும், வாள் துதல் சுற்றத்தாரும் — காந்திபொருந்திய நெற்றியினை யுடைய ஏவல்மகளிரும், தந்திரச் சுற்றத்தாரும்—சேனைத் தலைவர்களும், தன்கிளைச் சுற்றத்தாரும்—தன் உறவினர் களும், எந்திரப் பொறியின்—யந்திரத்தால் இயங்கவல்ல பிரதிமைபோல, நிற்ப — (இராவணனது நிலைமையைக் கண்டு தம்பணிகளைச் செய்தற்கு ஏற்ப அவன் குறிப்பு நிகழாமையால் தாம்புரியும் பணிகளைச் செய்யாது திகைத்து) நிற்க, யாவரும் இன்றி—எவரும் (தன்னை உட்புகுவார்) இல்லாமல், ஓர் சிந்துரக்களிறு கூடம் புக்கென — சிந்துரமணியப்பட்ட ஓர் ஆண்யானை (தன்) கொட்டாரத் துட் புகுந்தாற்போல, தான் கோயில் புக்கான்—தான் மாத்திரம் அரமணையினுள்ளே பிரவேசித்தான் எ-று.

மந்திரம்—ஆலோசனை. வாணுதல்(வாள் + துதல்): வாள்—ஒளி, காந்தி. துதல்—நெற்றி; நெற்றியையுடையாள் என அன்மொழித் தொகையாய்ப் பெண்ணையுணர்த்திற்று; ஈண்டு அரசனது ஏவல் புரியும் பணிப்பெண் கள். மனைவிமார் என்று கொள்வாருமுளர். 'தன்கிளைச் சுற்றத்தாரும், எனப் பின்வருந் தொடரற் குறிக்கப்படும் உறவினருள் ஒருசார் பொரு ளாய் மனைவியர் அடங்குவாராகையாலும், சாமரை வீசல் முதலிய பணிகள் புரியும் மகளிர் அரசன் பக்கலில் அவன் குறிக்கும் பணியைப் புரிய எதிர்பார்த்து நிற்குங் கடப்பாடுடையராகையாலும் யாங்கொண்ட பொருள் பொருந்துமாய் காண்க. சுற்றத்தார் — நன்மை தீமைகளிற் பங்குபற்றுபவராய்ச் சூழ்தலைபுடையார், கொலுவிருக்கக்கயிற் சூழ் இருப்

பவர், உறவினர், (காரணப்பெயர்). கிளை—உறவு, இனம். எந்திரம்—யந்திரமென்னும் வடசொல்லின் திரிபு. பொறி—சீவகன் பிதாவாகிய சச்சந்தமன்னன் மனைவி வான்வழியாக ஊர்ந்துசென்ற மயிற்பொறி போல்வனவாய பிரதிமை; மதிலின்மேற் போர்க்கருவியாக அமைக்கப்படும் பொறியுமாம். அவை தம்மை இயக்குவோர் தூண்டாதவிடத்துத் தஞ்செயலைச் செய்யலாற்றாது வாளா நின்றல்போல், அரசனது ஏவற் குறிப்பின்றி மந்திரச் சுற்றத்தார் முதலாயினர் தத்தம் பணிகளைச் செய்யலாற்றாதவராய் வாளாநின்றமைபற்றி 'எந்திரப் பொறியின் நிற்ப' என்றும் மந்திரியர் முதலாயினோர் இராவணன் நிலையைக் கண்டவுடனே திடுக்கிட்டு அசைவற்று நின்ற காரணத்தால் பிரதிமைக்கு ஒப்பாயினர் என்பாருமுள்ளார். பொறியின் என்புழி, இன்: ஐந்தனுருபு; ஒப்புப் பொருட்டு. போரில் ஆயுதங்களாற் புண்பட்டு இரத்தஞ் சேர்ந்து படியப்பெற்ற மேனியையுடைமையால், இராவணனுக்குச் சிந்துரக்களிறு உவமையாயிற்று. 'புக்கால்' என்னும் வினையெச்சம் 'புக்கு' எனத் திரிந்தது. 'என' என்பது உவமையுருபாகிய இடைச்சொல். கூடம்—யானை கட்டுமிடம். கோயில் (கோ+இல்)—அரசனது இல்லம், அரமனை, இராசமாளிகை. உவராயணி இரண்டனுள், முன்னது செயல்புரியாது திகைத்து வாளாநின்றலாகிய தொழிலும், பின்னது செந்நிறமும் உறைவிடம் புகலுமாகிய வண்ணமும் தொழிலும் பற்றிவந்தமையுணர்ச்சு.

இராவணன் தூதரை அழைத்துவரும்படி கஞ்சுகியை ஏவுதல்.

6. ஆண்டொரு செம்பொற் பீடத் திருந்துதன் வருத்த மாறி
நீண்டயர் நினைப்ப னாகிக் கஞ்சுகி யயனின் றுளை
ஈண்டோந் தூதர் தம்மை யிவ்வழித் தருதி யென்றான்
பூண்டதோர் பணியின் வல்லை யனையரைக் கொண்டு புக்கான்

ப-ரை: (இராவணன்), ஆண்டு—அவ்வரமனையினுள்ளே, ஒரு செம்பொன் பீடத்து இருந்து—செவ்விய பொன்னாற் செய்யப்பட்ட ஓர் ஆசனத்திலே இருந்து, தன் வருத்தம் ஆறி—(ஆயுதங்களால் தாக்கப்பட்ட) துன்பம் (சிறிது) தணியப்பெற்று, நீண்டு உயர் நினைப்பன் ஆகி—மிக நீண்ட ஆலோசனையை உடையவனாகி, அயல் நின்றான் கஞ்சுகியை—பக்கத்தில் நின்ற மெய்க்காப்பாளனை (நோக்கி), ஈண்டு—இப்பொழுது, நம் தூர்த

தம்மை இவ்வழி தருதி—நம்முடைய தூதர்களை இவ்விடத் துக்கு அழைத்து வருவாயாக, என்றான்—என்று கட்டளை யிட்டான், பூண்டது ஓர் பணியின்—(அக்கஞ்சுகியும்) மேற்கொண்ட அக்கட்டளையினால், வல்லை அனையரை கொண்டு புக்கான்—விரைவாக அத்தூதர்களை அழைத் துக்கொண்டு (இராவணனிருந்த விடத்திற்) புகுந்தான் எ-று.

கருத்து: அரமணையுட் புக்க இராவணன் அங்கே புகிரங்கமான தொரு மண்டபத்திலே பொன்சைனத்தில் இருந்து, சிறிது வருத்தம் ஆறி, மேற்செய்யக்கடவனவற்றைப் பெரிதும் ஆலோசித்து, அங்குநின்ற கஞ்சுகியை ஏவித் தூதர்களை வருவித்தான்.

ஆண்டு—அவ்விடத்தில். நீண்டு உயர்—மிக நீண்ட; (ஒருபொருட் பன்மொழி). நினைப்பன்—ஆலோசிப்ப வன், கஞ்சுகி—சட்டையிட்டவரைய அருகில் நிற்கும் மெய்க்காப்பாளன். நின்றான்: இறந்தகாலத் தெரிநிலை வினையாலனையும் பெயர்; கஞ்சுகிக்கு அடையாக 'நின்றான் கஞ்சுகியை' என மாற்றிக் கூட்டுக. ஈண்டு—இப்பொழுது; இவ்வாறன்றி, 'ஈண்டு' என்பதனை வினைத்தொகையாகக்கொண்டு, 'செறிந்த, விரைந்து செல்லும்' என உரைத்தலும் பொருந்தும். தருதி—அழைத்து வருவாயாக; (முன்னிலை யொருமை ஏவல் வினைமுற்று). வல்லை—விரைவாக. பணி—கட்டளை. 'இன்': ஐந்தாம் வேற்றுமையுருபு; ஏதுப்பொருளில் வந்தது.

பாடபேதம்: 4-ம் அடி: 'வல்லை நால்வரை.'

இராவணன் எங்குமுள்ள அரக்கச் சேனைகளைக் கொண்டுவரும்படி தூதரை ஏவுதல்

7. மனகதி வாயு வேகன் மருத்தன்மா மேக னென்றிவ் வினையறி தொழிலர் முன்னு வாயிலர் விரவி னாரை நினைவதன் முன்ன நீர்போய் நெடுந்திசை யெட்டும் நீந்திக் களைகழ லரக்கர் தானை கோணருதிர் கடிதி னென்றான்

கோண்டுகூட்டு : முன்னொ[க]+விரவினார்+மனகதி வாயு வேகன் மருத்தன் மாமேகன் என்று இவ்வினை அறி தொழிலர் [ஆகிய]+வாயிலரை [நோக்கி]+நீர்+நினைவதன் முன்னம் [அடையவேண்டு மிடங்களுக்கு]+போய்+[எமது கட்டளையை அறிவித்து, அங்கங்கே உள்ள] கனைகழல் அரக்கர் தானை + கடிதின் + நெடுந்திசை எட்டும் நீந்தி + கொணருதிர்+என்றான்.

ப-ரை : (இராவணன்), முன்னொ[க] விரவினார்—(தன்) எதிரே வந்துநின்றவராகிய, மனகதி வாயுவேகன் மருத்தன் மாமேகன் என்று—மனகதி முதலாகிய நால்வகைக் காரணப்பெயர்களைப் பெற்று, இவ்வினை அறி தொழிலர்—மனோவேகமாகச் செல்லுதல் முதலிய இத்தொழில் களையறிந்து செய்யவல்ல வித்தைகளையுடையவராயுள்ள, வாயிலரை—தூதர்களை(ப் பார்த்து), நீர்—, நினைவதன் முன்னம்போய்—(யாங் கூறுமிடங்களுக்கு) நினைக்குமளவு நேரத்துள்ளே சென்று (சேர்ந்து எமது கட்டளையை அறிவித்து), கனைகழல் அரக்கர் தானை—(அங்கங்கேயுள்ள) ஒலிக்கும் வீரக்கழலையணிந்த அரக்கச் சேனைகளை, கடிதின் நெடுந்திசை எட்டும் நீந்திக் கொணருதிர்—விரைவாக நெடிய எட்டுத்திசைகளிலுமுள்ள இடங்களைக் கடந்து அழைத்துவாருங்கள் எ-று.

கருத்து : எதிரே வந்துநின்ற 'மனகதி' முதலான விருதுப் பெயர் புனைந்த தூதர்கள் பலரையும் நோக்கி, அரக்கச் சேனையுள்ள எல்லாவிடங்களுக்கும் நீங்கள் நினைக்குமளவு நேரத்துட் போய்ச்சேர்ந்து அச்சேனைகள் விரைவாக வந்துசேரும்படி அழைத்துவாருங்கள்.

தூதர்கள் போய்ச்சேரவேண்டிய இடங்களுக்குச் செல்லற்குரிய நேரத்தை 'நினைவதன் முன்னம்' என்பதனாலும், சேனைகள் தன்னிடம் வந்துசேரவேண்டிய நேரத்தைக் 'கடிதின்' என்பதனாலும் குறிப்பிடற் பொருட்டு, ஈரிடத்தும் அவற்றைத் தனித்தனியே அடைமொழியாக இயைத்துக் கூறினான் என்றறிக. வந்த தூதர் பலராயினும் அவரெல்லாம் மனகதி முதலாகிய நால்வகை வித்தைகளையும் தனித்தனி அறிந்து செயலாற்றுகல்பற்றி நால்வகையினராய் அடங்குவர் என்றறிக. மனகதி—மனோவேகம்போன்ற வேகத்துடன் செல்லுதலை யுடையவன்; கதி—

செல்வு. வாயுவேகன்—சண்டமாருதமாகிய காற்றுப்போன்ற வேகத்தை யுடையவன். மருத்தன் என்பதும் அப்பொருட்டு. மாரேகன்—மகாமேகம் (முகில்) போல விரைந்து செல்பவன். இவ்வினை—‘மனோவேகமாகச் செல்லுகை’ முதலான இந்நால்வகைப்பட்ட செயல்கள். அறிதொழில்—அவற்றைச் செய்தற்கேற்றனவாகத் தாம் அறிந்துள்ள வித்தைகள்; அவை மந்திரவித்தை, யோகசாதனை போல்வன; அவற்றையுடையவர் ‘அறிதொழிள்’ எனப்பட்டார். முன்னக என்பது கடைக்குறைவிகாரம் பெற்றது. வாயிள்—தூதர். தானை—சேனை. கோணருதர்—கொண்டுவாருங்கள், அழைத்துவாருங்கள். (பன்மை ஏவல்வினை).

பாடபேதம்: 2-ம் அடி. ‘இவ் வினையறி தொழிலர் முன்ன வாயிரர் விரவிலரை’

இப்பாடல்கொள்வார் இத்தொடருக்கு (தாம் செய்யவேண்டும், செய்யகையை ஒழுங்குபெறச் செய்யும்) இவர்கள் முதலாக ஆயிரக்கணக்காக வந்துசேர்ந்த தூதர்கள் என்று பொருள் கூறுவர்.

இராவணன் தூதர்க்குச் செல்லவேண்டும் இடங்களை உரைத்தலும் அவர் செல்லலும்.

8. ஏழ்பெருங் கடலுஞ் சூழ்ந்த ஏழ்பெருந் தீவு மெண்ணில்
பாழியம் பொருப்புங் கீழ்பா லடுத்தபா தாளத் துள்ளும்
ஆழியங் கிரியின் மேலு மரக்கரா னவரை யெல்லாம்
தாழ்வீரர் கொணர்தி ரென்ற னவரது தலைமேற் கொண்டார்

ப-ரை: ஏழ் பெருங் கடலும் சூழ்ந்த ஏழ் பெருந் தீவும்—ஏழு பெரிய சமுத்திரங்களாலுஞ் சூழப்பட்ட (நாவலந் தீவம் முதலிய) ஏழு பெரிய தீவுகளிலும், எண் இல் பாழி அம் பொருப்பும்—அளவில்லாத வலிய அழகிய மலைகளிலும், கீழ்பால் அடுத்த பாதாளத்துள்ளும்—(பூமியின்) கீழ்ப்பக்கத்துள்ள பாதாளவுலகத்திலும், ஆழியங் கிரியின் மேலும்—சக்கரவாள மலையின் மேலும் (உள்ள), அரசு கர் ஆனவரை எல்லாம்—அரக்க வீரராயுள்ள எல்லாரையும், தாழ்வு இலிர் கொணர்திர்—(காலந்) தாழ்த்தல் செய்யாமற் கொண்டுவாருங்கள், என்றான்—என்று கூறிலான்

(இராவணன்), அவர் அது தலைமேற் கொண்டார்—அத் தூதர் அக்கட்டையைச் சிரமேற்கொண்டனர் (பணிவுடன் ஏற்றுச் சென்றார்கள் என்றபடி) எ-று.

பெருங்கடல் ஏழு : உவர்க்கடல், நன்னீர்க் கடல், பாற்கடல், தமிழ்க் கடல், நெய்க்கடல், கருப்பஞ்சாற்றுக் கடல், தேன்கடல் எனப் பெயர் பெற்று வழங்குவன. பெருந்தீவு ஏழு : நாவலந்தீவு, இறலித்தீவு, குசைத்தீவு, கிரவுஞ்சத்தீவு, புட்கரத்தீவு, தெங்குத்தீவு, கமுகுத்தீவு என்பன. பண்டைக்காலத்தில் பூமி இவ்வேழு பெரும்பிரிவாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தது, பாழி—வலிமை. பொருப்பு—மலை. ஆழியங்கிரி—சக்கரவாளமலை. தாழ்வு—காலத்தாழ்வு, தாமதம். இலிர்—இல்லாதிராய், இல்லாமல்; (ஊனை யெச்சப்பொருட்டாய் நின்ற குறிப்பு ஊனமுற்று). தலைமேற்கொள்ளல்—வணக்கத்துடன் ஏற்றுக்கொள்ளலைக் குறிக்கும் வழக்குச்சொல்.

இராவணன் பெருங்கவலையோடு பூஞ்சயனத்திற் சேர்தல்.

9. மூவகையுலகு னோரு முறையினின் றேவல் செய்வார்
பாவக மின்ன தென்று தெரிகிலர் பதைத்து ¹விம்மத்
தூவக லாத வைவா யெஃகுறத் தொனைக்கை யானை
²சேவக மமைந்த தென்னச் சேறிமல ரமளி சேர்ந்தான்

கோண்கூட்டு : 1-ம் அடியில், 'முறையின் நின்று ஏவல் செய்வார் [ஆகிய] + மூவகையுலகு னோரும்' என மாற்றுக.

ப-ரை : முறையின் நின்று ஏவல் செய்வார்—(தமக்கு விதிக்கப்பட்டுள்ள காலக்) கிரமத்தின்படி (இராவணனருகில்) நின்று (அவன்) ஏவும் வேலைகளைச் செய்பவராகிய, மூவகை உலகு உளோரும்—(சுவர்க்கம், பூமி, பாதாளம் என்னும்) மூன்றுவகையான உலகத்திலிருந்தும் (அவ்வப் பணி செய்தற்கு) வந்துநிற்கின்ற பணியாளர் எல்லாரும், பாவகம் இன்னது என்று தெரிகிலர்—(அக்காலத்திற் செய்யுந் தொண்டுகளைச் செய்தற்கு) அவன் மனக்கருத்து இன்னதென்று அறியாதவராய், பதைத்து விம்ம—பதைத்து வருந்தாநிற்க, தூ அகலாத வைவாய்—எஃகு

உற தொனைக்கை—(பகைவருடலில் அழுந்துதலால்) ஊன் பொருந்திய கூரிய முனையையுடைய வேல் மிகவும் துளைத் தலால் (வருந்தி), யானை சேவகம் அமைந்தது என்ன—யானை (தன்) படுக்கையிடத்திற் சென்று ஒடுங்கியதையொப்ப, செறிமலர் அமளி சேர்ந்தான்—(பலவாய்) அடுக்கிய பூப்போன்ற (மிருதுவான) படுக்கையுள்ளவிடத்தைச் சேர்ந்து படுத்தான் ஏ-று.

கருத்து: இராவணன் தூதர்களை அனுப்பிய பின்னர் அவனுக்குக் காலந்தவறாதபடி தொண்டு புரியும் ஏவலாளர் அவற்றைச் செய்தற்கு அவன் மனக்கருத்தை அறியாத வராய்ப் பதைத்தனர்; அப்போது அவன் அவ்விடத்தை நீங்கி, மிருதுவான படுக்கையுள்ள ஓரிடத்தை யடைந்து படுத்தான்.

பாவகம்—கருத்து. தெரிநீர் — அறியாதவராய்; (வினையெச்சப் பொருட்டாய முற்று). விம்ம—வருந்த; (நிகழ்காலச் செய்வெனெச்சம்). தூ—இறைச்சி. ஓவ—கூர்மை. வாய்—முனை. எ:ரு—வேல். தொனைக்கை—துளைத்தலால்; (கை: தொழிற்பெயர் விருதி. இறுதியில் 'ஆல்' என்னும் மூன்றனுருபு விரிக்க). சேவகம்—யானை துயிலுமிடம். எள்ள—ஒப்ப; (உவமையுருபு). மலர் அமளி—பூப்போன்ற மிருதுவான படுக்கை (மெத்தை).

பாடபேதம்: 1. விம்மி. 2. சேவகஞ் சேர்ந்தது.

இராவணன் படுக்கையிற் கிடந்து கவலையாற் பெருமூச்செறிதல்.

10. பண்ணிறை பவளச் செவ்வாய்ப் பைந்தோடிச் சீதை யென்னும் பெண்ணிறை கோண்ட நெஞ்சில் நாணிறை கோண்ட பின்னர்க் கண்ணிறை கோடல் செய்யான் கையறு கவலை சுற்ற உண்ணிறை மாணத் தன்னை யுமிழ்ந்தேரி யுயிர்ப்ப தானான்

ப-ரை: பண் நிறை பவளச் செவ்வாய்—இன்னிசை மொழிநிறையும் பவளம்போன்ற சிவந்த வாயினையும், பைந் தோடி—பசும்பொன் வளையலையுமுடைய, சீதை என்னும்

பெண் நிறை கொண்ட நெஞ்சில் — சீதையாகிய பெண்ணைப் பெரிதும் சிந்தித்த (தன்) மனத்தில் (அப்போது), நாண் நிறைகொண்ட பின்னர்—நாணம் (மிகப்பெற்று) நிறைய அதன்பின்பு, இறை கண் கோடல் செய்யான்—சிறிதும் கண்மூடி யுறங்குதல் செய்யானகி, கையறு கவலை சுற்ற—(அன்றையதினப் போரில் இராமனுக்கெதிரே தான்) செயலற்று நின்றதை எண்ணியதனாலுண்டான கவலை (உள்ளத்தைச்) சூழ்ந்து கொள்கையினாலே, உள் நிறை மானந்தன்னை—(மனத்தில்) முன்பு நிறைந்திருந்த (தன்) பெருமிதத்தை, உமிழ்ந்து—கைவிட்டு, எரி உயிர்ப்பதானான்—தீப்போல உஷ்ணமாகப் பெருமூச்சுவிடலாயினன் (இராவணன்) எ-று.

கருத்து: படுக்கையிற் கிடந்த இராவணன் சீதையை நினைத்தான்; பின், அன்றைப் பகலில் இராமனால் தான் தோற்கடிக்கப்பட்டு எளியனாய் அவமானப்பட்டதைச் சிந்தித்தான்; அப்பொழுது உள்ளத்தில் நாணம் நிறைந்து பொங்கியது; அதனால், அவனுக்குக் கண்ணுறக்கம் வராமற் கவலைமிகுந்து பெருமூச்சுவிடலாயினன்.

இராவணன் தன் உள்ளத்திற் சீதையையும் தன் தோல்வியை மானங்களையும் ஒருங்கெண்ணியதனால், அவனுக்கு நாணம் மிகுந்து, கவலை பெருகிய துன்பநிலை இதனால் சுருக்கிக் கூறப்பட்டது. இது பிற்செய்யுளில் விரித்து விளக்கப்படுதலைக் காண்க.

பாள்—இன்னிசை; இங்கே பண்ணமைந்த மொழியை யுணர்த்திற்று (ஆகுபெயர்). 'இறை கண் கோடல்' என மொழிமாற்றியுரைக்க. இஹ—அற்பம், சிறுமை; (உரிச்சொல்லாகிய அடைமொழி). கோடல் கோடு + அல்—வளைதல் ஈண்டு இமையிரண்டும் ஒன்றோடொன்று பொருந்தல், மூடுதல். கண்—கண்ணின் இமைக்கு ஆகுபெயர், ஆகவே 'கண் கோடல்' என்பது உறங்குதலையுணர்த்துவதாயிற்று. வையறல் (வக + அறல்)—செயலொழிதல், ஒன்றுஞ் செய்யமாட்டாமல் நிற்கல். மானம்—பெருமை, பெருமிதம், தன்மதிப்பு. மானந்தன்னையுமிழ்ந்து' என்பதற்கு 'அவமானத்தை வெளிப்படுத்திக்கொண்டு' என்று பொருள் கூறுவாருமுளர். மானம் என்பதற்கு அது பொருளாகாமை உலகவழக்கானும், மானத்தைப்பற்றி ஓரநிகாரத்தால் விரித்துக் கூறும் திருக்குறள் முதலாகிய தால்

வழக்கானும் தெளியலாம். மேலும், மானம் என்னுள் சொற்கு அதன் எதிர்ப்பொருளாகிய அவமானத்தைப் பொருளாகக் கூறும் கூற்று நன்மை என்பதற்குத் தீமை என்று பொருளுரைப்பார்கூற்றுப்போல்வதாய் முடியுமென்க. உயிர்த்து—விட்டு, தற்பெருமைகொண்டிருந்த எண்ணத்தை விட்டான் என்றபடி; (இலக்கணைச் சொல்). எரி உயிர்ப்பு—தீப்போல் உஷ்ணமாக) மூச்சுவிடல்; (உவமைத் தொகை); துக்கத்தால் மூச்சுச் சூடாக வெளிவரவியல்பு. இந்நிலைமையைச் சோகாக்கீரி என்பர்

இராவணன் தன்னைச் சீதை சிரிப்பளையென்று வருந்துதல்.

11. வானகு மண்ணு மெல்லா நகுநெடு வயிரத் தோளான்
நானகு பகைநு ரெல்லாம் நகுவரென் றதற்கு நாணன்
வேனகு நெடுங்கட் செவ்வாய் மெல்லியன் மிதிலை வந்த
சானகி நகுவ ளென்றே நாணத்தாற் சாம்பு சின்றுன்

ப-ரை: நெடு வயிரத் தோளான்—நீண்ட திண்ணிய தோள்களையுடைய இராவணன் (எவ்வாறு கவலைப்பட்டா னெனில்), வான் நகும்—வானுலகத்தவராகிய தேவர் (தன்னை இகழ்ந்து) சிரிப்பாரே, எல்லா மண்ணும் நகும்—பூவுலகத்து ஏழ்பெருந்தீவிலுள்ளாரும் சிரிப்பாரே, நான் நகு பகைநுர் எல்லாம் நகுவர்—நான் இகழ்ந்த பகைவராயுள்ளார் எல்லாரும் சிரிப்பார்களே, என்று அதற்கு நாணன்—என்று கருதி அதன்பொருட்டு நாணங்கொள்ளானாய், வேல் நகு நெடுங்கண் செவ்வாய் மெல்லியல்—வேலையொத்த நெடிய கண்களையும் சிவந்த வாயினையும் மென்மையான இயல்பையுமுடைய, மிதிலை வந்த சானகி நகுவள் என்றே—மிதிலைநகரிற் றேன்றிய சீதை (தன்னை இகழ்ந்து) சிரிப்பாள் என்று கருதியே, நாணத்தால்—(அதனால் உண்டாகிய) வெட்கங் காரணமாக, சாம்புகின் றுன்—மெலிகின்றவனாயினான் என்று.

கருத்து: சீதையானவள் இராமனை மதியாது தன்னை மதித்துக் காதுவிக்கவேண்டுமென்பதே இராவணனது முக்

சிய குறிக்கோளாதலால், ஏனையோர் தன்னை அவமதித் தலைப் பொருட்படுத்தாமாய்ச் சீதை அவமதிப்பாளே என்று அதனையெண்ணி நாணியே வாடுகின்றவனாயினான்.

வான் மன்: இடவாகுபெயராய்த் தேவரையும் பூவுலகத்தவரையு முணர்த்தும். வயிரம்—திண்மை, உறுதி. நான் நகு பகைநூர் என்பத லால் இராமலட்சுமணரையும் அவன் சேனாவீரரையும் குறித்தான் எனக் கொள்ளலுமாம். இனி முதலடிக்கு, வாணுலகத்தாரும் மன்னுலகத்தாரு மாகிய எல்லாரையும் வென்றவமதித்த வயிரத்தோளான் என அடையாக்கி யுரைத்து, தனக்குத் தோற்றவர் செய்யும் ஏனானமே உலகிற் பெரிதாக மதிக்கப்படுவதாகவும், இராவணன் அதனைப் பெரிதாகப் பொருட்படுத் தாதுவிட்டு, சீதை செய்யக்கூடிய ஏனானத்தையே அதனிலும் பெரிய ஏனானமாக மதித்து வாடலாயினன் எனலுமாம். **நாண:** வினையெச்சப் பொருட்டாய் முற்று. **வேல் நகு—வேலையொத்த;** (நகு: உவமையுருபு). **சாணி—சனகனுடைய புதல்வி;** சீதை; (காரணப்பெயராகிய வடசொல்). **சாம்புதல்—மெலிதல், வாடுதல்.**

மாலியவான் இராவணனிருக்குமிடத்தைச் சேர்தல்

12. ஆங்கவன் றன்மு தாதை யாகிய மூப்பின் யாக்கை வாங்கிய வரிவி லன்ன மாலிய வானென் றோதும் பூங்கழ லரக்கன் வந்து பொலங்கழ லிலங்கை வேந்தைத் தாங்கிய வமளி மாட்டோர் தவிசடைப் பீடஞ் சார்ந்தான்

ப-ரை: ஆங்கு—அப்பொழுது, அவன்றன் முதாதை யாகிய — அவ்விராவணனுடைய பாட்டனாகிய, மூப்பின் யாக்கை வாங்கிய வரி வில் அன்ன—முதுமைப் பருவத் தால் (தன்) உடலானது வளைக்கப்பட்ட நீண்ட வில்லையொத் துக் கூனலடைந்த, மாலியவான் என்று ஓதும் பூங்கழல் அரக்கன்—மாலியவான் என்று பெயர் கூறப்படும் அழ கிய வீரக்கழலையணிந்த அரக்கன், வந்து — (இராவண னிருக்குமிடத்தை) அடைந்து, பொலங்கழல் இலங்கை வேந்தை தாங்கிய அமளி மாட்டு—பொன்னாற் செய்த வீரக் கழலையணிந்த இராவணனைத் தாங்கிய படுக்கையின் பக் கத்தில், ஓர் தவிச உடை பீடம் சார்ந்தான்—மெத்தை யிட்ட ஓர் ஆசனத்திலமர்ந்தான் என்று.

முதல்த—பாட்டன்; இராவணனுடைய தாயாகிய கைகசியின் பிதா
சுமாலி, அவனுக்குத் தமையன் மாலியவான் என்றறிக. மூப்பின் என்
னும் ஏதுப்பொருட்டாகிய 5-ம் வேற்றுமை 'அன்ன' என்னும் பெய
ரெச்சவினைக் குறிப்பைக்கொண்டு முடிந்தது, அள்ள—போன்ற. தவிசு
—மெத்தை. யாடு—பக்கம் (இடப்பெயர்); 7-ம் வேற்றுமைத் தொகைப்
புணர்ச்சிக்கண் டகரமெய் இரட்டித்தது. பீடம்—ஆசனம்.

பாடபேதம்: 1 'மாதோர்'.

மாலியவான் இராவணனை என்ன நேர்ந்ததென்று வினாவுதல்

13. இருந்தவ் னிலங்கை வேந்த னியற்கையை யெய்த நோக்கிப்
பொருந்தவந் துற்ற போரிற்¹ ரேற்றனன் போலு மென்னு
வருந்தினை மனமும் தோளும் வாடினை நாளும் வாடாப்
பெருந்தவ முடைய² ஐய என்னுற்ற பெற்றி யென்றான்

ப-ரை: இருந்தவன் — (இராவணன் பக்கலில் ஓர்
ஆசனத்தைச் சார்ந்து) இருந்த மாலியவான், இலங்கை
வேந்தன் இயற்கையை எய்த நோக்கி—இலங்கைக் கதி
பதியாகிய இராவணன் எய்தியுள்ள நிலைமையை உற்றுப்
பார்த்து, பொருந்த வந்து உற்ற போரில் தோற்றனன்
போலும் என்னு—நெருங்க வந்து நிகழ்ந்த யுத்தத்தில்
தோல்வியுற்றான் போலும் என்று ஊகித்து, நாளும்
வாடா பெருந்தவம் உடைய ஐய—எந்நாளும் தோலாமைக்
குக் காரணமாகிய பெரிய தவ வலிமை பெற்றுள்ள ஐயனே,
மனமும் வருந்தினை — மனமும் கவலைப்பட்டு, தோளும்
வாடினை—தோள்களும் சோர்வுற்றாய், உற்ற பெற்றி என்
—நேர்ந்த சம்பவம் யாது? (யானறியக் கூறுக), என்
றான்—என்று வினாவினான் என்று.

கருத்து: மாலியவான் இராவணனது நிலைமையைக்
கூர்ந்து பார்த்து, அன்றையதினப் போரில் அவன் தோல்வி
யுற்றான்போலும் எனத் தன்னுள் ஊகித்தறிந்து, பின்

னர் 'ஐயனே, மேனியும் மனமும் வாடி வருந்தினே; போரில் நிகழ்ந்த செய்தி என்ன?' என்று அவனை வினவினன்.

இருந்தவன் : தெரிநிலை வினையாலணையும் பெயர். **எய்த நோக்கி—** கட்பார்வை நெடிது பொருந்தப் பார்த்து; உற்றுப் பார்த்து என்றபடி. **போலும்:** ஊகித்தற் பொருளில் வந்தது. **என்று:** 'செய்யா' என்னும் வாய்பாட்டு உடன்பாட்டு வினையெச்சம். **வருத்தினை:** வினையெச்சப் பொருட்டாய முற்று. **வாடா—**மெலியாத, தோலாத; இப்பெயரெச்சம் காரியப் பொருட்டாய், 'பெருந்தவம்' என்ற ஏதுப்பெயர் கொண்டது. **நவம்—**தவத்தாற் பெற்ற வலிமைக்கு ஆகுபெயர். **ஐயன் —** தலைமை பெற்றவன் (ஐ-தலைமை), இராவணன் தம் அரக்கர் குலந்தழைத்துத் தலைமைபெறச் செய்தபடியாலும், மூவுலகிற்கும் அதிபதியாய்த் தலைமை மெய்தியபடியாலும் அச்சிறப்பும் பதவியும்பற்றி, பேரனாய் வயதிற சிறியவனாயினும் அவனை 'ஐய' என விளித்தான்; அண்மைவிளிக்கண் பெயர்றுகெடல் விளியுருபாமென்க. உற்ற—சம்பவித்த, நேர்ந்த. பெற்றி—தன்மை, பேறு; சம்பவம் என்றபடி.

பாடபேதம்: 1. 'தோற்றனை போலும்'. 2. 'ஐயா'.

இராவணன் மறுமொழி கூறத்தொடங்குதல்

14. கவையறு நெஞ்சன் காந்திக் கனல்கின்ற கண்ணன் பத்துச் சிவையின்வா யென்னச் செந்தீ யுயிர்ப்புறச் சிவந்த மூக்கன் நவையறு பாகை யன்றி யமுதினை நக்கி னாலும் கவையறப் புலர்ந்த நாவா னினையன சோல்ல லுற்றான்

ப-ரை: கவை உறு நெஞ்சன்—துன்பம் பொருந்திய மனத்தையுடையவனும், காந்தி கனல்கின்ற கண்ணன்—சுவாலித்தெரிசின்ற கண்களையுடையவனும், சிவையின் வாய் என்ன செந்தீ உயிர்ப்பு உற சிவந்த பத்து மூக்கன்—(கொல்லனது உலைக்களத்) துருத்தியின் வாய் போல உஷ்ணமான மூச்சினை விடுதலாற் சிவந்த பத்து மூக்குக்களை யுடையவனும், நவை அறு பாகை அன்றி அமுதினை நக்கினாலும்—குற்றமற்ற சர்க்கரைப் பாகினை அல்லது அமிர்தத்தினை நக்கினாலும், கவை அற புலர்ந்த

நாவான்—சுவை புலப்படாதபடி உலர்ந்த நாவினையுடைய வனுமாகிய இராவணன், இனையன் சொல்லல் உற்றான்— இவ்வாறாகிய சொற்களைச் சொல்லத் தொடங்கினான் என்று. [அவை மேல், 17 செய்யுளாற் கூறப்படுவன].

கவை: கவ்வை என்பதன் இடைக்குறை வீகாரம், தன்பம். சீவ்வை— துருத்தி. உலைக்களத் தீயிற் பொருந்துதலாற் சிவந்து உஷ்ணமான கரற்றை வெளிவிடுதல்பற்றித் துருத்தியின்வாய் மூக்கிற்கு உவமையாயிற்று. பாரு— சர்க்கரைப் பாரு. சுவையிக்க விரும்பத்தக்க பொருளைக் காணுங்கால் நாவில் நீர் ஊறுதலும், நா உலர்ந்தபோது வாயிலிடப்பட்டது சுவையிக்க பண்டமானாலும், நாவில் நீரில்லாத காரணத்தாற் சுவை புலப்படாமையும் இயற்கையாதலின், “சுவையறப் புலந்த நாவான்” என்றார். துக்கம் மிகுந்த காலத்துத் தேகக்குடு அதிகப்படலும் நாவுலர்தலும் இயற்கை என்க.

பாடபேதம்: 1. ‘திறந்தமூக்கன்’.

இராவணன் மாலியவானிடம் இராமனால் நேர்ந்ததைச் சுருக்கமாகக் கூறுதல்

- ✓15. சங்கம்வந் துற்ற கொற்றத் தாபதர் தம்மோ டெம்மோ
டங்கம்வந் துற்ற தாக வமரர்வந்¹ துற்ற தாற்றார்.
கங்கம்வந் துற்ற செய்ய களத்துநங் குலத்துக் கோவ்வாப்
பங்கம்வந் துற்ற தன்றிப் பழியும்வந் துற்ற தேன்றான்

கோண்கூட்டு: ‘கங்கம் வந்து உற்ற செய்ய களத்து’ என்னுந் தொடர் தாப்பிசைப் பொருள்கோளாக முன்னும் பின்னமாகிய ஈரிடத்தும் இயைந்து பொருள் பயக்கும்.

ப-ரை: கங்கம் வந்து உற்ற செய்ய களத்து—(இறைச்சி கவர்தற்பொருட்டுப்) பருந்துகள் வந்து நிறைந்த (இராத் தத்தாற்) சிவந்த போர்க்களத்திடத்து, சங்கம் வந்து உற்ற கொற்றத் தாபதர்தம்மோடு—(குரங்குக்) கூட்டம் உடன்வரப்பெற்று(ப்) பொருதற்கு) அடைந்த வலிமையுடைய தவக்கோலத்தினராகிய இராமலட்சுமணரோடு (எதிர்த்துப்) பொர), எம்மோடு அங்கம் வந்து உற்றதாக —எம்மோடுகூட நம் சதுரங்க சேனை வந்தடைந்ததாக,

அமரர் வந்து உற்றது ஆற்றார் — (எம் அடிமைகளாகிய) தேவர் வந்து (எம்பக்கத்தார்க்குப்) பொருந்தும் பணியினைச் செய்யாராயினர், நம் குலத்துக்கு ஒவ்வா பங்கம் வந்து உற்றது—நமது குடிக்குத் தகாத மானபங்கம் வந்தடைந்தது, அன்றி—அதுவேயன்றி, பழியும் வந்து உற்றது—அபகீர்த்தியும் வந்து சேர்ந்தது, என்றான்— என்று கூறினான் (இராவணன்) எ-று.

கருத்து: யுத்தகளத்தில், குரங்குக் கூட்டத்துடன்கூடிப் பொரவந்த தாபதரோடு எதிர்த்தற்கு எம்மோடுகூட எமது சேனையும் வந்தடைந்து பொருத காலையில், நம்க்கு அடிமைகளாய தேவர் நமது சேனைக்குரிய பணியெதுவுஞ் செய்யாராயினர்; அற்ப மாணுடர்க்குத் தோற்றேம் என்கிற தகுதியற்ற தோல்வியும் அபகீர்த்தியும் உண்டாயின.

சங்கர்—கூட்டம், ஈண்டு வானரசேனை. கோற்றம்—வலிமை; வெற்றியுமாம். அங்கர்—சேனையின் நால்வகை அங்கங்கள்; அவை யானை, தேர், குதிரை, காலாள் என்பன; ஈண்டு ஆகுபெயராகச் சேனையை யுணர்த்திற்று. உற்றது ஆற்றார்—ஏற்ற பணியைச் செய்யார்; “உயிர்விடுகை சால உறும்” என்பழிப்போல, ‘உற்றது’ என்னுஞ் சொல் ஈண்டுத் ‘நக்கது’ என்னும் பொருளில் வந்தது; (ஆற்றுதல்—செய்தல்). கங்கர்—பருந்து. பங்கம்—கேடு, அழிவு; ஈண்டுத் தோல்வியாலாகிய மானக்கேடும், சேனையழிவும் (வடசொல்).

தாபதர் தம்மோடு என்னும் மூன்றனுருபு ‘எதிர்த்தும் வர’ என அவாய் நிலையால் வருவிக்கப்பட்ட சொல்லோடு முடியும். ‘கனத்து’ என்னும் ஏழனுருபுதொக்க பெயரோடு ‘வந்துற்ற தாபதர்’ என்பதும் ‘வந்துற்றதாக’ என்பதும் தனித்தனி இயைந்து பொருள்படும். தன்னால் வெல்லப்பட்டுத் தனக்கு அஞ்சி ஏவல்புரிபவராகிய தேவர் அக்காலத்தில் வந்து தனக்கும் தன் சேனைக்கும் யாதொரு பணியும் செய்யாமல் மாறாகப் பார்த்துக்கொண்டு நின்ற செயல் தனக்கு அவமானத்தை வீளைத்து உரோசத்தை மூட்டினமையால் அதனை எடுத்தோதினான். தன் அரக்க குலத்துக்கு ஈடான வலிபடைத்த தேவர், அசுரர் முதலிய சாதியாரோடு எதிர்த்து பொருது தோற்றல் அதனால் உண்டாம் மானக்கேடு (அவமானம்) உலகம் தக்கதென ஒப்பக்கூடியதாம், ஆனால் ஈடற்ற (வலிகுறைந்த) மாணிட சாதியாரோடு பொருது தோற்ற—என் அடிமைகளாய் வாழ்ந்த

தேவராசிய பகைவர் காணத்தக்கதாகத் தோற்ற அதனாலாயவை பெருத்த மானபங்கமும் அபகீர்த்தியுமாதலின், “ஓவ்வாய் பங்கமும் பறியும் வத்துற்றன” என்றான்.

பாடபேதம்: 1 ‘உற்றா ரன்றே’.

இப்பாடங் கொள்வார், ‘எம்மோடு.....உற்றாரன்றே — எமக்குப் போர் மூண்டதாகத் தேவர்களும் (வேடிக்கை பார்க்குமாறு) வந்துவிட்டார்கள்’ எனவும், ‘அங்கம்—சதுரங்க சேனையின் பெயர் போருக்கு ஆகு பெயராயிற்று’ எனவும், ‘சங்கம் வந்துற்ற கொற்றத் தாபதர் — தொகுதியாகப் பொருந்திய வெற்றியையுடைய தாபதர்’ எனவும் பொருளுரைப்பர்.

இராவணன் மாலியவரவிடம்
இராமனது வல்லமை முதலியவற்றை விரித்து
நிகழ்ந்த செயலை அறிவித்தல்

[இதுமுதல் 16-செய்யுள் ஒருதொடர்]

16. முனையமை திங்கள் சூடு முக்கணன்¹ முதல்வ னாகக்
கினையமை புவன மூன்றும் வந்துடன் கிடைத்த வேனும்
வனையமை வரிவில் வாளி மெய்யுற² வழங்கு மாயின்
இனையவன் றனக்கு மாற்றா தேன்பெருஞ் சேனை³ நம்ப

கொண்டுகூட்டு: முனை அமை திங்கள் சூடும் முக்கணன் முதல்வன் ஆக + என் பெருஞ்சேனை + கிளை அமை புவனம் மூன்றும் வந்து உடன் கிடைத்தவேனும் வளை அமை வரிவில் வாளி + வழங்குமாயின் இனையவன் றனக்கும் ஆற்றாது + மெய்யுற + நம்ப.

ப-ரை: முனை அமை திங்கள் சூடும் முக்கணன் முதல்வன் ஆக—முனைத்தல் பொருந்திய (பிறையாகிய) சந்திரனைச் சடையில் தரித்த மூன்று கண்களையுடைய உருத்திரன் சேனைத்தலைவனாயிருக்க, என் பெருஞ்சேனை — என்னுடைய திரளான சேனைகள், கிளை அமை புவனம் மூன்றும் வந்து — (என் இராச்சியத்தின்) பிரிவுகளாய் அமைந்த மூவுலகத்திடங்களிலிருந்து (இங்கே) வந்து

சேர்ந்து, உடன் கிடைத்தவேனும் — ஒருங்கே நின்று எதிர்ந்தாலும், வளை அமை வரிவில் வாளி வழங்குமாயின் — (முறுக) வளைத்தலமைந்த (தன்) நீண்ட வில்லிவிருந்தும் அம்புகளை விடுவானாயின், இளையவன்றனக்கும் ஆற்றுது—தம்பியாகிய இலக்குமணனுக்கும் எதிர்நிற்க மாட்டாது (வலியழியும்), மெய்யுற நம்ப—(இதனை நீ) உண்மையாக நம்புக (புனைந்துரைப்பது என்றுபடி) என்று.

கருத்து: என் ஆட்சிக்குட்பட்ட மூன்றுலகங்களிலுமுள்ள என் சேனைகளெல்லாம் இங்கே வந்து உருத்திரனைச் சேனாதிபதியாகக் கொண்டு ஒருங்கு திரண்டு எதிர்த்தாலும், அவை தம்பியாகிய இலக்குமணன் விடும் அம்புகளுக்கே எதிர்நிற்க மாட்டாமல் வழியழியும்; இஃது உண்மையான கூற்று; நம்புவாயாக என்று இராவணன் மாலியவானுக்குக் கூறினான். [எனவே இராமனது வலிமையைப்பற்றி எடுத்துக் கூறுவானேன்? கூறாமலே விளங்கும் என்பதைக் கைமுதிக நியாயத்தாற் பெறப்பட வைத்தான் என்றறிக.]

கலைகளெல்லாங் குறைந்து அமாவாசைக்குப் பின்னர் மீளக் கலை வளரத்தொடங்கும் பிறைச்சந்திரனை 'முடித்தல் போருத்திய தீங்கள்' என்றும், உலகமுமுதையும் அழிக்கவல்ல சங்காரகாரண கர்த்தாவாதலின், 'மூக்களுள் முத்தலங்கு' என்றும் கூறினார். கீளை—(இராச்சியத்தின்) பிரிவு, 'மூன்றும்+வந்து' என்பது 5-ம் வேற்றுமைத்தொகை. உடன்—ஒருங்கு, ஒருமிக்க. கிடைத்தல்—எதிர்தல், தாக்கிப் பொருதல், [சூடாமணி நிகண்டு 9-ம் தொகுதி 47-ம் செய்யுள்]. இளையவன்றனக்கும் என்பழி உம்மை, இராமனது வலிமை மிகுதிப்பாட்டையும் விளக்கிசின்ற எச்சவும்மை ஆற்றுது—தாங்கிப் போர்செய்யமாட்டாது, தீர்வகித்து எதிர்நில்லாது, வலியழியும் என்றபடி. நம்ப—நம்புக (அகரவிசுதி பெற்ற வியங்கோள் வினை). 'மெய்யுற வழங்குமாயின்—உடலில் அழுந்த விடுவனெல்' என ஆற்றொழுக்காகப் பொருள் கோடலுமாம்.

இனி, 'நம்ப' என்பதை விளியாக்கி 'பெரியோனே' என்று பொருள் கூறுவாருமுளர். முற்செய்யுளோடு இச்செய்யுள் தொடர்புற்று அதன் விரியாக வருதலின், விளியின்மையால் வருங்குறையின்மையும்,

‘நம்பாய்’ என்னும் பாடபேதத்தால் யாங்கொண்ட பொருள் வலியுறுதலும், ஈண்டைக்குச் சிறத்தலும் உய்த்துணர்க.

பாடபேதம்: 1 ‘முதல்வராக’. 2 ‘வழுங்குமேலவ்’
3 ‘நம்பாய்’, ‘என்னே’.

W. J. Constantine
28/1, ST. JAMES WEST STREET
JAFFNA

இராமனது வீரப் போரித்திறமை

17. எறித்தபோ ரரக்க ராவி யெண்ணிலா வெள்ள மெஞ்சப்
பறித்தபோ தேன்னை யந்தப் பரிபவ முதுகிற் பற்றப்
போறித்தபோ தன்னா னந்தக் கூனிகூன் போக வுண்டை
1சேறித்தபோ தோத்த தன்றிச் 2சினவுண்மை தெரிந்த தில்லை

ப-ரை: எறித்த போர்—(இராமன் அஸ்திரங்களைச்) செலுத்திச் செய்த போரினால், எண் இலா வெள்ளம் அரக்கர் ஆவி எஞ்ச பறித்தபோது—கணக்கிட முடியாத வெள்ளத்திரளான அரக்க வீரரின் உயிர்களை மாயும்படி கவர்ந்த பொழுதைய அவன் செயலது நிலைமையும், அந்தப் பரிபவம் என்னை முதுகில் பற்ற பொறித்த போது—அவ்விதமான அவமானம் என்னைப் பின்பற்றித் தொடர (தாங்கமாட்டாமையாற் பெருஞ் சமைபோலாகும்படி) அதனை என்மீது பொறியச் செய்த பொழுதைய அவன் செயலது நிலைமையும், அன்னான் அந்தக் கூனி கூன் போக உண்டை செறித்தபோது—அவன் (இளமைப் பருவத்தில்) அந்தக் கூனியினது கூன் கிமிரும்படி (தன் வில்லினால்) மண்ணுண்டையை எய்து பதித்த பொழுதைய அச்செயலின் நிலைமையை, ஒத்தது அன்றி—ஒப்ப இருந்ததேயன்றி, சின உண்மை தெரிந்தது இல்லை—கோபமுள்ள நிலைமையாகக் காணப்படவில்லை எ-று.

கருத்து: இராமன் பொரும்பொழுது தான் சினங்கொள்ளாமலே, வெள்ளத்திரளான எண்ணில்லாத அரக்கர்களைக் கொன்றழித்தும், என் வலியையழித்துப் பேரவ

மானத்தை விளைத்து என்னை நாணச்செய்தும் நின்ற அச்செயல் அவனுக்குப் பிரயாசகரமாகாமல், ஒரு விளையாட்டுப்போலவே வெகுசுலபகரமாயிருந்தது.

எறித்த—எறிந்த என்பதன் வலித்தல் விகாரம். போர் என்பது கருவிப் பொருட்டாகிய மூன்றும் வேற்றுமையுருபு தொக்குநின்ற பெயர். **எஞ்சல்**—இறத்தல். போது என்பன மூன்றும் அவ்வக் காலத்தைய செயலின் நிலைமைகளை (=தன்மைகளை) ஆகுபெயராக உணர்த்தின. **பரிபவம்**—அவமானம் (வடசொல்). முதுகிற்பற்ற—பின்பற்றும்படி, தொடரும்படி; முதுகு பிற்பக்கத்ததாகலின், சுண்டு இலக்கணையால் 'பின்' என்னும் பொருட்டாய் நின்றது. **பொறித்தல்**—பொறியச் செய்தல், சுமையாகத் தன்மீது விழு (பொருந்த)ச் செய்தல். **கூன்**—முதுகின் வளைவு. **உன்டை**—களிமண்ணுருண்டை. **செறித்தல்**—செறிய (பதிய)ச் செய்தல், செறித்த பொழுதைய நிலைமையை ஒத்தலாவது; பிரயாசமின்றி விளையாட்டுப்போல வெகுசுலபமாகச் செய்த வகையினால் ஒப்பாதல். **கீளவுண்ணம்**—(அச்செயல்) சினத்தோடு பொருந்தியுள்ள தன்மை. பறித்த போது, பொறித்தபோது என்ற எழுவாய் இரண்டனோடும் 'ஒத்தது' என்னும் பயனிலை தனித்தனி சென்றியையும்; "நத்தம்போற் கேடுமுளதாருத் சாக்காரும், வித்தகர்க் கல்லாணிது" என்னும் குறளிற்போல. இதனை வடநூலார் 'பிரத்தியேக பந்தாந்வயம்' என்பர்.

இனி, 'என்னை அந்தப் பரிபவம் முதுகிற்பற்றப் பொறித்தபோது—அவமானம் என்பிடரிலே தங்கும்படி (தன் அம்புகளைக்கொண்டு) பதியச் செய்தபோது' என்றுரைப்பாருமுளர். 'முதுகு' என்பதற்குப் 'பிடர்' என்பது செம்பொருளாகாமையும் அவருரை இதுபோற் சிறுவாமையுங் காண்க. இனி, 'பரிவத்தை + (யான்) பற்றும்படி (= சுமக்கும்படி) + (என்) முதுகிற்பற்ற + பொறித்தபோது' என மாற்றி இயைத்துப் பொருள்கோடலுமாம். பெருஞ்சுமை (மூடை) களை முதுகில் தாங்கிச் செல்லல் உலகவழக்கம் என்றறிக.

பாடபேதம்: 1 தெறித்தபோது. 2 சினமுண்மை.

இலக்குத் தவருமல் அம்பெய்யும் ஆற்றலும்,
தப்பாமற் கொன்ற அம்புகளின் உக்கிரவன்மையும்.

18. மலையுறப் பெரிய ராய வாளேயிற் றரக்கர் தானே
நிலையுறச் சேறிந்த வெள்ளம் நூற்றிரண் டெனினு நேரே
குலையுறக் குளித்த வாளி குதிரையைக் களிற்றை ¹ஆளைத்
²தலையுறப் பட்ட தல்லா லுடல்களிற் றங்கிற் றுண்டோ

ப-ரை: மலை உற பெரியராய நிலை உற செறிந்த—
மலையை ஒப்ப (உருவினாலும் திண்மையினாலும்) பெரியவ
ராயுள்ள கலங்காமல் நெருங்கிப் போர்செய்த, வாள்
எயிற்று அரக்கர் தானே—வாள்போற் கூரிய வக்கிரதம்
தங்கலையுடைய அரக்கர் சேனை, நூற்றிரண்டு வெள்ளம்
எனினும்—இருநூறு வெள்ளமாயிருந்தும், நேரே—இலக்
குத்தவருமல், குலையுற குளித்தவாளி—(அவற்றின்மேற்)
கூட்டமாகச் சென்று அழுந்திய அம்புகள், குதிரையை
களிற்றை ஆளை — குதிரைகளையும் யானைகளையும் வீரரை
யும், தலை அற பட்டதல்லால்—தலைகள் அறுந்து விழும்
படி தாக்கினதேயல்லாமல், உடல்களில் தங்கிற்று உண்
டோ—(அவர்களின்) உடம்புகளிற் பட்டதும் தங்கினது
முண்டோ? (இல்லையென்றபடி) எ-று.

கருத்து: மலைபோலக் கலங்காத திண்ணிய பெருவலி
படைத்த இருநூறு வெள்ளக்கணக்கான என் அரக்
கச்சேனை எதிர்த்துப் பொருதவிடத்து, இராமன் இலக்
குத் தவருமல் விரையத் திரளான அம்புகளை எய்து அவற்
றின் தலைகளறும்படி வெட்டிக் கொன்றான். சென்ற
அம்புகள் இலக்குத்தவறி உடல்களிற் பட்டதும்லை;
கொல்லாமல் விட்டதும்லை.

இராமனம்புகள் தவருமல் இலக்கை வீழ்த்தியே சென்றன ஆத
லால், அத்துணைத் திரளான சேனையும் விரைவில் அழியலாயின என்று,
'அரக்கரவி யெண்ணிலா வெள்ளமெஞ்ச விரைவிற் பறித்தமைக்கு',
உரிய ஏதுவை இதனால் விளக்கினான் என்றற்கு. (மலை) உ.பு—உவமை

யுருடி; “வேயுற தோளிப்பங்கன்” என்புழிப்பேரல. நிலையுற — கலங்காமல். ‘மலையுறப்பெரியராயநிலையுறச் செறிந்த+.....அரக்கர்? எனப்பெயரெச்ச அடைகளை ஒருவழி இயைத்து மாற்று. நேரே—நேர்படவே செல்ல; இலக்குத்தவறாமல் என்றபடி; தூற்றிரண்டு — தூறுகிய இரண்டு = இருதூறு (பண்புத்தொகை); தூற்றிரட்டி என்றபடி; ஈண்டு உம்மைத்தொகையாகக் கொள்ளற்க. குலை—கூட்டம், திரள். உற—பொருந்த. ருளித்த—மூழ்கிய, அழுந்திய. பட்டது, தங்கிற்று: இறந்தகாலங்காட்டிய தொழிற் பெயர்கள்; ‘இராமனை எதிர்த்த அரக்கர் இறந்ததன்றி உயிர் வாழ்ந்ததுண்டோ’ என்னுந் தொடரிற்போல நின்றன. ஓ: எதிர்மறையிடைச்சொல்.

இனி, ‘தூற்றிரண்டு’ என்பதனை உம்மைத்தொகையாகக்கொண்டு, ‘தூற்றிரண்டு (102) என்ற தொகையளவாகிய வெள்ளம்’ எனப்பொருள் கூறுவாருமுள்.

இராவணன் முதல்நாட் போர் தொடங்கமுன்னரே, தன் நகரின் ஒவ்வொரு வாயிலுக்கும் தனித்தனி இருதூறு வெள்ளஞ் சேனையுடன் தக்க சேனாதிபரைக் காவலாக அணிவகுத்துப் பொரநிறுத்தியபோது வடதிசை வாயிற் காவலுக்கு இருதூறு வெள்ளஞ்சேனையுடன் தான் நிற்பதாக அணிவகுத்தானென்று கூறப்பட்டமையால், அதற்கு மாறுபட ஈண்டு அவனோடு போருக்குப்புக்கசேனை தூற்றிரண்டு வெள்ளம் எனக்கோடல் பொருந்தாமையுணர்க; இதனை, “கடகரி புரவி யார்தேர் கமலத்தோனுலகுக் கிப்பால், புடையுள பொருது கொண்டு போர் பொரப்பொங்குகின்ற, இடையிடை மிடைந்தசேனை யிருதூறு வெள்ளங்கொண்டு, வடதிசை வாயில் காப்பேன் யானென வகுத்துவிட்டான்” என்னும் அணிவகுப்புப்படலத்து 22-ம் செய்யுளால் அறிக.

‘உடல்களிற் நங்கிற்றுண்டோ’ என்பதனால், ‘இராமனம்புகள் இலக்காகிய தலைகளை வீழ்த்தி அப்பாற் கடந்து சென்றதல்லாமல், உடல்களிற் பட்டுத் தடைப்பட்டு (வேகங்குறைந்து) நின்றுவிட்டதுண்டோ? இல்லீ’ என்னும் பொருளும் கொள்ளற்கு ஏற்புடைமை யறிக. அவ்வித வேகம் அடுத்த செய்யுளில் தொடர்புற விரித்துக் கூறப்படுதலைக் காண்க.

பாடபேதம்: 1. ஆளின். 2. தலையுற.

அம்புகள் செல்லும் வேகமிகுதியும்,
அழிக்கும் வன்மையும். ✓ 913

19. போயி னவன்கை வாளி யுலகெலாம் புதுவ தல்லால்
ஓயுமென் றுரைக்க லாமோ ஊழிசேன் றுலு ழுழித்
தீயையுந் தீக்கும்; செல்லுந் திசையையுந் தீக்கும்; செப்பும்
வாயையுந் தீக்கு(ம்); முன்னின் மனத்தையுந் தீக்கு மன்னோ!

ப-ரை: அவன் கை வாளி—அவ்விராமன் கையால்
விடப்பட்ட அம்புகள், போயபின்—(இலக்கை வீழ்த்திப்)
போன பின்பும், உலகு எலாம் புகுவது அல்லால்—உலக
முழுவதுஞ் செல்வதன்றி, ஊழி சென்றாலும் ஓயும் என்று
உரைக்கலாமோ—யுகமுடிவுறுங்காலம் கழிந்தாலும் வேகந்
தணியுமென்று சொல்லத்தக்கனவோ (சொல்லத்தகா),
ஊழித்தீயையும் தீக்கும்—உலகமுடியுங் காலத்து அதனை
யழிக்குந் தீயினையும் அழிக்கவல்லன, செல்லும் திசையையு
யும் தீக்கும்—(தாம்) செல்லுந் திசையிடங்களையும் அழிக்கும்,
(அவற்றின் கொடுமையை), செப்பும் வாயையும் தீக்கும்—
சொல்லப்புகும் நாவையும் (சொல்லவொண்ணாமல்) ஆட்கு
கும், அன்னோ! முன்னின் மனத்தையும் தீக்கும்—
அந்தோ! நினைக்கில் மனத்தையும் நடுங்கச் செய்யும் என்று.

கருத்து: இராமனம்புகள் இலக்கை வீழ்த்திய அளவில்
ஓய்ந்து நில்லாமல், அப்பாலும் நெடுந்தாரத்துக்கு நெடுங்
காலஞ் செல்லும் வேகமிகுதியுடையன; உலகினை அழிக்க
வல்ல ஊழித்தீயையும் அழிக்கவல்லன; செல்லுந் திசையிடங்
களில் எதிர்ப்பட்ட எவற்றையும் அழிக்கவல்லன; அவற்
றின் கொடுமையைச் சொல்லப்புகில் நாவெழாது, நினைக்
கில் மனம் நடுங்கும்.

ஓய்தல்—செலவொழிதல், வேகங்கெடல். ஓ; எதிர்மறையிடைச்சொல்.
தீக்கும்—எரிக்கும்; (தீத்தல்—எரித்தல்); ஈண்டு அழித்தல் முதலிய பொருள்
களை இலக்கணையால் உணர்த்திற்று. இச்சொல்லைத் 'தீய்க்கும்' என்ற ரூப
மாகக் கொள்ளாமல், 'தீக்கும்' என்றே கொண்டனர் ஸ்ரீமத் அ. குமா
ரகவாமிப்புவவர் முதலாயினர். ஊழி—யுகம் முடிவுறுங்காலம், உலகமுடி
யுங்காலம். உன்மை ஐந்தனுள், முன்னைய இரண்டும் உயர்வுசிறப்பு; பின்

னையன எச்சவும்மைகள். அங்வே: இரங்குதற் பொருளில் வந்தது. வியப் புப் பொருட்டு எனலுமாம்; “அரக்காம்பல் நாலும்வா யம்மருங்குற் கங்வே, பரற்கான மாற்றின கொல்லோ” என்புழிப் போல. [நன்னூல் விருத்தி இடையியல் 2-ம். சூ. உரை]. இனி, ‘செப்பும் வாயை, முன் னின் மனத்தை—மாறுபட்டுச் சொல்லும் வாயை, மாறுபடநினைக்கில் மனத்தை (தீக்கும்) என்றுரைப்பாருமுளர். ஈண்டு, வன்புரணி என்ற புலவர் ‘வல்விஷி’யின் அம்புவேகத்தைப்பற்றி வியந்து கூறிய “வேழம் வீழ்த்த விழுத்தொடைப் பகழி, பேழ்வாயுமுறையைப் பெரும்பிறி துறீஇப், புழற்றலைப் புகர்க்கலை யுருட்டி யுரற்றலைக், கேழற் பன்றி வீழ அயல(து), ஆழற்புற்றத் துடும்பிற் செற்றும், வல்வில் வேட்டம் வலம்படுத் திருந்தோன்” என்னும் புறநானூற்றுச் செய்யுளின் (152) பொருள் ஒப்பிட்டு அறியத்தக்கது. ‘தீக்கு முன்னின்’ என்ற புணர்மொழியை, ‘தீக்கும்+உன்னின்’ எனப்பிரிக்கலுமாம்; உன்னல்—நினைத்தல்.

இராமனம்புகள் பிறரால் தாங்கித் தடுத்தற்கரிய ஆற்றலுடையன என்றல்.

20. மேருவை ¹பருவு மென்றால் விண்கடந் ²தேகு மென்றால் பாரினைப் ³பிளக்கு மென்றால் கடல்களைப் ⁴பருகு மென்றால் ஆருமே? யவற்றி னாற்றல்; ஆற்றுமே லநந்த கோடி. மேருவும் விண்ணும் மண்ணுங் கடல்களும் வேண்டுமன்றே

கொண்கூட்டு:- “அவற்றின் ஆற்றற்(கு)+ஆருமே?” எனவும், ‘அவற்றின் ஆற்ற(லை) ஆற்றுமேல்’ எனவும் தாப் பிசைப் பொருள்கோளாக இருவாக்கியத்திற்கும் ஏற்ற உருபு விரித்து மாறிக் கூட்டுக.

ப-ரை: (இராமனுடைய அம்புகள்), மேருவை உருவு மென்றால்—மேருமலையைத் துளைக்கத் தொடங்குமாயின், விண்கடந்து ஏகுமென்றால்—ஆகாயத்தைக் கடந்து செல் லக் கருதுமாயின், பாரினை பிளக்கு மென்றால்—பூமியைப் பிளக்கக் கருதுமானால், கடல்களை பருகுமென்றால்—சமுத் திரங்களை வற்றச் செய்யக்கருதுமானால், அவற்றின் ஆற்றல் ஆருமே—அவ்வம்புகளின் வலிமைக்கு (அவை) போதுமான அளவினவோ? [அல்ல என்றபடி]; அவற்றின் ஆற்றல்

ஆற்றுமேல்—(அவை) அவ்வம்புகளின் வலிமையைத் தாங்கித் தடுக்கவேண்டுமாயின், அநந்தகோடி — அளவற்ற கோடிக்கணக்கான, மேருவும் விண்ணும் மண்ணும் கடல்களும்—(முறையே) மேருமலையும் ஆகாயமும் பூமியும் கடல்களும், வேண்டுமன்றே—(துளைத்தல் முதலியன செய்யுங்காலத்து அவற்றைக் கலங்காது நின்று தாங்கித் தடுத்தற்கு) நிச்சயமாக ஒருமிக்க வேண்டும் எ-று. ஏ: எதிர்மறையிடைச்சொல். அன்றே: தேற்றப்பொருள் தரும் இடைச்சொல்.

கருத்து: இராமனம்புகள் மேருமலையை ஊடறுத்துச் செல்லவும், ஆகாயத்தைக் கடந்து செல்லவும், பூமியைப் பிளக்கவும், கடல்களை வற்றச்செய்யவும் கருதினல், அவை அவ்வம்புகளின் வலிமையைத் தடுத்து நிற்கும் ஆற்றலுடையனவல்ல. [அம்பின் வலிமையில் ஒருபகுதிக்குக்கூடப் போதாதனவாம் என்றபடி]; அவை தடுக்கவிரும்பின் அளவற்ற கோடிக்கான மேருமுதலியவை ஒருங்கு சேர்ந்து எதிர்ந்தால் தடுக்க முடியும்.

பருகுதல்—குடித்தல்; ஈண்டு வற்றச்செய்தல் (இலக்கணச்சொல்), ஆருமோ—நிறையுமோ, போதுமோ, (போதாது). அந்தந்தம்—முடிவற்றதாகிய (அந்+அந்தம்), கணக்கிட்டு முடிதல் இல்லாத.

பாடபேதம்: 1. பிளக்க வென்றால். 2. ஏக. 3. உருவ வென்றால். 4. பருக.

அம்புகளை வில்லில் தொடுத்தல் விடுதல்களின் விரைவு மிகுதி.

21. வரிசீலை நாணிற் கோத்து ¹வாங்கினன் விதே லோன்றும்
²தேரிகில தமர்த னூற்றல் யாரவன் செய்கை தேர்வார்
 பொருசினத் தரக்க ரர்வி ³போகிய போக வென்று
⁴கருதிய வுலக ⁵மெல்லாஞ் சரங்களாய்க் காட்டு மன்றே

கோண்கூட்டு: (இராமன், அம்புகளை) வரிசீலை நாணில் கோத்து வரங்கினனாய் விடுதல் ஒன்றும் தெரிகிலது; +

‘பொருசினத்து அரக்கர் ஆவி போகிய போக’ என்று கருதிய உலகமெல்லாம் சரங்களாய்க் காட்டுமன்றே; + (ஆகையால் அவனது) அமர்தன் ஆற்றலுக்கு + அவன் செய்கை தேர்வார் + யார்?’ என்பது.

ப-ரை: (இராமன் தன் அம்புகளை), வரி சிலை நாணில் கோத்து வாங்கினன் விடுதல் ஒன்றும் தெரிகிலது—கட்டமைந்த வில்லின் நாணிலே தொடுத்து இழுத்துச் செலுத்துதல் சிறிதும் (எதிரிகளின் கண்ணுக்குப்) புலப்படவில்லை (கண்ணிமைப் பொழுதின் முற்பாதியாகிய இமைமூறும் நேரத்துள்ளே அது நிகழ்ந்து முடிவதாற் காணமுடியாதாயிற்று என்றபடி), (பிற்பாதியாகிய பொருந்திய இமை நீங்கி விழித்துப்பார்க்கும் நேரத்துள்ளே), பொருசினத்து அரக்கர் ஆவிபோகிய போக என்று கருதிய உலகமெல்லாம்—எதிர்ந்து பொருகின்ற கோபத்தையுடைய அரக்கரின் உயிர் மாளும்படி செல்லுக என்று கருதி எய்யப்பட்ட எதிரிடம் முழுவதையும், சரங்களாய் காட்டும்—அம்புக் கூட்டமயமாகவே காணச் செய்வன், (ஆகையால் அவனது), அமர்தன் ஆற்றல்—போரினைத் தடுத்துத் தாங்கி நின்றலுக்கு, அவன் செய்கை தேர்வார் யார்—அவனளவுக்கு (ஈடாக அம்புகளெய்யவல்ல) போர்த்தொழிற்றிறமையை அறிந்து செய்யவல்லார் (எம்பக்கலில்) யாவருளர் (ஒருவருமில்லர்) என்று. அன்றே: தேற்றம் (இடைச்சொல்).

ஆகவே, இருதாறு வெள்ளம் சேனையுடன் எதிர்ந்தும், என் அரக்கவீரரும் யானும் அவன் போரைத் தடுத்துத் தாங்கி நிற்கலாற்றாமல், அழியவும் தோற்கவும் நேர்ந்தது என்பது கருத்து.

மந்திரவலியால் ஓரம்பு அந்தமாய்ப் பெருகிச்சென்று பகைவரைக் கொல்லும்படியாகப் பொருகின்ற அஸ்திரவித்தையினையறிந்து, கரவேக சரவேகமாகப் பொழிதலில் இராமன் வல்லதைவின், ஓர் இமைப்பொழுதுள்ளே தனக்கு எதிரில் பொரும் அரக்கரிடமெல்லாம் அம்புக்கூட்டமயமாகச் செய்தான் ஆதலின் இவ்வாறு கூறினார். வீரர்பலரும் இமைக்

கும் நேரம் பேதப்படினும், இராவணன் தனது இமைப்பொழுதுள்ளே தன்னளவிற் பிரத்தியட்சமாகக் கண்டதைக் கூறினான் என்றறிக.

கோத்தல்—அம்புக்கூட்டினின்று எடுத்த அம்பை நாணிலே தொடுத்தல் (பொருத்துதல்), சந்தானித்தல். **வாங்கீசன்**—(வினையெச்சப் பொருட்டாயமுற்று); சந்தானித்த அம்பினை நாணுடன் சேர்த்துப் பிற்பட இழுத்து, பின்னக இழுத்து. **விடுதல்**—வில்லின்றும் புறப்பட்டுச் செல்ல விடுத்தல். **ஒன்றும்**—சிறிதும். **அமர்ந்தஹல்**: (6-ம் வேற்றுமைத் தொகைக்கண் இடையே 'தன்' சாரியை தோன்றிய புணர்மொழி); அமரினது ஆற்றல் எனவிரியும்; ஈண்டு ஆறும் வேற்றுமை செயப்படுபொருளாகிய காரகப் பொருளில் வந்தது; **"தாய்க்கோலு சால்புடைத் தென்பாடும் முண்டு"** என்புழிப் போல; **ஆற்றல்**—தாங்கித்தடுத்தல், நிர்வகித்தல். ஆகவே ('இராமனது' அமரை (போரினை)த் தாங்கித்தடுத்தற்கு' என்னும் பொருள் பெறப்படுவதாயிற்று; ஈண்டைக்குவ்வுருபு 'யார்' என்னும் குறிப்புவினை முற்றைக் கொண்டு முடிந்ததென்க. **போகிய**—போகும்படி ('செய்யிய, என்னும் வாய்பாட்டு எதிர்காலத் தெரிநிலை வினையெச்சம்). **உலகம்**—ஈண்டு உலகின் பகுதியாயுள்ள இராமனது எதிரிடத்தை யுணர்த்திற்று; உலகின் பகுதியாகிய ஏகதேசஇடம் 'உலகம்' என்ற பெயரால் வழங்கப்படுதலை 'மாயோன் மேய காடுறை யுலகமும், சேயோன் மேய மைவரை யுலகமும்' என்னும் தொல்காப்பியப் பொருளகிகாரச் சூத்திரப் பிரயோகத்தாலுணர்க. **எல்லாம்**: 'முழுவதும்' என்னும் பொருட்டு. **காட்டும்**—காட்டுவன் (செய்யுமென்னும் வாய்பாட்டுத் தெரிநிலை வினைமுற்று; ஈண்டு ஆண்பாலில் வந்தது; 'இராமன்' என்னும் தோன்றா எழுவாய் கொண்டது; அது அதிகாரத்தால் வந்தியையும்).

பாடபேதம்: 1. வாங்குதல். 2. தெரிநிலைமரரேயும்.
3. போக்கிய. 4. கருதவே. 5. எங்கும்.

இப்பாடல் கொள்வார் 'வில்லை நாணிற் கோத்து வளைத்தலையும், (அம்புகளைத் தொடுத்து) விடுதலையும் ஒன்றையும் (இமையா நாட்டமுடைய) தேவர்களும் அறியமுடியாராயினர்; ஆகவே, இராமனுடைய அச்செயல்களை ஆராய்ந்தறிய வல்லவர் வேறுயாவர்? அரக்கருயிரைப் போக்கும்படி செல்லுக என்று (அம்புகளைக் குறித்து) என்னவே, உலகமுழுவதும் அம்புமயமாகவே ஆய்விடும்' என்று பொருளுரைப்பர். இதில், இமையாத கண்ணுடைய தேவர் அறிய முடியாதவராயினர் என்பது, அசம்பாவிதமான புனைந்துரையாய், அது இராமனின் கரவேக சரவேகங்களை நிலைநாட்டவல்ல சத்தான (உண்மையான) ஏதுவாகாமல் பேரலியேதுவாய் முடிதலை உய்த்துணர்க.

இனி, யாங்கொண்ட பாடப்படி, ('இராமனது) அமர்தனாற்றல் (=போர்வல்லமை) எப்படிப்பட்டதெனில், அது, வரிசிலை.....விடுதலொன்றும் (கண்ணாற்) காண முடியாத விரைவினது; பொருகினத்...—சரமயமாகவே காட்டவல்லது; அவளைவுக்கு (ஈடாக)ப் போர் செய்தலை அறியவல்லவர் எமருள் யாவருளர் [ஒருவருமில்ர் என்றபடி] எனப் பொருள் கோடலுமாம். இதற்கு 'அமர்தனாற்றல் — போர்த்தொழிலினது வல்லமை' என்க.

இராமனம்புகளின் பல்வகை இயல்புகள்.

22. நல்லியற் கவிஞர் நாவிற் பொருள்குறித் தமர்ந்த நாமச் சொல்லெனச் செய்யுட் கொண்ட தோடையெனத் தோடையை எல்லையில் செல்வந் தீரா இசையெனப் பழுதி லாத [நீக்கி பல்லலங் காரப் பண்பே காசுத்தன் பகழி மாதோ

கோண்டு கூட்டு: காசுத்தன் பகழி+நல் இயற்கவிஞர் நாவில்+நாமச் சொல்லென+பொருள் குறித்து அமர்ந்த; (பகழியின்) பல் அலங்காரப்பண்பு+செய்யுட் கொண்ட தோடை என(வும்)+தோடையை நீக்கி எல்லை இல் செல்வந்தீரா இசை என(வும்) பழுது இலாத.

ப-ரை: காசுத்தன் பகழி—கசுத்தனது மரபிற்பிறந்த வகைய இராமனுடைய அம்புகள், நல் இயல் கவிஞர் நாவில் நாமச் சொல் என—இலக்கணப்புலமை வாய்ந்த சிறந்த புலவர் நாவிலே (முட்டின் றிப் பிரயோகிக்கப்) பொருந்திய பிரசித்திவாய்ந்த சொற்கள் போல, பொருள் குறித்து அமர்ந்த — (பகைவரைக் கொல்லல், உறுப்புக் குறைத்தல், மூர்ச்சையாக்கல் முதலாகிய) பயன்களை இலக் காகக் கொண்டு பொருந்தியுள்ளன; (இனி, அப்பகழி களின்), பல் அலங்காரப் பண்பு—பலவித அழகிய இயல்புகள் (எப்படிப்பட்டன வெனில்), செய்யுட் கொண்ட தோடை என — (கவிஞர் அச்சொற்களைக் கொண்டு) செய்யுள் செய்தற்கண்ணே அவை பெற்றுள்ள தோடை களைப் போலவும், தோடையை நீக்கி எல்லை இல் செல்

வம் தீரா இசை என— (அளவுப்பட்டு நடத்தலாகிய) அத்தொடைகளின் தன்மையை (த்தாம்) பொருந்தா துநீக்கி எல்லையின்றி வியாபித்தமைந்தனவும் (செய்யுட்குச்) செல்வம் போன்ற பொருளையுஞ் சுவையினையும் விட்டுப்பிரியாதனவுமாகிய ஓசைகளைப் போலவும், பழுது இலாத— குற்றமின்றி யமைந்துள்ளன எ-று.

கருத்து: இராமனுடைய அம்பரத்தானியில் எடுக்க எடுக்க வற்றுதலும் அம்புகள் கருதிய பயனை விளைத் தேவிடும் ஆற்றலுடையன; அவ் அம்புகளைத் தொடுக்கும் பலவிதமாகிய தன்மைகள் தனித்தும் ஒன்று பலவாகியும் செறிந்தும் செறிவின்றியும் சந்தர்ப்பத்துக்கு இசையச் செல்லுதற்கேற்ற இயல்பு அளவுபட்டமைந்துள்ளன; அவ்வாற்றால் அவ்வம்புகளின் வெற்றிப்புக்கழாகிய பண்போ அளவுபடாது மாசில்லாதன.

இயல்—(ஐவகை) இலக்கணம்; அவையாவன: எழுத்து, சொல் பொருள், யாப்பு, அணி என்பன; ஈண்டு அவற்றைப்பற்றிய அறிவையுணர்த்திற்று. இனி, **இயற் கவிஞர்**—இயற்கைப் புலவர், கவிபாடுதல் பிறவிக்குணமாயமைந்த புலவர் (ஒளவையார், காளிதாசமகாகவி போன்றவர்) எனினுமாம். **கவிஞர்**—கவித்துவம் (கவிபாடுந் திறன்) வாய்ந்தவர் (ஞ்: பெயரிடைநிலை). **அமர்ந்த**—இருந்தன; ('அன்' சாரியை பெருத அஃறிணைப் பலவின்பால் தெரிநிலைவினைமுற்று). **நீரா**—பிரசித்திவாய்ந்த; (வடசொல்). **என**—போல; (மூன்றும் உவமையுருபு). **செய்யுள் + கொண்ட = செய்யுட்கொண்ட**—செய்யுள் செய்தற்கண்ணே (அச்சொற்கள்) பெற்றுள்ள; (7-ம் வேற்றுமைத் தொகையில் "லள வேற்றுமைபிற்படவும்" என்னுஞ் சூத்திரவிதியால், எகரம் டகரமாய்த்திரிந்தது). **செய்யுள்**—கவி; செய்தல் (தொழிற் பெயர்; வேயுள், விக்குள் என்பனபோல); இச்சொல் ஈண்டு இரட்டுறமொழிதலால் இவ்விரு பொருளையுமுணர்த்திற்று. **தொடை**—தொடுக்கப்பட்டது யாது அது **தொடை** எனக் காரணப் பெயர்; (ஐ, செயப்படுபொருளை யுணர்த்தும் வினைப்பெயர் விசுதி; இதனை வடநூலார் 'கீருத்' என்றும், இவ்விசுதி பெற்ற பெயரைக் 'கிருதந்தம்' என்றுங் கூறுவர்). அத்தொடை மோனைத்தொடை, எதுகைத்தொடை, இயையுத்தொடை, முரண்தொடை, அளபெடைத்தொடை என ஐவகையாய், நாற்பத்துமூன்றாயும் அதன்மேலும் விரிவனவாம். இன், செய்யுளின் சொற்களையும் பொருள்களையும் தொடுக்குஞ் சித்திரமாகிய கௌடநெறி வைதர்ப்பநெறி போன்றவையும் "தொடை" என்னும் பொது மொழியாற் கொள்ளற்கு ஏற்புடைமையறிக. இவ்விருவேருள் தொடை

பெல்லாம் செய்யுளின் அடிகளிலும் சீர்களிலும் பொருந்தி அவ்வெல்லை யுட்பட்டு அமைந்து வருவன. **சேல்வம்**—(செய்யுட்குச்) செல்வம்போன்ற, பொருளும் சுவைகளும் (மெய்ப்பாடுகள்). சுவைகள் : வீரம், அச்சம், இழிப்பு, வியப்பு, காமம், அவலம், வெகுளி, நகை என எட்டாம்; 'சார்ந்தம்' எனப்படும் 'நடுவுநிலை' என்பதனைக் கூட்டின் ஒன்பது வகைப்படும்; இவை 'நவரஸங்கள்' எனவுப்படும். நுட்பமாய் விரிந்தகன்ற அறம் முதலிய நாற்பொருள்களும் சுவைகளுமே செய்யுட்கு உயிராவன. இதனைப் "பல்வகைத் தாதுவி றுயிர்க்குடல் பேர்ப்பல, சேல்வாற் போகுட்கிட லுக் கவுணர்வினின், வல்லோ ரளிபேற் செய்வன செய்யுள்" என்னும் பவணந்திப் புலவர் வாக்கானுமறிக. இனி, "ராஸாத்மகம் காவ்யம்" (நவரஸங்களைத் தனக்கு உயிராகவுடையதே காவியம் எனப்படும்) என்பாராதலின், அச்சுவைகளும் செய்யுட்குச் செல்வம்போற் சிறத்தலின் அவையும் ஈண்டுப் பொருளாகக் கொள்ளப்பட்டன. ஆகவே, செல்வம்போற் சிறந்த பொருள்களையும் சுவைகளையும் "செல்வம்" என்றது உபசாரவழக்காம்; "படைகுடி கூழமைச்சு.....அரசுநர் ரறு" [குறள்—381-ம் செய்யுள்] என்புழிப்போலக் கொள்க.

இளசு — செய்யுட்சத்தங்களாகிய வல்லிசை வண்ணம் மெல்லிசை வண்ணம் முதலாகிய **ஓசைவிகற்பங்களூர்**, எடுத்தல் படுத்தலாதிய **ஓசைவிகற்பங்களூர்**, வீரம் வெகுளி காமம் முதலிய பொருட்கும் சுவைக்கு மேற்பச் செய்யுளிலமைத்துப் படிக்கப்படும் **இராகங்களூர்**மாம். வல்லிசை வண்ணம் முதலாய சந்த (ஓசை) விகற்பங்கள் தொல்காப்பியத்தில் இருபதுவகையாகவும், யாப்பருங்கல விருத்தியில் விரி நூறுகளும் விரித்து விளக்கப்பட்டுள்ளன; ஆண்டுக் காண்க. இவை வீரம் வெகுளி காமம் முதலிய சுவைகட்கும் அவைபற்றி வரும் பொருட்கும் ஏற்ப, ஏற்ற ஏற்ற இடங்களில் வேறுவேறாய் வர அமைக்கப்படுவனவாய் அவ்வப் பொருளையும் சுவையையும் மிளிர்ச் செய்வன. (செப்பலிசை முதலிய நால்வகையும் பாவின வேறுபாட்டை விளக்கி வருவன என்க). பகுபதங்களின் பகுதி விசுதி முதலியவுறுப்புக்களைச் சார்ந்தும், வேற்றுமைத்தொகை அன்மொழித்தொகையாதியவற்றில் நிலைமொழி வருமொழி தொகையீறுகளைச் சார்ந்தும் அவ்வப்பொருளை விளக்குவனவாகிய எடுத்தல் படுத்தல் நலிதலோசைகளும், வினா தேற்றம் எதிர்மறை எதிர்மறையிலக்கணையாதியவற்றின் ஓசைவிகற்பங்களும், 'காகுஸ்வரம்' போன்றனவுமாகிய இவையும் பொருளை விளக்கி அதற்கின்றியமையாது பொருந்திவருவன. இராகங்கள் சுவைக்கும் பொருளுக்குமேற்பச் செய்யுளின் பொருந்தி வருதல் புராண படனங்களிலும் நாடகங்களிலும் யாவராலும் அறியப்பட்ட விஷயம். இம்முடிவகையான ஓசைகளும் செய்யுட்

பொருளையும் சுவையினையும் விட்டுநீங்காது பொருந்தி வருதல்பற்றி இவற்றை “செல்வநீரா இசை” என் அடைகொடுத்து விதந்தோதினார். “தொடையை நீக்கி எல்லையிடு” என்பதும், “செல்வந்தீரா” என்பதும் இசைக்கு அடையாய் வந்தன. ‘நீக்கி’ என்ற வினையெச்சம் ‘இல்’ என்னும் எதிர்மறைக் குறிப்புவினையொடு முடிந்தது. தொடை — ஈண்டுத் தொடையின் தன்மையை இலக்கணையால் உணர்த்திற்று. தொடையை நீக்கி—தொடைகளின் தன்மையாகிய சீர் அடி இவைகளிற் பொருந்தி அவற்றின் உட்பட்டு வருமியல்பை(த் தன்கட் பொருந்தாமல்) நீக்கி; சீரடிகளின் அளவினுட்படாமல்; வியாபித்து என்றபடி. இனி, “எல்லையிடு” என்பதனை இசைக்கு அடையாக்காமல், செல்வத்துக்கு அடையாக்கி, ‘எல்லையின்றிப் பெருகும் பொருளும் சுவையும்’ எனவுரைப்பினுமாம்.

பழுது இலாத—மாசற்றன, குற்றத்தை யில்லன் (உடையனவல்ல); [ஈண்டு, உடைமைக்கு மறுதலையாய இன்மை; செயப்படுபொருள் குன்ற வினை; அதன் கருத்தா (எழுவாய்): பகழிப் பண்புகள் என அறிவு].

இச்செய்யுளில் அமைந்த வாக்கியம் இரண்டு:

(1) பகழி : எழுவாய்; அமர்ந்த : பயனிலை.

(2) பண்பு: ,, ; இலாத : ,, ; பழுது: செயப்படு பொருள்.

“காதுத்தன் பகழி + நல்லியற் கவிஞர் நாவில் + நாமச் சொல் என் + பொருள் குறித்து அமர்ந்த” என்ற முதலாம்வாக்கியம் சிலேடையுவரையணி பொருந்தியது. பகழி: உவமேயம்; நாமச்சொல்: உவமானம்; என்: உவமையுருபு; பொருள்குறித்தமர்ந்த: பொதுத்தன்மை (சாதாரண தர்மம்). ஈண்டுப் பொதுத்தன்மையாக வந்த அத்தொடர்மொழி இருவேறு பொருள் பயந்து அம்புக்கும் சொல்லுக்கும் சிலேடையாய் நின்றமையின், சிலேடையணியோடு கூடி வந்த உவமையணியாய் இப்பெயர் பெற்றது. ‘பவளம்போற் செவ்வாய்’ என்றங்கு உவமான உவமேயங்களின் பொதுத்தன்மை ஒத்த ஒரேபண்பாயமைதலின்றி, பொருள் (பண்பு) வேறுபட்டுச் சொல்லளவால் மாத்திரம் ஒப்புமையுடைய பொதுத்தன்மை வாசகம் புணர்த்துக் கூறப்படும் அணி சிலேடையுவமை என்று அதனிலக்கணங் கூறலும் தகும். “சப்தசாம்பமுடைய உவமை சிலேடையுவமை” என்பர். வடநூலார்; (சப்தம்—சொல்).

பொதுத்தன்மையாகிய சிலேடைத்தொடர் கவிஞர் சொல்லாகிய உவமானத்துக்கு ஏற்பப் பொருள் பயக்குமாறு; பொருள் குறித்து

அமர்ந்த—செம்பொருள், இலக்கணைப்பொருள், குறிப்புப்பொருள் என்னும் மூவகையுள் அவ்வவ்வீடங்களுக்கு ஏற்றதை மயக்கமறத் தப்பாமல் விளக்கிப் பொருந்தியன. இப்பொருள்களை வடநூலார் வாச்சியம், இலக்கணை, வியங்கியம் என்பர் [நன்னூல் விருத்தி: 269-ம் கு. உரை; திருக்குறள்: 712-ம் செய். பரி. உரை].

இனி, “நல்லியற் கவிஞர் நாவீர் (சொல்)” எனவும், “நாடிச் சொல்” எனவும் வந்த உவமையடைகளுக்கு ஏற்ப உவமேயத்திற்குரிய அடைமொழிப் பொருள் கூட்டியுரைக்க. அது வருமாறு: ‘சொற்பஞ்சமுறும் செய்யுள் செய்தற்குப் பிரசித்தி வாய்ந்த சொற்கள் கவிஞர் நாவில் எஞ்ஞானும் சாந்தித்தியமாயிருத்தல்போல, அம்பும் பஞ்சமுறது எடுத்துப் பகைவர்மேல் தொடுத்தற்குரியவாய், அம்பருத்தூணியில் எஞ்ஞானுஞ் சாந்தித்தியமாயிருப்பன, (பகைவர்க்கு) அச்சத்தை விளைப்பன என்க. கவிஞர்க்கு இராமனும், கவிஞர் நாவிற்கு அவனது அம்பருத்தூணியும் உவமையாகக்கொள்ள நின்றல் காண்க. [‘நாம’—ஈண்டு, அச்சம்; (‘நாம்’ என்னுமுரிச்சொல் ஈறுதிரிந்தது)].

பல+அலங்காரம்=பல்லங்காரம். அலங்காரம்—அழகு, (=திறன் வாய்ந்தன என வியக்கத்தக்க சிறப்பு). பண்பு—தன்மை, இயல்பு; ஈண்டு உவமானத்துக்கு இயைய, பக்டிக்கு: அம்புகளை வில்லிற் றெடுக்குஞ் தொடைச் சிறப்பினையும், அம்பின் கீர்த்திப் பண்பினையும் குறித்து நின்றது. இங்ஙனம் அவ்விரண்டையும் குறிப்பான் வேண்டிப் “பல்லங்காரப்பண்பு” என்று “பல” என்னும் அடைகொடுத்தும், “பழுது இலாத” எனப் பன்மைவினையாகிய பயனிலை கொடுத்தும் ஓதினான் இராணன்.

இவ்விரண்டு பகழிப்பண்புகட்கும் தொடையும், இசையுமாகிய இரண்டு உவமானங்கள் இருதொடரற் கூறப்பட்டன. அவற்றுள்,

1. அம்பின் பண்பு: (கவிஞர் நாவீர் சொல்) “செய்யுளிற் கொண்ட தொடைபோல”: பழுதிலாதமைதலாவது:—அம்புகள் வில்லிற் றெடுக்கப்படுங்கால், அவை ஒன்றே யாகவும், ஒன்றே பலவாகவும், செறியவும், செறிவின்றியும் இன்னோரன்ன பலவிதமாகப் பகைமேற் செல்லற்கு ஏற்பத் தொடுக்கப்படும் அவ்வம்பின் தொடை (சந்தான) வகைகள் குற்றமில்வாயிருத்தல்.

2. அம்பின் (மற்றொருவகைப்) பண்பு: “தொடையை நீக்கி எல்லையில் செல்வந்தீரா இசை போல”: பழுதிலா தமைதலாவது:— அம்புகள் வில்லிற் றொடுக்கப்பட்ட தொடையினின்றும் விடப்பட்டு (=பகைமேற் செல்ல விடப்பட்டு), (கருதிய பயனைத் தப்பாது விளைக்குமாற்றால்) யாண்டும் எஞ்ஞான்றும் இறவாத வெற்றித்திருவினீங்கா துளதாம் அம்பின் புகழ் மாசின்றாதல்; [மாசின்மை— அழியுநர் புறக்கொடையயில் வேலோச்சாமை முதலிய சுத்த வீரமுறைமைக்கும், தர்ம யுத்தமுறைமைக்கும் மாறுபடாமை].

இங்ஙனம் உவமானத்தின் அடைமொழியாற்றலால் உவமேயத்திற்கு ஏற்ற அடைமொழிப்பொருளுங் கூட்டியுணருமாறு, அடையுடன் கூடிய உவம வாசகத்தொடர் சிலேடை பொருந்திப் பொதுமொழியாய் நிற்ப்பு புணர்த்த கவிநயம் வியக்கத்தக்கது. [ஈண்டு, சேல்வம்—வெற்றித்திரு. இசை—புகழ்]. இவ்வாறு உவமான உவமேயங்களுள் ஒன்றன் அடை மற்றொன்றற்குங் கூட்டியுரைக்கப்படுமென்பதை, “சமன்செய்து சீர்துக்குங் கோல்போ லமைந்தொருபாற், கோடாமை சான்றோர்க்கணி” என்னுங் குறளிற் [118] பரிமேலழகருரையாலுணர்க.

இனி, இச்செய்யுட்கு இவ்வாறு வாக்கிய நிலையும் பொருளுங்கொள் ளாது, பிறர் பலரும் பலபடவுரைத்தனர். அவை மாணவர்க்கு எழு வாய் பயனிலை இனிது புலப்படாமலும், தெளிவும் இத்துணைச் சிறப்பு மில்லாமலும் அமைந்தவாற்றை இவ்வுரையோடு அவற்றை ஒப்பிட்டுணர்க ஈண்டுரைப்பின் விரியும்.

பாடபேதம்: நோக்கில். (2-ம் அடி யிறுதிச்சீர்).
வழுவிலாதப். (3-ம் அடி யிறுதிச்சீர்).

இப்பாடபேதத்தின்படி, அந்வயமும், வாக்கிய நிலையும், பொருளும் பின்வருமாறு கொள்ளல் அமையும்.

அந்வயம்: நல்லியற்கவிஞர் நாவிற் செய்யுள் + காகுத் தன் பகழி (ஆகிய இரண்டும்)+பொருள் குறித்து அமர்ந்த நாமச்சொல் என, + தொடை என, தொடையை நோக் கில் எல்லை இல் செல்வம் தீரா இசை என + அப்பல் லலங்காரப் பண்பே + வழுவிலாது + கொண்ட.

'என': மூன்றும் எண்ணிடைச் சொல். 'கோண்ட': அஃறிணைப் பன்மைத் தெரிநிலைவினைமுற்று; இதுசெய்யுள், பகழி என்றும் இரண்டேயுவாய்க்கும் பயனிலை வினையாகும். வழுவிரது: பயனிலையடை. 'பொருள் குறித்து.....'இசையென அப்பல்லல்காரப் பன்பே': செயற்படுபொருளும் அதனடையுமாக வந்த சிலேடைத்தொடர்.

இது புலவர் செய்யுளுக்கும் இராமனர்புக்கும் சிலேடைப்பொருள் குறித்து அவ்வணியும் அமைய வந்தது.

ஆகவே, 'நல்லியற் கவிஞர் நாவிற் செய்யுள்', 'காருத்தன் பகழி' என்ற இரண்டு எழுவாயுடனும் 'பொருள் குறித்.....கோண்ட' என்ற செயற்படுபொருளொடு கூடிய பயனிலைப் பகுதித் தொடர் தனித் தனி இயைந்து இருவேறு பொருள் பயக்கும். அவ்விரு பொருளும் முறையே, (1) செய்யுட்கும் (2) அர்புக்கும் பின்வருமாறு:—

பொருள் குறித்து அமர்ந்த நாம சொல் என —

(1) (செய்யுட்கு):—(செம்பொருள் முதலிய) பொருளைக் குறித்துப் பொருந்திய பிரசித்தி வாய்ந்த சொற்களும்,

(2) (அர்புக்கு):—(பகைவரைக் கொல்லல் முதலாகக் கருதிய) பயனை(த் தப்பாது விளைத் தலை)க் குறித்துப் (பகைவர் மனத்தே) பொருந்திய அச்சத்தை வெளிப்படுத்துஞ் சொற்களும்,

தொடை என —

(1) (மோனை முதலிய) தொடைகளும்,

(2) (வில்லில் அம்பினைத் தொடுக்குஞ்) தொடை வகையும், [தொடை—தொடுத்தல்].

தொடையை நோக்கில் எல்லை இல் செல்வம் தீரா இசை என —

(1) (தம்மோடு) தொடைகளை (ஒப்பிட்டு) நோக்கு மிடத்துத் தொடைகளைக் காட்டிலும் அளவிறந்தனவாய் விரியும் (நுதலிய) பொருளின் நீங்காத ஓசையும் (ஆகிய),

- (2) அம்புத்தொடையினளவோடு (ஒப்பிட்டு) நோக்கு மிடத்துத் தான் அளவிடற்கரிதான வெற்றித்திரு வினீங்காத புகழும் (ஆகிய),

அப் பல் அலங்காரப் பண்பே —

- (1) (சொல்லணி, பொருளணி முதலிய) பலவித அணிக ளோடு கூடிய அவ்வுறுப்பமைதிக் குணத்தையே,
 (2) பலவித அழகிய அவ்வியல்புகளையே,
 வழு இலாது கொண்ட—குற்றமின்றிக் கொண் டுள்ளன (உடையன) எ-று. ஏ: பிரிநிலை.

“அப்பல்லங்காரப் பண்பே” என்புழி அகரச்சுட்டு ‘என’ வெண் ணல் எண்ணப்பட்ட பண்புகளைச் சுட்டி நின்றது; “கண்ணிமை நொடி யென அவ்வே மாத்திரை” என்புழிப்போல [தொல். எழு. சூ. 7].

அம்பின் வேகம்.

23. இந்திரன் குலிச வேலு மீசன்கை யிலேழன் றென்னும் மந்திர வயிலு மாயோன் வளையெஃகின் வரவுங் கண்டேன்;
 அந்தர நீளி தம்மா! தாபத னம்புக் காற்று
 நொந்தனர் யான லாதார்; ஆரவை நோக்க கிற்பார்?

ப-ரை: இந்திரன் குலிச வேலும்—இந்திரனது வச் சிராயுதத்தினுடைய வரவின் வேகத்தையும், ஈசன்கை இலேழன்று என்னும் மந்திர அயிலும்—உருத்திரனது கையிலுள்ள மந்திர சக்தி பொருந்திய முத்தலைச் சூலத் தினது வரவின் வேகத்தையும், மாயோன் வளை எஃகின் வரவும் கண்டேன்—திருமர்லினது வட்ட வடிவாகிய சக்க ராயுதத்தினது வரவின் வேகத்தையும் (இராமனது அம் பின் வேகத்தோடு ஒப்பிட்டுப்) பார்த்தேன், அந்தரம் நீளிது அம்மா!—(அவற்றின்) வேறுபாடு பெரிதப்பா! (அதனால்), யான் அலாதார் தாபதன் அம்புக்கு ஆற்று நொந்தனர்—(எம்பக்கலில்) யானல்லாத சேனாவீரரெல்லாம் இராமனது அம்புகளைச் சகிக்கமாட்டாது வலியழிந்தனர்

(மாய்ந்தனர்), (ஏனெனில்), அவை நோக்ககிற்பார் ஆர்—
(அம்புகளைத் தடுத்தழித்தற்கு) அவ்வம்புகளின் வருகையைப் பார்த்தறிய வல்லார் யாவருளர் (ஒருவருமில்லர்; ஆகையால்). எ-று.

கருத்து: இந்திரனது வச்சிராயுதம் உருத்திரனது சூலம் விஷ்ணுவினது சக்கராயுதமாகிய இவற்றின் வேகத்தினும் மிகப்பெரிய வேகத்துடன் உக்கிரமான இராமனம்புகள் வருகையினால், அவற்றை எம் சேனைவீரர் எவரும் தடுக்கமாட்டாது தாக்கப்பட்டனர். ஏனெனில், 'ஓரிமைப் பொழுதினாள் தொடுத்து விடப்பட்டு வந்து தாக்கலின், அம்பின் வருகையை வரமுன் நோக்கியறிய முடியாமையால்' என்று மேலே 21-ம் செய்யுளிற் கூறிய இராமனது சரவேகத்தின் விளைவை இதனாற் கூறினான் என்பது.

குலிசவேல்—வச்சிராயுதம்; (வேல்:—ஈண்டு ஆயுதப் பொதுப்பெயர்; சூ. நிகண்டு 7-ம் தொ. 16-ம் செய்யுள்). அயில்—வேல். இலை—தகட்டு வடிவாகிய நுதி(தலை). எ:ரு—(எஃகம் என்பதன் கடைக்குறை) சக்கரம், 'எஃகின் வரவும், என்றதனால் அதனோடு உடனெண்ணப்பட்ட 'குலிசவேல் அயில்' என்புழியும் 'வரவு' என்பது கூட்டியுரைக்கப்பட்டது; அது ஈண்டு வரவின் வேகத்தை இலக்கணையால் உணர்த்திற்று. அந்தார்—பேதம், வேறுபாடு. நீவிது—நெடிது, பெரிது; (குறிப்புமுற்று). அம்மா!—வியப்பிடைச் சொல்; அது இக்காலத்து உலக வழக்கில் 'அம்மா!' எனத்திரிந்து வழங்கும். தாபதன்—மரவுரியுடை முதலிய தவக்கோலத்தை யுடையவன், இராமன். ஆற்று—('ஆற்றுது' என்னும் எதிர்மறை வினையெச்சம் ஈறுகொட்டது) சகிக்காமல், தாங்கமாட்டாமல். நோக்ககிற்பார்: 'கல்'—ஆற்றற் பொருளைத் தருவதோரிடைச்சொல்.

இராமலின் தோள்வலிமை.

24. பேயிருங் கணங்க ளோடு சடுகளத் துறையும் பெற்றி
ஏயவன் றேள்க ளேட்டு மிந்திர னிரண்டு தோளும்
மாயிரு ஞால முற்றும் வயிற்றிடை வைத்த மாயன்
ஆயிரந் தோளு மன்னான் விரலொன்றி ணற்ற லாற்றூ

ப-ரை: பேய் இருங் கணங்களோடு சடுகளத்து உறையும் பெற்றி ஏயவன்—பேயின் பெருங் கூட்டங்களுடன்

சுகாகாட்டின் கண்ணே தங்குந் தன்மையைப் பொருந்திய உருத்திரமூர்த்தியினுடைய எட்டுத் தோள்களின் வலிமையும், இந்திரன் இரண்டு தோளும்—இந்திரனுடைய இரண்டு தோள்களின் வலிமையும், மா இரு ஞாலம் முற்றும் வயிற்றிடை வைத்த மாயன்—மிகப்பெரிய உலகமுழுதையும் தன் வயிற்றினுள்ளே அடக்கிய திருமாலினுடைய, ஆயிரம் தோளும்—ஆயிரம் தோள்களின் வலிமையும், விரல் ஒன்றின் ஆற்றல் ஆற்றா—(இராமனது) ஒரு விரலின் வலிமைக்கு ஒப்பாகா என்று.

கருத்து: உருத்திரமூர்த்தியின் எட்டுத்தோள் வலிமையும், இந்திரனுடைய இருதோள் வலியும், விஷ்ணுமூர்த்தியின் ஆயிரம் தோள் வலியும் இராமனது ஒருவிரலின் வலிமைக்கு ஈடாகா, (எனவே இராமனது தோள்வலிமை அவர்களின் தோள் வலியினும் பன்மடங்கு மேம்பட்ட தென வியந்தவாறாயிற்று).

இருங்கணம், இருஞாலம் என்புழி இருமை—பெருமை (உரிச்சொல்) மா—பெருமை. மா + இரு = மாயிரு: ஒருபொருட் பன்மொழி; 'மிகப்பெரிய. என்னும் பொருட்டு. பெற்றி—தன்மை. சுருகவர்—சுடுகாடு. சங்காரகாலத்தில் உலகை அழித்து அச்சுடலையில் நடனஞ் செய்பவராதலின், உருத்திரமூர்த்தி 'சுடலையாடி' எனப்படுவர்; "கோயில் சுடுகாடு கொல்புலித் தோல் நல்லாடை" என்றார் திருவாசகத்திலும். இந்திரன் தன் மகனாகிய மேகநாதனானே வெல்லப்பட்டபடியால், அவ்விந்திரன் றேள்வலியறிந்து இவ்வாறு கூறினான். ஏனையோர் வலி ஈடாகா என்றது உயர்வு நயிந்தியணி பற்றி என்க. திருமால் வேண்டுகாலத்து ஆயிரம் தோள்களையுடைய பெரியவடிவு கொள்வாரென்பதைப் பாரதத்துக்குருஷ்ணன் றாது சருக்கத்தாலுணர்க. உலகமழியும் பிரளய காலத்து உலகுயிர்களைத் திருமால் தம் வயிற்றினுள் அடக்கி, அவ்வெள்ளத்துத் துயில் கொள்வாரென்பது புராணவரலாறு. இடை: ஏழாம் வேற்றுமைபுருபு. மாயன்—விஷ்ணு; கருநிறத்தன் என்ற காரணம் பற்றிய பெயர். "விரலொன்றின் ஆற்றல்" என்ற உவமானத்துக்கு ஏற்ற உவமேயம் தோள்களின் ஆற்றலே யாகுமாதலின், "தோள்கள்" என்பதற்கு அவற்றின் வலிமையை ஆகு பெயராற் கொண்டாம். ஆற்று—ஒவ்வா; ஆற்றல்—ஒத்தல்; "செய்யாமற் செய்கவுதவிக்கு வையகமும், வானகமும் ஆற்றல் அரிது" [குறள் 101] என்புழிப் போல.

இராமன் நிகரற்ற வீரன் என்பது.

25. சீர்த்தவீரியரா யுள்ளார் செங்கண்மால் லேனினும் யானக்
கார்த்தவீரியனை நேர்வா ருளரேனக் கருத லாற்றேன்;
பார்த்தபோ தவனு மற்றத் தாபதன் றம்பி பாதத்
தார்த்ததோர் துகளுக் கோவ்வான்; ஆரவற் காற்ற சிற்பார்?

ப-ரை: சீர்த்த வீரியராய் உள்ளார் செங்கண் மால் எனினும்—(உலகத்திற்) சிறந்த வீரராவார் செந்தாமரை மலர் போன்ற கண்களையுடைய திருமாலே என்று (உலகம்) மதிக்குமாயினும், யான் அக் கார்த்த வீரியனை நேர்வார் உளர் என கருதல் ஆற்றேன்—யானே அக் கார்த்தவீரியார்ச்சனனை ஒத்த வீரர் (பிறர்) உளர் என்று கருதலைச் செய்யாதவனாயிருந்தேன் [ஒப்பார் பிறர் இவரென்றிருந்தேன் என்றபடி], பார்த்தபோது—(இராம லட்சுமணர்களோடு அவனை ஒப்பிட்டுப்) பார்த்த இப்பொழுது, மற்று அவனும் அத் தாபதன் தம்பி பாதத்து ஆர்த்தது ஓர் துகளுக்கு ஒவ்வான்—முன்னைய கருத்துக்கு மாறாக அக்கார்த்தவீரியனும் (ஆண்மையில்) அவ்விராமனுடைய தம்பியின் பாதத்துப் பொருந்திய (ஆண்மையின்) ஒரு சிறுபகுதிக்கும் ஒவ்வாயினை, (ஆகவே), அவற்கு ஆற்றுகிற்பார் ஆர்—அவ்விராமனுக்கு (வீரத்தில்) ஒப்பாக வல்லவர் யார்? (ஒருவருமில்) ள-று மற்று: வினைமாற்றுப் பொருளில் வந்த இடைச்சொல்.

கருத்து: திருமாலே நிகரற்ற வீரர் என்று உலகம் மதிப்பதை மறுத்து, கார்த்த வீரியனை நிகரற்ற வீரன் என்று எண்ணியிருந்த யான், இப்பொழுது இராமலட்சுமணரோடு அவனை ஒப்பிட்டுச் சீர்த்துக்கிப் பார்த்த போது, அவனும் இராமன் தம்பியின் பாத வலிமையில் ஒரு சிறுபகுதிக்கும் ஒப்பாகாமையைக் கண்டேன்; அங்ஙனமாயின், இராமன் வீரத்தைப்பற்றிக் கூறுவானேன்? அவனுக்கு நிகராவார் ஒருவருமில்.

இராணன் திக்குவிசயஞ் செய்தகாலத்துத் தேவர் அசுரராதியரை வென்ற செருக்கால், கார்த்த வீரியார்ச்சுணன் நருமதை நதியில் தன் மனைவிமாரோடு நீர்வினையாட்டுச் செய்து கொண்டிருந்த சமயத்திற் சென்று, அவனோடு போர் செய்து தோல்வியடைந்து அவனார் கட்டிச் சிறையிலிடப்பட்டானதலின், மூவுலகத்தையும் வென்ற தன்னை வெற்றி கொண்ட அவனைச் சிறந்த ஒப்பற்ற வீரனாக மதித்தான் என்றறிக. அப்பண்டைய நிகழ்ச்சியைச் சுட்டினமையால், 'அகரம்' பண்டறிசுட்டு, யயாதி மகாராஜாவின் வம்சத்திலேயுதித்த கிருதவீரியன் என்பவனுக்குப் புத்திரன் என்ற காரணத்தால் 'கார்த்தவீரியன்' எனப்படுவன்; இவனது இயற் பெயர் அருச்சுணன் என்பது; இவ்விரண்டையுஞ் சேர்த்துக் கார்த்த வீரியார்ச்சுணன் எனவும்படுவன். இவன் தத்தாத்திரேய மகா முனிவரை வழிபட்டு அவரருளால், ஆயிரங்கைகளையும் எவருக்குத் தோற்காத புயபல வெற்றிகளையும் பெற்று, செங்கோலாட்சிபுரிந்து சக்கரவர்த்தியாய் 'மாகிஷ் மதி' என்ற நகரில் வாழ்ந்தவன்.

நீலவர்—ஒப்பவர் (தெரிநிலைவினையாலணையும் பெயர்). ஆற்றேன்—செய்யேன்; (ஆற்றுதல்—செய்தல்). **ஆற்றநீரார்**—ஒப்பாகவல்லவர்; (ஈண்டு, ஆற்றல்—ஒத்தல்); ' தம்பி..... துகளுக்கோவ்வான் ' என்ற முன்னைய வாக்கியப்பொருளார் பெறப்பட்ட கைமுதிக நியாயசித்தமான (அதனோடு) ஒத்த பொருளையே இவ்வாக்கியமும் குறித்து நின்றவின், [' ஒவ்வார் ' என்றதற்கேற்ப] ஒப்பாகவல்லவர் என்ற பொருளே ஈண்டுக் கோடற்குச் சிறத்தலறிக; ' கில் ' : ஆற்றற் பொருளைத் தருவதோரிடைச் சொல். ஆர் + யாருளர்; (யார் ' என்னும் வினா வினைக்குறிப்பு முற்றின் மருஉ); ஈண்டு, இன்மை குறித்து நின்றது.

இராமனது வில்லின் அழிபடாத் திண்மையும், தோடுத்த அம்பின் வீண்போகா வீரியமும்.

26. முப்புர மொருங்கக் கூட்ட மூரிவேஞ் சீலையும் வீரன்
அற்புத வில்லுக் கைய வம்பெனக் கோளலு மாகா
ஒப்புவே றுரைக்க லாவ தோருபொரு ளில்லை வேதம்
தப்பின போது மன்னுண் தனுவுமிழ் சரங்கள் தப்பா

கொண்டு கூட்டு: வீரன் அற்புத வில்லுக்கு + முப்புரம்
சீருங்க கூட்ட மூரி வெஞ்சீலையும் + ஒப்பு + உரைக்கல்
ஆவது; (அங்ஙனமன்றி), (அது) ஐய எனக் கொள்ளும்;

வம்புஎனக்கொளலும் ஆகா; (ஒப்புக்கூறுதற்கு அம்பூரி வெஞ்சிலைதவிர) வேறு ஒரு பொருள் இல்லை; அன்னுன் தனு உமிழ் சரங்கள் + வேதம் தப்பின போதும் + தப்பா.

ப-ரை: வீரன் அற்புத வில்லுக்கு—வீரனாகிய இராமனது வியக்கத்தக்க வில்லிற்கு, முப்புரம் ஒருங்க சுட்ட மூரி வெஞ்சிலையும் ஒப்பு உரைக்கல் ஆவது—(அசுரர்களின்) மூன்று ஊர்களை அழியும்படி எரித்த (சிவனது) வலிய உக்கிரமான வில்லும் ஒப்பாகக் கூறற்குத் தக்கது, (அங்ஙனமன்றி அச்சிவன் வில்), ஐய எனக்கொளலும், வம்பு எனக்கொளலும் ஆகா—(இராமன் வில்லிற்குச்) சிறந்த தென்று கொள்ளுதலும் வீணானது என்று கொள்ளுதலுந் தகா, (ஒப்புக்கூறுதற்கு அச்சிவன் வில் தவிர), வேறு ஒரு பொருள் இல்லை—வேறொரு வில் (உலகில்) இல்லை, அன்னுன் தனு உமிழ் சரங்கள்—அவ்விராமன் வில்லினின்றும் விடுகின்ற அம்புகள், வேதம் தப்பின போதும் தப்பா—வேதமந்திரங்களும் கிரியைகளும் (பயனைக் கொடுத்தலில்) தவறுமாயினும் (தாம்) தவறாமட்டா எ-று.

கருத்து: இராமன் வில்லுக்குத் திரிபுரங்களை எரித்தழித்த சிவன் வில் ஒப்பாகுமன்றி, ஏற்றமுந் தாழ்வுமுடைய தாகக்கூறத்தக்கதன்று; அவ்வில்லொழிய இராமன் வில்லை யொத்த வில் உலகில் வேறில்லை; அவனம்புகள் வேதங்கள் போலத் தப்பாது கருதிய பயனை விளைப்பன.

ஒருங்கல்—அழிதல். மூரி—வலிமை. அற்புதம்—வியப்பு, ஆச்சரியம்; வியப்பினையுடைய என விரிக்க. உரைக்கல் + ஆவது—கூறுதற்குத்தக்கது (நான்காம் வேற்றுமைத் தொகை). ஐய—('ஐயது' என்னுங் குறிப்புவினை முற்றின் ஈற்று விசுதி தொகுத்தல் விகாரம் பெற்றது) தலைமையானது, மேம்பட்டது; (ஐ—தலைமை). வம்பு—வீணானது, (பயனின்மைப் பொருட்டு) இழிந்தது என்றபடி. 'எனக்கொளலும்' என்ற சொற்கள் இரட்டுற மொழிதலால், 'ஐய' என்பதனோடும் கூட்டியுரைக்க நின்றன; இது, 'ஆகா' என்னும் பன்மை வினைப்பயனிலை கொடுத்துக் கூறிய வார்த்தும் உணரப்படும். 'கிலையும்' என்புழி உம்மை உயர்வுசிறப்பு. இரட்டித்த 'கொளலும்' என்புழி என்னும்மை. 'தப்பினபோதும்' என்புழி

எதிர்மறையும்மை; அது வேதந்தப்பாது என்னும் எதிர்மறைப் பொருளை வற்புறுத்தி நின்றது.

இனி, “ஐய” என்பதனை விளியாக்கி, “மூரிவெஞ்சிலையும் அற்புத வில்லுக்கு வம்பெனக் கொளலும் ஆகா” என்பதற்கு, “சிவன் வில் இராமன் வில்லுக்கு முன்னே விநோதத்துக்காகக் கொள்ளுதற்கும் உதவாது” என்றும், “இராமன் வில்லுக்கு மூரிவெஞ்சிலை பகடியாகத்தானும் உவமையாகக் கூற அமையாது” என்றும், இங்ஙனமன்றி, “அம்பு எனக்கொளலும்” எனப் பதச்சேதஞ் செய்து, அத்தொடர்க்கு “இராமனது வில்லுக்குச் சிவன் வில் அம்பாகக் கொள்ளுதற்கும் அமையாது” என்றும் பலவாறு பொருள் கூறுவாருமுளர். இங்கே கூறிய திரிபுரமெரித்தற்குக் கொண்ட சிவன்வில்லை, ஆதியில் விஷ்ணுவின் கைவில்லாயிருந்து இப்பொழுது இராமன்கையிலிருக்கும் இவ்வில்லுக்கு ஒப்பாகாது என்றல் அசம்பாவிதமாகியபுனைந்துரையாகுமன்றி, சம்பாவிதமாகிய இயற்கை நவீற்சியாகாத சிறப்பின்மையாதலையும், ஒரு வில்லுக்கு மற்றொரு வில்லை அம்பாகக் கொள்ளுதல் யாரும் கற்பனையாகத்தானும் புனைந்துரைத்தற்கும் பொருந்தாச் செயலாதலையும் உய்த்துணர்க.

இராமனம்புகள் முக்கடவுளரை ஒத்தல்.

27. உற்பத்தி யயனே யோக்கும் ஒடும்போ தரியே யோக்கும்
கற்பத்தி னரனே யோக்கும் பகைஞரைக் கலந்த காலைச்
சிற்பத்தி னம்மாற் பேசச் சிறியவோ என்னைத் தீராத்
தற்பத்தைத் துடைத்த வென்றூற் பிற்தோரு சான்று முண்டோ

ப-ரை: உற்பத்தி அயனே ஒக்கும்—(வில்லில் தொடுத்த விடப்பட்ட ஓரம்பே மந்திரவலியால் தன்னிலிருந்து பல வற்றை) உற்பத்தி செய்வதலை (இராமனம்புகள்) பிரமனையே ஒப்பன, ஒடும்போது அரியே ஒக்கும்—(பகைமேற்) செல்லும்போது (எதிர்ப்பவரல்லாதாரை ஊறுபடுத்தாது காத்தலால்) விஷ்ணுவையே ஒப்பன, பகைஞரை கலந்தகாலை—பகைவர்மேற் பட்டபோது, கற்பத்தின் அரனே ஒக்கும்—கற்ப முடிவுகாலத்திற் (சங்கராஞ் செய்யும்) காலருத்திரனையே ஒப்பன, சிற்பத்தின்—(இம்மூவகையான) செயலின்றி றன்களால், நம்மால் பேச சிறியவோ—நம்மால் முற்றச்

சொல்லுதற்கு (இயலும்) அற்ப அளவினவோ, என்னைத் தீரா தற்பத்தை — என்னை (ஒருபோதும்) விட்டுநீங்காத (என்) செருக்கினை, துடைத்த என்றால் — அழித்தன என்று (யானே) கூறுவனேல், பிறிது ஒரு சான்றும் உண்டோ—வேறொரு சாட்சியும் (வேண்டுவது) உண்டோ (வேண்டுவதின்று) எ-று.

கருத்து: இராமனம்பு ஒன்றே தன்னிற் பலவற்றை உண்டுபண்ணலாற் சிருட்டிக்கும் பிரமனையும், எதிர்த்தவ ரல்லாத ஏனையரை ஊறுபடுத்தாது காத்துச் செல்லலாற் காக்குங் கடவுளாகிய விஷ்ணுவையும்; எதிர்த்தார் அனைவ ரையுங்கொன்றொழித்தலால் அழித்தற் கடவுளாகிய உருத் திரனையும் ஒக்கும் மகிமையுடையன. மூவுலகத்தாரையும் வென்ற என் செருக்கினை ஒழித்தன வென்றால், அவ்வம் புகளின் ஆற்றலினளவைக் கூறமுடியுமோ? முடியாது.

ஏகரம்: பிரிநிலைகள். ஓ எதிர்மறைப் பெருளன. கற்பம்— உலக முடிவுகாலம். கீற்பம்—கல் உலோகம் முதலியவற்றற் பொருள்களை ஆக்கல் அழித்தலாதிய தொழில். நற்பம்— செருக்கு, கர்வம் ('தர்ப்பம்' என்ற வடசொற்றிரிபு). துடைத்தல்— அழித்தல். வில்லினின்றும் நாற்றிசையுங் குறித்து அம்பு விடப்படுதலின் திசைமுகனையும், புறப்பட்ட ஓரம்பு பலவாகப் பெருகிச் செல்லுதலின் ஆபிரமுகங்களையுடைய திருமாலையும், சேனைகளை ஒருங்கேயழித்தலின் கற்பகாலத்தே உலகமுமுதையும் அழிக் கும் உருத்திரனையும் ஒப்பிட்டார் எனினுமாம்.

மாறி மாறிப் பலதிசைநோக்கி விற்பிடித்து எய்யுந்திறன்.

28. குடக்கதோ குணக்க தேயோ கோணத்தின் பால தேயோ
தடத்தபே ருலகத் தேயோ விசம்பதோ வெங்குந்தானோ
வடக்கதோ தெற்க தோவேன் றுணர்ந்திலேன் மனிதன் வல்வில்
இடத்ததோ வலத்த தோவேன் றுணர்ந்திலேன் யானு மின்னும்.

ப-ரை: மனிதன் வல்வில்—மனிதனாகிய அந்த இரா மன் (பிடித்து அம்பெய்யும்) வில்லானது, குடக்கதோ—

மேற்குத்திசை நோக்கியுள்ளதோ, குணக்கதோ — கிழக்குத்திசை நோக்கிப் பிடிக்கப்பட்டதோ, கோணத்தின் பாலதோ—மூலைத்திசைகளைக் குறித்துள்ளதோ, தடத்தபேர் உலகத்தோ—விசாலமான பெரிய பூமியை நோக்கியுள்ளதோ, விசம்பதோ—ஆகாயத்தைக் குறித்துள்ளதோ, வடக்கதோ — வடக்குத்திசையைக் குறித்ததோ, தெற்கதோ—தென்றிசையைக் குறித்துப் பிடிக்கப்பட்டதோ, எங்குந்தானோ—இவை எல்லாவற்றையும் (ஒருங்கு) நோக்கித்தானோ, யானும் உணர்ந்திலேன்—(புறங்கொடுத்தோடாது எதிர்தின்ற) யானும் அறிந்திலேன், இன்னும் இடத்ததோ வலத்ததோ என்று உணர்ந்திலேன்—மேலும் இடக்கையிற் பிடிக்கப்பட்டதோ வலக்கையிற் பிடிக்கப்பட்டதோ என்றும் அறியமாட்டேனாயினேன் என்று. ஏ: அசைகள். தான்: தேற்றம்; அசையெனினுமாம். ஓ: ஐயப்பொருளான.

கருத்து: இராமன் தன் வில்லைப்பிறர் அவதானித்தறியக்கூடிய அளவு நேரத்துக்கு ஒருநிலையிற் பிடித்து எய்தலின்றி மாறிமாறிப் பிடித்துப் பலதிசை நோக்கியும் அம்பெய்யுந்திறனால், அவன் குறித்த திசைகளையும் பிடித்தகையினையும் யான் கண்ணற் கண்டுணரவும் மனத்தால் அனுமானித்துணரவும் மாட்டாதவாறு பலசாரியாக விரைய மாறிப்பிடித்து எய்தான். [இதனால், இருகைகளினாலும் பலசாரியாக மாறிப்பிடித்தெய்வவல்ல வேகப்பயிற்சித்திறன் பெறப்பட்டது.]

குடக்கது—மேற்குத்திசையைக் குறித்துள்ளது (குறிப்புவினைமுற்று). குணக்கது முதலாயினவும் அவ்வாறே கொள்க. குணக்கு—கிழக்கு. கோணம்—(நான்கு) மூலைத்திசை; (தென்கிழக்கு முதலாயின). யான்—பக்கம். தடத்த: விசாலமான; ('தட' என்னும் உரிச்சொல்லடியாகப் பிறந்த பெயரெச்சம்). 'உலகத்தது' என்னும் குறிப்புமுற்று இடைத் தகரம் தொகுத்தல் விகாரமாயிற்று. முதல் மூன்றடியாலும் வில்நோக்கியதிசையும், நான்காமடியால் விற்றிடித்த கையும் ஆகியவேறுபாடு புலப்பட, முறையே "உணர்ந்திலேன்" எனவும், 'இன்றும், உணர்ந்திலேன்' எனவும் இருமுறை பயனிலைகொடுத்தோதப்பட்டது. 'யானும்' என்புழி உம்மை உயர்வு சிறப்பு. எல்லாப்

பக்கங்களிலுமிருந்து அம்புகள் விரையக் கூட்டமாக இடைவிடாது வந்தமை கண்டானுதலின், இவ்வாறு கூறினான்.

இராமன்கொண்ட ஊர்தியாகிய அநுமலின் சிறப்பு.

29. ஏற்றமான் றில்லை யென்ப தேழைமைப் பால தன்றே
ஆற்றல்சால் கலுழனேதா னாற்றுமே யமரி னாற்றல்
காற்றையே மேற்கொண் டானே கனலையே கடாவி னானே
கூற்றையே யூர்கின் றானே குரங்கின்மேற் கொண்டு நின்றான்

அங்வயம்: (இராமன்), காற்றையே மேற்கொண்டானே..... நின்றான் + (அக்குரங்கு) அமரின் ஆற்ற(லை) + ஆற்றல்சால் கலுழனேதான் ஆற்றுமே; [ஆற்றது]; + (அதனால், அக்குரங்காகிய ஊர்தியிடத்து) ஏற்றம் ஒன்று இல்லை என்பது ஏழைமைப்பாலதன்றே.

ப-ரை: (இராமன் தனக்கு ஊர்தியாக), காற்றையே மேற்கொண்டானே—(விரைந்து செல்லுங்) காற்றினையே வாகனமாகக் கொண்டானே, கனலையே கடாவினானே—(சேர்ந்தாரைக் கொல்லியாய் அணுகற்கரிய) நெருப்பையே (வாகனமாகக்கொண்டு) செலுத்தினானே, கூற்றையே ஊர்கின்றானே—(தப்பாது உயிர்கவரும்) யமனையே வாகனமாகக் கொண்டானே (எனில், அல்லன்), குரங்கின்மேற் கொண்டு நின்றான்—ஒரு குரங்கின்மேலேதான் ஏறிச் செலுத்திப் பொருதான், அமரின் ஆற்றல்—(வாகனமாயுள்ள அக்குரங்கு) போர்க்களத்துச் செய்யுஞ் செயல்களை, ஆற்றல்சால் கலுழனேதான் ஆற்றுமே—வலிமை மிகுந்த (விஷ்ணுவுக்கு வாகனமாயுள்ள) கருடன்றனும் செய்யவல்லதோ [வல்லதன்று], (இங்ஙனமாக), ஏற்றம் ஒன்று இல்லை என்பது ஏழைமைப் பாலது அன்றே—(போர்வெற்றிக்கு அனுகூலமாகத் தக்க ஊர்தியின்) சிறப்பு ஒன்றுமில்லையே என்று (நீ) சொல்வது அறியாமையாற் கூறுங் கூற்றன்றே என்று.

கருத்து: எனது சேனைக் கடலைக்கடந்து வெல்லற்குப் பாய்மா (குதிரை) முதலிய வாகனம் இராமனிடத்து இல் லையே என்ற ஆட்சேபத்தை யுள்ளுறுத்தி மறுத்து, 'பலசாரியாகத் திரிந்து, எதிர்க்கும் அல்லது தன் செல விற்குத் தடையாயெதிருஞ் சேனைக்குழுவைச் சண்டமா ருதம் போற் பிளந்து வழிகோலி விரைந்துசென்றும், தீப் போற் கொடுமைசெய்தும், யமன்போற் கொன்றும் திரிய வல்ல குரங்காகிய ஊர்தியின் சிறப்பும் இராமன் போர்ச் செயலுக்கு அனுகூலமாகவே இருந்தது' என அனும னது வீரச் சிறப்பை இதனால் கூறினான்.

அன்றே: தேற்ற இடைச்சொல். ஆற்றல் சால்—வலிமை யிக்க (சால் உரிச்சொல்). கறுரன்—கருடன். ஈண்டு, ஏ: பிரிநிலை. தான்; தேற்ற இடைச்சொல். இரண்டும் அறிக்கி வந்தமை காண்க; "பெயரினும் வினை யினும் பிழ்முன்னோரிடத், தொன்றும் பலவுள்வத் தோன்றுவதிடைச்சொல்" [நன். இடை. கு-1]. ஆற்றமே—செய்யவல்லதோ (ஆற்றல்—செய்தல். ஏ: எதிர்மறையிடைச்சொல்). 'அமரின் ஆற்றல்' என்புழி 'ஆற்றல்' என்பது தொழிலின் புடைபெயர்ச்சியை யுணர்த்தாது தொழிலுக்குப் பெயர் மாத்திரையாய் 'செயல்கள், என்னும் பொருளை உணர்த்திற்று (இலக்கணியால்; குறிப்புச் சொல்). பின்னீரடிகளில், ஏ: பிரிநிலைப் பொரு ளான. ஓ: ஐயப்பொருளுடன் எதிர்மறைப் பொருளும் உணர்த்தின. என்னை? மேற்கொண்டானே? கடாவினானே? ஊர்கின்றானே? என்று கண்டோர் ஐயுறவும் அதன்பின் 'அல்லன், குரங்கின்மேற்றான் இவரந் துளான்' எனத் தெளிதல் தோன்றவும் அவ்விரண்டனையும் புலப்படுத்தி நின்றமையின் என்க. இங்ஙனம் 'ஓரே இடைச்சொல் சொல்லுவான் குறிப்பால்' ஓரிடத்திற்குணே பல பொருளையுணர்த்தி வருமாற்றலுடைத் தாம் என்பதனை நன்னூல் விருத்தியுள்ளும் ஏனைய உரைநூல்களிலும் பரக்கக் காணலாம்.

இன்றையதினப் போரில் எனது தோல்வியையும்
இராமன் வெற்றியையும் சீதை அறிந்தால்,
என்னை விரும்பாளே என்றல்.

30. போயினித் தேரிவ தேன்னே பொறையினு லுலகம் போலும்
வேயெனத் தகைய தோளி யிராகவன் மேனி நோக்கித்
தீயெனக் கொடிய வீரச் சேவகச் செய்கை கண்டால்
நாயெனத் தகுதுமன்றே காமனும் நாமு மெல்லாம் ✓

அந்வயம் : பொறையினால் உலகம்போலும்.....
கண்டால் + காமனும் நாமும் எல்லாம் + நாய் எனத்
தகுதும் அன்றே; (அதனால்), இனி (யான் அவளிடம்)
போய் (அவள் விருப்பத்தை)த் தெரிவது என்னே?

ப-ரை: பொறையினால் உலகம்போலும்—பொறுமை
யினால் பூமியை யொத்திருக்கின்ற, வேய் என தகைய
தோளி—மூங்கில் என்று சொல்லத்தக்க தன்மை வாய்ந்த
தோள்களையுடைய சீதையானவள், இராகவன் மேனி
நோக்கி—இராமனது உடலழகை (மனத்தால்) நோக்கி
(=சிந்தித்து), தீ என கொடிய வீரச் சேவகச் செய்கை
கண்டால்—நெருப்புப்போற் கொடிய வீரத்தாற் செய்த
வெற்றிச் செயல்களையும் (பிறராற் கேள்விப்பட்டறிந்து)
மனத்தாற் காணின், காமனும் நாமும் எல்லாம் நாய்
என தகுதும் அன்றே—மன்மதனும் நாமுமாகிய இரு
வேழம் நிச்சயமாக நாய் போன்றவர் என்று இகழத்
தக்கவராவோம், (அதனால்), இனி—(இத்தோல்வியவ
மானங்களை யானடைந்த) இதன்மேல், போய்—(அவ
ளிடம் யான்) சென்று, தெரிவது என்னே—(அவள்
விருப்பத்தை வினாவி) அறிவது எப்படி? எ-று.

கருத்து: சீதை என்னை விரும்புதற்கு இயையாமல்
மறுத்துரைப்பதற்கு ஏற்றவாறு இன்றைய போர் நிகழ்ச்சி
எனக்குத் தோல்வியாய் முடிந்ததே! இனி யான் அவ
ளைக் கண்டு பேசுவது எப்படி? இதற்கு என் செய்வேன்?

என்—எப்படி; ('எவன்' என்னும் வினைக்குறிப்பு முற்றின் மறுஉ).
 ஷ: இரங்கற்பொருள்தரு மிடைச்சொல். "அகழ்வாரைத் தாங்கு நிலம்
 போலத் தம்மை, இகழ்வார்ப் பொறுத்தல் தலை" என்ற வள்ளுவர்
 கூற்றின்படி, தன்னை வஞ்சித்துக் கவர்ந்து சிறைப்படுத்தி இராவணன்
 கூறும் கொடுமொழியைத் தன் அறக்கற்பாற் பொறுத்திருந்தாளாத
 வின், 'போறையிலுலகம் போலும்... தோவி' என்றார். மேனி—உடல்;
 அதனழகுக்கு ஆகுபெயர். 'நோக்கல்' 'காண்டல்' இரண்டும் ஈண்டு
 மனத்தால் நோக்கலாகிய 'கருதுதலை' யுணர்த்தின. சேவகம்—ஆண்மை,
 ஈண்டு வெற்றிக்கு ஆகுபெயர். நாய்—நாய்போல் இழிந்தவர், இகழத்
 தக்கவர் (உவமையாகு பெயர்). தகுதம்—தகுவோம் (தன்மைப்பன்மை
 எதிர்காலத் தெரிநிலை வினைமுற்று: நும்—காலம் காட்டும் தன்மைப்
 பன்மை விசுதி). அன்றே: தேற்றம் பொருட்டு.

இராவணன் மாலியவான் வருமுன்னர், தனியே படுக்கையிற் கிடந்த
 படி தன் தோல்வியவமானங்களைக் குறித்துப் பகைவரெல்லாம் தன்னை
 இகழ்ந்து சிரிக்கலாயிற்றே என்று அதனை ஓர் பொருட்படுத்தாமல், தன்
 னால் விரும்பப்பட்ட சீதை இகழ்ந்து சிரிப்பனே என்ற அதற்கு நாணியே
 கவலைப்பட்டுக்கொண்டிருந்தான் என முடித்த கவி, ஈண்டு மாலியவா
 னோடு நிகழ்த்திய சம்பாஷணையிலும் அம்முக்கிய குறிக்கோளாகிய
 சீதையின் காதல்பற்றிய பேச்சினையே அவன்றன் பிரதானக் கவலை
 யாக இறுதியிலமைத்த நயங் காண்க.

இராமனால் தனக்கு மரணமுறினும், புகழாமென உவந்து கூறல்.

31. வாசவன் மாயன் மற்றை மலருளோன் மழுவா ளங்கைக்
 ஈசனென் றினைய தன்மை யிளிவரு மிவரா லன்றி
 நாசம்வந் துற்ற போது நல்லதோர் பகையைப் பெற்றேன்
 பூசல்வண் டிமிருந் தாரா யிதுவிங்குப் புருந்த தேன்றன்

அங்வயம்: பூசல் வண்டு இமிருந் தாராய் + வாசவன்
 மாயன் மற்றை மலருளோன் மழுவாள் அங்கை ஈசன்
 என்று + இவரால் + (எனக்கு) நாசம் வந்து உற்ற
 போது + (எனது) இனைய தன்மை(க்கு) (அது) இளி
 வரும்; + (அங்ஙனம்) அன்றி + நல்லது ஓர் பகையை
 பெற்றேன் + இது இங்குப் புருந்தது என்றான்.

ப-ரை: பூசல் வண்டு இமிரும் தாராய்—பேரொவியாக வண்டுகள் நீங்காரஞ் செய்து மொய்க்கும் பூமாலையை யணிந்த பாட்டனே, வாசவன்—இந்திரனும், மாயன்—திருமாலும், மற்றை—ஏனைய, மலர் உளோன்—தாமரையிலுற்பவித்த பிரமனும், மழு வாள் அங்கை ஈசன் என்று—மழுவாயுதத்தைக் கையில் தாங்கிய உருத்திரனும் ஆகிய, இவரால்—இத்தேவர்களால், நாசம் வந்து உற்றபோது—(எனக்கு) மரணம் வந்து அடைந்ததாகுமேல், (அது) இனையதன்மை இளிவரும்—(மூவுலகையும் வென்று மேம்பட்ட) இத்தன்மையான (என்) புகழுக்கு இழிவு தருவதாம், அன்றி—(அங்கனம்) ஆகாதபடி, நல்லது ஓர் பகையைப் பெற்றேன்—தகுதியான தொரு பகைவனை (எதிர்த்து பொரப்) பெற்றேன், இது இங்கு புகுந்தது—இத்தன்மையான நிகழ்ச்சியே இன்றைப் போரிற் சம்பவித்தது, என்றான்—என்று கூறிமுடித்தான் (இராவணன்) ஏ-று.

கருத்து: இராவணன், தன் மகனுக்குத் தோற்ற இந்திரன், தனக்கு வரமீந்த பெருங்கடவுளராய பிரமன் கைலாசபதி, அவர்களோடொத்த திருமால் என்ற இவர்களால் தனக்கு மரணமுறுமானால், அது தன் வீரப் புகழுக்குப் பங்கமாம் என்றும், தக்க வீரனாகிய இராமனோடு பொருது மாளினும் அது பெரும் புகழுக்குரிய நல்ல மரணமாம் என்றும் உவந்து கூறிமுடித்தான் இராவணன்.

மழு—பரசு, குந்தாலிப்படை எனப்படும் ஒருவகை ஆயுதம். வாள்: ஈண்டுப் படைக்கலம் என்னும் பொருட்டாய்ப் பொதுப் பெயராய் நின்றது. அகம்+கை=அங்கை—உள்ளங்கை, ஈசன்—சிவன். இளிவரும்—இழிவாகும் ('செய்யும்' என்னும் வாய்பாட்டுத் தெரிநிலை வினைமுற்று). உற்றபோது—அடைந்ததானால் (போது: 'செயின்' என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சப் பொருட்டாய் விடுதி; "பின்முன் கால்கடை வழியிடத் தென்னும்" என்ற தொல்காப்பியச் சூத்திரத்து [சொல். சேனா. 229] "அன்ன மரபிற் காலங்கண்ணிய என்ன கிளவியும்" என்றதனும் கொள்ளப்பட்ட விடுதியாகும். இது—இப்படிப்பட்டது, இத்தன்மையதாகிய

நிகழ்ச்சி என்றபடி (குறிப்பு வினையாலணையும் பெயர்), புருந்தநு—சம்ப வித்தது (தெரிநிலை வினைமுற்று); 'இது' என்ற எழுவாய்க்குப் பயனிலையாய் வந்தது.

இனி, '(எனக்கு) நாசம் வந்துற்றதென்றால், இப்படிப்பட்ட (எனது) வெற்றிப் புகழ்ப்பண்பு' இனிவரும் (ஈசுன்றுதற்குத்தகுதிவாய்ந்த பிரபல காரணர்களான) வாசவன்.....ஈசன் என்ற இவர்களாலன்றி, நல்ல தோர் (=உயர்வற்ற—கேவலம் மானுடராயுள்ள—அற்பரது)பகைமையை எய்தப் பெற்றேனே! (என்கின்ற) இதுதான் இப்பொழுது (என் மனத்தில் தீராத பெருங்கவலையாகக்) குடிகொண்டது; (இதனை யான் கடத்தற்கு ஒருவழி கூறுக) என்றான்' என்றுரைப்பினுமாம்'. இதற்கு "நல்லதோர் பகை" என்பது எதிர்மறைக் குறிப்புமொழி; உண்டியிற் கற்கறித்துழி "நன்கு அட்டாய்" என்றதுபோற் கொள்க. வருவித்துரைக் கப்பட்டவை இசையெச்சத்தாலும், குறிப்பெச்சத்தாலும் வந்தியைந்தன. இப்பொருள், பின்னர் 34-ம் செய்யுளில் வரும் மகோதரன் கூற்றோடு பொருத்தமாய் இயைதலையுங் காண்க.

இராவணனுக்கு மாலியவான் கூறும் அறிவுரை

32. முன்னுரைத் தேனை வாளா முனிந்தனை முனியா வும்பி
இன்னுரைப் பொருளுங் கேளா யேதுவுண் டெனினு மோராய்
நின்னுரைக் கெதிர்வே றுண்டோ நெருப்புரைத் தாலு நீண்ட
மின்னுரைத் தாலு மோவ்வா விளங்கொளி யலங்கல் வேலாய்

அங்வயம் : 'நெருப்புரைத்தாலும்.....வேலாய்' என்ற விளியை முதலில் மாறுக.

ப-ரை : நெருப்பு உரைத்தாலும் — (அழிக்கு மாற்றலில்) தீயை (ஒப்பாகக்) கூறப்புகினும், நீண்ட மின் உரைத்தாலும்—பெரிய மின்னலோடு கூடிய இடியேற்றினை (ஒப்பாகக்) கூறக் கருதினும், ஒவ்வா விளங்கு ஒளி அலங்கல் வேலாய்—(தனக்கு) நிகராகப் பெருத விளங்கும் பிரதாபத்தையுடைய வெற்றிமாலையுடைய வேலையுடையவனே, முன் உரைத்தேனை வாளா முனிந்தனை—(போர்தொடங்க)

முன்பே (இராமனது ஆற்றலை எடுத்துக் கூறிய என்னை வீணை வெறுத்தாய், முனியா உம்பி இன்னுரைப்பொருளும் கேளாய்—கோபியாத உன் தம்பியாகிய விபீஷணனுடைய நல்ல அறிவுரைப் பொருள்களையும் அங்கீகரி யாது இகழ்ந்தாய், ஏது உண்டு எனினும் ஓராய்—(இவ் விதமான விளைவுக்கு உரிய) காரணங்கள் உண்டு என்று எடுத்துச் சொன்னபோதும் (அவற்றை) ஆராய்ந்து பார்த்தாயில்லை, நின் உரைக்கு எதிர் வேறு உண்டோ—(ஆகையால் இப்பொழுது நீ கூறிய) உனது வார்த்தைக்குப் பரிசாரமான (=உன் வாழ்வுக்குக் காரணமான) மறுமொழி (விபீஷணன் கூறியதைவிட) வேறு உண்டோ (இல்லை) என்று.

முனிதல்—வெறுத்தல், கோபித்தல். வாளா—வீணாக. இன்றுரை—இன்சொல், நன்மை தரும் அறிவுரை. ரஹு—காரணம். ஏதுக்கள்: வேதவதியின் சாபம், நந்தியின் சாபம் முதலாயின. ஓர்நல்—ஆராய்தல். ஓ: எதிர்மறை யிடைச்சொல். எதிர்த்த பகைவரை அழித்தே விரும் ஆற்றலுடைய வேலுக்கு சேர்ந்தாரைக் கொல்லியாகிய தீயும், இடியேறும் தப்பாது அழிக்கும் ஆற்றலுடைமைபற்றி உவமையாகக் கூறலாமோ என்று கருதின், அவ்விரண்டும் மணி மந்திர தவ சித்தி வலியால் தடைப்படும் வலியுடையன; இராவணனுடைய ஈசன் கை வாள் போன்ற ஆயுதம் வேறென்றால் தடுக்கமுடியா வலிபடைத்தமைபின், “ஒவ்வா வேல்” என்றார். வேல் — ஈண்டு ஆயுதப் பொதுப் பெயர். இனி, “உரைத்தாரும்—பொன்னை மாற்றறிதற்கு உரைகல்லில் உரைப்பது போல் ஒய்விட்டாலும்” என உரைப்பொருமுளர். ஓஹி—பிரதாபம், நன்கு மதிப்பு. “உறங்கு மாயினு மன்னவன் நன்னுஹி கறங்கு வெண்டிரை வையகம் காக்குமால்” [சீவகசிந்தாமணி. செய். 248] என்பழிப்போலக் கொள்க; ‘ஓஹி—பிரகாசம்’ என்றல் இத்துணைச் சிறப்புடைத்தாகாமை யறிக.

விபீஷணன் மந்திராலோசனையின்போது இராவணனுக்குக் கூறிய அறிவுரை: இராமனை வெல்லல் எங்களால் முடியாத கருமம். வேதவதியின் சாபச் சபதமொழியால், அவளே சீதையாய் உனக்கும் உன்கிளைக்கும் அழிவுக்குக் காரணமாய்த் தோன்றினாள்; நந்திதேவர் “உன் குலம் குரங்குகளால் அழியக்கடவது” என்ற சாபமுண்டு; நீ பிரமனிடம் வரங்

கள் பெற்றபோது, 'மனிதரால் யான் வெல்லப்படக் கூடாது' என்ற வரத்தைக் கேட்க மறந்தனை. ஆகையால், சீதையை இராமனிடம் ஒப்படைத்துச் சமாதானப் படுத்தி வாழ்தலே தக்கது' என்பன முதலாயின. இதன் விரிவை 'இராவணன் மந்திரப் படலத்திற்' காண்க.

அலங்கல்—மாலை; ஈண்டு வாகைமாலை.

33. உளைவன வெனினு மெய்ம்மை யுற்றவர் முற்று மோந்தார்
விளைவன சொன்ன போதுங் கொள்கிலாய் விதேல் கண்டாய்,
கிளைதரு சுற்றம் வெற்றி கேண்மைநங் கல்வி செல்வம்
களைவரு தானே யோடு கழிவது காண்டி யென்றான்

அந்வயம்: 'முற்றும் ஓர்ந்தார்+மெய்ம்மை யுற்றவர்+உளைவன எனினும்+விளைவன சொன்னபோதும் கொள்கிலாய் விடுதல் கண்டாய்; (அதனால் இனி) கிளைதரு சுற்றம்.....காண்டி' என்றான்.

ப-ரை: முற்றும் ஓர்ந்தார்—(நூலறிவோடு இயற்கை துண்ணறிவினால், முன்னே நிகழ்ந்தனவும், இனி நிகழ்வனவுமாகிய) எல்லாவற்றையும் அறிந்தவரும், மெய்ம்மை உற்றவர்—உண்மை நெறியின் வழுவாது நடப்பவருமாகிய அமைச்சர், உளைவன எனினும்—(தாங் கூறும் உறுதி அரசனுக்குத் தம்மீது) மனஸ்தாபத்தை விளைப்பனவாயிருந்தாலும், (அதனால் தாம் பின்பு) துன்பமுறவேண்டி வரினும், விளைவன சொன்ன போதும்—(அவ்விரு தீங்குகளையும் பொருட்படுத்தாமல்) பின் விளைவனவற்றை (அரசனுக்கு) முன்னதாக எடுத்துச் சொல்லியே தீர்வர், அவ்வாறு உனக்குச் சொன்னவிடத்தும், கொள்கிலாய் விடுதல் கண்டாய்—(நீ அவ்வுறுதிகளை) ஏற்றுக்கொள்ளாது கைவிட்டாய், (அதனால், இனி உன்னுடைய), கிளைதரு சுற்றம் வெற்றி கேண்மை—கூட்டமான சுற்றத்தவர் வெற்றி நண்பினர், கல்வி செல்வம்—கல்வியறிவின் பயன் செல்வம் ஆகிய இவையெல்லாம், களைவு அரு

தானையோடு கழிவது காண்டி — அழித்தற்கரிய சேனையோடு அழிவதைக் காண்பாய், என்றான்—என்று கூறினான் (மாலியவான்) என்று.

இனியேனும் சீதையை இராமனிடம் ஒப்படைத்துச் சமாதானஞ் செய்துகொண்டால் இவையாவும் அழிதலின்றி வாழ்வை என்பது குறிப்பெச்சத்தாற் பெறப்படக் கூறினான் என்க. என்னை? இராவணன், முன்னும் விபீஷணனுரையை ஏற்காது அவனை இகழ்ந்து நீக்கியமை தானறிவானதலின் அதனை வெளிப்படையாகக் கூறாது குறிப்பாற் கொள்ளக் கூறினான் என்பது.

உளைவன—வருந்துதற்குக் காரணமாயுள்ள, வருத்தத்தை விளைப்பன; கேட்போர் வருந்துதலையும், அது, சொல்லும் தான் வருந்துதலையும் உணர்த்தும் பொதுமொழியாய் இரண்டனையும் கொள்ளுமாறு நின்றது. உண்மையுள்ள நல்லமைச்சர் அரசனைக் கடிந்து உறுதிகூறவேண்டுழி, அவை அரசனுக்கு வேம்புங் கடுவும்போல மனக்கசப்பைத் தருவனவாயினும், அதனால் தம் பதவியிழத்தல் முதலிய தீங்குறுமாயினும் அஞ்சாது கூறுவர் ஆதலின், அவ்வியல்பையே “உளைவன எனினும்” என்பதனால் இரட்டுற மொழிதலாகச் சுருக்கிக் கூறினர் கவி. “விளைவன சொன்னபோதும்” என்ற தொடரை யாம் உரைத்தவாறு இருதொடராகப் பிரித்துப் பொருள் கூறும்முறை ஆன்றோர் உரைநூல்களுட் காண்க. **கோங்கிராய்**: வினையெச்சப் பொருட்டாய் முற்று, விடுதல் **கண்டாய்**—விடுதலைச் செய்தாய்; விட்டனை என்றபடி. **கேள்வெ**—நட்பு; பண்பாகு பெயராய் நண்பரை யுணர்த்திற்று. “ஒருமைக்கட் டாங்கற்ற கல்வி யொருவற்கு, எழுமையுமேமாப் புடைத்து” என்பாராதலின், ஈண்டுக் கல்விப் பயனாகிய அறிவு முதலியனவே அதற்குப் பொருளாகக் கொள்க. **கழிவது**—கழிதல், நீங்குதல், (எதிர்காலத் தொழிற் பெயர்). **காண்டி**— காண்பாய்; (எதிர்கால முன்னிலையொருமை வினைமுற்று). **மேலைச் செய்யுளும் இதுவும்**: மாலியவான் கருத்தாகிய ஒருபொருளையே நுதலி ஒரெழுவாய், பயனிலைகொண்டு முடியும் (மாலியவான்: எழுவாய்; என்றான்: பயனிலை) பெருந்தொடர் ஒன்றாகவே அமைதலின், **ருளகச் செய்யுள்** எனப்படும்: ‘ருளகம் பலபாட்டொருவினை கொள்ளும்’ என்ற ராகலின்.

அப்பொழுது மகோதரன் வந்து
மாலியவாளைக் கடிந்து கூறல்

34. ஆயவ னுரைத்த லோடு மப்புறத் திருந்தா னன்ற
மாயைகள் பலவும் வல்ல மகோதரன் கடிதின் வந்து
தீயெழ நோக்கி என்னிச் சிறுமைநீ செப்பிற் றென்ன
ஓயுறு சிந்தை யானுக் குறுதபே ருறுதி சொன்ன

ப-ரை: ஆய அவன் உரைத்தலோடும்—இப்படிப்பட்ட
டனவாகிய சொற்களை அந்த மாலியவான் (இராவண
னுக்குச்) சொன்னவுடனே, அப்புறத்து இருந்தான்—
அவ்விடத்துக்குப் புறப்பக்கத்தே (இராவணன் நிலையைக்
கவனித்துக்கொண்டு) இருந்தவனாகிய, ஆன்ற மாயைகள்
பலவும் வல்ல—பெரிய மாயவித்தை பலவற்றிலும் வல்ல
மையுடைய, மகோதரன்—மகோதரன் என்ற முதன் மந்
திரியானவன், கடிதின் வந்து—விரைவாக (அவ்விடம்)
வந்து, தீ எழ நோக்கி—(கோபத்தால் தன் கண்களிற்)
கோபாக்கினி தோன்ற (மாலியவாளை) நோக்கி, இச்
சிறுமை நீ செப்பிற்று என்?—இப்படிப்பட்ட இழிப்பு
வார்த்தைகளை நீ கூறியது என்னகாரணம்?, என்ன—
என்று கடிந்து கூறி, ஓய் உறு சிந்தையானுக்கு—
சோர்வுற்ற மனத்தையுடைய இராவணனுக்கு, உறுத
பேர் உறுதி சொன்னான்—அவன் சோர்வு நீங்கற்குக் கார
ணமான (தெரியங்கொள்ளற்குரிய) பெரிய நன்மைதரு
வன்போலத் தோன்றும் வார்த்தைகளைக் கூறுவானாயி
றான் எ-று.

கருத்து: இராவணனுக்கு மந்திராலோசனையின்போது
விபீஷணன் கூறிய ஆலோசனைகள் தக்க உண்மையான
உறுதிகளென்றும், தானும் ஏனை மந்திரிமாரும் இராமனைப்
பொருது வெல்வது சாத்தியம், அதுவே செய்யத்தக்க
தென்று கூறிய ஆலோசனைகள் தக்கவைல்லவென்
றும், விபீஷணன்போன்றவர் ஆலோசனைகளைக் கைவிட்டு
நடந்தமையால் இக்கதி நேர்ந்தது, இன்னும் அழிவு நேரு

மென்றும் மாலியவான் கூறியதைச் சகிக்காமையினால், மாலியவாளைக் கோபித்துக் கடிந்து கூறுவானாயினான் மகோதரனாகிய முதன் மந்திரி என்றறிக.

ஆள்—அகன்ற, பரந்த. கடிதீள்—விரைவாக. சிறுமை—இழிப்பு வார்த்தை; தன்போன்றர் ஆலோசனைகளையும், இராவணனது வலிமை வீரம் வெற்றிகளையும் குறைத்துக் கூறிய வார்த்தை. செம்பிற்று—கூறியது (இறந்தகாலத் தொழிற் பெயர்). என்னு—என்று சொல்லி (செய்யா என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம்). ஓய்தல்—சோர்தல். உருத—ஓய்தலுருமைக்குக் காரணமான, தைரியங்கொள்ளற்குரிய. பேரூதி—பெரிய உறுதிமொழி, நல்ல அறிவுரைபோல் தோன்றும் ஆலோசனை மொழி; மகோதரன் அப்பொழுது கூறியவற்றைத் தக்கன என்று ஏற்று அவ்வண்ணமே கும்பகருணனைப் போருக்கு அனுப்பி வெல்லக்கருதிக் கருமம் ஆற்றினான்; ஆனால் அவன்கருத்துக்கும் மகோதரன் கருத்துக்கும் மாறுபட்ட தோல்வியும் அழிவுமே நேர்ந்தமையின், “போலியுறுதிமொழி” எனப் பொருளுரைத்தாம்.

மகோதரன் இராவணனுக்குக் கூறிய உறுதிமொழி
(இதுமுதல் 7-செய்யுள் ஒரு தொடர்)

35. நன்றியீ தென்று கொண்ட நயத்தினை நயந்து வேறு
வென்றியே யாக மற்றுத் தோற்றியிர் விதே லாக
ஒன்றிலே நின்றல் போலா முத்தமற் குரிய தோல்கிப்
பின்றுமே லவனுக் கன்றே பழியோடு நரகம் பின்னை

ப-ரை: நன்றி ஈது என்று கொண்ட நயத்தினை—நன்மைபயப்பது இதுவே என்று (துணிந்து) கைக் கொண்ட கோட்பாட்டை, வேறு நயந்து—(ஏனையவற்றிலும்) முக்கியமானதாக விரும்பி, வென்றியே ஆக—(அதனால்) வெற்றியே நேரிடனும், மற்று தோற்று உயிர்விடுதல் ஆக—அதுவன்றித் தோற்று இறத்தலே நேரிடனும், ஒன்றில் நின்றலே—(இறுதிவரை) அவ்வொரு கோட்பாட்டில் நிலைத்துநின்றலே, உத்தமற்கு உரியது—பெருந்தன்மையாளனுக்குச் செய்யத்தக்கது, ஒல்கி பின்றுமேல்—தளர்ந்து பின்வாங்குவனாயின், அவனுக்கு பழி

யொடு பின்னை நரகம் அன்றே—அவனுக்கு (இம்மை யிற்) பழிச்சொல்லோடு மறுமையில் நரகமன்றே (உண்டாகும்) எ-று. போல், ஆம்: அசைநிலை. ஏகாரங்கள்: பிரிநிலை.

நன்றி—நன்மையுடையது; “எந்நன்றி கொன்றார்க்கு முய்வுண்டாம்” என்புழிப்போலக் கொள்க. நயம்—விருப்பம்; “நயவில் நட்பார்கட் செய்தலிற்றீது” என்புழிப்போல; அஃது ஈண்டு விரும்பி மேற்கொண்ட கொள்கையை யுணர்த்திற்று. வேறு—ஏனையபோலச் சாதாரணமாகாதது, சிறந்தது. வேறு நயந்து என மொழிமாற்றுக். ‘ஆக’ என்பன விகற்பப் பொருளில்வந்த இடைச்சொல். ஒன்றிலே என்புழி ஏகாரம் பிரித்துக் கூட்டப்பட்டது. வென்றியே என்புழியேகாரம் ‘உயிர்விடுதலே’ என ஏனையிடத்தும் வருவித்துரைக்கப்பட்டது. நரகம் என்னும் எழுவாய் அவாய் நிலையால் எஞ்சிநின்ற ‘உண்டாகும்’ என்ற பயனிலை கொண்டது. பிற்றல்—பின்வாங்குதல், பிறகிடல்; (கைவிடல் என்றபடி). ஒக்கல்—தளர்தல்.

36. திரிபுர மெரிய வாங்கோர் தனிச்சரந் தூரந்த செல்வன்
ஒருவனிப் புவன மூன்று மோரடி யோடுக்கிக் கொண்டோன்
பொருதுனக் குடைந்து போனார் மானுடர் பொருத போர்க்கு
வேருவுதி போலு மானக் கயிலையை வெருவல் கண்டாய்

அந்வயம்: திரிபுரம்.....போனார்; + மானக்.....கண்டாய்+மானுடர்.....வெருவுதி போலும்.

ப-ரை: திரிபுரம் எரிய ஆங்கு ஓர் தனி சரம் தூரந்த செல்வன்—(அசுரரின்) முப்புரங்கள் எரிந்தழியும்படி முற்காலத்தில் ஒப்பற்ற ஒரே அம்பை எய்த உருத்திரனும், ஒருவன் இப்புவனம் மூன்றும் ஓரடி ஒதிக்கிக்கொண்டோன்—ஒப்பற்ற நெடிய வடிவானது (பூவுலகம் சுவர்க்கம் பாதாளம் என்னும்) இந்த மூன்றுலகங்களையும் தன் ஓரடியளவினவாக அடக்கிக்கொண்ட திருமாலும் ஆகிய இருவரும், பொருத உனக்கு உடைந்து போனார்—திக்கு விசயஞ்செய்த உனக்கு எதிர்க்கமாட்டாது போயினர், மானக் கயிலையை வெருவல் கண்டாய்—பெருமை பொருந்திய கைலாயமலையை அஞ்சி நடுங்கச்செய்த நீ, மானுடர்

பொருத போர்க்கு வெருவுதி போலும்—(அற்ப) மானுடர் செய்த போருக்கு அஞ்சவாயோ எ-று.

ஆங்கு: அப்பொழுது. தனி—ஓப்பற்ற. ஓர்—‘மறுகளை தொடர மல் ஒருகளை’ என்னும்பொருட்டு. தூத்தல்—செலுத்தல். தேவர்களுக்கு இடுக்கண் செய்த மகாபலியின் கர்வத்தை அடக்கும்பொருட்டு, விஷ்ணு வாமன வடிவங்கொண்டு அவனிடஞ்சென்று மூன்றடி நிலம் தானமாகப் பெற்றழின்னர், நெடியவடிவங்கொண்டு (திரிவிக்கிரமாவதாரம்) அவனுட் சிக்குட்பட்ட பூவுலகை ஓரடியளவாகவும், சுவர்க்கத்தை ஓரடியளவாகவும் அளந்து பெற்று, மூன்றாமடிக்குரிய நிலம் எங்கே? என்று வினா, அவன் தன் தலையையே அதற்கு ஈடாகக் காட்ட, அவன் சிரமீது அடிவைத்து அவனைப் பாதாளத்திற் செலுத்தியிருத்தினார் என்பது புராண வரலாறு. ‘பொருத’ என்னும் பெயரெச்சத்தீறு தொக்கது. உடைதல்—தோற்றல். வெருவுதிபோலும்—(போலும்: ஐயப்பொருட்டாய இடைச்சொல்) அஞ்ச வாய் போலும் என நகையாடிக் கூறுஞ் சொல்லாய், குறிப்பால் அஞ்ச லாமோ (அஞ்சவானேன்) என்னும் பொருளை புணர்த்திற்று; ஆகவே, ஓய்வுறு மனத்தனுக்குத் துணிவுறுத்திக் கூறியவாறழிற்றென்றறிக. **மாளர்:** பெருமை. வெருவல்—அஞ்சல். **கண்டாய்—**செய்தாயாகிய நீ (முன்னிலைத் தெரிநிலை வினையாலணையும் பெயர்; ‘வெருவுதி போலும்’ என்ற பயனிலையைக்கொண்ட எழுவாய்). கைலையும் நிலைகுலைந்து பெயரச் செய்த புயபலம் படைத்த நீ அது செய்யமாட்டாத தோள்வலி குன்றிய மானுடர்க்கு அஞ்சத்தகுமோ என்று ஊக்கமுட்டினான் என்றபடி.

37. வென்றவர் தோற்பர் தோற்றோர் வெல்லுவ ரெவர்க்கு மேலாய்
நின்றவர் தாழ்வர் தாழ்ந்தோ ருயர்குவர் நெறியு மஃதே
என்றன ரறிஞ ரன்றே யாற்றலுக் கேல்லை யுண்டோ
புன்றவரிருவர் போரைப் புகழ்தியோ புசுழ்க்கு மேலோய்

ப-ரை: (இறைய போரில் தோற்றபடியால் அஞ்ச வேண்டுமன்றோ! என்பாயாகில், அங்ஙனமன்று. ஏனெனில்), — வென்றவர் தோற்பர் — ஒருகால் வெற்றிபெற்றவர் மறுமுறை தோல்வியடையக்கூடும், தோற்றோர் வெல்லுவர் — தோற்றவர் வெல்லக்கூடும், எவர்க்கும் மேலாய் நின்றவர் தாழ்வர்—எல்லாருக்கும் மேலாய் விளங்

கிணவர் (பின்னொருகால்) தாழ்வடையக்கூடும், தாழ்ந்தோர் உயர்குவர் — தாழ்ந்தவர் உயர்வடையக்கூடும், அறிஞர் நெறியும் அஃதே என்றனர் — (உலகதர்மங்களை) அறிந்தவர் 'உலகநடையும் அப்படிப்பட்டதே' என்று கூறினர், (ஆகையால், இன்று தோற்றநீ நாளைக்கு வெல்லக்கூடும், இன்று வென்ற மானுடர் நாளைக்குத் தோற்கக்கூடும் என்றறிக), அன்று ஏய் ஆற்றலுக்கு எல்லை யுண்டோ—அக்காலத்து (நீ) மேற்கொண்டு எய்திய தவ ஆற்றலுக்கு ஓர் அளவு உண்டோ (இல்லை), (இங்ஙனமாக), புகழ்க்கு மேலோய்—(அவ்வாற்றல் வெற்றிகளாலாகிய) புகழில் (எல்லாரிலும்) மேம்பட்ட நீ, புன் தவர் இருவர் போரை புகழ்தியோ—அற்பத் தபசிகளான இருவரது போராற்றலைப் புகழ்த்தக்காயோ (அல்லை) எ-று. ஓகாரங்கள் : எதிர்மறை.

அஃது — அத்தன்மையது (குறிப்பு வினைமுற்று). ஏ : தேற்றம். நீ முன் செய்தீட்டிய தவவலிக்கும் போர் வெற்றிக்கும் இவ்விருவரது தவமும் போராற்றலும் ஈடாகாத புல்லியன; ஆகையால், இவர் போரை நீ புகழ்தல் வீணான மயக்க அறிவால் (பிராந்தியால்) ஏற்பட்டதே யொழிய வேறன்று என்றும், 'நீ இன்று தோல்வியுற்றலும் யான் சொல்லுகிறபடி செய்யின் நாளை வெற்றி பெறுதல் கூடும்' என்பதை உலக நியாயங் காட்டி வற்புறுத்தியும் இராவணனது ஓய்வுமுள்ளத்தே ஊக்கமுட்டியவாறு. **புகழ்நீ**—புகழ்ந்து கூறத்தகுவாய் (தகுதிப் பொருளில் வந்த முன்னிலை எதிர்கால வினைமுற்று). 'மேலாய்'—என்னும் குறிப்பு வினையாலணையும் பெயரின் ஈற்றயல் ஆகாரம் ஓகாரமாய்த் திரிந்தது செய்யுளிடைத்து [நன். சூ. 353]; அஃது எழுவாயாய்ப் '**புகழ்தியோ**' என்ற பயனிலை கொண்டது.

இனி, 'அன்றே' என்பதனைத் தேற்றப் பொருட்டாக்கி முற்றொருரோடு கூட்டி, உரைப்பாருமுள்.

38. தேவியை விடுதி யாயிற் றிறலது தீரு மன்றேல்
ஆவியை விதேலன்றி அல்லதோன் ருவ துண்டோ
தாவரும் பெருமை யம்மா நீயினித் தாழ்ந்த தேன்னே
காவல விடுதி யின்றிக் கையறு கவலை நொய்தின்

அங்வயம் : காவல+நீ+தேவியை விடுதியாயின் திறல் அது தீரும்; அன்றேல் ஆவியை விடுதல் அன்றி அல்லது (இரண்டில்) ஒன்று ஆவது உண்டு; (முற்கூறிய செயல் விளைவுகளால்) தாவரும்; (பிற்கூறிய செயல் விளைவுகளால்) பெருமை வரும்; இனி (ஆலோசனையில்) தாழ்ந்தது என்?;+இன்று இக் கையறு கவலை நொய்தின்+விடுதி.

ப-ரை : காவல—(மூவுலகையும்) ஆளும் வீரனே, நீ தேவியை விடுதியாயின் திறல் அது தீரும்—நீ (இராமன் மனைவியாகிய) சீதையை (அவனிடம் சமாதானத்தை விரும்பி) விடுவாயாயின் (மூவுலகையும் வென்று தேடிய) அத்தன்மையான (உன்) வீரப்புக் கழீங்கும், அன்றேல்—சீதையை விடாது போர் செய்வாயானால், ஆவியை விடுதல்—(போரில்) மாளுதல், அன்றி அல்லது—அங்ஙனமன்றி வெல்லுதல், ஒன்று ஆவது உண்டு—(இவ்விரண்டில்) ஒன்றே விளைவது உண்மை, (இவற்றுள் முற்கூறிய செயல் விளைவுகளின் பயனாக), தாவரும்—மனவருத்தம் உண்டாகும், (பிற்கூறிய செயல் விளைவுகளின் பயனாக), பெருமை வரும்—பெருமை உண்டாகும், இனி தாழ்ந்தது என்—இதன்மேலும் (நெடுக ஆலோசனையில்) ஆழ்ந்து பெறும் பயன் யாது? (இல்லை), (ஆகையால்), இன்று இக்கையறு கவலை நொய்தின் விடுதி—இன்றைய தினத்துப் (போரிற்) செயலற்ற காரணத்தாலுண்டாகிய இக்கவலையை (இனி) விரைவிற் கைவிடுவாயாக எ-று.

ஓ, அம்மா : அசைநிலை.

கருத்து : மகோதரன் இராவணனது ஆலோசனையை முடிவுகட்டுதற்குரிய ஆணித்தரமான தன் ஆலோசனையைக் கூறி இராவணனைப் போருக்குத் துரிதப்படுத்தி

வன் என்க. அவ்வாலோசனை : 'இப்பொழுது நீ செய்யத் தக்க காரியம் சீதையைவிட்டுச் சமாதானமாதல், அல்லது பொருதல். முன்னதன் விளைவு திறல் தீர்தல்; பின்னதன் விளைவு மரணம் அல்லது வெற்றி. பயன்முறையே மனவருத்தம், பெருமை' என்பது. 'இதன்மேலும் ஆலோசிக்கக் கிடப்பது யாது? ஒன்றுமில்லை. ஆகையாற் கவலையை விடுக' என்றான்.

அநு : அத்தன்மையதாகிய, தவத்தால் வரம்பெற்ற அக்காலம் முதல் இந்நான்வரையீட்டியுள்ளதாகிய (குறிப்பு வினையாலணையும் பெயர்), திறல்—வலி, ஈண்டு ஆகுபெயரால் வலியாலாகிய வெற்றிப் புகழை உணர்த்திற்று. அந்நு—முன்னதற்கு (ஆவியை விடுதற்கு) மாறனது; வெற்றி என்றபடி. "ஒன்றே" என்னும் பிரிநிலையேகாரம் தொக்கது விரித்துரைக்க. ஆவநு—உண்டாவது, விளைவது. உண்டு—உள்ளது, உண்மை. தா—மனவருத்தம்; "தாவே வலியும் வருத்தமுமாகும்" [தொல். சொல். உரி. கு. 48.]. 'வரும்' என்பது தாப்பிசைப் பொருள் கோளாய், 'பெருமை' என்பதனோடும் பயனிலையாய் இயையும். இவி—இதன்மேல். தாழ்தல்—ஆழ்தல், தங்குதல்; தாமதித்தல் எனினுமாம். தாழ்த்து—ஆழ்த்து பெறுவது; தாமதித்துப் பெறுவது. என்—யாது (ஒன்றுமில்லை என்னும் பொருட்டு). விடுதீ : முன்னது : முன்னிலை எதிர் கால வினைமுற்று; பின்னது : முன்னிலை ஏவலொருமை வினைமுற்று. முறையே, விடுவை, விடுவாயாக எனப்பொருள்படும்.

இச்செய்யுளுக்கு இவ்வாறன்றி வேறுவகையாக உரைப்பாருமுளர்; இவ்விருவகையுட் சிறந்ததும் சிறப்பில்லதும் ஓர்ந்துணர்க. முன்னைய கவி களில் இராவணனுடைய வலி வெற்றி புகழிவைகளை மேம்படுத்தியும், இராமலட்சுமணரை அற்பமனிதரெனக் கீழ்ப்படுத்தியும், பின்வருங் கவிக ளிற் கும்பகருணனை ஏவினால் நமக்கு வெற்றி நிச்சயம் என்றும் கூறு கின்ற மகோதரன், அவற்றிற்கு முரணாக ஈண்டு வெற்றியைக் கூறுது விட்டு, 'ஆவியை விடுதலை' மாத்திரம் உறுதிப்படுத்திக் கூறுவாரே? அங்ஙனம் கூறுதல் இராவணனைப் போரில் ஊக்குதற்கு அநுகூலமான ஏதுவாமோ? என்ற ஆசங்கைகளுக்குப் பிறருரை இடமாதலையுமறிக.

39. இனியிறை தாழ்த்தி யாயி னிலங்கையும் யாமு மேல்லாம்
கனியுடை மரங்க ளாகக் கவிக்குலங் கடக்குங் காண்டி
பனியுடை வேலைச் சின்னீர் பருகின னிரவி யென்னத்
துனியுழந் தயர்வ தேன்னே துறத்தியாற் றுன்ப மன்னே

அந்வயம்: இனி இறை தாழ்த்தியாயின் + கவிக்குலம்
+ கனியுடை மரங்கள் ஆக + இலங்கையும் யாமும் எல்
லாம் + கடக்கும் காண்டி; + இரவி + பனி உடைவேலைச்
சின்னீர் பருகினன் + என்ன துனி உழந்து அயர்வது
என் + துன்பம் துறத்தி.

ப-ரை: இனி இறை தாழ்த்தியாயின்—இனி, நீ அற்ப
நேரமேனுந் தாமதித்து வாளா இருப்பின், கவிக்குலம்—
குரங்குச் சேனை, கனி உடை மரங்கள் ஆக—பழங்களை
யுடைய மரங்களை (உண்டு அழிப்பது) போல, இலங்கை
யும் யாமும் எல்லாம் கடக்கும்—இலங்கையும் யாமுமாகிய
எல்லாவற்றையும் வென்று அழிக்கும், காண்டி—(இதனை)
அறிந்துகொள், இரவி பனி உடை வேலை சில் நீர் பருகி
னன் என்ன துனி உழந்து அயர்வது—சூரியன் குளிர்ச்சி
பொருந்திய சமுத்திரத்திற் சிறிதளவு நீரை வற்றச்
செய்து விட்டான் என்று துயருற்றுச் சோர்வது போலப்
பெருந்திரளான உன் சேனையின் ஒரு சிறுபகுதியை
இராமன் இன்றைய போரிற் கொன்றெழுத்து விட்டானே
என்று சோர்வதொற் (பெறும் பயன்), என்—யாது (ஒன்று
மில்லை), (ஆகையால்), துன்பம் துறத்தி—கவலைப்படுதலை
விடுவாயாக எ-று. ஏ, ஆல், மன், ஓ : அசைநிலை.

“இரவி பனியுடை வேலைச் சின்னீர் பருகினன் என்னத் துனியு
ழந்து அயர்வது” என்ற வாக்கியப்பொருள் அவர்ணியமாய் (உவமான
மாய்) நின்று, அப்பொருளோடு ஒத்த வர்ணியமாகிய (உவமேயமாகிய)
‘இராமன் அளவற்ற உன் சேனைத் திரள்களுள் ஒருபகுதியாகிய இருதாறு
வெள்ளஞ் சேனையை இன்றைப் போரிற் கொன்றெழுத்துவிட்டானே
என்று நீ துயருற்றுச் சோர்வது’ என்னும் பொருளை, வளப்புநிலையனி
யாற் (லீதாலங்காரம்) புலப்படுத்தி நின்றமையின், அப்பொருள் பத

புரையிலே வருவித்துரைக்கப்பட்டது; முன்னும் பின்னுமுள்ள வாக்கியங்களோடு தொடர்புறுவதாய்ப் பேச எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டதான அரஸ்து விஷயம் அதுவேயாகலின் என்றிக.

இறை—அற்பநேரம் (=கணப்பொழுது). ஆக—ஒப்ப (உவமைபுருபு; “ஆள்வாரிலி ராடரவேறே” என்புழிப்போல்). கவிக்குலம்—குரங்கின் கூட்டம். கடத்தல்—தாண்டல், வெல்லல். காந்தி: ஏவலொருமைமுற்று

40. முன்னுனக் கிறைவ ரான மூவருந் தோற்றூர் தேவர்
பின்னுனக் கேவல் செய்ய வலகொரு மூன்றும் பெற்றாய்
புன்னுனைப் பனிநீ ரன்ன மனிதரைப் போருளென் றுன்னி
என்னுனக் கினைய கும்ப கருணை யிகழ்ந்த தேந்தாய்

ப-ரை: எந்தாய்—எங்கள் இறைவனே, இறைவரான மூவரும்—(படைத்தலாதி முத்தொழிற்குமுரிய) கடவுள ராகிய (பிரமன் திருமால் உருத்திரன் என்ற) மூவரும், முன் உனக்கு தோற்றூர்—முன்னரே (உன் தவ வரவலி மையால்) உன்னை எதிர்க்கமாட்டா தொழிந்தனர், பின் தேவர் உனக்கு ஏவல் செய்ய உலகு ஒரு மூன்றும் பெற்றாய்—பின்னர் (இந்திரன் முதலிய) தேவர்கள் உனக்குப் பணிசெய்யும்படி (சுவர்க்கம் முதலிய) மூன்று உலகங்களையும் (வென்று ஆட்சியாகப்) பெற்றனை, (அப்படிப்பட்ட வலியும் வெற்றியுமுடைய நீ), புல் நுனை பனிநீர் அன்ன மனிதரை பொருள் என்று உன்னி—புல்லின் நுனியிலே தங்கிய பனித்துளி போன்ற (அற்ப வலியும் வாழ்நாளமுடைய) மனிதராய் இராம லட்சுமணரை மேலாக மதித்து, உனக்கு இனைய கும்பகருணை யிகழ்ந்தது என்—(உனக்கு இணையாக வலியும் வெற்றியும் படைத்த) உன் தம்பியாகிய கும்பகருணை நீ மதியாதொழிந்த காரணம் யாது என்று.

கருத்து: மூவரும் தோற்க, தேவர் ஏவல்செய்ய மூவுலகும் வென்றுபெற்ற நீ புல்லின் நுனியில் தங்கிய பனித்துளிபோல அற்ப வலியும் வாழ்நாளும் படைத்த இவ்விரு

மனிதரை ஒருபொருளாத மதித்தது வீண். உன் தம்பியாகிய கும்பகருணனைப் பற்றிய நினைவு உனக்கு உதித்திருந்தால் இவ்வாறு மனிதரை மதித்திருக்கமாட்டாய்.

இராவணன் தவத்தால், அவன் வேண்டின வரங்களை யெல்லாம் பிரமதேவன் கொடுத்தபடியாலும், கைலைமலை எடுக்கலுற்று வருந்திச் சாமவேத கானத்தால் தம்மைத் துதித்து வணங்கி மகிழ்வித்தமையாற் பரமசிவன் மூன்றரைக்கோடி ஆயுளும் அழியாத வாரும் பிறவுமாய வரங்களைக் கொடுத்தபடியாலும் மேலும் அவர் இராவணனால் தினமும் பூசிக்கப்படும் இறைவையிருத்தலாலும், தேவர்கள் விஷ்ணுவை வணங்கி முறையிட்டகாலே இராவணன் பெற்ற வரத்திற்கு மாறாக அவன் ஆபுட் காலம் முடிவதற்கிடையில் அவனைக் கொன்றெழித்தல் இயலாமைபற்றி அத்திருமால் தேவர்களுக்கு “யாம் இராமனாக அவதாரஞ்செய்து அவனால் உங்களுக்குண்டாய துயரை ஒழிப்போம்” என்று கூறிக் காலம் பார்த்து வானா இருந்தபடியாலும் இராவணன் இந்திராதிதேவருக்கும் பிறருக்கும் பல துயர்விளைத்தகாலங்களில் மும்மூர்த்திகளும் அவனுக்கு மாறாய் பொர எதிர்ந்தவர் என்ற காரணத்தால் “மூவருந் தோற்று” என்றான். இங்ஙனமன்றி, மும்மூர்த்திகளும் இராவணனோடு போர்செய்து அப்போரில் தோற்றூரென்றல் பொருந்தாதென்க.

பொருள்—மதிக்கப்படத்தக்க பொருள். உன்வி—கருதி. இகழ்ந்தது—வலிமையில் மேலாக மதியாத காரணம்; கும்பகருணன் மலை போற் பெருத்த திண்ணிய வலிபடைத்த உருவத்தையு, திக்குவிய காலத்தில், தேவர் அசுரராதியரை வென்றவனதலின், அவனைப் போருக்கு அனுப்பி இராமனை வெல்லலாம் என்று இராவணன் கருதாதொழிந்த காரணத்தால், இவ்வாறு கூறினான். எந்தாய்: (எந்தை—எமது தந்தை; விளிவேற்றுமைக்கண் ஈற்று ஐகாரம் ‘ஆய்’ எனத் திரிந்தது); அரசன் பிரசைகளுக்கெல்லாம் மிதாப்போல் மதிக்கப்படத்தக்கவனதலின், இராவணனை ‘எந்தையே’ என விளித்தான்.

41. ஆங்கவன் நன்னைக் கூவி ஏவுதி யென்னி னைய

ஓங்கலே போல்வான் மேனி காணவே ஒளிப் பரன்றே

தாங்குவார் செருமுன் னென்னிற் ருபத ருயிரைத் தானே

வாங்குமென் றினைய சோனனா னவனது மனத்துக் கொண்டான்

ப-ரை: ஐய—ஐயனே, அவன்றனை கூவி ஆங்கு ஏவுதி என்னின் — அக்கும்பகருணனை அழைத்து அப்

போர்க்களத்துக்குப் (பொர) அனுப்புவாயானால், ஒங்கலே போல்வான் மேனி காணவே ஒளிப்பர் அன்றே—(பகை வர்) மலையினையே நிகர்த்த (பெரிய திண்ணிய) அவனது உடலின் தோற்றத்தைக் கண்ட மாத்திரத்திற்குநே நிச்சயமாக (அஞ்சியோடி) மறைவார், முன் செரு தாங்கு வார் என்னின்—(ஒருகால்) எதிர்நின்று போரை மேற்கொண்டு செய்வாராயின், தாபதர் உயிரை தானே வாங்கும்—தவக்கோலமுடைய இராமலட்சுமணருடைய உயிரை (பிறருதவியின்றித்) தானே கவர்வான், என்று இனைய சொன்னான்—என்று இவ்வித (ஊக்கமுட்டும்) வார்த்தைகளை (மகோதரன்) கூறியான், அவன் அது மனத்துக் கொண்டான்—அவ்விராவணன் அவ்வாலோசனையை (நன்றென்று) கருத்தில் ஏற்றான் என்று. ஏ: பிரிநிலைகள். அன்றே: தேற்றம்.

ஆங்கு—அவ்விடத்தில் (அப் போர்க்களத்தில்); ஏவுதி என்பதனோடு இயையும். ஒங்கல்—மலை. செரு—போர். 'முன் + செரு + தாங்கு வார் + என்னின்' என மாறி இயைக்க; வாங்கும்: 'செப்பும்' என்னும் வாய்பாட்டு வினைமுற்று. இனைய — இத்தன்மையான வார்த்தைகள். கொண்டான்—அங்கீகரித்தான்.

இராவணன் மகோதரனை மெச்சுதல்

42. பெறுதியே யெவையுஞ் சொல்லிப் பேரறி வாள சீரிற்
 றறிதியே யென்பால் வைத்த அன்பினுக் கவதி யுண்டோ
 உறுதியே சொன்னா யென்னா வுள்ளமும் வேறு பட்டான்
 இறுதியே யீயைவ தானா லீடையொன்றற்றடையுண்டாமோ

ப-ரை: அறிவாள—புத்திமானே, சீரிற்றே அறிதி—(எப்பொழுதும் எனக்குத்) தக்கதையே (ஆராய்ந்து) அறியு மியல்புடையை, எவையுஞ் சொல்லி பேரே பெறுதி— (பிறரால் தீர்க்க இயலாத மயக்கமான) எந்த விஷயத் தையும் (மயக்கந்தீர நிலைபெறச்) சொல்லிக் கிர்த்தியே பெறுந் தன்மையுடையாய், (ஆகையால்), என்பால் வைத்த அன்பினுக்கு அவதி உண்டோ—என்னிடத்து (நீ) வைத்

துள்ள அன்புக்கு அளவுண்டோ (இல்லை), உறுதியே சொன்னாய்—(இப்பொழுதும் எனக்கு) நன்மைபயப்பன வற்றையே கூறியாய், என்று—என்று (அவனை) மெச்சிப் பேசி, உள்ளமும் வேறு பட்டான்—(சோர்ந்த) மனமும் (போரில்) ஊக்கமுறப்பெற்றான், இறுதி இயைவதனால் இடை ஒன்றால் தடை உண்டாமோ—(ஒருவருக்கு) அழிவு வரக்கடவதாயின் (அதனை) இடையப்பண்ணும் வேறு முயற்சியால் தடைப்படல் உண்டாகுமோ (உண்டாகாது) எ-று.

“மகோதரன் எவையுந் (தர்க்கித்துச்) சொல்லி அவ்வச் சமயத்தில் மாத்திரம் பேரைப் பெற்றனே தவிர பின் அச்சொற்களின் விளைவாகிய சாத்திய பயனைப் பெறாதுயின்ன” என்ற பொருளும் தொனிக்க வைத்த கவிநயங் காண்க. ‘பெறுதியே’ ‘அறிதியே’ என்ற பிரிநிலையேகாரங்கள் பிரித்து ‘பேர்’ ‘சீரிற்று’ என்புழிக் கூட்டப்பட்டன. சீரிற்று — சீர்மையுடையது, சிறந்தது, தக்கது. உறுதியே: பிரிநிலை. இறுதியே: அசைநிலை. ஓ: எதிர்மறை. எவையும் என்புழி உயர்வுசிறப்பும்மை. உள்ளமும் என்புழி எச்சவும்மை; ஏனையவாக்கும் காயமுமாகிய இரண்டும் வேறுபட்டதைத் தழுவிக்காட்டிற்று. மாலியவானோடு தான் கூறுங்கால், “ஈசன் தோள்களெட்டும், மாய லாயிரந்தோளும் அன்னான் விரலொன்றிறற்ற லாற்ற” என்பன முதலாக இராமன் வலிமையைப் புகழ்ந்து “யாரவற்கு ஆற்றுகிற்பார்” என்றான்; ஈண்டு அதற்கு முரணாக, “தாபதருயிரை கும்பகருணன் தானே வாங்குவன்” என்ற மகோதரன் கூற்றை மெச்சி “உறுதியே சொன்னாய்” என்றாலுதலின், வாக்கு வேறுபட்டமையறிக. மன ஊக்கத்தால் உடற்சோர்வு மாறுதல் வெளிப்படலே. பெறுதி, அறிதி (எப்பொழுதும்) பெறுந்தன்மையை, அறியுந்தன்மையை என்னும் பொருளவாய் அவனது சுபாவத்தை யுணர்த்தின. அவதி—எல்லை, அளவு. இறுதி—மரணம்; அழிவு; விநாசகாலத்தில் உண்டாகும் விபீத புத்தியானது விஷ்ணுணன் மந்திராலோசனையின்போது கூறிய அறிவுரைகளால் தடைப்படாமையெய்ன்றி, இப்பொழுது மாலியவான் கூறிய கடிந்துரையாலும் தடைப்படவில்லை என்பதை வெளிப்படுத்துவாராய் “இடையொன்றால்” என்றார். இச்செய்யுள் வேற்றுப்பொருள் வைப்பணி அமைந்தது; இறுதியடியாற் கூறப்பட்ட பொது விஷயத்தினால் ஏனையடிகளின் இராவணனைப்பற்றியதான சிறப்பு விஷயம் தாழிக்கப்பட்டமையின் அவ் வணியாயிற்று. இடையொன்றால்: இடைவிக்கும் ஒன்றால் எனப்

பிறவினைப் பொருட்டாய் விரியும் வினைத்தொகை. இடைதல் — சாய்தல், மெலிதல், கெடுதல். இடையீடான (தடையான) ஒன்றால் எளினுமாம்.

இனி, 'பேரறிவாள' என்பதை விளியாக்கி, 'பெறுதி' என்பதற்குச் செய்ப்படுபொருள் வருவித்திடப்பட்டு உரைப்பாருமுளர். மாலியவான் கூறியபடி சிறந்ததான விடிவுண்ணுறுதிமொழியோடு மகோதரனது உறுதிமொழியை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கில், அவ்விரண்டின் விளைந்த பயன்களைக்கொண்டு விடிவுண்ணது உறுதிமொழி உண்மையானதும் மகோதரனுடைய மொழி போலியுமாகக் காணக்கிடத்தலின், விடிவுண்ணையே நுண்ணிய பேரறிவாளன் என்றற்கும், மகோதரனை விடிவுண்ணிலும் பன்மடங்கு கீழ்த்தரமான 'அறிவாளன்' என்றற்கும் ஏற்புடைமையறிக. உத்தம கவிகளின் வாக்கில் சோர்ந்தும் புனைந்துரையாயும் பொய்ம்மைபடா வாக்கே தோன்றுமென்க.

இராவணன் கட்டளையால் கும்பகருணனை அழைக்கத் தூதர் அவன் மாளிகையடைதல்.

43. நன்றிது கரும மென்னு நம்பியை நணுக ஓடிச்
சேன்றிவட் தருதி ரென்ற நென்றலு நால்வர் சேன்றர்
தென்றிசைக் கிழவன் தூதர் தேடினர் செல்வார் என்னக்
குன்றினு முயர்ந்த தோளான் கொற்றமாக் கோயில் புக்கார்

அந்வயம் : இது + நன்று + கருமம் என்னு + (தூதரை அழைத்து) ஓடிச்சென்று + நம்பியை + இவண் + நணுக + தருதிர் என்றான்; என்றலும் நால்வர் + தென் திசைக் கிழவன் தூதர் தேடினர் செல்வார் என்ன + சென்றர் + குன்றினும்.....புக்கார்.

ப-ரை : இது நன்று கருமம் என்னு—(கும்பகருணனை நாளைப் போருக்கு அனுப்புவதாகிய) இதுவே செய்யத்தக்க காரியம் என்று (இராவணன்) சொல்லி, (தூதரை வருவித்து அவர்களை நோக்கி), ஓடி சென்று நம்பியை இவண் நணுக தருதிர் என்றான்—(நீவிர்) விரைந்து சென்று கும்பகருணனை இங்கே அழைத்து வாருங்கள் என்று கட்டளையிட்டான், என்றலும்—இவ்வாறு கட்டளையிட்டவுடனே, நால்வர்—நான்கு தூதர்கள், தென் திசைக்கிழ

வன் தூதர் தேடினர் செல்வார் என்ன — தெற்குத் திக் குப் பாலகனுகிய யமனுடைய தூதர்கள் தேடிச் செல்வது போல, சென்றார் — சென்று, குன்றினும் உயர்ந்த தோளான் கொற்ற மா கோயில் புக்கார்—மலையினும் பருத் துயர்ந்த தோள்களையுடைய கும்பகருணனது திண்ணிய பெரிய அரண்மனையை அடைந்தார்கள் எ-று.

நம்பி—ஆடவருட் சிறந்தோன், ஈண்டுக் கும்பகருணன். நணுக— அணுகும்படி, கிடும்படி. தருதிர்—அழைத்து வரங்கள் (இலக்கணை). சென்றார்—சென்றாராய், சென்று (வினையெச்சப்பொருட்டாயமுற்று). தென்றிசைக் கிழவன்—தெற்குத்திசைப் பாலகனுகிய யமன்; கிழவன்— உரியவன். தூதரின் செலவு கும்பகருணனது மரணத்துக்கு ஏதுவாய் முடிதலின், “தென்றிசைக் கிழவன் தூதர் தேடினர் செல்வாரென்ன” என்றார். இது உவமையணி. தேடினர்—தேடி (எச்சப்பொருட்டு). செல்வார்—வினையாலணையும் பெயர். என்ன : உவமையுருபு. கொற்றம்—வலிமை.

தூதுவர் எழுப்பக் கும்பகருணன் துயிலெழாமை

44. கிங்கரர் நால்வர் சென்றக் கிரியனான் கிடந்த கோயில்
மங்குரேய் வாயில் சார்ந்து மன்னநீ யுணர்ந்தி என்னுத்
தங்கையி னெழுவி னாலே தலைசெவி தாக்கப் பின்னும்
வேங்கணர் துயில்கின் றுனை வேகுளியா லினைய சொன்றார்

ப-ரை : கிங்கரர் நால்வர் அக்கிரி அனான் கிடந்த கோயில் சென்று—தூதர் நால்வரும் மலையை ஒத்த பெருத்த உருவத்தையுடையனுகிய அக்கும்பகருணன் (உறங்கிக்) கிடந்த மண்டபத்துக்குப்போய், மங்குல் தோய் வாயில் சார்ந்து—முகில் படியத்தக்க உயர்ந்த வாயிலை அடைந்து, மன்ன நீ உணர்ந்தி என்னு—அரக்கர் கோவே நீ துயிலெழு வாயாக என்று (முதலிற் பலமுறை) கூறி, (அதற்குத் துயில் நீங்காமை கண்டு, பின்னர்), தம் கையின் எழுவி னாலே தலை செவி தாக்க—தம்முடைய கையிற்கொண்ட வளைதடியினால் தலைமாட்டிலும் செவியருகிலும் அதிர அடித்து ஒலி செய்ய, பின்னும் துயில்கின் றுனை—அதன்

பின்னரும் (விழித்தெழாது) உறங்குகின்ற அவனை, வெங்கணர் வெகுளியால் இனைய சொன்னார் — கொடிய பார்வையை யுடையவராய்க் கோபத்தினால் இவ்வார்த் தைகளைக் கூறினார் எ-று.

கோயில் + சென்று எனவும், 'பின்னும் + துயில்கின்றனை' எனவும் இயைக்க. கிங்கரர் — ஏவலாளர்; 'என்ன செய்யவேண்டும்' என்று தாமாக வினாவி ஏவல்புரிபவராதலினால் பெற்ற காரணப்பெயர். கும்பகருணன் பருத்த உயர்ந்த மேனியனாதலின், அவன் புகுதற்கேற்ற உயர்ந்த அகன்ற வாயில் என்பார் "மங்குல் தோய் வாயில்" என்றார். மன்ன—அரசனே (ஈறுகெட்டமை விளியுருபு). உணர்தி — துயிலெழுதி. எழு—வளைதடி, பூண்கட்டிய தடி. தலைமாட்டிலும், செவிப்பக்கத்திலும் உள்ள கம்பத்திலோ வேறிடங்களிலோ தடியால்தாக்கிச் சத்தமுண்டாக்கித் துயிலெழுப்பலுற்றார். அதாவது அவனைத் தீண்டாமலே சப்தன் செய்து எழுப்பலுற்றார், அவன்மேலே தண்டத்தால் அடித்து எழுப்பினால்லர். மேலும் தலையிலும் செவியிலும் கையாற்றலும் அடித்தெழுப்புதல் உலகவழக்கிலுமில்லை. இளங்கோவாகிய அரசுபத வியிலுள்ளவனை தொடக்கத்திலேதானே அரசுகட்டளையின்றி அவன்மேலே தண்டத்தால் அடித்தெழுப்புதற்கு ஏவலாளர்க்கு யாது உரிமை (தகுதி) யுண்டு? அதனால் அவர்களுக்கு உறக்கத்தாலெழுப்பவனால் என்னென்ன விளையும்? என்பதை எண்ணாமல் அச்சமின்றி அது செய்வரோ? என்ற உலகியலும் ஈண்டுச் சிந்திக்கத்தக்கது.

கிங்கரர் வெகுண்டு கூறல்

கவிவிருத்தம்

45. உறங்குகின்ற கும்பகன்ன உங்கள்மாய வாழ்வெலாம்
இறங்குகின்ற தீன்றுகா ணேழுந்திரா யெழுந்திராய்
கறங்குபோல விற்பிடித்த காலதூதர் கையிலே
உறங்குவா யுறங்குவா யினிக்கிடந் துறங்குவாய்

ப-ரை: உறங்குகின்ற கும்பகன்ன — நித்திரை செய்கின்ற கும்பகருண மகாராசனே, உங்கள் மாய வாழ்வு எலாம் இன்று இறங்குகின்றது — உங்களுடைய வஞ்சனைச் செயல்களோடுகூடிய இன்பவாழ்வெல்லாம் இந்நாளில் (வலி) குறைகின்றதை, காண் — (நீ) காண்பா

யாக, எழுந்திராய் — (காண்டற்குத் துயில் நீங்கி) எழுவாயாக, உறங்குவாய் உறங்குவாய்—(இவ்வாறு நிகழ்வதை யாம் அறிவித்து எழுப்பவும்) மேன்மேற் கவலையின்றி உறக்கத்திற் கிடப்பவனாகிய நீ, கறங்குபோல வில்பிடித்த காலதூதர் கையில்—காற்றடிபையப்போல எல்லாப் பக்கங்களிலும் சுழன்று எய்யவல்ல வில்லைப் பிடித்த யமதூதர் போன்ற இராமலட்சுமணர்களுடைய கையம்புகளால், இனி கிடந்து உறங்குவாய்—இதன்மேல் எழாதே கிடந்து நெடுந்துயில் கொள்வாயாகுவை, எழுந்திராய் — (இப்பொழுது இராவணேசுவரனது கட்டளையின்படி) துயிலெழுவாயாக என்று.

மாயம்—வஞ்சனை, பொய்யான, நிலையற்ற. வாழ்வு — செல்வ வாழ்க்கை, இன்பவாழ்க்கை. சீதையை வஞ்சனையாற் கவர்ந்தபடியாலும் அதைல், வரபலத்தால் தம்மை ஒருவரும் வெல்லமுடியாதென்று கருதிய இராவணதிரருடைய இறுமாந்த செல்வவாழ்வு அழிவுற நேர்ந்தமையாலும் ‘உங்கள் மாயவாழ் வெலாயிறங்குகின்றது’ என்றார். எழுந்திராய்: முன்னிலையெவ்வொருமை உடன்பாட்டு வினைமுற்று (இரு: பகுதிப் பொருள் விசுதி). உறங்குவாய்: முன்னிலை எதிர்கால வினையாலணையும் பெயர்; அது ‘கிடந்துறங்குவாய்’ ‘எழுந்திராய்’ என்ற இரு பயனிலைக்கும் எழுவாயாய் நின்றது; அது இடைகிடாமைப் பொருளில் அடுக்கி வந்தது. கிடந்து உறங்குதல்—மீள எழாமற் கிடந்து துயிலுதல்; மரணித்தல்; பகடிப் பேச்சிலும் இழித்தற் கண்ணும் ‘நெடுந்துயில்’ என்று வழக்கிற் கூறப்படுமீ. கை—கையாலெய்யும் அம்புக்கு இலக்கணை வழக்கு. நாளைப் போரில் கும்பகருணன் தன் சேனையுடன் இராமலட்சுமணரம்பால் மடிதல் திண்ணமாதலின், அவ்விருவரையும் உயிர்கவருமியல்புடைய ‘காலதூதர்’ என்றார்.

துயிலெழுப்பச்சென்ற எவலாளர் தம் அரசனாகிய இராவணனையும் கும்பகருணனையும் அச்சமின்றி இவ்வாறு இழித்துக் கூறினாரென்றல் உலகியற்கு மாறும் பிறவெனின், அவனுக்கு உரோசம் மூட்டியாவது எழுப்பும் நோக்கத்தால் அங்ஙனம் கூறினார் என்றல் அமையும். இங்ஙனமன்றி, இங்ஙனம் இழித்துக் கூறியதால் இவர்கள் அரசக்கசாதியாராகிய தூதரல்லர்; பணியாளராயிருந்த தேவர்களாகிய தூதர்; உணர்ச்சியற்ற ஆழ்ந்த நித்திரைகண்டமையாலும், அங்கே வேறு அரசக்கரில்லாத காரணத்தாலும் அச்சமின்றி அவர்கள் இவ்வாறு இழித்துக் கூறினார் என்று ஊகித்துக் கோடற்குரியது என்பாருமுளர்.

இதுமுதல் நான்கு செய்யுள் முடுகிச் செல்லுந் தன்மையுடைய நாற் சீரடியான் வந்த கவிவிருத்தம். இங்ஙனமன்றி, எழுச்சீரடியாசிரிய விருத்தமாகப் பிரித்தற்கு ஏற்புடையவாயினும்; வகையுளிமிகுதிப்பட்டும், முடுகிசைக்கு அவ்வளவு பொருத்தமின்றியும், அடிகள் பலவற்றில் பின்வருஞ் சீர்களில் மோனைத் தொடைச் சிறப்பு அமையாது கெடுதலானும் நாற்சீரடிச் சந்தவிருத்தமாகக் கொள்ளலால் அக்குறைபாடுகளின்றி இடித்துரைக்கும் சந்தர்ப்பத்துக்கேற்ற முடுகிசை செறிதலானும் கவிவிருத்தமாகப் படித்தலே சிறந்து தோன்றலற்கு.

46. என்றும் நிலாவரக்க ரின்பமாய வாழ்வெலாம்

சென்றுதீய தும்முனோன் தெரிந்துதீமை தேடினான்

இன்றிறத்தல் திண்ணமாக இன்னுமுன் னுறக்கமே

அன்றலைத்த செங்கையா லலைத்தலைத் துணர்த்தினார்

ப-ரை: என்றும் ஈறு இலா அரக்கர் இன்பமாய வாழ்வு எலாம் — அரக்கருடைய எந்நாளு முடிவில்லாத நல்வாழ்வெல்லாம், சென்று தீய தும் முனோன் தெரிந்து தீமை தேடினான்—நீங்கி அழியும்படி உன் தமையனாகிய இராவணன் (விபீஷணையர் அறிவிக்க) அறிந்த பின் னும் தீங்கை (வலியத்) தேடிக்கொண்டான், (அதனால்) இன்று இறத்தல் திண்ணமாக—(அரக்கர்குல முழுதுமே) இந்நாளில் அழிந்துபடுகை நிச்சயமாகவும், இன்னும் உன் உறக்கமே—இன்னமும் உனக்கு உறக்கமா (செய்யத் தக்கது)?, (என்று சொல்லி), அன்று அலைத்த செங்கையால் அலைத்து அலைத்து உணர்த்தினார் — அன்று (முன்பு) தலைமாட்டிலும் செவிக்கருகிலுமுள்ள கதவு முதலியவற்றில் வளைதடிகொண்டு அடித்துச் சிவந்த கைகளால் (பின்னும் அவ்வாறு) அடித்தடித்துத் துயிலெழுப்ப லுற்றார் எ-று. 6: வினா.

ஈறு இலா வாழ்வு—தேவர் அக்ராதியரால் அழிபடாத நல்வாழ்வு. தீய—கருக, வாட, அழிவெய்த என்றபடி. முன்னோன்—முன் பிறந்த வன், தமையன், (முனோன் என இடைக்குறை விகாரம் பெற்றது),

‘செய்யத்தக்கது’ என்னும் எழுவாய் ‘உறக்கமே’ என்னும் வினாப் பயனிலைக்கு அவாய்நிலையால் வருவித்துரைக்க. உணர்த்தல்—துயிலெழுப்பல். இனி, ‘முன்னுறக்கமே’ எனப் பதச்சேதன் செய்து ‘முன்னைய (பழைய) உறக்கமா’ என்றுரைப்பினுமாம்.

47. என்றுசொல்ல அன்னவன் னெழுந்திராமை கண்டுபோய்
மன்றறங்கு மாலைமார்ப வன்றுயில் லெழுப்பலம்
அன்றுகொள்கை கேண்மினென்று மாவொடாளி யேவினான்
ஒன்றின்மே லொராயிரம் முழக்கிவிட் டெழுப்புவீர்

அந்வயம்: பின்னீரடி :- ‘அன்று (இராவணன்) கொள்கை கேண்மின்; + மாவொடு ஆளி + ஒன்றின்மேல் ஓராயிரம் + விட்டு + உழக்கி + எழுப்புவீர் + என்று ஏவினான்.

ப-ரை: என்று சொல்ல—என்றிவ்விதம் (ஏவலாளர்) சொல்லி எழுப்பவும், அன்னவன் எழுந்திராமை கண்டு போய் — அக்கும்பகருணன் துயிலெழாமையைக் கண்டு (இராவணனிடஞ்) சென்று, மன்றல் தங்கு மாலை மார்ப—வாசனை பொருந்திய பூமாலையைத் தரித்த மார்பையுடைய வனை, வன் துயில் எழுப்பலம்—(கும்பகருணனை) ஆழ்ந்த நித்திரையினின்றும் எழுப்பமுடியாதவராயினேம் (என்றனர்), அன்று—அப்பொழுது, (இராவணன்), கொள்கை கேண்மின்—(இனி நீவிர்) மேற்கொண்டு செய்யவேண்டு வனவற்றைக் கேளுங்கள், மாவொடு ஆளி ஒன்றின்மேல் ஓர் ஆயிரம் விட்டு உழக்கி எழுப்புவீர் — யானைகளோடு யாளிகளை ஒன்றன்பின் ஒன்றாகப் பலவற்றை (கும்ப கருணன்மேற் செல்ல) விடுத்து அவற்றால் மிதிப்பித்துத் துயிலெழுப்புவீராக, என்று ஏவினான்—என்று கட்டளை யிட்டு அனுப்பினான் எ-று.

மா—சண்டு யானை. பின்னர் 52-ம் செய்யுளில் “நீடிய பரிகளெல்லாம் கிரப்பிடும் விரைவினென்றான்” எனக் குதிரைச்சேனையை விட்டு உழக் கும்படி கூறப்படுதலின், ஈண்டுக் குதிரையென்றுரைத்தல் பொருந்தாது; மேலும், ‘ஆளி’ என உடனெண்ணப்பட்ட மிருகம் உருவத்தால் யானை யோடு ஒத்த ‘யானையாள்’ என்ற மிருகமாதலின், அதனோடு ஓரினப் பொரு

ளாய் உடன்வைத்து எண்ணிக் கூறியவாற்றான், பலபொருளொருசொல் ஈண்டுப் பொதுமை நீங்கி யானையையே குறிப்பாலுணர்த்துவதாயிற்று என்றிக. [நன்னூல், சூத். 390]. ஆளி — யானையாளி என்ற மிருகம். ஆயிரம் — ஈண்டுப் பல என்னும் பொருட்டு. 'அன்னவன், வன்றுயில், ஓராயிரம் — என்புழிச் செய்யுட் சந்தம் நோக்கி, ஈற்று மெய் இரட்டித்தமை விரித்தல் விகாரம். மரவொடாளி + ஒன்றின்மேல் ஓராயிரம் + விட்டு + உழக்கி + எழுப்புவிர் + என்று + ஏவினான் என மாறிக் கூட்டுக. உழக்கி—உழக்கு வித்து (பிறவினை விசுதி தொக்கு நின்றது); 'குடியொன்றிக் குற்றமுமாங்கே தரும்' என்னுங் குறளிற் [171] போல [தொல். சூத்திர விருத்தி].

**யானைகளால் மிதிப்பித்தும்
துயிலெழாமையை அறிவிக்க,
இராவணன் மல்லர்களை ஏவுதல்**

48. அனையதானை யன்றுசெல்ல வாண்டுநின்று பேர்ந்திலன்
இனையசேனை மீண்டதென் றிராவணற் கியம்பலும்
வினையம்வல்ல நீங்களுங்க டானையோடு சென்மினென்
றினையமல்ல ராயிரரை யேவிநின் றியம்பினான்

அந்வயம்: அனையதானை இயம்பலும் + இனைய + வினையம் வல்ல + மல்லர் ஆயிரரை ஏவி + நீங்கள் உங்கள் தானையோடு சென்மின் என்று + இயம்பினான்.

ப-ரை: அனைய தானை அன்று செல்ல — அவ்வாறு மிதித்து நடந்து எழுப்பச்சென்ற யானைச்சேனை அப் பொழுது சென்று உழக்கவும், ஆண்டு நின்று பேர்ந்திலன்—(கும்பகருணன்) அவ்விடத்தில் உறக்கத்தில் நிலை பெற்று (அதனின்) நீங்கினனில்லை, (அதனால்), இனைய சேனை மீண்டது என்று—இந்த யானைச்சேனை (பயன்படாமல்) திரும்பியது என்று, இராவணற்கு இயம்பலும் —இராவணனுக்கு (கிங்கரர்) சொன்னவுடனே, (அவ் விராவணன்), இனைய வினையம் வல்ல மல்லர் ஆயிரரை ஏவி—இப்படிப்பட்ட செயலுக்கு வல்லவராகிய பல மல்லர்களை (அழைத்துக் கும்பகருணனை எவ்விதத்திலாவது

துயிலெழுப்புத என்று) கட்டளையிட்டு, நீங்கள் உங்கள் தானையோடு சென்மின் என்று இயம்பினான் — நீங்கள் (அதற்கேற்ற) உங்கள் ஆயுதங்களோடு செல்லுங்கள் என்று கூறினான் எ-று. (ஏவி) நின்று: அசைநிலை.

தானை—முன்னது சேனை; பின்னது ஆயுதம். வினையம்—செயல் வினை. 'ஆயிரா' என்பது செய்யுட்சந்தம் நோக்கி நீட்டல் விகாரம் பெற்றது. 'ஆர்' விருதிபெற்ற பலர்பாற் பெயரென்றற்கு, அவ்விதமான சொல் வழக்கின்மையின், ஆகாதென்க. பேர்த்திலன்—கலை பெயர்ந்திலன், அசையவில்லை.

மல்லர் கும்பகருணனது மாளிகையை அடைதல்

அறுசீரடி யாசிரியவிருத்தம்

49. சென்றனர் பத்து நூற்றுச் சீரிய வீர ரோடி
மன்றலந் தோங்க லான்றன் மனந்தனின் வருத்த மாற
இன்றிவன் முடிக்கு மேன்றோ வேண்ணின ரெண்ணி யீண்டக்
குன்றென வுயர்ந்த தோளான் கொற்றமாக் கோயில் புக்கார்

ப-ரை: பத்து நூற்றுச் சீரிய வீரர் ஓடி சென்றனர்—ஆயிரக்கணக்கான சிறந்த மல்ல வீரர்கள் விரைந்து சென்றவர்களாய், மன்றல் அம் தொங்கலான்றன் மனந்தனின் வருத்தம் மாற—வாசனை பொருந்திய அழகிய பூமாலையைத் தரித்த இராவணனது மனத்திலுள்ள துன்பம் நீங்கும் படி, இன்று இவன் முடிக்கும் என்னு எண்ணினார்—இப்பொழுது இக்கும்பகருணனது (துயிலை) ஒழிக்கக் கடவோம் என்று கருதினார்கள், எண்ணி குன்றென உயர்ந்த தோளான் கொற்ற மா கோயில் ஈண்ட புக்கார்—கருதி மலைபோலப் பருத்து உயர்ந்த தோள்களையுடைய அக்கும்பகருணனுறங்குகின்ற வலிய பெரிய மாளிகை அணுகச் சேர்ந்தனர் எ-று.

இவன் முடிக்கும்—இவனது (அல்லது இவனிடத்துத்) துயிலை ஒழிப்போம்; (இடைப்பதற் தொக்க வேற்றுமைத்தொகை, இதனை மத்யமபத

லோப சமாசம் என்பர் வடநூலார்). முடிக்கும்: 'கும்' என்னும் எதிர் கால விருதியீற்றுத் தன்மைப்பன்மை வினைமுற்று. ஈண்ட—நெருங்க, கிட்ட. 'ஓடி + சென்றனர்' எனவும்: 'கோயில் + ஈண்ட + புக்கார்' எனவும் மாற்றி இயைக்க.

மல்லர் கும்பகருணனது மாளிகை வாயிலுள் அரிதிற் புகல்

50. திண்டிறல்¹ வீரன் வாயி் நிறத்தலுஞ் சுவாத வாதம்
மண்டுற வீர ரெல்லாம் வருவது² போவ தாகிக்
கொண்டுறு தடக்கை பற்றிக் குலமுடை வலியி னாலே
கண்டுயி் லெழுப்ப வெண்ணிக் கடிதொரு வாயில் புக்கார்

ப-ரை: திண் திறல் வீரன் — மிக்க வலிமையுடைய கும்பகருணனது, வாயில் திறத்தலும் சுவாத வாதம் மண்டுற—(மாளிகையின்) வாயிற் கதவைத் திறந்தவுடன் (அவனது) மூச்சுக்காற்று மிகுவலியுடன் வீசுதலாலே, வீரர் எல்லாம் வருவது போவது ஆகி—(அம்மூச்சுக் காற்றுக்கு எதிர்ப்பட்ட) மல்ல வீரரெல்லாம் (அதனால்) உந்தப்பட்டு (வெளியே) வருதலும் (உள்ளே) போதலுமுடைய ராகி (தம் வலியும் நிலையுங் கெட்டு), கொண்டு உறு தடக்கை பற்றி—(ஏற்ற உபாயத்தை மனத்துக்) கொண்டு நிலையுறுதற்பொருட்டு (த் தம்முடைய) பெரிய கைகளைக் கோத்துப் பிடித்துக்கொண்டு, குலம் உடை வலியினால்—ஒன்று சேர்ந்த தமது திரளான வலிமையினாலே (அவ் அவஸ்தையினின்றும் நீங்கி), கண் துயில் எழுப்ப எண்ணி—பெரிதாக மதிக்கப்பட்ட உறக்கத்தினின்றும் (கும்பகருணனை) எழுப்பக்கருதி, கடிது ஒரு வாயில் புக்கார்—(அதற் குத் தகச்) சிறந்த வேறு வாசலினற் புகுந்தனர் எ-று. ஏ: அசைநிலை.

சுவாதம்—சுவாசம், மூச்சு. வாதம்—காற்று. மண்டுற — (வீரர் மீது) நிறைந்து நெருங்கி வீசுதலால். குலம்—கூட்டம். 'உடைய' என்னும் குறிப்புவினைப் பெயரெச்சத்திற் தொக்கு 'உடை' என நின்றது. வலியினால் என்னும் மூன்றனுருபு, வருவிக்கப்பட்ட (அவஸ்தையின்)

‘நீங்கி’ என்னும் வினைகொண்டது. கடிது—சிறந்ததாகிய (சிறப்புப் பொருளைத் தரும் ‘கடி’ என்னும் உரிச்சொல்லடியாகத் தோன்றிய பெயர்); வாயிலுக்கு அடையாய் நின்றது. முன்னையினும் புதிய வேறு வாசல் எனினுமாம். ஒரு—பிறிது (வேறு) என்னும் பொருட்டு; இப் பொருளில் வருதலை, ஆன்றோர் உரைநூல்களானும், ‘ஏக’ என்னுஞ் சொல் ‘அங்ம்’ முதலான எட்டுப் பொருளில் வரும் என்ற வடமொழி வழக்கானும் அறிக. கண் + துயில்—மேலாகக் கருதத்தக்க நித்திரை; (வினைத்தொகை); கண்ணுதல்—கருதுதல்.

பாடபேதம் : 1 வீரர். 2 போவதாக.

சங்கொலி முதலியவற்றால் துயிலெழுப்ப முயலுதல்

51. இங்கிவன் நன்னை யாமின் நெழுப்பலாம் வகையே தென்று துங்கபேழ் வாயு மூக்குங் கண்டுமெய் துணுக்க முற்றார் அங்கைக டண்ட வஞ்சி ஆழ்செவி யதனி னூடு சங்கொடு தாரை சின்னஞ் சமைவுறச் சாற்ற லுற்றார்

அங்வயம் : (குறட்டை விட்டு உறங்கலால்) துங்க பேழ் வாயும் அஞ்சி + இங்கு.....என்று + ஆழ்செவிஉற்றார்.

ப-ரை : (கும்பகன்னன் குறட்டைவிட்டுறங்குவதால்), துங்க பேழ்வாயும் மூக்கும் கண்டு—அகலமாயுயர்ந்த பிளந்த வாயினையும் மூக்கினையும் பார்த்தது, மெய் துணுக்கம் உற்றார்—உடல் நடுங்கினவராகிய மல்லர்கள், அங்கைகள் தீண்ட அஞ்சி—(அவனைத் தம்) அகங்கைகளால் தீண்டியெழுப்புதற்குப் பயந்து, இங்கு இவன்றன்னை இன்று யாம் எழுப்பல் ஆம் வகை ஏது என்று—இவ்வாறு (மெய்ம் மறந்து குறட்டைவிட்டுறங்குகின்ற) இவனை இப்பொழுது நாம் எழுப்புதற்குரிய உபாயம் யாதென்று ஆலோசித்து, ஆழ் செவியதனின் ஊடு சமைவுற—(அவனது) ஆழ்ந்த காதுகளினுள்ளே (ஒலி) நிறையும்படி, சங்கொடு தாரை சின்னம் சாற்றலுற்றார்—சங்கு தாரை சின்னமென்ற வாத்தியங்களை ஊதி முழக்கலுற்றார்கள் எ-று. ஒடு : எண்ணுப்பொருளில் வந்த இடைச்சொல்.

(அகம்+கை=) அங்கை—உள்ளங்கை. தம் கைகளால் தட்டியோ அசைத்தோ எழுப்பலுற்றால், அவன் கைகளாற்பற்றி அல்லது வீசித் தம்மை வருத்தக்கூடும் என்று அஞ்சினர் என்க. கும்பகன்னன்—கூடம்போன்ற பெரிய ஆழமான செவிகளைபுடையன் என்ற பெயர்க் காரணத்துக்கு இயைபு 'ஆழ்செவி' என்றார். 'செவியது': பகுதிப் பொருள் விசுவாமிதன் பெயர்; சாதியொருமை. சமைவுறல்—புறத்தே பரவாது சென்று நிகழ்தல், (ஒலி) போய்முடிவடைதல். சாற்றல்—ஒலிப்பித்தல்.

மல்லர் தண்டாயுதம் முதலியவற்றால்
மார்பு முதலியவற்றில் அடிக்கவும் எழானாக,
இராவணன் குதிரைகளை மேலே செலுத்தும்படி கூறல்

52. கோடிக றண்டு கூடங் குந்தம்வல் லோர்கள் கூடித்
தாடைகள் சந்து மார்பு தலையெனு மவையிற் ருக்கி
வாடிய கைய ராகி மன்னவற் குரைப்பப் பின்னும்
நீடிய பரிக ளெல்லாம் நிரப்பீடும் விரைவி னென்றான்

ப-ரை: [வல்லோர்கள் கூடி—வலியவர்களாகிய மல்லர் கள் ஒன்று சேர்ந்து,] [கோடு இகல் தண்டு கூடம் குந்தம்—மலைச் சிகரத்தைப்போன்ற தண்டாயுதம் சம்மட்டி சிறுசவளம் என்னும் இவ்வாயுதங்களால்,] [தாடைகள் சந்து மார்பு தலையெனும் அவையில் தாக்கி—கன்னங்கள் தோள்மூட்டு மார்பு தலையென்னும் அவ்வுறுப்புக்களில் அடித்து,] [வாடிய கையர் ஆகி—ஓய்ந்த கையையுடைய ராய், மன்னவற்கு உரைப்ப—அரசலாகிய இராவணனுக்கு (கும்பகன்னன் துயிலெழாமையைக்) கூற,] [பின்னும் நீடிய பரிகள் எல்லாம் விரைவின் நிரப்பிடும் என்றான்— (அதன்) பின்னரும் பெரிய குதிரைகளையெல்லாம் (கும்பகன்னன் மேலே) விரைவுடன் மிகுதியாகச் செலுத்தி எழுப்புங்கள் என்று கூறினான் (இராவணன்) என்று.]

முதலிற் சங்கு முதலியவற்றைக் காதில் ஒலிப்பித்து எழுப்ப முயன்று அது பலியாமெகண்டு, பின்னர் தண்டாயுதம் முதலியவற்றால் அடித்து எழுப்பலுற்றார்கள்; என்னை? இராவணன் தங்கட்கு 'உங்

கள் தானையோடு (ஆபுதங்கனோடு) சென்மின் '.....என்று ஏவினான் ஆகையால், அரசு கட்டளையின்படி அங்ஙனம் அடித்தெழுப்புதல் தமக்குக் குற்றமாகாதென்ற கருத்தாற் செய்தனர் என்க. இதனாலே, 44-ம் செய்யுளில் கிங்கரர்க்கு இவ்விதம் இராவணன் கட்டளையிடாமையினாலே அவர்கள் கும்பகன்னன் மீது எழுவினால் தாக்கற்கு உரியரல்லாராயினார் என்பதும், அதனாலே அவர்கள் எழுவினால் தலைக்கருகிலும் செவிக் கருகிலுமுள்ள தூண் கதவு நிலம் போல்வனவற்றின் மீதே எழுவினால் தாக்கி எழுப்பலுற்றார் என்பதும் முரணது பொருந்துமாறற்க. கோடு—மலைச்சிகரம். இகல்: உவமையுருபு. கூடம்—சம்மட்டி. குத்தம்—சிறுசவளம். சந்து—தோட்சந்து, தோள்மூட்டு. தலை—தலையின் அடிப்பாகமாகிய மிடரே ஈண்டுக் கோடற்குப் பொருந்தும். பரி—குதிரை.

குதிரைகளை மேலே செலுத்தவும் துயிலெழாமை

53. கட்டுறு கவன மாவோ ராயிரங் கடிதின் வந்து
மட்டற வுறங்கு வான்றன் மார்பிடை மாலே மான
விட்டுற நடத்தி யோட்டி விரைவுள சாரி வந்தார்
தட்டுறு குறங்கு போலத் தடந்துயில் கொள்வ தானான்

ப-ரை: [ஆயிரம் கட்டுறு கவன மாவோர் கடிதின் வந்து — (இராவணன் கட்டளையால்) ஆயிரக்கணத்தான வலிய வேகமுள்ள குதிரைவீரர் விரைவாக வந்து, மட்டு அற உறங்குவான்றன் மார்பிடை—அளவின்றி உறங்குகும்பகன்னனது மார்பின் மேலே, மாலே மான உற விட்டு நடத்தி—மலைபோலப் பொருந்தும்படி (குதிரைகளை) ஏவி நடக்கச் செய்தும், ஓட்டி — (பின்) ஓடச் செய்தும், விரைவு உள சாரி வந்தார்—(அதன்பின்னர்) வேகத்தோடு பொருந்த (பலமுறை) வட்டமாயோட்டி வந்தனர், அச்செயலால் அவன், தட்டுறு குறங்கு போல தட துயில் கொள்வதானான்—[இதமாகக் கையால்] தட்டப்பட்ட தொடைப் பக்கத்தையுடைய குழந்தைபோல மேலும் பெருகித்திரை கொள்ளலாயினன் (எழுந்திலன்) என்று.

கட்டு—தேக உறுதி, வலிமை. கவனம்—வேகம்; (மாவீனுக்கு அடை). மா—குதிரை, மாவோர்—குதிரை வீரர். (மா: பகுதி; ஆர்: விசுதி; 'ஆ'—'ஓ' ஆயிற்று செய்யுளில்). 'ஆயிரம் + மாவோர்' என மாற்றுக. மட்டு—அளவு, மிதம். அற—இல்லாமல். விசாலமான மார்பிலே பல குதிரைகள் வரிசையாக வட்டமாய்ச்சுற்றிப் பலமுறை தொடர்ந்து வந்தமை மாலைவடிவாகக் காணப்பட்டது என்றபடி. மான: (உவமை யுருபு) ஒப்ப. 'மாலை மான + உற + வீட்டு' என மாற்றிக் கூட்டுக. முதலில் மெல்ல நடத்தியும், பின்னர் ஓட்டமாகச் செலுத்தியும் அதன்மேல் மிகு வேகமாகச் செல்லச்செய்தும் பலமுறை சாரிவரச்செய்தனர் மாவோர் என்றறிக. மாவோர் என்ற எழுவாய் 'சாரிவந்தார்' என்ற பயனிலை கொண்டது. இங்ஙனமன்றி, 'மா + ஓராயிரம்' எனப் பதச் சேதஞ் செய்து, 'சாரிவந்தார்' என்னும் வினைப் பயனிலைக்கும் 'வந்து' முதலிய எச்சங்களுக்கும் எழுவாய் புலப்படாமலும் வருஷிக்கவும் இடர்ப்பாடுண்டாக உரைப்பாருமுளர். அவ்வுரை கௌரவமென்னும் தோடத்துக்கிட மாதலறிக. சாரிவால்—சுற்றிவரல். வட்டமாயோடலைச் 'சாரிகை' என்பர். தட்டுறு + குறங்கு: வினைத்தொகை நிலைக்களத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகையாய்க் குழந்தையை யுணர்த்திற்று; இது, கல்லாலெறிந்து கருது பயன் கொள்வோனைக் 'குறங்கெறி விளங்காய்' என்றல் போல வந்த குறிப்புமொழி. குழந்தை உவமானம்; கும்பகன்னன் உவமேயம்; பெருந்துயில்கொள்ள ஆற்றமை பொதுத்தன்மை. குறங்கிற்பட்டப்படலும், குதிரைகள் சாரிவந்து உழக்குதலும் முறையே இருவரது பொதுத்தன்மைப் பண்புக்கும் உரிய ஏதுக்கள். இனி சாரிவந்தமை குறங்குதட்டுறல்போல் ஆக' என்றுரைப்பினுமாம். 'தட்டுறு' என்பதை முதலிலைத் தொழிற் பெயராக்கொள்க. 'வீட்டு' என்பதனை 'பாளையம் வீட்டு' என்பதுபோலக் கொண்டு, 'நிற்கவீட்டு' என்றுரைப்பாருமுளர், அது ஈண்டுப் பொருந்து மேற்கொள்க. தாய், துயிற்றகு முயலுங் குழந்தையின் தொடையில் இதமாகத் தட்டுதலால், அது துயில்கொள்ளும் அத்தட்டுதல் துயிலுக்கு உதவியாக ஏதுவாவது போலவே, கும்பகன்னன் மார்பினீது குதிரைகள் சாரிவந்தமையும் அவனது துயிலுக்கு உதவியாய் நிலைக்கச்செய்ததே யொழியப் பங்கப்படுத்தவில்லை என உவமானமுகந்தால் துயிலெழாமையை வற்புறுத்தியவாறு; அத்துணை மிக்க உடலுறுதியும் பலரும் பருமையும் படைத்தவன் என்பது குறிப்பால் தொலிக்கும் பொருள் நயம் வியக்கத்தக்கது. இதனை உவமாலங்காரத்தாற் பெறப்பட்ட வஸ்துத் தொனி என்பர் வடநூலார்.

குதிரைகளாலுழக்குவித்தும் எழுப்பமுடியாமையைப்
பணியாளர் அறிவித்தல்

54. கொய்மலர்த் தோங்க லான்றன் குரைகழல் வணங்கி யைய
உய்யலாம் வகைக ளென்றிங் கெழுப்பலாம் வகையே செய்தும்
கையேலாம் வலியு மோய்ந்த கவனமாக் காலு மோய்ந்த
செய்யலாம் வகைவே றுண்டோ செப்புதி தேரிய வென்றார்

ப-ரை: (ஏவலாளர்), (கொய் மலர் தொங்கலான்றன் குரைகழல் வணங்கி — கொய்யப்பட்ட (புதிய) மலராற் றெடுக்கப்பட்ட மாலையை யணிந்த இராவணனுடைய ஒலிக்கின்ற வீரக்கழலை யணிந்த பாதங்களை வணங்கி,) (ஐய—அரசே, இங்கு உய்யல் ஆம் வகைகள் என்று— இப்பொழுது (கும்பகன்னால் அரசுக்காலம்) மடியாது வாழ்தற்குத் தக்க வழிவகைகள் (உண்டாகும்) என்று கருதி, எழுப்பல் ஆம் வகையே செய்தும்—(அக்கும்பகன் னனைத்) துயிலெழுப்புதற்கு ஏற்றபடியாகவே (குதிரைப் படையைக்கொண்டு செய்யவேண்டும் செயல் வகைகளை யெல்லாம்) செய்தோம், (அதனால்), கையும் எலாம் வலி ஓய்ந்த—(குதிரைவீரரின்) கைகளுமெல்லாம் (செலுத்திய தன்மைகளினால்) வலிகுன்றின, கவன மா காலும் ஓய்ந்த—வேகமாகச்செல்லுங் குதிரைகளின் கால்களும் வலிகுன்றின, வேறு செய்யல் ஆம் வகை உண்டோ— வேறு (யாம்) செய்யத்தக்க உபாயங்கள் உண்டோ, தெரிய செப்புதி—விளங்கக் கட்டளையிடுவாயாக, என்றார்—என்று கூறினர் எ-று. ஏ: பிரிநிலை. ஓ: வினா.

செய்தும்: தன்மைப் பன்மை யிறந்தகாலத் தெரிநிலை வினை முற்று. ஆம்: 'ஆகும்' என்ற பெயரெச்சம் இடை யுயிர்மெய் கெட்டது; 'தகும்' என்னும் பொருட்டு. 'வகைகள்' என்னும் பன்மையெழு வாய்க்கு 'உண்டாகும்' என்னும் பயனிலை எஞ்சினின்றது. உன் கட்டளையை நிறைவேற்றுங் கடமைக்காக மட்டுமன்று, யாமெல்லாம் உயிர் தப்ப வழியாகும் என்ற நோக்கமும் ஊக்கமும் கொண்டு உறுதிபொ ருந்த உழைத்து முயன்றோம் என்பார் "உய்யலாம் வகைகளென்று" என்றார். செப்புதி: முன்னிலை ஏவலொருமை வினைமுற்று:வலியும்' என் புழி உம்மை யிரித்துக் கூட்டுக.

தக்க ஆயுதங்களால் தாக்கி எழுப்புமாறு

இராவணன் கூறல்.

தாவு கொச்சகக் கலிப்பா

55. இடைபேரா இளையாணை ¹இணையாழி மணிநெடுந்தேர்

படைபேரா வரும்போதும் பதையாத வுடம்பாணை

மடைபேராச் சூலத்தான் மழுவாட்கொண் டெறிந்தானும்

²புடைபேராத் துயிலாணைத் துயிலெழுப்பிக் கொணர்கேன்றான்

ப-ரை: இடை பேரா இளையாணை — ஆபத்திடையே (என்னை) விட்டு நீங்காத தம்பியும், இணை ஆழி மணி நெடுந்தேர் படை பேரா வரும்போதும்—இருசக்கரங்களை யுடைய மணிகட்டிய பெரிய தேர்ச்சேனையும் (ஏனைய யாணை குதிரை காலாள் என்னும்) சேனைகளும் நெருங்கி எதிர்த்துப் பொருதாலும், பதையாத உடம்பாணை — நடுங் காத உறுதியான உடலையுடையவனும், புடைபேரா துயி லாணை—கிடந்தவிடத்தே அசைதலுமின்றி நெடுந்துயில் கொள்பவனுமாகிய கும்பகன்னனை, மடைபேரா சூலத் தால் மழுவாட்கொண்டு எறிந்தானும்—பொருத்து நெகி ழாத சூலாயுதத்தால் (அல்லது) மழுவாயுதத்தால் தாக்கி யாவது, துயில் எழுப்பி கொணர்க—உறக்கத்தினின்றும் எழுப்பி அழைத்து வாருங்கள், என்றான்—என்று கட்டளை யிட்டான் என்று.

இடைபேர்தல்—சீவிய நாளின் நடுவில் (உடனிருந்து உதவி செய்ய வேண்டுஞ் சமயத்தில்) விட்டு நீங்குதல். 'பேரா' என்னும் எதிர்மறைப் பெயரெச்சம் ஈயுகெட்டு நின்றது. இணை—இரண்டு. ஆழி—சக்கரம். படை—ஈண்டுத் தேரொழிந்த ஏனைய மூவகைச்சேனைகளையும் உணர்த் திற்று; தேரைத்தனியே விதந்தமையின் என்றறிக. பேரா—எதிர்த்து நெருங்கி ('செய்யா' என்னும் வாய்பாட்டு உடன்பாட்டு வினையெச்சம்). போதும் என்புழி உம்மை உயர்வு சிறப்பு. படைத்தல்—(அச்சத்தால்) நடுங்கல். மடை—ஆயுதத்தை அதன் மடியாகிய தண்டிலே பொருத்திய பொருத்து. மழுவாள்—மழு என்ற ஆயுதம். 'கொண்டு'—மூன்றும் வேற் றுமைச் சொல்லுருபு. 'எறிந்தாயினும்' என்பது 'எறிந்தானும்' என விகாரப்பட்டது. புடைபேர்தல்—பக்கத்திற்கு அசைந்து செல்லல், நிலை

பெயர்தல். 'கொணர்க' என்னும் வியங்கோளியு கடைக்குறை விகாரம் பெற்றது. "புடைபேராத் துயிலாளைத் துயிலெழுப்பிக் கொணர்கென்றன்" என்ற அடியின் இடையிரு சீரிலும் வந்த தொடை இடையுள் யோகை எனப்படும்.

பாடபேதம்: 1 'இடையாளி' 2 'தொடைபேராத்'

உலக்கைகளால் தாக்க, கும்பகன்னன் துயிலெழல்

56. என்றலுமே யடிவணங்கி யீரைஞ்ஞா றிராக்கதர்கள்
வன்றெழிலாற் றுயில்கின்ற மன்னவன்றன் மாடனுசி
நின்றிரண்டு கதுப்புமுற நெடுமுசலங் கொண்டடிப்ப
பொன்றினவ நெழுந்தாற்போற் புடைபெயர்ந்தங் கெழுந்திருந்தான்

ப-ரை: என்றலும்—என்று (இராவணன்) கட்டளை யிட்டவுடன், ஈர் ஐஞ்ஞாறு இராக்கதர்கள் அடிவணங்கி— (கட்டளையிடப்பட்ட) ஆயிரம் இராக்கதர்கள் (அவனுடைய) பாதங்களைத் தொழுது, வன் தொழிலால் துயில்கின்ற மன்னவன்றன் மாடு அணுகிநின்று—(முன்னர்ச் செய்த பலவிதமான) வலிய செயல்களாலும் (எழாமல்) உறங்குகின்ற கும்பகன்னனுடைய பக்கத்தைக் கிட்டி நின்று, இரண்டு கதுப்பும் உற—(அவனுடைய) இரு கன்னங்களிலும் பொருந்த, நெடுமுசலங்கொண்டு அடிப்ப—நீண்ட உலக்கைகளால் அடிக்க, அங்கு — அப்பொழுது, பொன்றினவன் எழுந்தால்போல் — இறந்தவன் (மீள உயிர் பெற்று) எழுந்தாற்போல, புடைபெயர்ந்து எழுந்திருந்தான்—அசைந்து துயில்நீங்கினான் என்று.

'அடிப்ப+அங்கு' என மாறி இயைக்க. அங்கு — அப்பொழுது. ஐஞ்ஞாறு: 'ஐந்தாறு' என்பதன் போலி. மன்னவன்—தலைவன், ஈண்டுக் கும்பகன்னன். மாடு—பக்கம். கதுப்பு—கபோலம், கன்னம். முசலம்—உலக்கை. பொன்றுதல்—இறத்தல். மேலைச் செய்யுளில் 'குலத்தான் மழு வாட்கொண்டெறிந்தானும்' என்றது, உபலட்சண விதிபற்றி ஏனைய ஏற்ற

ஆயுதங்களையும் உணர்த்தி நின்றமையின், ஈண்டு 'நெடுமுசலங்கொண்டு' என்றது முரணகாமை யறிக. 'எழுந்திருந்தான்' என்பது ஒருசொல் [இரு: பகுதிப் பொருள் விசுதி]; எழுதல்— துயில்நீங்கல்.

இச்செய்யுட்பொருளோடு தொடர்புற்று நிகழும் செயலின் தொடர்ச்சி நோக்கியும் ('எழுந்திருந்தான்—துயில் நீங்கினான்' என்பதன் பின்னர், 'இனிதின் எழுந்தான் வீரன்—வீரன் தன் உடற்பருமையின் பாரத்தால் பிரயாசத்தோடு முயன்று நிமிர்ந்து எழுதலைச் செய்யாமல், அநாயாசமாகவே விரைவின் இலகுவாகப் படுக்கைவிட்டு எழுந்தான்' எனவும், 'மாலென வளர்ந்து நின்றான் — அவன் எழுந்தபின் நின்றபோது திரிவிக்கிரமன் போல ஓங்கி நின்றான்' எனவும் எழுதல் நின்றலாகிய இரு செயல்களின் முற்பிற்பாடு நோக்கியும்), ஒரேட்டுப்பிரதியில் இவ்விதமே செய்யுட் கிரமமிருப்பதாக அறிவதுபற்றியும் பிற்பதிப்புக்களில் 58-ம் செய்யுளாகக் கொள்ளப்பட்ட "மூவகை யலகும்" என்பது 57-ம் செய்யுளாகவும், "விண்ணினையிடறு" என்பது 58-ம் செய்யுளாகவும் இப்பதிப்பிற் கொள்ளப்பட்டன.

கும்பகன்னன் படுக்கையை விட்டு எழுதல்

அரக்கர் யாசிரிய விருத்தம்

- ✓ 57. மூவகை யலகு முட்க ¹முரட்டிசைப் பனைக்கை யானை
தாவருந் திசையி னின்று சலித்திடக் கதிரு முட்கப்
பூவுளான் புணரி மேலான் பொருப்பினான் முதல்வ ராய
யாவருந் துணுக்குற நேங்க எளிதினி னெழுந்தான் வீரன்

ப-ரை: மூவகை உலகும் உட்க—மூன்றுலகத்துள்ளாரும் அஞ்சவும், முரண் பனைக்கை திசையானை தா அருந் திசையில் நின்று சலித்திட — வலிமையினையும் பனை போன்ற கையையுமுடைய திக்குயானைகள் நீங்குதலில்லாத தம் திசையிடங்களில் நின்று அஞ்சி நடுங்கவும், கதிரும் உட்க—சூழலிடத்துச் சூரியவொளியும் மழுங்கவும், பூவுளான் புணரிமேலான் பொருப்பினான் முதல்வர் ஆய யாவரும் துணுக்கு உற்று ஏங்க — தாமரைப்பூவிலுற்ப வித்த பிரமனும் பாற்கடலிற்றுயிலும் திருமாலும் கைலாய மலையில் வீற்றிருக்குஞ் சிவனும் முதல்வராகப் பெற்ற

மற்றையுலகவாசிகள் எல்லாம் அச்சமுற்று ஏக்கங்கொள் ளவும், வீரன் எளிதினின் எழுந்தான்—பலசாலியாகிய கும்பகன்னன் இலகுவாக (ப் படுக்கையை விட்டு) எழுந் தான் எ-று.

உலகு: சனம், ('உலகம்' என்பதன்விகாரம்). ஸூரன்—வலிமை (வேற்று மைத் தொகைப் புணர்ச்சிக்கண் ணகரம் டகரமாய்த் திரிந்தது). பனைக்கை: உவமைத்தொகை. தா—கேடு, ஈண்டு நீங்கல். சலித்தல்—அசைதல், நடுந் தல். கதீர்—சூரிய கிரணம் [பிங்கலந்தை நிகண்டு]; சூரியன் என்பாரு முளர். புணர்—கடல், ஈண்டுப் பாற்கடல். வரூயு—மலை, ஈண்டுக் கைலை. துணுக்கம் என்பது கடைக்குறை விகாரம் பெற்றுத் துணுக்கு என்றயிற்று; (=அச்சம்). உலகம் என்புழி முற்றுமை. கதிரும் என் புழி உயர்வு சிறப்போடு எச்சவும்மை. யாவரும் என்புழி எச்சத்தோடு முற்றுமை. 'கும்பகன்னனால் இனி அறத்துக்கு மாறாக யாது விளை யுமோ?' என அஞ்சினர் என்க.

'மூவரும் முதல்வராய யாவரும்' என்றது பிரமலோகம் வைகுண்ட லோகம் சிவலோகம் என்ற அவ்வுலக வாசிகளை; அவ்வுலகங்களுக்குத் தலைவர் முறையே அம்மூவருமே யாதலின். இங்ஙனமன்றி, பிரமன் முதலிய முக்கடவுளரும் உட்பட்ட அனைவரும் அஞ்சினர் என்றல் தகாது; அம்மூவரும்எதிர்கால நிகழ்ச்சியை யுணரும் ஆற்றல் படைத்த வராதலின் என்க.

பாடபேதம்: 1 முரண்டிசைப் பனைக்கையானே.

கும்பகன்னன் நின்ற தோற்றம்

58. விண்ணினை யிடறு ¹மேன்மை விசும்பினை நிறைக்கு மேனி கண்ணெனு மவையிரண்டுங் கடல்களிற் பெரியவாகும் எண்ணினும் பெரிய னான இலங்கையர் வேந்தன் பின்னோன் மண்ணினை யளந்து நின்ற மாலேன வளர்ந்து நின்றான்

அந்வயம்: கண்ணெனும்.....பின்னோன் + விண்ணினை இடறு மேன்மை (யையுடைய) விசும்பினை நிறைக்கு மேனி + மண்ணினை.....நின்றான்.

ப-ரை: கண் எனும் அவை இரண்டும் கடல்களின் பெரிய ஆகும்—கண்களிரண்டும் கடல்கள்போலப் பெரியனவாயிருக்கப்பெற்ற, எண்ணினும் பெரியன் ஆன—தர்க்கித்து (ஆராய்ந்து) ஆலோசித்தறிதற்கண்ணும் பெரியனாகவுள்ள, இலங்கையர் வேந்தன் பின்னோன்—கும்பகன்னன், விண்ணினை இடறும் மேன்மை—வானமு கட்டை உரிஞ்சும் உயரத்தையுடைய, விசம்பினை நிறைக்கும் மேனி—(சூழவுள்ள) ஆகாயத்திடத்தை அடைத்துக் கொண்டிருக்கும் உடல், மண்ணினை அளந்து நின்ற மால் என—பூமியை (ஓரடியளவாக) அளந்து நின்ற நெடிய வடிவுகொண்ட திருமால்போல, வளர்ந்து நின்றான்—உயர்ந்து நின்றான் எ-று.

மேன்மையுடைய மேனி, நிறைக்கும் மேனி என்க. 'பின்னோன் மேனி வளர்ந்து நின்றான்' என்புழி மேனியின் வினையாகிய வளர்ந்து என்ற எச்சம் நின்றான் என்னும் உடையவனாகிய முதலின் வினை கொண்டது; "உயர்தினை தொடர்ந்த பொருண்முதலானும், அதனொடு சார்த்தினத்தினை முடிபின்" [நன். சூ. 377] என்னும் விதியால். கடல்களின் 5-ம் வேற்றுமை ஒப்புப்பொருட்டு. பெரியவாரும், பெரியனான என்பன. பின்னோனுக்கு அடையாய பெயரெச்சங்கள். முன்னர் மந்திராலோசனை யின்போது இராவணனுக்குக் கும்பகன்னன் இடித்துரைத்த அறிவுரைகள் நியாயத்தோடு பொருந்தியவாய் ஆழ்ந்தகன்ற நுண்ணிய பொருள வாயிருந்தமையைக் குறிப்பான்வேண்டி "எண்ணினும் பெரியனை பின்னோன்" என்றார்; என—தர்க்கம், ஆலோசனை; மந்திரப்படலம் 47—56 செய்யுளின் காண்க. இதற்கு 'மனத்தாற் கற்பிக்கப்படும் பேருருவத்தைக் காட்டிலும் பெரியவன்' என்று உரைப்பாருமுளர்; அஃது இது போற் சிறவாமை காண்க. இலங்கைவேந்தன் பின்னோன்—இலங்கையிலுள்ளவர்க்கு அரசனாகிய இராவணனது தம்பி; பன்மொழித் தொடராகிய வேற்றுமைத்தொகை ஒரு சொன்னீர்மைப்பட்டுக் கும்பகன்னனை உணர்த்திற்று. எண்ணினும் என்புழி உம்மை எச்சப்பொருட்டு; உருவத்தாற் பெரியனாதலே யன்றி' என்பதனைத் தழுவிக் காட்டிற்று.

பாடபேதம்: 1 மோலி. — கிட்டம்

பெணலி

கும்பகன்னன் படுக்கை மண்டபத்தை நீங்கிப்
போசனசாலையை அடைதல்
கவிவிருத்தம்

59. உறக்க மவ்வழி நீங்கி யுணத்தகும்

¹அறைக்க மைந்தன ஹனோடு வாக்கிய

↙ நறைக்கு டங்கள்பெ ருன்கடை நக்குவான்

இறக்க நின்ற முகத்தினை ²யெய்தினான்

ப-ரை: உறக்கம் அவ்வழி நீங்கி—(கும்பகன்னன்) உறக்கத்துக்குரிய அம்மண்டபத்தை விட்டு நீங்கி, உணத்தகும் அறைக்கு—உண்ணுதற்குரிய போசனசாலையை அடைதற்பொருட்டு, அமைந்தன ஹனோடு நறை வாக்கிய குடங்கள் பெறு ஆன்—(உண்டற்கு) ஆயத்தப்படுத்தப்பட்டனவாகிய இறைச்சியையும் கள் நிறைக்கப்பட்ட குடங்களையும் கொண்டுள்ள அஷ்டிதின் (—போசனசாலையின்), வான் இறக்க நக்கு நின்ற கடை முகத்தினை—முகில் (தன்னூடு) கடக்கும்படியாக உயர்ந்து விளங்கிநின்ற முதல் வாசலை, எய்தினான்—அடைந்தான் எ-று.

கருத்து: உறக்கத்தின் நீங்கியெழுந்து நின்ற கும்பகன்னன் அப்படுக்கை மண்டபத்தை நீங்கிப் போசனசாலைக்குச் செல்லுவாயை அதன் முதல்வாயிலை அடைந்தான்.

அங்ஙனம் அடைந்தவன் இன்ன இன்னவற்றை உண்டான் என்ற அடுத்த செய்யுளின் கருத்து இக்கருத்தோடு தொடர்புற்று வருதல் காண்க. [கடைமுகம்—கடைசியிலுள்ள வாசல்; ஈண்டுத் தலைக்கடைவாயில் என்றறிக.]

கும்பகன்னன் அவ்வழிநீங்கி, அறைக்கு, ஹனோடு குடங்கள்பெறு ஆன் கடை முகத்தினை எய்தினான் என இயையும். அறைக்கு—அறையை அடைதற்பொருட்டு; ஈண்டு நான்கனுருபு பெயர்ப்பின் வினையெச்சப்

பொருளில் வந்தது, “பூவிற்குச் சென்றான்” என்புழிப்போல. அறை—போசன அறை. வாக்குதல்—நிறைத்தல், வார்த்தல். நூறு—கள். ரூடங்கள் பெறு—குடங்களைப் பெற்றுள்ள; 2-ம் வேற்றுமைத் தொகையாய் ஒரு சொன்னீர்மைப் பட்டு நின்று, ‘ஆன்’ என்பதனோடு புணர்ச்சி பெற்றது. ஆள்—அவ்வீடத்தில்; 7-ம் வேற்றுமை யிடப்பொருளுரை நின்ற இடைச்சொல் [தொல். எழு. நச். 333-ம் சூ.]. ஆன்+வான் இறக்க+நக்கு+நின்ற+கடை+முகத்தினை என இயைக்க. [‘வான் இறக்க நின்ற முகம், நக்கு நின்றமுகம், கடையின் முகம்’ எனத் தனித்தனி அடையாகச் சென்றியைதலை ஆகாங்கை வினா மூலம் வினாவிக்கண்டு கொள்க. இவ்வாறே, கொண்டு கூட்டுப் பொருள்கோள் முதலாயினவற்றின்கண் சொற்கள் தூரத்தே நின்றாலும் அணிமைபெற்று இயையும் என்றறிக.] நூநல்—(உயரத்துக்கேற்ற அகலமுடையதாய்) அழகாய் விளங்கல். வாள்—முகில். இறத்தல்—(ஊடாகக்) கடத்தல்.

பாடபேதம்: 1. வறைக்கமைந்தன. 2. யெய்துவான்.

இப்பாடபேதப்படி பிறர் பிறவாறு அவ்வயயும் பொருளுங் கொண்டு உரைத்தனர்: ‘அப்போது உறக்கம் நீங்கி வறுத்தல் பொருந்திய மாமிசத்துடனே கட்டுடங்களைப் பெருளாய்க் கடைவாயை நக்கிக்கொண்டு இறத்தற்குப் பொருந்தின முகத்தை (சாமுஞ்சியை) அடைபவனான்’ என்றனர். யாதொரு தாமதமும் தடையுமின்றி வேண்டும் உணவை அருந்தியமை அடுத்த செய்யுளிற் கூறப்படுதலினாலும், அக்கருத்துக் கூறுவதாற் பெறும் பயனும் சிறப்புமின்மையாலும், யாமுரைத்தவுரை அவனது செயல்களின் நிகழ்ச்சிக்கிரமத்துக்கிசைய உலகியலோடொப்ப அமைதலாலும் யாங்கொண்ட பாடமும் பொருளுமே இச்சந்தர்ப்பத்துக்கும் உலகியற்கும் பொருந்துவதாய்ச் சிறத்தலை உய்த்துணர்க. மேலும், உறக்கமொழிந்தமையும், படுக்கையினீங்கி எழுந்தமையும், ஓங்கி நின்றமையும் முறையே மூன்று செய்யுளாற் கூறிமுடித்த மகாகவி, அவற்றுள் முதற்கண்ணதாகிய உறக்கம் நீங்கினமையைப் பின்பும் சுண்டுக் கூறியது கூறலாக (‘அப்பொழுது உறக்கம்நீங்கி’ என்னுங் கருத்துப்பட) ‘உறக்கமவ்வுழி நீங்கி’ என்றாரென்பது தகாமையுமறிக.

கும்பகன்னன் உண்டவகை

60. ஆறு நூறு சகடத் தடிசிலும்
நூறு நூறு குடங்களு நுங்கினான்
ஏறு கின்ற பசுபை யெழுப்பினான்
சீறு கின்ற முகத்திரு சேங்கணான்

ப-ரை: (கும்பகன்னன்), ஆறு நூறு சகடத்து அடிசிலும்—அறுநூறு பண்டி (=வண்டி) உணவையும், நூறு நூறு குடம் களும் நுங்கினான்—நூற்றுக் கணக்கான குடங்களில் நிறைத்த கள்ளையும் உட்கொண்டான், (அதனால்), ஏறுகின்ற பசியை எழுப்பினான்—வளருகின்ற பசி மூளப்பெற்றவனும், சீறுகின்ற முகத்து இரு சேங்கணான்—கோபங்கொள்ளும் முகத்திற் சிவந்த இரு கண்களையுடையவனானான் என்று.

கருத்து: அறுநூறு வண்டிச் சோறுகறிகளையும் நூற்றுக்கணக்கான குடக்களையும் உட்கொண்டு அதைப் பசி தணியாமல் மேலும் மூளப்பெற்றான்.

சகடம்—பண்டி (=வண்டி); வடசொல். அடிசில்—உணவு. 'களும்' என்பது சந்தம் நோக்கி 'களும்' என விகாரமாயிற்று. நுங்குநல்—உட்கொள்ளல். பசியடங்காமையினால் சிற்றங்கொள்வானாயினன். நூறுநூறு: பன்மைபற்றிய அடுக்கு.

61. எருமை யேற்றையோ ரீரறு நூற்றையும்
அருமை யின்றியே தின்றிறை யாறினான்
பெருமை யேற்றது கோடுமேன் றேபிறங்
குருமை யேற்றைப் ¹பிசைந்தேரி யூதுவான்

அங்வயம்: பிறங்கு+ஐ+உரும் ஏற்றை பிசைந்தேரி ஊதுவான்+பெருமை.....என்று+எருமை.....ஆறினான்.

ப-ரை: பிறங்கு ஐ உரும் ஏற்றை பிசைந்து எரி ஊதுவான்—மேம்பட்டு விளங்கும் வியக்கத்தக்க இடியேற்றின் தீப்போல (வயிற்றைப்) பிசைந்துண்டான பசித்தீ மிகப்பெற்றவனாகிய கும்பகன்னன், பெருமை ஏற்றது

கோடும் என்று—(இன்னும்) பேரிறைச்சியுணவை உட்கொள்வோமென்று கருதி, எருமை ஏற்றை ஓர் ஈர் அறு நூற்றையும் — ஆயிரத்திருநூறு எருமைக்கடாக்களையும், அருமையின்றியே தின்று—பிரயாசமில்லாமலே தின்று, இறை ஆறினான்—சற்றுநேரம் இளைப்பாறினான் என்று.

ஏற்றை—ஆற்றலுள்ள விலங்கின் ஆண் பெயர்; 'ஏறு' என்பதனோடு ஒரு பொருட் சொல்லாய் வழங்கும் பெயர்; வலிய இடியினையும் 'இடியேறு' எனவழங்குதல் மரபு. அடிசிலளவுக்கு இரட்டிமடங்கு எருமையிறைச்சி யுணவு கூறப்பட்டமையறிக. அதனால் பசிதணிந்து, சிறிது நேரம் களைப்பாறினான்; "உண்டகளை தொண்டர்க்கு முண்டு" என்பவாகலின். ஐ—வியக்கத்தக்க (உரிச்சொல்). உருபோற்றை — இடியேறு; இடியேற்றையொத்ததாகிய; அதனை யொத்ததை 'உருமேறு' என்றது இலக்கணவழக்குச் சொல் (சாதிருசியலட்சணை என்பர் வடதூலார்; இது போன்றவற்றை உபசாரவழக்கென்பர் பரிமேலழகர்). இடியேறுபோன்ற பசித்தி, வயிற்றைப் பிசைந்து வருத்திய பசித்தியெனத் தனித்தனி இயைந்து அடையாசின. 'பிசைந்த' என்னும் பெயரச்ச்சத்து அகரம் தொகுத்தல் விகாரமாயிற்று. எரி—எண்டு பசித்தி. ஊதல் — பெருத்தல், மிகுதல்.

இனி, இவ்வாறன்றி, 'இறை ஆறினான்—சிறிது பசிதணிந்தான்' எனவும், ஈற்றடிக்கு 'இடியேற்றைக் கையினற் பிசைந்து நெருப்புப் பொறியாகப் பறக்கும்படி ஊதவல்லவன்' எனவும் உரைப்பாருமுளர். எருமைக்கடா ஈறுநூற்றை யுண்டற்கேதுவாகப் பசிமிகுதியைப் புனைந்துகூறற்கு யாங்கொண்ட பொருள் சாதகமாகலும், பிறர்கூறும் பொருள் சாதகமாகாமையும், உண்டபின் இளைப்பாறல் யாவர்க்கு முரிய உலகியலாதலுமுணர்க.

பாடபேதம்: 1. பிசைந்தெறி.

கும்பகன்வன் இளைப்பாறியிருக்கும் நேரத்திடையே, அவனுடைய உருவம் குணஞ் செயலாதி இயல்புகளை இனிவரும் 8-செய்யுளில் வாசகர் அகக்கண்ணாற் காணச் சித்திரித்துக் காட்டுகிறார் கம்பர்:-

62. இருந்த போது மிராவணன் நின்றேனத்
தேரிந்த மேனியன் திண்கட லின்றிரை
நேரிந்த தன்ன புருவத்து நெற்றியான்
சோரிந்த சோரிதன் வாய்வரத் தூங்குவான்

திண்—வெள்ளம்

5 கி. 3996

ப-ரை: (கும்பகன் னன்), இருந்தபோதும் இராவணன் நின்றென தெரிந்த மேனியன் — (இளைப்பாறி) இருந்த அப்பொழுதும் இராவணன் நிற்பனேல் எவ்வளவு உயரத்துடன் காணப்படுவதோ, அவ்வளவு உயரமாகத் தோன்றிய உடலையுடையன், நெரிந்தது திண்கடலின் திரை அன்ன புருவத்து நெற்றியான்—வளைந்த வலிய கடலைபோன்ற புருவங்களைப்பொருந்திய நெற்றியையுடையவன், தன்வாய் சொரிந்தசோரி வர தூங்குவான்—தன் வாயினுட் பெய்து பருகிய இரத்தம் (குறட்டைவிடுதலால்) கடைவாயினின்றும் வழிய உறங்குபவன் எ-று.

குடக்கணக்காய்ப் பருகிய இரத்தமென்பதைப் புலப்படுத்துவான் வேண்டிச் “சோரிந்த சோரி” என்றில் வாய்பாட்டாலோதினார்; பின்னர் 73-ம் கவியில் “உதிரத்தோடு ஒன்றைக் குடவிவர்த்தவ யூட்டி” என வருவதுங் காண்க. ‘தன்வாய்’ என்பது தாப்பிசைப் பொருள் கோளாய் முன்னும் பின்னும் இயையும்.

63 உதிரவாரியோ டூனோ டேலும்புதோல்

உதிரவாரி நுகர்வதோ ருணிஇன்

கதிரவாள்வயி ரப்பனைக் கையினன்

கதிரவாள்வயி ரக்கழற் காலினன்

வயிட்டுவளை
கதிரவாள்

ப-ரை: எலும்பு தோல் உதிர—எலும்புந் தோலும் உதிர்த்து கழியும்படி, உதிரவாரியோடு ஊனொடு வாரி நுகர்வது ஒர் ஊணிஇன்—இரத்தப்பெருக்கும் இறைச்சியுமாகிய இவற்றுடன் அள்ளி உண்ணும் பேருண்டியை யுடையவன், கதிரவாள் வயிரப் பனைக் கையினன்—(நூல்தூற் குங்) கதிர்க்கம்பிபோலத் திரண்டு நீண்ட வாள்போல் வளைந்த வடிவினவாகிய உரோமங்களடர்ந்த வயிரமான பனைபோன்ற கைகையுடையவன், கதிரவாள் வயிரக் கழல் காலினன்—சூரியகிரணத்தினுடைய (பன்னிறமாகிய) ஒளியை வீசிமின்னும் வைர ரத்தினங்கள் பதித்துச் செய்யப்பட்ட வீரக்கழலையணிந்த கால்கையுடையவன் எ-று.

இதுவும் பின்வரும் மூன்று செய்யுளும் மடக்கணி பொருந்தியன; முன்னீரடியும் ஒருவகையாகவும் பின்னீரடியும் வேறுவகையாகவும் மடக்கி

அடியின் முதற்கண் வந்தமையின் 'ஆதீமடக்கு' எனப்படும். முன்வந்த எழுத்தின்கூட்டம் பின்னும் திரும்பிவருதலுடைய சொல்லணி மடக்கு எனப்படும்; 'யாமகம்' என்பர் வடநூலார். வாரி—(முன்னது) பெருக்கு, (பின்னது) அள்ளி. ஒடு: மூன்றனுருபுகள்; 'உதிரவாரியோடும் ஊனோடும் கூட அள்ளியுண்ணப்படுவதான ஊண் (=உணவு: 'சோறுகறிகள்') என, 'நுகர்வது' என்னும் வினையாலணையும் பெயரோடு முடிந்தன. கதிர்—(முன்னது) கதிரின் தன்மையையுடைய; [அகர ஈற்றுக் குறிப்பு வினைப் பெயரெச்சம்]. (கதிர்: கதிர்க்கம்பியின் தன்மைக்கு ஆகுபெயர்). வார்: வார்போல வளைந்த உரோமங்களை இலக்கணையாலுணர்த்திற்று. கதிர்—(பின்னது) ஆரும்வேற்றுமை அகரவுருபேற்ற பெயர்; கதிர்—சூரிய கிரணம்; புல் நுனியிற்பொருந்திய பனித்துளி, முப்பட்டப்பளிங்கு போன்ற வற்றிற் படும் சூரியகிரணம் ஏழ்வகை நிறங்களையும் வீசி மின்னுவது போல வைர ரத்தினங்கள் மின்னி விளங்குவன என்றபடி. வயிரம்—(முன்னது) திண்மை, மரவயிரம். விரம்=வயிரம்: (மொழி முதற் போலி)

இனி, 'கதிர்வார் வயிரப் (பனைக்கையினான்)' என்பதற்கு 'நெற்க திரின் வடிவினதாயுள்ள வானையும் தண்டத்தையும் ஏந்திய கையான்' என்றுரைப்பாருமுளர். பின்னர் 66-ம் செய்யுளில், 'அயில் தலைத்தொடர் அங்கையன்' என்பதனால் 'சூலமும் பாசமும் பிடித்த அகங்கையினன்' என்று அவனேந்தும் ஆபுதங்கள் கூறப்படுதலின், ஈண்டு அவனுடைய முன்கைகளிலும் தோளிலுமுள்ள உரோமச்செறிவே இராக்கதமேனிக் கையைப் புனைந்து கூறப்பட்டன என்று கோடல் சாலுமென்க.

64. இரும்ப சிக்கு மருந்தென எஃகிலே

டிரும்ப சிக்கு மருந்து மெய்ற்றினன்
வருங்க ளிற்றினைத் தின்றனன் மால்ரு
வருங்க ளிற்றிரி கின்றதோ ராசையான்

2 குக்கு
வாரியு - துணியானது
பிடி - துணியானது
பிடி - துணியானது
பிடி - துணியானது

அவ்வயம்: வருங்க ளிற்றினை + இரும் பசிக்கு மருந்து என, எஃகிலேடு இரும்பு அசிக்கும் அருந்தும் எயிற்றினன் + தின்றனன் (ஆகி), மால் அரு அருங்களில் திரிகின்றது ஓர் ஆசையான்.

ப-ரை: வரும் களிற்றினை — அகப்படும் யானையை, இரும் பசிக்கு மருந்து என—(தனது) பெரிய பசியாகிய நோயை மாற்றும் மருந்தாகுமென்று கருதி, எஃகிலேடு இரும்பு அசிக்கும் அருந்தும் எயிற்றினன்—வேலுடனே

இரும்பாலாகிய வாளாயுதத்தையும் விழுங்கி ஏப்பமிடத்தக்க
(=வென்ற) பற்களினால், தின்றனன்—(உண்டியாகத்) தின்
றவாய், மால் அரு அருங்களில் திரிகின்றது ஓர் ஆசை
யான்—வெறி முதிர்ந்த சிறந்த கள்ளினைப் பானஞ் செய்
தற்குச் செல்லும் மிகுவிருப்பத்தை யுடையவன் ஏ-று.

‘பசிக்கு மருந்து’: ரகதேச உருவக அணி. எஃரு—வேல். அசி—வாளா
யுதம். எதுகைத் தொடை நோக்கியும் மடக்கணி பற்றியும் மென்றோடர்க்
குற்றுசரம் வன்றோடராய்த் திரியாதாயிற்று. ‘அசிக்கு’: இரண்டாம்
வேற்றுமைப் பொருளில் வந்த வேற்றுமை மயக்கம், வேல் வான் இவற்
றைப்பார்க்கிலும் மிகுகூர்மையும் வலிமையுமுடைய பல் என்பார். ‘அவ
ற்றை விழுங்கும் பல்’ என்றார்; உலகவழக்குப்பற்றியென்க. இதுபோல்
வனவற்றை லோகோத்தி என்பர் வடநூலார். ‘எயிற்றினன்’: ‘ஆன்’
மூன்றனுருபு. தீன்றன்: வினையெச்சப்பொருட்டாய் முற்று. மால்—மதும
யக்கம், களிப்பு. அரு—நீங்காத. விரைவில் மாறாத களிப்பு (வெறி)
என்றபடி. அரு + அருங்கள் = அருவருங்கள்; (வகரவுடம்படுமெய் தோன்
றிய புணர்ச்சி). ஓர்—ஒப்பற்ற, மிகுந்த என்றபடி. இனி, இங்ஙனம்
அந்வயமும் பொருளுந் கொள்ளாது வேறுபடக்கொண்டுரைப்பாருமுளர்.
அவை சிறவாமை அவருரைநோக்கியுணர்க, ஈண்டு விரிப்பிற் பெருகும்.
இச்செய்யுளால், அவனது கோரப்பற்களின் (தசையைக் கிழித்துத்
தின்னத்தக்க) கூர்மையும் ஆற்றலும், பேருண்டியும், மிகுமதுபானப்பிரி
யமும் விதந்துரைக்கப்பட்டன. ‘எயிற்றினன்’ என்னும் மூன்றும் வேற்
றுமை ‘தின்றனன்’ என்ற வினையொடு முடிந்தது.

65. சூல மேகந் திருத்திய தோளிணன்

சூல ¹மேகந் திருத்திய தோற்றத்தான்

காலன் ²மேனிமீர் மத்தன் கழற்பொரு

காலன் மேனிமீர் சேம்மயிர்க் கற்றையான்

ப-ரை: சூலமே கந்து இருத்திய தோளிணன்—சூலா
யுதத்தையே (தன்) கழுத்தடியிற் பொருந்தத் தாங்கிய
கையையுடையவன், சூல மேகம் திருத்திய தோற்றத்
தான்—கருக்கொண்ட கரியமேகத்தைத் திருத்தியமைத்
தாற்போன்ற மிகக்கரிய உருவத்தையுடையவன், காலன்
மேல் நிமிர் மத்தன்—யமனிலும் மேற்பட உயர்ந்த வலி
மையையும் செருக்கையுமுடையவன், பொரு கழல்

காலன்—போர்செய்து வென்றுகட்டிய வீரக்கழல் பொருந்திய காலையுடையவன், மேல் நிமிர் செம்மயிர்க் கற்றறையான்—தலைமேல் நிமிர்ந்து தோன்றுஞ் சிவந்த மயிர்த் தொகுதியையுடையவன் எ-று. ஏ: பிரிநிலை.

கந்து — கழுத்தினடிப்பக்கம். சூல — சூலினையுடைய (சூறிப்பு வினைப்பெயரெச்சம்); சூல்—கருப்பம். மேகந்திருத்திய—மேகத்தைத் திருத்தியமைத்தாற்போன்ற (சூறிப்புத்தற்கூறிப்பேற்ற அணி); 'போல்' என்ற அவ்வணியுருபு தொக்குவந்தமையின், கம்யோத்யிரேக்ஷாலங்காரம் என்பர் வடநூலார். மத்தன்—மதங்கொண்டவன்; (மதம்—வலிமை, செருக்கு). பொரு கழல் எனமாறுக; பொருது வென்ற மையாற் கட்டிய வீரக்கழல். இனி, 'சூலம் ஏகம் திருத்திய' எனப்பதச்சேதஞ் செய்து, 'சூலமொன்றைத் திருத்திப் பிடித்த கையினன்' எனலுமாம்.

இதனால், அவனது உருவத்தோற்றம், வலிமை, பொருதற்கும் வேட்டைக்குங் கைக்கொண்ட ஆயுதம் ஆகியவை கூறப்பட்டன. யாங்கொண்ட பாடம் மடக்கணிக்கும் சிறப்புடைத்தாதல்காண்க.

பாடபேதம்: 1. சூலமேகமெனப் பொலி. 2. காலன் மேனி மர்மத்தன்; இப்பாடங்கொள்வார், 'யமன்போன்ற பயங்கரமான வலிய உடலையும் (அஞ்சா) நெஞ்சையுமுடையவன்' என்றுரைப்பர்; மர்மம்—மார்பு, நெஞ்சு.

66. எயிற லைத்த கரதலத் திந்திரன்!

எயிற லைத்த கர்தலச் தேற்றினான்

அயிற லைத்தோட ரங்கையன் சிங்கவூன்

அயிற லைத்தோட ரங்ககல் வாயினான்

ப-ரை: எயிறு அலைத்த கரதலத்து இந்திரன் — (கோபத்தோடு) பற்களால் (உதட்டை மடித்துக்) கடித்து எதிர்த்த (வில்லைந்திய) கையினையுடைய இந்திரனை, தலத்து எயில்தலை தகர எற்றினான்—யுத்தகளத்தில் மதிவின்மேல் (மோதுண்டு) வலியழிய எறிந்தவன், அயில்

தலைத்தொடர் அங்கையன்—முத்தலை வேலையும் (=சூலம்) சிறந்த பாசத்தையும் கொண்ட அகங்கைகளை யுடையவன், ஊன்சிங்க அங்கு—ஊனுணவு முடிந்தால் அப்பொழுது, அயிறலை தொடர் அகல் வாயினான் — உண்டலைத் தொடர்ந்து செய்தலை நீங்கும் வாயையுடையவன் ஏ-று.

‘போரில் இந்திரனையும் எற்றிய வலி படைத்தவன்; ஊன் எஞ்சத் தக்கதாக இவன் உண்டற்றொழிலை முடித்து நீங்கிய நாள்லீல’ என்பது கருத்து. தனக்கென வைத்த ஊனில் ஒருசிறிதும் ஒருநாளும் ‘எஞ்சத் தில்லாதபடி’ மற்றும் உண்டு முடிப்பவன்; எவ்வளவு அதிக ஊன் மிகுதியாக இருந்தாலும், சிறிதும் மிச்சமில்லாமல் உண்டபின்பே யுசித் தலை விட்டொழிபவன் என்றபடி. கரதலம்—கை. எயிலீ—மதில். எயில் + தலை = எயிறலை எனப்புணரற் பாலது மடக்கணினோக்கி ‘எயிறலை’ என விகாரமாயிற்று. தகர்தல்—சிதைதல். தலம்—இடம், ஈண்டு இந்திரனது நகர்ப்புறத்திடமாகிய யுத்தகளம். இராவணனது திக்குவிசயகாலத்து தேவலோகத்து இந்திரனோடு பொரச்சென்றகாலே, அவன் தன் சேனையுடன் எதிர்வந்து பொருத யுத்தகளம் என்க. அயில் — வேல், ஈண்டு முத்தலை வேலாகிய சூலம். தலை—தலைமை, சிறப்பு. தொடர்—பாசம், (இது பிணிக்கற்கருவி). சிங்க—கெட, (உண்ணப்பட்டு) ஒழிய, இல்லையாக. அயில் + தல் = அயிறல் — உண்டல். தொடர் — தொடர்ந்து செய்தல் (முதனிலைத் தொழிற்பெயர்). அகல் + வாய்—விட்டுநீங்கும்வாய்.

இனி, ‘ஊன்.....வாயினான்—(ஏவலர் கொண்டுவந்த) தசை குறைந்தால் உண்ணுதலை மேலுந் தொடர்ந்து உண்ண இருந்த விடத்தே அங்காந்திருக்கும் வாயையுடையான்’ என்றுரைப்பாருமுள்.

67. உடர்கி டந்துழி யும்பர்க்கு முற்றயிர்
குடர்கி டந்தடங் காடுநெங் கோளினன்
கடர்கி டந்தது நின்றதன் மேற்கதழ்
படர்க டங்கனல் போன்மயிர்ப் பங்கியான்.

ப-ரை: உடர் கிடந்துழி உம்பர்க்கும் முற்றயிர் குடர் கிடந்து அடங்கா — (தனது) உடல் (செயலின்றிவாளா) கிடந்த விடத்தும் (தன்னைக்காணும்) தேவர்கட்கும் (அச்சத்தால்) முழுஉயிரும் குடலும் (தத்தம் நிலையிற்) கிடந்து அமைதியுறுதலில்லாமைக்கு ஏதுவாகிய, நெடுங் கோளினான்—பெரிய வலிமையையும் கொலைத்தொழிலையும் உடைய

வன், கடர் கிடந்தது அதன்மேல் நின்று கதழ் படர் கடுங் கனல் போல்—கடலுள் (அடங்கிக்) கிடந்ததாகிய வடவா முகாக்கினி அக்கடலின் மேலாக வெளிப்பட்டு மிகுந்து சவாலிப்பதைப் போன்ற, மயிர்ப் பங்கியான்—(தலைமேல் நிமிர்ந்து தோன்றும்) செம்பட்டை மயிரையுடையவன் எ-று.

உடர், குடர், கடர்—உடல், குடல், கடல், (ரகர லகரப் போலி). உம்பர்க்கூறு என்புழி உம்மை உயர்வு சிறப்போடு எச்சவும்மை. அவ் வும்மையைப் பிரித்து 'கிடந்துழி' என்புழியுங் கூட்டி எச்சத்தோடு இழிவு சிறப்பும்மைப் பொருள்கொள்க. மனிதர் முதலாகிய ஏனை யோர்க்கேயன்றி அறிவாற்றல்களாற் பெரிய தேவர்க்கும் எனவும், இருத்தல் நின்றல் உலாவல் செய்யும்பொழுதேயன்றிக் கிடந்தவிடத்தும் என அவ்வும்மைகளின் பொருளை விரித்துரைக்க. முற்றுயிர் குடர்; உம்மைத் தொகை. அச்சத்தால் குடல்குழம்பி முழுப் பிராணபலமும் ஒடுங்கி வருந்துவர் என்பது கருத்து. கோள்—வலிமை, கொலைத்தொழில் ஆகிய இருபொருளும் பயந்து நின்றது. சாதுவான பெரும் பலசாலி யினாலும், வலிமையற்ற கொலைப்பாதகனாலும் பிறர்க்குத் தடுக்கமுடியாத தீங்கு நேரிடா; இவனே கொலைப் பாதகனாய் ஒப்பிலா வலியும் படைத்த கொடியவனதலின் தேவரும் பிறரும் கண்டுழியெல்லாம் தமக்கு இவனால் என்ன தீங்கு நேருமோ என அஞ்சவேண்டுவதாயிற்றுதலின், இரட்டுற மொழிதலால் அவ் இரு பொருளும் கொள்ளவைத்தார் என்க. வடவைத்தீ கடலுள் ஒடுங்கிக் கிடப்பதென்பதும், உலகு அழிவுறுங் காலங் களில் வெளிப்படுமென்பதும் தூல்வழக்கு. கும்பகன்னனுடைய பருத்த கரிய உடல் கருங்கடலுக்கும் அவன் தலைமேல் நிமிர்ந்து அடர்ந்து தோன்றும் செம்பட்டை மயிர்த்தொகுதி கடலின்மேல் வெளிப்பட்டுச் சவாலிக்கும் வடவைத் தீக்கும் ஒப்பாகக் கூறப்பட்டன. அவன் கிடந்த காலத்தும் அம்மயிர் அதனை ஒப்பதே யாகவும், அவன் நின்ற நிலையில் மாத்திரம் அதனை ஒப்பதாக வைத்து வருணித்தாரென்றுகொண்டு, 'எழுந்து நிப்பதாகிய கடலை உவமை கூறியது இல்பொருளுவமை' என்றுரைப்பாருமுளர்.

கடர் கிடந்தது—கடலுள் அடங்கிக் கிடந்ததாகிய (கடுங்கனல்); (7-ம் வேற்றுமைத்தொகை; எதுகைத்தொடை நோக்கி, 'கடர்க்கிடந்தது' என்ற புணர்மொழி செய்யுள் விகாரத்தால் 'கடர்கிடந்தது' என நின்றது). அதன்மேல் + நின்று + கதழ் படர் என மாற்றி இயைக்க. கதழ்—

மிகுதி; “ஒண்டிறம் சிங்கமன்ன கதரோளி யுடற்சி கண்டேன்” [சீவக சிந்தாமணி, செய். 1749] என்புழிப்போல; (உரிச்சொல்). ஸுடீ—சவாலிக்கின்ற. கடலுள் அடங்கிக் கிடந்ததாகிய + கடுங்கனல், அதன்மேல் நின்று கதழ்ந்து படருகின்ற + கடுங்கனல் எனத் தனித்தனி அடையாய் வந்தியையும்; விளங்குதற் பொருட்டுப் பதவுரையுள் தாற்பரியப் பொருளாக மொழி மாற்றியுரைத்தாம்.

68. திக்க டங்கலும் வென்றவன் சீறிட

1 மிக்க டங்கலில் வெங்கதி ரங்கிகள்

புக்க டங்கிய மேருப் புழையேனத்

தொக்க டங்கித் துயிறரு கண்ணினான்

ப-ரை : திக்கு அடங்கலும் வென்றவன் சீறிட— (திக்குவிஜயத்தின் பொருட்டுத்) திக்கு முழுவதிலுஞ்சென்று வெற்றிபெற்ற இராவணன் கோபித்தலால் (அதற்கு அஞ்சி), மிக்க அடங்கல் இல்—மிகுதியானவையும் (அதனால், தம்மிடத்து) அடங்கமர்ட்டாதவையுமான (இடங்கொள்ளாத அளவுக்கு மிகுதியான என்றபடி), வெங்கதிர், அங்கிகள் புக்கு அடங்கிய மேருப்புழை என—உஷ்ண கிரணங்களையுடைய சூரியனும் அக்கினியும் புகுந்து பதுங்கிய மேருமலைக் குகைத்துவாரம் (இரண்டினை) ஒப்ப, தொக்கு அடங்கி துயில்தரு கண்ணினான்—(இமைத்) தோல்கள் அகலவிரியாதொடுங்கி உறக்கக் குறிப்பு வெளிப்படுத்துங் கண்களையுடையவன் எ-று.

கருத்து: குகைகளின் இடங்கொள்ளாத அளவுக்கு மிகுதியான உஷ்ண கிரணங்களையுடைய சூரியனும் அக்கினியும் இராவணன் கோபத்துக்கு அஞ்சிப் பதுங்கிய மேருமலையின் குகைகள், அக்கினி சூரியரிருவரது தோற்றமும் உஷ்ணமும் முன்னிலும் ஒடுங்கி வெளியே குறைவாகப் புலப்படவே அமைந்து விளங்கின. அதுபோல, கும்பகன்னனது கண்கள், உறக்கக் குறிப்பினால் இமைகள் விரியாதொடுங்கிய விடத்தும் கோபத்தோடு சிவந்த தோற்றமுடையவாய் விளங்கின.

நீரிட—கோபித்தலால்; (காரணப்பொருட்டாய செய்வென் வாய்பாட்டு வினையெச்சம்; 'புக்கு' என்ற வினைகொண்டு முடிந்தது). அடங்கலும்— முழுவதும். 'நிக்க' என்னும் குறிப்புவினைப் பெயரெச்சத்து ஈற்று அகரத் தொகுத்தல் விகாரம் பெற்றது. வெங்கதிர்—வெம்மையாகிய கிரணங்களை யுடையது, (சூரியன்), [பண்புத்தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகைப் பெயர்]- வெங்கதிரங்கிள்: வெங்கதிரும் அக்கினியும் (உம்மைத் தொகை; "உயர்திணையும்மைத்தொகை பலரீறே" என்னும் விதியால் ஈற்றிற் பன்மை விசுதி பெற்றது. புற— குகைத் துவாரம். குகைத்துவாரங்கள் விரியா தொடுங்கிய இமைகளுக்கும், வெங்கதிரங்கிகள் சினத்த சிவந்த கண்களுக்கும் உவமை. தொக்கு—(இமையின்) தோல்; 'துவக்' என்ற வடசொல்லின் திரிபு. 'எள' என்னும் உவமையுருபு 'அடங்கி' என்ற வினையொடு முடிந்தது. * நுயில் தரு—உறக்கக் குறிப்பை வெளிப்படுத்துகின்ற.

பாடபேதம்: 1 மிக்கடங்கிய.

69. காம்பு றங்குங் கனவரைக் 'கைம்மலை
தூம்பு றங்கு முகத்தின துய்த்துடல்
ஓம்பு றும்முழை யென்றுயர் மூக்கினுன்
பாம்பு றங்கும் படர்செவிப் பாழியான்

ப-ரை: காம்பு உறங்கும் கனவரை — மூங்கில் நிலை பெற்றுள்ள பெரிய மலையின்கண் உள்ள, கைம்மலை— யானைகள், துய்த்து—உணவை அருந்தி, தூம்பு உறங்கும் முகத்தின—துளை பொருந்திய துதிக்கையுடன் உறங்குகின்ற முகத்தினையுடையவாய், உடல் ஓம்புறும்—(மழை முதலியவற்றால் துயருறுது) உடலைப் பாதுகாத்து வாழுமிடமாகிய, முழை என்று உயர் மூக்கினுன் — குகை போன்று உயர்ந்த மூக்கினையுடையவன், பாம்பு உறங்கும் படர் செவிப் பாழியான்—பெரும் பாம்பு உறங்குதற் சூரிய குகைபோன்ற பருத்த செவிகளையுடையவன் என்று.

கருத்து: கிரிசரமாகிய யானைகள் தாம் வாழும் மலைப் பிரதேசங்களிலுள்ள மூங்கில் முளை முதலிய உணவுகளை உண்டு மழை முதலியவற்றிற்கு ஒதுங்கிச் சயனிக்கும் மலைக்குகைபோன்ற பெரிய துவாரம் பொருந்திய மூக்

கிணையுடையவன்; பெரும்பாம்பு உறங்கும் மலைக்குகை போன்ற பெரிய துளைபொருந்திய செவிகிணையுடையவன்.

கைம்மலை துய்த்து எனமாற்றி இயைக்க. காம்பு—மூங்கில், களவரை—பருத்த மலை. தூம்பு—துளையுடைப் பொருள், ஈண்டுத் துதிக்கை. உறங்குதல்—(முன்னது) நிலைத்திருத்தல், (பின்னவை) நித்திரை செய்தல். முகத்தின — முகத்தையுடையவாய் (வினையெச்சப் பொருட்டாய் முற்று). முடி—மலைக்குகை. ‘துய்த்து’ என்னும் வினைக்குச் செயப்படுபொருளாகிய உணவுக்குக் (மூங்கில்முளை — மூங்கிற் குருத்து) குறையில்லாத மலையென்பது புலப்பட மலைக்கு அடைகொடுத்தோதினார்; (‘கனவரை’ என்பது முழைக்கு அடையாதலுடன், கிரிசரமாகிய மலைவாழ் யானை என்பது புலப்பட ‘கைம்மலைக்கும்’, பாம்புக்கும், பாழிக்கும் அடையாய்ப் பொதுப்பட நின்றதென்றுணர்க).

என்று—‘என’ என்னும் இடைச்சொல்லோடு ஒரு பொருட் கிளவியாய் வருஞ்சொல்; ஈண்டு, உவமவருபாய் நின்றது. “அவைதாம்; அன்ன ஏய்ப்ப” [தொல்-பொருள், உவம. கு. 11] என்னுஞ் சூத்திரத்து; “பிறவுள்” என்பதனாற் கொள்ளப்படும். பாடி—குகை [இலக்கியச் சொல்லகராதி]. செவிப்பாடி: ‘பாழிபோன்ற செவி’ எனப் பின் முன்னகத் தொக்க உவமைத்தொகை; ‘பெண்ணணங்கு’ என்பதுபோல [பிரயோக விவேகம். சமாசப்படலம். செய். 5-ன் உரை]. செவிப்பாழி + ஆன் = செவிப்பாழியான் (= செவிப்பாழியை யுடையவன்) என்றாயிற்று. இங்ஙனமன்றி செவியாகிய பாழி என உருவகமாக்கக்கொண்டு உரைப்பினுமாம்; அதற்கும் ‘பாம்புறங்கும்’ என்ற அடை குகைக்கே செல்லும். அவ்வடை குகையின் பருமையைக் குறித்தற்பயத்ததாய் நின்ற அடை என்றறிக. இதனால், கும்பகன்னனது உடல் மலைபோற் பருத்தது, அவன் மூக்கும் செவியும் அம்மலையிலுள்ள குகைபோன்றன என அவனுடலின் பருமையை விளக்கியவாருயிற்று.

பாடபேதம்: 1 கைம்மலைத்.

இவ்வாறன்றி, ‘மலையிடத்துப் பாம்புகள் யானையெயுண்டு தம்முடலைப் பாதுகாப்பதற்கேற்றுகை இதுவாம் என்று (அப்பாம்புகள்) உறங்குதற்கிடமான (ஈண்டு) உயர்ந்த மூக்கிணையுடையவன், பரந்த செவியாகிய புற்றினை யுடையவன்’ என்றும், பிறவாறும் உரைப்பர். முதல் மூன்றடியும் ஒருவாக்கியமாகவும், 4-ம் அடி மற்றொருவாக்கியமாகவும் கொண்டு பொருளுரைத்தலே சிறத்தலும், செவியாகிய புற்றிணையுடையான் என்பதனாற் செவியின் (செவித்துளையின்) பெருப்பம் இனிது

புலப்படாமையும், அவனது மூக்கும் செவியும் பாம்புக்கு உண்மையில் உறைவிடமாயிராமையின் அப்புனைந்துரை சிறவாமையும் காண்க.

கும்பகன்னன் இராவணனிடஞ் செல்லல்

70. கூயி னன்னும்மு னென்றவர் கூறலும்—
 போயி னன்னகர் பொம்மென் நிரைத்தெழ
 வாயில் வல்லை நுழைந்து மதிதொடும்
 கோயி லெய்தினன் குன்றன கொள்கையான்

ப-ரை: அவர் நும்முன் கூயினன் என்று கூறலும்— அப்பணியாளர் உம்முடைய தமையன் (உம்மை) அழைத்தான் என்று சொன்னவுடன், குன்று அன கொள்கையான்—மலையை யொத்த சலியாத (வலிய) கோட்பாட்டையுடைய கும்பகன்னன், நகர் பொம்மென்று இரைத்து எழ வல்லை போயினன் — நகரிலுள்ள அரக்கர் பொம்மென்று ஆரவாரித்துக் கிளர்ச்சிகொள்ளாநிற்க விரைவாகச் சென்று, வாயில் நுழைந்து—கோட்டைவாயிலுட்புகுந்து, மதிதொடும் கோயில் எய்தினன்—சந்திரமண்டலத்தை அளாவ உயர்ந்த அரமணையை அடைந்தான் என்று.

கும்பகன்னன் இராவணன் கட்டளைப்படி இயற்றும் போரில் அவன் செய்யலுறும் வீரதீரச் செயல்களை வாசகர் விளங்குதற்கு அநுகூலமான பூர்வாங்கமாக அவனியல்புகளை இடைவைத்து மேலைச்செய்யுள்காறும் விவரித்த கம்பர், துயிலெழுப்பிய பணியாளர், அவன் உண்டு பசிதீர்த்து இளைப்பாறிய சமயம்பார்த்து, அது இராவணன் கட்டளையை அறிவித்தற்குத் தக்க சமயமென்று கருதி அவனுக்கு அறிவித்தனர் என்பதை இச்செய்யுளாற் கூறினர் என்றறிக.

கூயினன்—(கூ: பகுதி; ய்: இறந்தகால இடைநிலை; இன்: சாரியை; அன்: விசுதி). அழைத்தான்; அழைத்துவரக் கட்டளையிட்டான் என்ற படி. அவர்—கதைத் தொடர்பு நோக்கி அழைக்கவந்த பணியாளரை

உணர்த்திய சுட்டுப்பெயர். கோயினள்: வினையெச்சமுற்று. நகர்: இடவாகு பெயர். கோம்மென்று: ஒலிக்குறிப்பை யுணர்த்தும் இடைச்சொல். மிகுந்த உயரமான மாளிகை என்பார் "மதிதொடுங் கோயில்" என்றார்; இது உயர்வு நனிநீயணி பற்றியது. பலவுபாயங்களைச் செய்தும் நீங்காத உறக்கம் நீங்கி இராவணனிடஞ் செல்வதால், இனிப் பகைவரைப் போரில் இவனால் வெற்றிபெறல் கூடுமென்பது பற்றிப் பேசிக்கொண்டதனால் ஆரவாரித்துக் கிளர்ந்தனர் நகரத்தவர் என்க. வல்லே—விரைவாக; (உரிச்சொல்). கொள்கை—கோட்பாடு; தான் மேற்கொண்டதை (பிரதிஞ்சொல்) உயிர்போக வரினும் கலங்காது நிறைவேற்றுபவன் என்பது 'சூன்றன்' என்ற உவமையாற் பெறப்பட்டது. இவ்வடையால் நகர் ஆரவாரித்தமைக்கு ஏதுக்குறிப்பிட்டவாருயிற்று. 'அன்'—போன்ற ('அன்ன' என்பதன் இடைக்குறை விகாரம்).

கும்பகன்னன் இராவணனை வணங்கினமை

71. நிலைகி டந்த நெடுமதிட் கோபுரத்து)
அலைகி டந்த இலங்கைய ரண்ணலைக்
கொலைகி டந்தவேற் கும்ப கருணனோர்
மலைகி டந்தது போல வணங்கினன்

ப-ரை: நிலை கிடந்த நெடுமதிள் கோபுரத்து—(பகை வரால் அழிக்கவொண்ணாமல்) நிலைபெறப் பொருந்திய உயர்ந்த மதிலையும் கோபுரங்களையுமுடைய, அலை கிடந்த —(இயற்கையரண்கிய) கடலாற் சூழப்பட்டுக் கிடந்த, இலங்கையர் அண்ணலை — இலங்கையிலுள்ள அரக்கர் தலைவனாகிய இராவணனை, கொலை கிடந்த வேல் கும்ப கருணன்—(பகைவரைக்) கொல்லுதலிற் றப்பாத வேலை யுடைய கும்பகன்னன், ஓர் மலை கிடந்தது போல வணங்கினான்—ஒருமலை வீழ்ந்து கிடந்ததை ஒப்ப நமஸ்கரித்தான் என்று.

இலங்கை பகைவர் புகுதற்கரிய இயற்கை நீரரணும், திண்ணிய மதிலரணும் கொண்டதென்பதும், இராவணன் உற்றுழியுதவும் உறுதுணைத் தம்பியாகிய தப்பாத போர்வலி மிக்க கும்பகன்னனின் துணைவலி படைத்தவன்

என்பதும், அங்ஙனமிருந்தும் அக்கடலரணைக் கடந்து அம் மதிலை முற்றுகைசெய்து முதல்நாட் போரில் வெற்றியுங் கண்ட இராமனது அசாதாரண வீரதீர பராக்கிரமம் வியக் கத்தக்கது என்பதும் இச்செய்யுளிற் குறிப்பாற் கொள் ளக் கிடந்தன என்றுணர்க.

மநீள்—மதில் (லகர ளகரப் போலி). இனி 'நிலகிடந்த' என்ப தற்கு கோபுரத்தின் மேலேயுள்ள பல தளங்களும் வாயில்களும் பொருந் திய நிலைகளையும், நகரிலுள்ள மேல் நிலைமாடங்களையும் பொருளாகக் கொள்ளற்கும் இயைந்து, இலங்கையின் செல்வச் சிறப்பும் அழகும்தோன்ற நின்றலுங் காண்க. அலை—திரை, (சினையாகு பெயராய்க்) கடலை யுணர்த் திற்று. அலை 'கிடந்த' என்பதும், 'மதிட்கோபுரத்து' என்பதும் இலங் கையை விசேடித்து நின்றன. அள்ளல் — பெருமையிற் சிறந்தோன், தலைவன். 'மலிகிடந்தது போல': உருவத் தோற்றம், வலிமை, கிடத்தற் றொழில் ஆகிய மூன்று பொதுத்தன்மையும் பற்றிவந்த உவமை.

இராவணன் சும்பகன்னனைத் தழுவுதல்

72. வன்று ணைப்பெருந் தம்பி வணங்கலும்

தன்றி ரண்டதோ ளாரத் தழுவினன்

நின்ற குன்றென்று நீணெடுங் காலொடும்

சென்ற குன்றைத் தழீஇயன்ன செய்கையான்

ப-ரை: வன் துணை பெருந் தம்பி வணங்கலும்— (தனக்குத்) துணையாகவுள்ள வலிய பெருமை பொருந்திய தம்பியாகிய சும்பகன்னன் வணங்கியவுடன், (இராவணன்), நின்ற குன்று ஒன்று நெடுங்காலொடும் சென்ற நீள் குன்றை தழுவி அன்ன செய்கையான் — நின்ற மலை யொன்று நெடிய காலினால் (தன்கட்) சென்ற நீண்ட மலையைத் தழுவினாற் போன்ற செயலைமேற்கொண்டு, தன் திரண்ட தோள் ஆர தழுவினன்—தனது பருத்த இரு பது தோள்களாலும் மனங்குளிர் (=நிறைய)த் தழுவி னான்.

நெடுங்காலொடும் சென்ற+நீள்+குன்று என மாற்றுக. ஆர— மனம் போதுமென்று திருப்தியடையும்படி, நிறைய (ஆர்தல்— நிறைதல்).

நின்ற குன்று இராவணனுக்கும், நெடுங்காலொடும் சென்ற நீங்குன்று
கும்பகன்னனுக்கும் உவமை. இராவணனிலும் கும்பகன்னன் நெடிய
பருத்த உடலினதாவதின், அவனுக்கு 'நீங்குன்று' ஒப்பாயிற்று. சென்ற
—(நின்ற அக்குன்றிடத்துச்) சென்ற; 'செல்லல்' என்னும் வினை படர்க்கை
யிடத்தோடு இயைபற்றித்து ஆகவின், அவ்வாய்பாட்டாலோதினார். [தொல்.
சொல். கிளவி. கு. 30]. 'தழுவிலல்' என்னும் வினையெச்சம் 'தழீஇ'
எனத் திரிந்து நின்றது. 'அள்ள'—போன்ற (உவமையுருபு). செய்யக
யாள்; வினையெச்சப் பொருட்டாய குறிப்புமுற்று.

இராவணன் கும்பகன்னனை உண்பித்து விசேட ஆடையணிகளால் அவங்கரித்தல்

73. உடனி ருத்தி யுதிரத்தொடொண்ணணறைக்
குடனி ரைத்தவை யூட்டித் தசைகொளிஇக்
கடனு ரைத்துகில் சுற்றிக் கதிர்க்குழாம்
புடைநி ரைத்தொளிர் பல்கலன் பூட்டினான்

ப-ரை: உடன் இருத்தி—தன்னருகில் கூட இருக்கச்
செய்து, உதிரத்தொடு ஒள் நறைக் குடன் நிரைத்து
அவை ஊட்டி—இரத்தக்குடம், சிறந்த மதுக்குடம் பல
வற்றை முறையே வருவித்து அவற்றை உட்கொள்ளச்
செய்து, தசை கொளிஇ—இறைச்சியையும் (சிற்புண்டி
யாக) உண்பித்து, கடல் நுரை துகில் சுற்றி—கடலின்
நுரைபோன்ற வெள்ளிய மிருதுவான வெண்பட்டாடையை
உடுத்தி, கதிர்க்குழாம் புடை நிரைத்து ஒளிர் பல்கலன்
பூட்டினான் — ஒளித் தொகுதியைப் பக்கங்களில் வீசி
மின்னுகின்ற பல இரத்திபரணங்களை அவனுக்கு அணி
வித்தனன் எ-று.

ஒள் + நறை = ஒண்ணறை—ஒள்ளிய (வடிக்கப்பட்ட) கண் குடன்—
குடம் (மகர னகரப் போலி). தசை கொளிஇ: 2-ம் வேற்றுமை தொகைக்
வருமொழி வினையாய விடத்து "இயல்பின் விகாரமும் விகாரத்தியுடும்"
[நன்-கு. 225] என்னும் விதியால் இயல்பு புணர்ச்சி பெற்றது. கொளிஇ
—கொள்ளப்பண்ணி, உட்கொள்ளச் செய்து (பிறவினைப் பொருளில்
வந்த இறந்தகால வினையெச்சம்). கடல்—ஆபரணம்.

பாடபேதம்: 1 தசைக்கொளிஇக்.

கும்பகன்னனுக்கு நெற்றிப்பட்டங் கட்டல்

74. பேர விட்ட பெருவலி யிந்திரன்
 ஊர விட்ட களிற்றோடு மோடுநோள்
 சோர விட்ட சுடர்மணி யோடையை
 வீர பட்ட மெனநுதல் வீக்கினான்

பெருவலி
 (சோர விட்ட மோடுநோள்)

ப-ரை: பெருவலி பேரவிட்ட இந்திரன் — (போரில்) தன் பெரிய வலிமையை இழந்த இந்திரன், ஊர விட்ட களிற்றோடும் ஒடு நாள்—ஏறிச் செலுத்திய (ஐராவதம் என்னும்) யானையோடும் தோற்றோடிய நாளில், சோர விட்ட சுடர்மணி ஓடையை — நழுவவிட்ட ஒளிபொருந்திய இரத்தினங்கள் பதித்தியற்றிய (அவனது) நெற்றிப் பட்டத்தினை, வீரப்பட்டம் என நுதல் வீக்கினான்— வெற்றிச் சின்னமான நெற்றிப் பட்டமாகக் (கும்பகன்னனது) நெற்றியிற் கட்டினான் எ-று.

போ—நிலைபெயர, நீங்க. விட்ட—கைவிட்ட. ஓடு—நெற்றிப்பட்டம் [யிங்கலத்தை], இனி இதனை இந்திரனது யானையின் நெற்றிப்பட்டம் என்றுரைப்பாருமுளர். வீக்குதல்—கட்டுதல்.

சாந்து பூசுதல்

75. மெய்யே லாமிளிர் மின்வெயில் வீசிடத்
 தோய்யில் வாசத் துவர்துதைந் தாடிய
 கையி னாக மெனக்¹ கட லாமெனத்
 தேய்வ நாறோடு சாந்தமுஞ் சேர்த்தினான்

மெய்யே—யானை

அங்ஙனம்: மிளிர் மின் வெயில் வீசிட+துவர் துதைந்து ஆடிய+பட்டலாம் என(வும்), வாசத்+தோய்யில்(லால்)+துவர் துதைந்து ஆடிய கையின் நாகம் என(வும்), மெய் எலாம்+தேய்யும் நாறு செஞ்சாந்தமும் சேர்த்தினான்.

ப-ரை: மிளிர் மின் வெயில் வீசிட—அழகாய் விளங்குகின்ற இளஞ் சூரியகிரணம் வீசுதலால், துவர் துதைந்து

ஆடிய கடலாம் என—செந்நிறம் படிந்து அசைந்து விளங்க
லுற்ற கடலை ஒப்பாகவும், வாசத் தொய்யில் துவர்
துதைந்து ஆடிய கையின் நாகம் என—வாசனை பொருந்
திய எழுதுங் குழம்பினால் செந்நிறம் பொருந்தி அசைந்
தொளிரும் துதிக்கையையுடைய யானையை ஒப்பாகவும்,
மெய் எலாம் தெய்வம் நாறு செஞ்சாந்தமும் சேர்த்தினுண்—
(கும்பகன்னனது) உடல் முழுதும் தெய்வமணம் கமழுஞ்
செஞ்சந்தனக் குழம்பையும் பூசி அலங்கரித்தான் என்று.

வாசத் தொய்யில் என மாறியியையும். தொய்யில்—மேனியில்
கோலமெழுதுங் குழம்பு; குங்குமமும் சந்தனமும் கலந்த கலவைக் குழம்பு
செந்நிறமாய் விளங்குமாதலின், 'துவர் துதைந்தாடிய கையின் நாகம்' என்
றார்; இன் : சாரியை. உதயகாலத்தில் அல்லது அஸ்தமன சமயத்தில்
இளஞ் சூரியகிரணம் படிந்த கருங்கடல் செந்நிறம்பெற்று மின்னி விளங்
குதல்போல், கறுத்த மேனியில் செஞ்சாந்தின் நிறம் விளங்கப் பூசினுண்
என்க. பருத்த தோற்றமும் கருமையும்பற்றி யானையும் கடலும் அவ
னுடலுக்குவமையாயின. துவர்—செந்நிறம். துதைதல்—செறிதல், பொருந்து
தல். ஆடல்—அசைதல், மின்னி விளங்கல். 'நாகம்' என்னும் பலபொரு
ளொரு சொல், 'கை' என்ற அடை புணர்த்தோதியவாற்றால், பொதுமை
நீங்கி யானையை யுணர்த்திற்று. தெய்வம் நாளும்—தேவலோகத்திய நன்
மணம் (திவ்ய வாசனை) கமழும். 'துவர்துதைந் தாடிய' என்னும் அடை
யானைக்கும் கடலுக்கும் பொதுவாய் நின்ற அடை. அவ்வடையின் பொரு
ளாகிய செந்நிறத் துதைதற்கு ஏதுக்களாகிய 'மிளிர்.....வீசிட' என்
பதும், 'வாசத் தொய்யில்' என்பதும் எதிர்நிரனிறையாய் முறையே
கடலோடும், கைநாகத்தோடும் இயைந்து பொருள்பயந்தன. என ;
உவமையுருபுகள்; சேர்த்தினுண் என்ற வினையொடு முடிந்தன; இனி,
என—'என்று சொல்லும்படியாக' எனினுமாம்.

பாடபேதம் : 1 கடன் மேனியில்.

இப்பாடங்கொள்வார், முதலாமடிக்கு 'சும்பகன்னது மேனிமுழுதும்
மின்னலொளி வீசும்படியாக' என்றும், 'கடல் மேனியில்—கடல்போன்ற
அவனது உடலில்' என்றும் பொருள் கூறுவர்.

போர்க்கவசமணிதல்

76. விடமெ முந்தது போனேடு விண்ணினைத்
தோடவு யர்ந்தவன் மார்பிடைச் சுற்றினான்
இடப முந்து மெரிபுரை நான்குதோட்
கடவு ளீந்த கவசமுங் கட்டினான்.

கவசம் இடபம்
பெயர்

ப-ரை: இடபம் உந்தும்—இடப வாகனத்தை ஊர்ந்து செலுத்துகின்ற, எரிபுரை—நெருப்பை யொத்த (சிவந்த மேனியையுடைய), நான்கு தோள் கடவுள் ஈந்த கவசமும்—நான்கு தோள்களையுடைய சிவபெருமான் கொடுத்தருளிய போர்க் கவசத்தையும், எழுந்தது விடம் போல் நெடு விண்ணினை தொட உயர்ந்தவன் மார்பிடை—(பாற் கடலினின்றும்) எழுந்ததாகிய (ஆலகால) விடம் (ஒரு வடிவு கொண்டாற்) போல வானின் உச்சியைத் திண்டும் படி உயர்ந்தவனாகிய சும்பகன்னனது மார்பின்கண்ணை, சுற்றினான் கட்டினான்—சூழ அணிந்து (பொருத்தினைக்) கட்டினான் என்று.

எழுந்தது விடம் என மாற்றுக். எழுந்தது: வினையாலணையும் பெயர். விஷம் என்ற வடமொழி விடம் எனத் தற்பவமாய்த் திரிந்தது. அவனது பெருத்த கறுத்த உருவத்தினாலும் கொலைக் கொடுமையினாலும் ஆலகால விடம் அவனுக்கு உவமையாயிற்று. இடபம்—காளை, ஆனேறு ('ருஷப்' என்ற வடமொழித் திரிபு). உந்துதல்—வாகனமாகக் கொண்டு செலுத்துதல். உந்தும் கடவுள், எரிபுரை கடவுள் எனத் தனித்தனி இயையும். சென்றிற் பேனியராதலிற் சிவபிரானை 'எரிபுரை கடவுள்' என்றார். புரை: உவமைபுருபு. சுற்றினான்—சூழ அணிந்து (வினையெச்சப் பொருட்டாய்வு முற்று); சும்பகன்னனது மார்பின் சுற்றளவு மிகப் பருத்திருந்தமையின், இராட்டணன் தான் நின்றபடியே நின்றுகவசத்தை அவனுக்கு அணியமாட்டாமல், அவனைத் தான் சுற்றிவந்து கவசத்தின் பொருத்தைச் சேர்த்துக் கட்டினான் எனினுமாம். கவசமுங் என்ற உம்மை: எச்சம் உட்கவருடைய ஆபுதங்கள் மார்பிற் பட்டு ஊறுசெய்யாதபடி இரும்புக் கவசம் பூட்டினான் என்றபடி.

கும்பகன்னன், தனக்குப் போர்க்கோலஞ்செய்த காரணம் வினாவல்

77. அன்ன ¹காலையி லாயத்தம் யாவையும்
என்ன காரணத் தாலென் றியம்பினான்.
மின்னி னன்ன புருவமும் விண்ணினைத்
துன்னு தோளு மிடந்துடி யாநின்றான்

ப-ரை: அன்ன காலையில்—அவ்விதம் (இராவணன் கும்பகன்னனுக்குப்) போர்க்கோலம் புனைந்த சமயத்தில், (அவன்), ஆயத்தம் யாவையும் என்ன காரணத்தால் என்று இயம்பினான்—(போருக்குரிய இவ்வித) ஆயத்தம் களெல்லாம் யாது காரணத்தால் (செய்யப்படுகின்றன) என்று வினாவினான், மின்னின் அன்ன புருவமும் விண்ணினை துன்னு தோளும்—மின்னல் போன்ற (செம்மயி ருடன் வளைந்த) புருவமும் ஆகாயத்தை முட்டவுயர்ந்த தோளும், இடம் துடியா நின்றான்—இடப்பக்கம் துடிக்கப்பெற்று நின்றான். ஏ-று.

ஆடவர்க்கு இடப்புருவமும் (இடக்கண்ணும்) இடத்தோளும் தடித்தல் பின்வருந் தீங்கை முன்னதாக அறிவிக்கும் துர்நிமித்தமாகும். துடியா: 'செய்யா' என்னும் வாய்பாட்டு இறந்தகால வினையெச்சம்; சினை வினையாகிய அது 'நின்றான்' என்னும் முதல்வினை கொண்டு முடிந்தது; தடித்து எனப் பொருள்படும். இனி, 'துடியா நின்றான்' என்பதனை ஒரு மொழியாகக்கொண்டு பொருள்கூறுவாருமுளர்.

பாடபேதம்: 1 காலையி னூரம்பம்.

இராவணன் காரணம் கூறிய போருக்கேவுதல்

78. வான ரப்பெருந் தானையர் மானுடர்
கோன கர்ப்புறஞ் சுற்றினர் கோற்றமும்
ஏனை யுற்றனர் றீயவ ரின்னுயிர்
போன கத்தொழில் முற்றுதி போயென்றான்

ப-ரை: மானுடர்—மானுடர் இருவர், வானரப் பெருந் தானையர்—பெரிய குரங்குச் சேனையையுடையராய், கோன்

நகர்ப்புறஞ் சுற்றினார்—(நமது) அரசிருக்கைக்குரிய தலை நகரின் புறத்தே முற்றுக்கை செய்தனர், ஏனை கொற்றமும் உற்றனர்—(அதுவேயன்றி) மற்றும் வெற்றியும் பெற்றனர், (ஆதலால்), நீ போய்—நீ (போருக்குச்) சென்று, அவர் இன்னுயிர் போனகத் தொழில் முற்றுதி—அவருடைய இனிய உயிரையுண்ணுந் தொழிலை நிறைவேற்றுவாயாக, என்ருன்—என்று கூறினான் எ-று.

தானியர்—சேனையையுடையராய் (வினையெச்சப் பொருட்டாயமுற்று). **கோ**—அரசன். அது நகர மெய்யாகிய சாரியை பெற்று 'கோள்' எனவும் வழங்கும். (கோள் + நகர் =) கோனகர்—அரசனிருந்து ஆட்சி நடத்தும் நகரம், இராஜதானி. இயற்கையரணுகிய கடலைக் கடந்து அஞ்சாது முற்றுக்கை செய்தமை ஒன்று, அதுவேயன்றி எம்மோடு செய்த போரில் வெற்றியும் பெற்றமை மற்றொன்று, இவ்விரு காரணத்தாலும் நீ சென்று, பொருது அவரை வென்றுவா என்ருன் என்க. இவ்விரு காரணமும் புலப்பட 'சுற்றினார்' என்பதை முற்றுகவேகொண்டு. தனிவாக்கியமாகவே கொள்ளப்பட்டது. கொற்றமுறி என்ற உம்மை எச்சம். **ஏனை**—மற்றைய. அது 'எம்முடைய தகுதிக்கும் கருத்துக்கும் மாறான்' என்பதை விளக்கி நின்றது; மந்திராலோசனையில் தாங்கள் செய்த தீர்மானத்துக்கு மாறாக நிகழ்ந்ததைக் குறித்து இங்ஙனம் கூறினான் என்றறிக. இனி, இங்ஙனமன்றி. 'ஏனை' என்பதை, 'எள்ளி' என்பது செய்யுள்விகாரம் (ரீட்டல், இடைக்குறை) பெற்று நின்றதாகச் கொண்டு, 'என்னையும் கொற்றமுற்றனர்' என்றுரைப்பினு மமையும்; பின்னர், 82-ம் கவியில் 'உனது பொய்யறுகுலத்தியல் பழிந்தது கொற்றம் முற்றுமோ? என்றும் 84-ம் கவியில் "முனம்—வலியுஞ் செல்வமும் நிறமுனக்களித்தது (ஆகிய) அறமுனக் கஞ்சியின்றொளித்தது" என்றுங் கூறுங் கூற்றுக்கள் 'என்னையும் வெற்றியுற்றனர்' என்பதற்குரிய விடையாகப் பொருந்துதலுங் காண்க. **போனகர்**—போசனம், உண்டி. **போனகத்தொழில்**—உண்டித்தொழில். உயிரையுண்டல் = கொல்லல் (இலக்கணை வழக்கு). **முற்றுதி**—முடிப்பாயாக (ஏவல்வினை). 'நீ.....முற்றுதி' என்னுந் தொடரால், 'நீபோய் அவர் உனது இன்னுயிரையுண்ணுந் தொழிலால் முடிவடைவாயாக' என எதிர்கால மரண நிகழ்ச்சியின் நிமித்த குசுகமான அமங்கலப் பொருளும் சிலேடை வகையால் தொனித்தற்கேற்பச் செய்யுள் யாத்த புலவரின் சாதாரியம் வியக்கத்தக்கது. இங்ஙனம், அநிஷ்டகுசுகமான எதிர்காலத்தைய உண்மை நிகழ்ச்சிப் பொருளுஞ் சிலேடையால் தோன்றவைத்தல் கம்பர்க்கு இயல் பென்பதை, "இந்திரன் சகியைப் பெற்றான்.....தாமரைச் செங்கணுனும்

செந்திருமகளைப் பெற்றான் சீதையைப் பெற்றும் நீயும், அந்தார் பார்க்கீள்
நன்மை யவர்க்கினை யுளக்கே ஐயா” [ஆரணிய, மாரீசன் வதை. செப். 75]
என்புழியும் பிறண்டும் காணலாம்.

இதுமுதல் 11-செய்யுள்

கும்பகன்னன் இராவணனுக்குக் கூறும் அறிவுரை
வேறு

79. ஆனதோ வேஞ்சம மலகில் கற்புடைச்
சானகி துயரினந் தவிர்ந்த தில்லையோ
வானமும் வையமும் வளர்ந்த வான்புகழ்
போனதோ புகுந்ததோ போன்றுங் காலமே

ப-ரை: வேஞ்சமம் ஆனதோ—கொடிய யுத்தம் உண்
டாயிற்றே, அலகு இல் கற்பு உடை சானகி துயர் இனம்
தவிர்ந்தது இல்லையோ — அளவிட முடியாத கற்பினை
யுடைய சீதையின் (சிறைத்) துன்பம் இன்னும் நீங்கின
பாடில்லையோ, வானமும் வையமும் வளர்ந்த வான்புகழ்
—வானுலகத்திலும் பூவுலகத்திலும் பரந்த (எமது) பெரிய
புகழ், போனதோ — நீங்குவதாயிற்றே, போன்றும்
காலம் புகுந்ததோ—(யாமனைவரும்) அழியுங்காலம் வரலா
யிற்றே எ-று. ஏ: அசைநிலை.

அனுமன் இலங்கையை எரியூட்டி யழித்துச் சென்ற
பின்னர், இராவணன் தெய்வத் தச்சலுகிய மயனால் அழி
யுண்டவற்றைப் புதுப்பித்து, தம்பிமார், புகல்வர், மந்திரி
கள், சேவைதியர் முதலாயினர் சூழ இருந்து, குரங்கி
னால் நிகழ்ந்த அவமானத்தைப் போக்க யாது செய்வது
என்று ஆலோசனை செய்தபோது சேவைதி முதலாயினர்
'யுத்தஞ் செய்து அக்குரங்கையும் அதனை அனுப்பிப்பவரை
யும் கொல்வதே தக்கது' என்றனர். கும்பகன்னன்
'சீதையைக் காதலித்துக் கவர்ந்துவந்து சிறையில் வைத்
திருப்பது அநீதியும் பழியும் பாவுமுமாம்; கரதாஷ்ணாதி
யரைத் தனிமையாக எதிர்த்துக் கொன்ற இராமலட்சும
ணரை நம்மால் வெல்லலரிது என்று பல அறிவுரைகூறி

“சிட்டர் செயல் செய்திலை; குலச்சிறுமை செய்தாய், மட்டவிழ் மலர்க்குழலினையினி மன்னு, விட்டிடுதுமேல் இனியம் ஆதும்; அவர் வெல்லப், பட்டிடுதுமேல் அதுவும் நன்று; பழியன்றால்” என்றான். விபீடணன் சீதையை இராமனிடம் விட்டுச் சமாதானஞ் செய்து கோடலே வாழ்வுக்கேதுவாம். இராமனை வெல்லல் எம்மாலும் வேறெவராலும் இயலாத கருமம்’ என்றான். இராவணன் அதனால் அவ்விபீடணன்மீது வெறுப்புக்கொண்டு, அவனைத் தன் நாட்டைவிட்டு அகலும்படி கூற, விபீடணன் இராவணனை விட்டு இலங்கையை நீங்கிச்சென்றபின்னர், அதற்குமேல் தொட்டு இராவணன் முதல்நாட் போரில் தோற்றதுவரையில் நிகழ்ந்தவற்றை அறியாது உறங்கிக் கிடந்தானாகலின், தான் முன்பு கருதியதற்கு மாறின்றி நிகழ்ந்ததோ? என்று கூறுங் கருத்தால், ‘சானகி துயர் இன்னம் தவிர்ந்தபாடில்லையோ? அதனாற் போர்முண்டதோ? வான்புகழ்+போனதோ? என்றிங்ஙனம் வினவலாயினன் என்றறிக. ஈண்டு அவனது நெடுந்துயில் பற்றிய வரலாறு அறியவேண்டுவ தாகும்.

கும்பகன்னது நெடுந்துயிலைப்பற்றி வான்மீக ராமாயணத்திற் கூறப்பட்ட வரலாறு:- கும்பகன்னன் பிறவியிலேயே மிக்க வலிமை பெற்றவன். அதனால், உலகிலுள்ள பிராணிகலெல்லாவற்றையும் மிக வருத்திக் கொன்று தின்று வந்தான். தேவரெல்லாம் பிரமதேவரிடஞ் சென்று முறையிட, அவர் ‘கும்பகன்னன் எக்காலத்தும் உறங்கிக் கிடக்க’ எனச் சாபமிட்டனர். பின்பு இராவணன் பிரமதேவரிடஞ் சென்று முறையிட்டு தன் தம்பியாகிய அவனது ஆயுட்காலம் ஆறுமாதம் உறக்கமும், ஒருநாள் விழிப்புமாக நிகழும்படி சாபத்தை மாற்றிக்கொண்டான் என்பது இதுவன்றி, வேறுவிதமான வரலாறும் வழங்குகின்றது. அது வருமாறு:-

பிரமாவை நோக்கி நெடுங்காலங் கடுத்தவம் புரிந்த கும்பகன்னன் முதலாயினருக்கு அவர் வெளிப்பட்டு வரம்

கொடுக்கலுற்றார். அவரிடம் கும்பகன்னன் நித்தியத்துவம் பெற விரும்பியிருந்தான். தேவரெல்லாரும் மிகவும் அச்சங்கொண்டு, சரஸ்வதிதேவியை வணங்கி, அவளருளால் கும்பகன்னன் வரங்கேட்குஞ் சமயத்தில் 'நித்தியத்வம்' என்று சரியாய் உச்சரிக்க வொட்டாதபடி செய்தார்கள். அதனால் அவன் 'நித்தியத்வம்' என்பதற்குப் பதிலாக 'நித்ரத்வம்' வேண்டுமென வரங்கேட்டான். பிரமதேவர் அப்படியேயாகுக என்று வரமீந்து சென்றார். அதனால் நெடுங்காலத் துயில் அவனுக்கு ஏற்பட்டது என்பது.

சமம்—போர். சானகி—சனகன் மகன், சீதை. கோமுகி.

80. கிட்டிய தோசேருக் கிளர்பொற் சீதையைச்
கட்டிய தோமுனஞ் சோன்ன சொற்களால்
திட்டியின் விடமன்ன கற்பின் செல்வியை
விட்டலை யோவிது விதியின் 'வண்ணமே

ப-ரை: செரு கிட்டியதோ—போர் நெருங்கி நடைபெறலாயிற்றே, கிளர் பொன் சீதையை சுட்டியதோ—(அப்போர்) மேம்பட்ட அழகினையுடைய சீதையைக் குறித்து உண்டாயதோ, முனம் சொன்ன சொற்களால்—முன்னர் (ஆலோசனைச் சபையில் யானும் விபீடனனும்) கூறிய ஆலோசனைக் கூற்றின்படி, திட்டியின் விடம் அன்ன கற்பின் செல்வியை விட்டலையோ—திட்டியிடம் என்ற பாம்பைப்போன்ற கற்பரசியாகிய சீதையை (ச் சிறையின் நீக்கி) நீ விடவில்லையோ, இது விதியின் வண்ணமே—இவ்வாறு முடிந்தமை (தீய) ஊழின் பயனே என்று.

திட்டியிடம்: திருஷ்டிஷ்டம் என்ற வடசொல்லின் திரிபு; திருஷ்டி—கண். செய்யுட் சந்தநோக்கி இடையே 'இன்' சாரியை விரித்தல் விகாரத்தால் வந்தது. இப்பெயரினதாகிய பாம்பின் சாதி ஒன்று உண்டென்பது மணிமேகலைக் காப்பியத்தினுங் காணலாம். அப்பாம்பு பிறர் நெருங்கித் தனக்குக் கேடுசெய்யவொட்டாதபடி கண்களில் விஷாக்கினியுடைய தாயிருத்தல்போல, சீதையும் பிறர் நெருங்கித் தன் கற்புக்குப் பங்கம்

செய்யவொட்டாதபடி கற்புத்தீயி னூற்றலுடையாள் என்று ஒப்புமைக் குணம் விரித்துரைக்க. ஓர்ரங்கள் வினாவுடன் இரக்கப் பொருளையுங் குறித்து நின்றன. சீதையை விடுவதே நலம் என்று மறுக்கமுடியாத ஏதுக்களும் உண்மையும் உறுதியும் வாய்ந்த ஆலோசனைக் கூற்றுக்களை, முன்னர் மந்திரசபையில் தானும் விபீடணனுங் கூறியவாற்றைக் கருதியே “முனஞ் சொன்ன சொற்களால்.....செல்வியை விட்டிலையோ” என்றான். அக்கூற்றுக்களை மேலிசச் செய்யுளுரைபிற் சுருங்கக் காட்டினாம். விரிவாயறிய விரும்புவோர் யுத்தகாண்டத்து மந்திரப்படலத்திற்காண்க. உற்ற சுற்றத்தவராகிய தாமிருவரும் சகோதர பாசத்தால் தக்க உறுதி கூறியும் கேளாதொழிந்த இது, பின்வருங் கேட்டிற்குக் காரணமான மதியே (மதியின் செயலே) என்பான் “இது விதியின் வண்ணமே” என்றான்; விதியின்படி மதிசெல்லும் என்றவாறு. “கேடுவரும் பின்னே மதிக்கெடுவரும் முன்னே” என்ற பழமொழிக் கருத்தினை உட்கொண்டுள்ளது இத்தொடர்.

பாடபேதம்: 1 வன்மையே.

81. கல்லலா முலகினை வரம்பு கட்டவுஞ்
சொல்லலாம் பெருவலி யிராமன் றோள்களை
வெல்லலா 'மென்பதுஞ் சீதை மேனியைப்
புல்லலா மென்பது போலு மாலைய

ப-ரை: ஐய—ஐயனே, உலகினை கல்லலும்—நிலவுலகத்தை அகழ்தற்குத் தகுமானதும், உலகினை வரம்பு கட்டவும் சொல்லல் ஆம்—உலக முழுவதையும் தனது ஆணையின் எல்லையுட் கட்டுப்படுத்தி நடத்தவுங் கூறுதற்குத் தகுமான துமாகிய, பெருவலி—பெரிய வலிமை படைத்துள்ள, இராமன் தோள்களை வெல்லலாம் என்பதும்—இராமனது தோள்களைப் (போரில் வலியழித்து) வெல்ல முடியும் என்று கூறுவதும் (அதுவேயன்றிக் கருதுவதும்), சீதை மேனியை புல்லலாம் என்பது போலும்—சீதையின் மேனியைத் தழுவுவாம் என்று (நீ சொல்வதையும் கருதுவதையும்) ஒக்கும்; (சீதையின் மேனியைப் புல்லல் எங்ஙனம் முடியாத கருமமோ, அங்ஙனமே இராமனை வெல்லுதலும் முடியாத கருமமாம் என்றபடி) என்று ஆல்: அசை.

ஆம்—தகும்; இயலுமான எனினுமாம். 'ஆரும்' என்ற பெயரெச் சங்கர் இரண்டும் இடையுயிர்மெய்கெட்டு 'ஆர்' என நின்று, பெரு வலிக்கு அடையாகி இராமனை விசேடித்து நின்றன. 'உலகினை' என்பது தாப்பிசைப் பொருள்கோளாய் முன்னும் பின்னும் இயைந்து பொருள்படும். வரம்பு—ஆணையினெல்லை. கட்டவும் என்ற உம்மை உயர்வு சிறப்பு. என்பதும்—என்று சொல்லுவதும் (சொல்லெச்சம்); ஈண்டு உம்மை எச்சப் பொருட்டாய்க் கருதுதலைத் தழுவிடணர்த்திற்று. அதனால் 'ஏனைக் கருதுவதும்' என வருவித்துரைக்கப்பட்டது. இராமனை வெல்லாமென்பதும் சீதை மேனியைப் புல்லாமென்பதுமாகிய இரண்டும் செயலளவில் இயலாத கருமமாதலின், அவை தம்முள் ஒப்பனவாயின. 'சீதை மேனியைப் புல்லல் முடியாத காரியம்' என்பது இராமனனால் அறியப்பட்ட வீஷயமாதலின், அஃது உவமானமாகக் கூறப்படுதற்கு உரியதாயிற்று என்க.

இராமன் தோள்களைப் பிறரெவராலும் வெல்ல முடியாமையைத் தாழ்க்கும் ஏதுவாகிய 'பெருவலி' என்பதற்கு 'உலகினைக் கல்லலாம்—உலகினை வரம்பு கட்டவுஞ் சொல்லலாம்' என்ற பெயரெச்சங்கள் அடையாய் நின்று அக்கருத்தைப் புலப்படுத்தி நின்றலின், 'கூருத்துடையடையளி' பொருந்தியது இச்செய்யுள் என்றறிக.

உலகினைக் கல்லலாவது சுகரர் பூயியை அகழ்ந்து பாதாளஞ் சென்றமை போன்ற செய்கை என்க. உலகினைத் தன் ஆணைவரம்புக் கட்டுப்படுத்தவுஞ் சொல்லக்கூடிய பெருவலியுடையான் இராமன் என்பதை; பூவுலக முழுவதிலுமுள்ள க்ஷத்திரிய அரசர்களைக் கொன்று வென்று நிலவுலக முழுவதையும் தனதாக்கித் தானமாக ஈந்த பரசுராமனையும் வென்ற புயபலமுடைமையாலும், பின்னர் இராமன் தான் செய்யும் அகவமேதயாகத்தின் பொருட்டுத் திக்கடங்கலும் வென்ற பெருவலிமையாலும் உணர்க. இனி, "வரம்பு கட்டவுஞ் சொல்லலாம் பெருவலி யிராமன்" என்பதற்குக் "கடலையும் தூர்த்து அணைகட்டியமையாலும், (இலங்கைபுட் சென்றமையாலும்) விதந்து சொல்லத்தக்க பெருவலியுடையவன்" என்றும், "உலகினைக் கல்லலாம்" என்பதற்கு 'உலகில் வாழும் (தீயராகிய) சனத்தொகுதியை அழித்தொழித்தற்குத் தக்க" என்றும் உரைப்பினுமாம். இப்பொருட்டு, சேதுபந்தனஞ் செய்வதற்கு முன்னர் வருணனுக்குப் பகைவராய்த் தீவில் வாழ்ந்த அசுரக்கூட்டத்தாரைப் பிரமாஸ்திரத்தால் அவன் வேண்டுகோட்படி, இராமன் அழித்தமையைக் குறித்தும், கரதாஷ்ணதி கூட்டத்தாரை இராமன் அழித்தமையைக் குறித்தும் கவி இவ்வாறு "உலகினைக் கல்லலாம் பெருவலி" என்

ரூரெனக்கொள்ளல் சாலும், ஈண்டு, 'உலகு—சனத்தொகுதி. கல்லல்—
வேரோடு பெயர்த்தழித்தல்' எனப் பொருள்படும்.

இனி, 'கல்லலாம், சொல்லலாம்' என்பவற்றை முற்றுகக்கொண்டு
'உலகத்தையும் பேர்த்துவிடலாம், அதனைச் சற்றி வரம்பு அமைக்க
வும் முடியும் என்று சொல்லுதலும் செய்யக்கூடியதே. ஆனால்.....வெல்
லலாமென்பது புல்லலாமென்று சொல்லுவது போலும்' என்று
உரைப்பாருமுளர். அவ்வுரையால், 'இராமனை ஏன் வெல்லல் இயலாது'
என்ற ஆட்சேபத்துக்கு விடையாகவல்ல ஏதுப் பெறப்படாமையும்
எமது உரையால் அவ்வேது இனிது பெறப்படுதலுமுணர்க.

பாடபேதம்: 1 மென்பது சீதை.

82. புலத்தியன் வழிமுதல் வந்த பொய்யறு
குலத்தியல் பழிந்தது; கொற்ற முற்றுமோ;
வலத்திய லழிவதற் கேது; மையறு
நிலத்திய னீரிய லென்னு நீரதால்

அந்வயம்: "நிலத்தியல் நீரியல்" என்னும்+மை அறு
+ நீரதால் + புலத்தியன் வழிமுதல் வந்த பொய் அறு
குலத்து இயல்பு அழிந்தது; (அதனால்), கொற்றம் முற்
றுமோ? (ஏனைய) வலத்து இயல் அழிவதற்கு ஏது.

ப-ரை: "நிலத்தியல் நீரியல்" என்னும்—"நிலத்தியல்
பான் நீர்திரிந்தற்றுகும் மாந்தர்க், கினத்தியல்ப தாகு
மறிவு" என்கின்ற, மை அறு நீரதால்—குற்றமற்ற இயல்
பினதாகிய நீதிமொழியின்படி, புலத்தியன் வழிமுதல் வந்த
பொய் அறு குலத்து இயல்பு அழிந்தது—புலத்திய முனி
வனை வம்சமுதல்வகைக்கொண்டு தோன்றிய பொய் முத
லிய குற்றங்களற்ற உடர்குடிப் பிறப்புக்குரிய உன்னுடைய
நற்குணம் (தீயோர் சேர்க்கை காரணமாக) அழிந்துபட்
டது, (பிறன் மனை விழைதலாதி தீய பண்பு குடிகொண்
டது), கொற்றம் முற்றுமோ — (இவ்விதம் உன்னிடம்
அநீதி யதர்மங்கள் மேவிட்டபொழுது) வெற்றி கைகூட்டுமோ
(கூடாது), வலத்து இயல் அழிவதற்கு ஏது — (ஏனைய
சேனைப்பலம் துணைப்பலம் முதலாக உனக்குள்ள) வலிமை

யின் தன்மை யாவும் உன் அழிவுபாட்டிற்கே காரணமாகும் (அன்றி, வெற்றிக்குக் காரணமாகா) எ-று. ஓ: எதிர்மறை.

கருத்து: 'மானுடர் இருவர் வானர சேனையுடன் வந்து நகரை முற்றுகையிட்டனர்; வெற்றியுங் கண்டனர்; நீ சென்று அவர்களைப் போரில் வென்று வருக' என்று கூறிய இராவணனை நோக்கி, கும்பகன்னன், 'நிலத்தியல்பால் நீரியல்பு திரிதல்போல, தீய சிற்றினத்தாரின் சேர்க்கையால் உயர்குடிப் பிறந்த உன் அறிவும் நற்பண்பும் திரிந்து பாழ்பட, நீ தீயோர் தூர்ப்புத்தி கேட்டு, கற்புடைச் சீதையைச் சிறைவிடாமல், அநீதியும் அதர்மமும் மேலிட்டவனாயிருக்கையில், உனக்கு வெற்றி எங்ஙனம் கைகூடும்? வெற்றிக்குக் காரணம் நீதியும் தருமமுமே யன்றி ஏனைய ஆயுதபலம், துணைப்பலம் முதலியனவல்ல; அதர்மத்தால் உனக்குள்ள ஏனைய பலமெல்லாம் வெற்றிக்கு ஏதுவாகாமல் அழிவுக்கே ஏதுவாம்' என்றான். [ஈண்டு, கும்பகன்னன் இராவணனுக்குப் போரில் துணைவலியாய் அமைந்தவனாதலின், என்னால் உனக்கு எங்ஙனம் வெற்றி கிட்டக்கூடும்? என்று மறுத்துக் கூறிய கருத்தினது என்க].

'நிலத்தியல் நீரியல்' என்பது முதற்குறிப்பு மொழி போன்ற குறிப்பு நெறியால், அம்மொழிகளையுடைய குறையைணர்த்திற்று. அக்குறளின் பொருள்:—'தான் சேர்ந்த நிலத்தினது இயல்பினால், நீர் தன் தன்மை திரிந்து அந்நிலத்தின் தன்மையை யுடையதாகும்; அதுபோல, மக்களுக்கும் தாம் சேர்ந்த இனத்தினது (=கூட்டத்தாரது) இயல்பினால் அறிவுந் தன் தன்மை திரிந்து அவ்வினத்தின் தன்மையை யுடையதாக மாறும்' [இனம் நல்லதாயின் நல்லதன்மையதாகவும், தீயதாயின் தீயதன்மையதாகவும் மாறும் என்றபடி].

நீது—நீர்மையை (=தன்மையை) யுடையது, மையறு நீர்மையை யுடையதென்றது குறளாகிய நீதிமொழியை. நீர்தால் என்னும் மூன்றும்

வேற்றுமை 'அழிந்தது' என்னும் வினைகொண்டது. "மையறு..... நீரதால்" என்னும் செய்யுளிறுதித் தொடர், செய்யுளின் முதற்கணுள்ள "புலத்தியன்.....அழிந்தது" என்னும் தொடரோடு இயைந்து பொருள் பயந்தமை 'பூட்டுவிற்பொருள்கோள்' பற்றி என்றறிக. இராவணனுடைய பிதா விச்சிரவசு; அவருடைய பிதா புலத்திய முனிவர்; அவருடைய பிதா பிரமா. பிரமா சிருட்டி கர்த்தாவாகிய கடவுளாதலின், அவரை யொழித்து அவர்க்குப் பின்னுள்ள புலத்திய முனிவரை வம்சமுதல்வகைக் கூற்றின்; அவரும் அவர் புதல்வரும் அறநெறிதவறாதவராதலின் என்றறிக. **யோய் :** உபலட்சணவிதியால் ஏனைக் குற்றங்களையும் தழுவி யுணர்த்தி நின்றது. 'குலத்தளவே யாகுங்குணம்' என்றவிதமான (இராவணனது) உயர்கூடிப் பிறப்புக் கேற்பவுள்ள நற்குணம் தீயோர் கூட்டுறவால் அழிந்தது. எனவே, அதன் எதிர்மறைப் பெருளாகிய 'பிறர்மனை விழைதலாகி தீக்குணம் அவனிடம் குடிக்கொண்டது' என்பது வருவித்துரைக்கப்பட்டது; தீயோர் சேர்க்கையாற் பெறுவதும், கொற்றம் முற்றமைக்கு ஏதாவும் அதுவே யாகையால். **முற்றுவோ—**நிரம்புமோ. **வலத்து இயல்—**வலிமையின் தன்மை. "வேலன்று வென்றி தருவது மன்னவன், கோல் அதுஉங் கோடா தென்ன" என்ற குறளின் கருத்தை அனுசரித்து "பொய்யறு.....அழிந்தது; (ஆகையால்) கொற்றம் முற்றுவோ? (ஏனைய) வலத்தியல் அழிவதற்கு ஏது" என்றான்.

இனி, 'நிலத்தியல் நீரியல்—நிலத்தின் இயல்பாக அதனைச் சார்ந்த நீரினியல்பு மாறும்' எனப் பதப்பொருளுரைத்து, அவர்ணியமாகிய அப்பொருளால் வர்ணியமாகிய 'தாம் சேர்ந்த இனத்தினியல்பாக மாந்த ரறிவு மாறும்' என்னும் பொருள் குறிப்பு நெறியாற் கொள்ளப்படக் கிடந்தது அத்தொடர் எனினுமமையும். இன்றோன்னவை 'பல்லாற் ருனும் வருங் குறிப்பு மொழியாயவற்றுள்' அடங்குவன என்றறிக. [நன்னூல் விருத்தி. கு. 269-உரை].

இச்செய்யுட்டு இங்ஙனமன்றிப் பிறர் பலரும் பலவாறுரைத்தனர். அவ்வவ் வுரைகளின் வன்மை மென்மைகளைச் சீர்தூக்கிக் கண்டு கொள்க.

83. கோடுத்தனை யிந்திரற் குலகுங் கோற்றமும்;
கேடுத்தனை நன்பெருங் கிளையும்; நின்னையும்
படுத்தனை; பலவகை யமரர் தங்களை
விடுத்தனை; வேறினி வீடு மில்லையால்.

(யின்)
வெற்றம் - வெற்றம்

ப-ரை: (சீதையைக் காதலித்துச் சிறைவிடாத உனது தீய செயலால் நேர்ந்த இப்போரில்), நின் பெருங்கிளையும் கெடுத்தனை—உனது பெருமை பொருந்திய சுற்றத்தையும் இனத்தையும் அழித்திட்டாய், நின்னையும் படுத்தனை—உன்னையும் நீயே அழிவுக்காளாக்கினாய், (அக்காரணத்தினால்), இந்திரற்கு உலகும் கொற்றமும் கொடுத்தனை—(உன் பகைவனாகிய) இந்திரனுக்கு (உன்டைசிக்குட்பட்ட மூன்று) உலகினையும் அரசரிமையையும் கொடுத்திட்டாய், பலவகை அமரர் தங்களை விடுத்தனை—(உனக்கு அடிமையாய்ப் பணிசெய்து வாழும்) பலவகைத் தேவர்களை (அடிமைத் தளையினின்றும்) விடுத்தல் செய்திட்டாய், இனி வேறு வீடும் இல்லை—மேலும் மற்றைப் பழிபாவங்களினின்றும் நீங்குதலும் இல்லையாயினாய் எ-று. ஆல்: அசை.

கருத்து: சீதையைக் காதலித்துச் சிறைவிடாத அதர்மச் செயலால் இப்போரில் உன்கிளையும் மாண்டு நீயும் அழிய வழிகோலினாய்; அதனால், உன் பகையாகிய இந்திரனும் தேவர்களும் சுதந்திரமும் அரசும் பெற்று வாழ வழிதேடினாய்; மேலும் மீட்சியில்லாத பழிபாவங்களையும் தேடிக்கொண்டாய்.

கோற்றம் — அரசரிமை, அரசியல். கீளை—சுற்றம், அரக்கரினம். படுத்தல்—பட (அழிய)ச் செய்தல். வீடு—விடுதல். (முதல் நீண்ட தொழிற் பெயர்). இல்லை: முன்னிலைக் குறிப்பு முற்று; 'அல்லை' என்பதுபோற் கொள்க, 'கோடுத்தனை' முதலிய இறந்தகால வினைமுற்று நாள்கும் தெளிவு (நிச்சயம்) பற்றி எதிர்காலம் இறந்தகாலத்தாற் கூறப்பட்ட காலவழுவமைதி. 'நிச்சயமாகக் கொடுப்பாய்' 'நிச்சயமாகக் கெடுப்பாய்' என்றிவ்வாறு பொருள்படும்.

84. அறமுனக் கஞ்சியின் ரௌளித்த தால்தன்
 திறமுன முழத்தலின் வலியுஞ் சேல்வமும்
 நிறமுனக் களித்ததங் கதனை ¹நீக்கினாய்
²இறுமுனங் கியாருனை யெடுத்து நாட்டுவார்

அந்வயம்: அதன் திறம் முனம் உழத்தலின்+நிறம் +வலியும் செல்வமும்+உனக்கு அளித்தது; அங்கதனை நீக்கியும்; (அதனால்)+இன்று+அறம் உனக்கு அஞ்சி ஒளித்தது ஆ(தலால்)+அங்கு+இறுமுன்+உனை+எடுத்து நாட்டுவார்+யார்.

ப-ரை: அதன் திறம் முனம் உழத்தலின் நிறம் வலியும் செல்வமும் உனக்கு அளித்தது—அவ்வறத்தின் வகைகளை (=இயமநியமாதி ஒழுக்கங்களோடு கூடிய தவச் செயல்களை) ஆதியில் (நீ) முயன்று செய்தமையால் (அவ்வறத்தின்) ஒளி வலிமையையும் செல்வத்தையும் உனக்கு (இந்நாள்வரை) கொடுத்தது, அங்கதனை நீக்கியும்—அவ்வாறாய அறவொழுக்கத்தை (இந்நாள்) நீக்கி நடந்தாய் (கற்பரசியாய சிதையை விரும்பிப் பாவச்செயலை மேற்கொண்டாய்), (அதனால்), இன்று அறம் உனக்கு அஞ்சி ஒளித்தது—இப்பொழுது அறக்கடவுள் உனக்கு (வலி செல்வமாதி யீதலை) அஞ்சி முன்னின்று உதவாதாயிற்று, ஆல்—ஆதலால், அங்கு இறுமுன் எடுத்து நாட்டுவார் யார்—அவ்வதர்மத்தாலெய்திய போரில் தளர்வெய்துமிடத்துத் தாங்கி நிலைநிறுத்த வல்லவர் யார் (ஒருவருமில்லர் என்றபடி) ஏ-று.

கருத்து: நீ முன்பு இயமநியமாதி அறவொழுக்கம் பூண்டு தவத்தை முயன்று செய்தமையால், அவ்வறத்தின் ஒளியுள்ளளவும் வலியும் செல்வமும் உனக்கு ஒங்கின; அவ்வனுபவத்தால் அவ்வொளி குன்றி மங்கியுதாலும், மேலும் நீ அறத்தின்வழி யொழுகி அவ்வொளியை வளர்க்காது நீக்கித் தீய பாவச்செயலை மேற்கொண்டமையாலும் அறக்கடவுள் இந்நாள் உனக்கு உற்றுழி உதவாது ஒளித்தது; அவ்வறத்தின் துணையில்லாமல் உனக்குரிய சேனையும் துணைவரும் செய்யுமுதவி பயன்றரா என்றபடி.

ஆல்—ஆதலால் என்பதன் இடைக்குறை விகாரம். திறம்—(செயல்) வகை. உழத்தல்—பிரயாசப்பட்டுச் செய்தல். நிறம்—ஒளி, கலை. அங்கதனை—அவ்வாறாகிய அறத்தை. இறுமுன்—இறுமிடத்து, தளருமிடத்து.

(இறுதல்—முரிதல், தளருதல்); [முன்னீற்று எதிர்கால வினையெச்சம்]; எடுத்தல்—கைகொடுத்துதவல், தாங்குதல். நாட்டுதல்—அழியாது நிலை பெறச் செய்தல்.

பாட்பேதம்: 1 நீக்கிநீ. 2 இறமுனங்.

85. தஞ்சமுந் தருமமுந் தகவு மேயவர்
நெஞ்சமுந் கருமமு முரையு மேநெடு
வஞ்சமும் பாவமும் பொய்யும் வல்லநாம்
உஞ்சமோ வதற்கோரு குறையுண் டாகுமோ

நூதலிய பொருள் :- 'அவருடைய வெற்றிக்குக் காரணம் அவரது அறச்செயல்; எம்முடைய தோல்விக்குக் காரணம் எமது பாவச்செயல்' என்று இரண்டையுஞ் சீர்தூக்கிக் காட்டி விளக்குகின்றான்.

அவ்வயம்: அவர் நெஞ்சமும் கருமமும் உரையும் + [எதிர்நிரனிறையாக] தகவும் + தருமமும் + தஞ்சமுமே (வல்லர்); + அதற்கு ஒரு குறை உண்டாகுமோ; + நாம் + நெஞ்சமும் கருமமும் உரையும் (முறையே) நெடுவஞ்சமும் பாவமும் பொய்யும் + ஏ + வல்லம்; + உஞ்சமோ.

ப-ரை: அவர் நெஞ்சமும் கருமமும் உரையும்—அவ்விராமலட்சுமணர் தமது மனமும் செயலும் மொழியும், தகவும் தருமமும் தஞ்சமுமே (வல்லர்)—(முறையே) நீதியையும் அறத்தையும் அபயந்தந்து ஆதரித்தலையுமே செய்யவல்ல தன்மையைப் பொருந்தியவர், அதற்கு ஒரு குறை உண்டாகுமோ—அவ்விதம் திரிகரணங்களும் ஒத்துச் செய்யும் அவரது அறத்திற்கு (வெற்றிபெறும் விஷயத்தில்) ஒரு குறைதானும் உண்டாகுமோ (உண்டாகாது), நாம் நெஞ்சமும் கருமமும் உரையும் (முறையே) நெடுவஞ்சமும் பாவமும் பொய்யுமே வல்லம்—யாம் (எமது) மனம் பெரிய வஞ்சனைகளையும் செயல் பாவங்களையும் மொழி பொய்யையும் பொருந்தி அவற்றையே செய்ய வல்லமாயிருக்கின்றோம், உஞ்சமோ—(இப்படிப்பட்ட பாவச்செயலால்) யாம் (போரில்) உய்வோமா? (வெற்றி பெறுவோமா? பெறேம் என்றபடி) எ-று. ஏகாரங்கள்: பிரிநிலை. ஒ: எதிர்மறை.

“நெஞ்சமும் கருமமும் உரையும்” என்ற தொடர் தாய்கிசைப் போருள் கோளாய் முன்னும் பின்னுமாகிய ஈரிடத்தும் இயைந்து பொருள்பட்டது. இதனை அணிநூலார் ‘இடைநிலைத் தீவக அணி’ என்பர். முதலீரடியிலும் உள்ள தஞ்சம் முதலாகிய மூன்றும்நெஞ்ச முதலாகிய மூன்றும் எதிர்நிர விறையாய் இயைந்துகின்றன. 2-ம் அடியிலுள்ள நெஞ்சம் முதல் மூன்றும் 3-ம் அடியிலுள்ள வஞ்சமுதல் மூன்றே முறைநிரவிறையாயியையும். ‘உரையுமே’ என்புழிப் பிரிநிலையேகாரம் பிரித்து ‘பொய்யும்’ என்புழிக் கூட்டியுரைக்கப்பட்டது. இச்செய்யுள் இருபகுதியாரையும் ஒப்பிட்டுச் சீர்தூக்கிக் காட்டுங்கருத்தினதாகலின், அதற்குஇயைய ‘அவர் இன்ன தன்மையர்’; ‘யாம் இன்ன தன்மையேம்’ என்பதுபட ‘வல்லம்’ என்று முற்றுகவே கொண்டு உரைத்தாம். வல்லம்+நாம்=வல்லநாம்: மெலிவர மவ்ளீறு ஒற்றழிந்து புணர்ந்தது. பிறர் ‘வல்ல’ எனப் பெயரெச்சமாகக் கொண்டரைத்தனர். அது இதுபோற் சிறவாமை காண்க. விளங்குதற்பொருட்டு மிந்திய நிர விறைத் தொடரை மாற்றித் தனித்தனி கூட்டிப் பொருளுரைத்தாம். உஞ்சுமோ—உய்துமோ என்பதன் போலி; போரில் அழியாது பிழைப் போமோ என்னும் பொருட்டு. ‘ஒருகுறையுள்’ என்னும் இழிவு சிறப்புமமை செய்யுள் விகாரத்தாற் றெக்கது விரித்துரைக்க. குறை—சாதகக் குறைபாடு, பாதகம் நேரிடல்.

86 காலனிற் கருங்கடல் கடந்த காற்றது
போலவன் குரங்குள்; சீதை போகிலள்;
வாலியை யுரங்கிழித் தேக வல்லன
கோலுள்; யாமுளேம்; குறையுண் டாகுமோ.

நுதலிய பொருள் : கட்புலனாகாத அறத்துணையே யன்றி, கட்புலனாகிய வானர சேனையாகிய துணையின்வலி, புயவலியுடன் கூடிய ஆயுதவலி ஆகிய இவையும் பகைவார்க்கு மிக்கிருத்தலினாலும், சீதை சிறைவிடப்படாமையாலும் போர் நிகழ்தற்கும், அவர் வெல்லுதற்கும் குறையில்லை என்பது.

பரை : சீதை போகிலள்—(போருக்குக் காரணமாகச்) சீதை (எம்மிடத்துச் சிறையின்) நீங்காதிருக்கின்றாள், காலனில் கருங்கடல் கடந்த காற்றது போலவன் குரங்கு

உள—கால்களிலே கரிய கடலைத் தாண்டிய வாயுதேவனின் பிள்ளையாகிய அனுமன் போல வலிய குரங்குகள் (பல பகைவருக்குத் துணையாக) உள்ளன, வாலியை உரம் சிழித்து ஏக வல்லன கோல் உள — (இணையற்ற வீரனாகிய) வாலியையும் மார்பில் ஊடுருவிக்கொண்டு செல்ல வல்லனவாகிய அம்புகளும் (அவருக்கு) இருக்கின்றன, யாம் உளேம்—(வானர சேனையோடு அவரை வெல்ல மாட்டாத) யாமும் இருக்கின்றோம், குறை உண்டாகுமோ—(ஆகையாற் போருக்கும், அவரது வெற்றிக்கும்) யாது மொரு குறையுண்டோ (இல்லை என்றபடி) எ-று.

காற்றது — காற்றினுடைய (வாயுதேவனின்) பிள்ளை, அனுமன். 'போல' என்னும் வினையெச்சம் 'உள' என்னும் குறிப்புவினை கொண்டது. குரங்கு: பால் பகா அஃறிணைப் பெயர்; 'உள' என்னும் பன்மை வினைகொண்டமையின் பன்மைப் பொருளை யுணர்த்திற்று. உரம்—மார்பு. கோல்—அம்பு. அனுமன் சிதையைத் தேடிக்கண்டு மீளுங்கால், அசோக வனத்தையும் எதிர்த்த பல அரக்க சேனையையும் அழித்ததுடன், இலங்கையையும் எரியூட்டி அழித்துச்சென்ற அவனது வலிமையை இராவணன் அறிவானுகையால், அச்சம்பவமூலம் இராமன் துணைவலியை வற்புறுத்தற்கு 'காலினிற் கருங்கடல்.....குரங்குள்' என்றான். தன்னை வென்ற வாலியின் வலிமையை நன்கறிந்துள்ள இராவணன் அவ்வாலியைத் தன் ஓரம்பாற் கொன்ற இராமனது தோள்வலியையும் அம்பின் வலியையும் அனுமானித்தறிவதோடு, முதல்நாட் போரிலும் நேரிற் கண்டறிவானுகையால் இராமனது புயவலி அம்புவலிகளை வற்புறுத்தி, வெல்லரிது என்றற்பொருட்டு "வாலியை.....கோலுள்" என்றான். இராமன் கர தூஷணதியரைக் கொன்றமையறிந்தபோதும் இலட்சுமணன் சூர்ப்பகையின் மூக்கையறுத்து ஊறு செய்ததை அவள் தன்னை நேரில் வந்து கண்டு முறையிட்டபோதும் போருக்கெழுந்து சென்று அவ்விராமலட்சுமணரை வென்று தண்டித்தற்கு ஊக்கங்கொள்ளாமையையும், முதல் நாட் போரில் வெல்லமாட்டாது தோற்றதையும் உட்கொண்டு இராவணதியரக்கரின் பலவீனத்தை வற்புறுத்தற்கு, 'இராமனம்புக்கு மாறு செய்யமாட்டாமல் அதற்கு இலக்காய் மாத்திரம் அமைந்துள்ளோம் யாம்' என்னுங் கருத்துப்பட "யாமுளேம்" என வாளா (அடைமொழி கொடாது) கூறினான். சிதையைச் சிறையின் நீக்கிவிடுவதைத் தவிர்த்துப் போரை ஒழிக்க வேறுவழியில்லையென்றும், பகைவர் எம்மினும் மிக்க துணைவலியும் புயவலியுடன் கூடிய ஆயுதபலமும் பொருந்தியவராதலின் அவர்

வெற்றிக்குத் தடையில்லையென்றும் விளக்கி, சீதையை இராமன்பால் விடுவதே நன்றென்பதைக் குறிப்பாலறியக் கூறினான் என்றறிக.

87. என்றுகோண் டினையன விளம்பி யானுனக்
கோன்றுள துணர்த்துவ துணர்ந்து கோடியேல்
நன்றது; நாயக, நயக்கி லாயெனின்
பொன்றினை யாகவே கோடி போக்கிலாய்

ப-ரை : என்று இனையன விளம்பி — என்று இவ்வாறான வார்த்தைகளைக் கூறிக் (கும்பகன்னன் மேலுங் கூறுவான்), நாயக—தலைவனே, யான் உனக்கு உணர்ந்து வது ஒன்று உளது — (நீ இக்கேட்டினின்றும் உய்தற் பொருட்டு) யான் உனக்கு அறிவிக்கத்தக்கதாகிய ஒரு வழி உண்டு, உணர்ந்து கோடியேல் அது நன்று—அறிந்து கைக்கொள்வாயானால் அது நன்மையாகும், நயக்கிலாயெனில் — அதனை விரும்பிக் கைக்கொள்ளாவிட்டால், போக்கு இலாய் பொன்றினை ஆகவே கோடி—(வேறு உய்யும்) நெறியில்லாயாகி நிச்சயமாக அழிவாயென்றே மனத்துட் கொள்வாய் என்று. கொண்டு : அசை. ஏ : தேற்றம்.

‘விளம்பி’ என்னும் வினையெச்சம் பின்னர் 89-ம் கவியில் வரும் ‘கூறினான்’ என்ற முற்றைக்கொண்டு முடியும். கோடியேல் — ஏற்றுக் கொள்வாயானால் (எதிர்கால வினையெச்சம்). நயத்தல்—விரும்புதல், விரும்பிக் கைக்கொள்ளல். பொன்றினை : நிச்சயமாகப் பொன்றுவாய் (= இறப்பாய்) என்னுங் கருத்தில், (தெளிவுபற்றி) எதிர்கால வினையை இறந்த கால வாய்பாட்டாற் கூறிய காலவழுவமைதி; ஏறும்பு முட்டைகொண்டு திட்டையேறிய விடத்து ‘மழை பெய்தது’ என்றும்போலக் கொள்க. கோடி (கொள் : பகுதி; இ : வல்லொருமை விசுதி; த் : எழுத்துப்பேறு) — கொள்ளுவாயாக; கொள்ளுதல் ஈண்டு மனத்துட் கொள்ளுதல், கருதல் என்றபடி. போக்கு—கதி, உய்யும் நெறி. இலாய் — இல்லாயாகி (வினையெச்சப் பொருட்டாய முன்னிலை யொருமைக் குறிப்பு வினைமுற்று); [ஆய் : விசுதி]. இனி, இதனை விளிப்பெயராகக்கொண்டு, ‘நல்வழியிற் போதலை யறியாதவனே’ என்றும், ‘உய் வழியறியாதவனே’ என்றும் உரைப்பாருளார்.

88. தையலை விட்டவன் சரணந் தாழ்ந்துநின்

1மையறு தம்பியோ டளவ ளாவதல்

உய்திறம்; அன்றெனி னுளது வேறுமோர்

சேய்திறம்; 2 அன்னது தெரியக் கேட்டியால்

ப-ரை: தையலை விட்டு அவன் சரணம் தாழ்ந்து—
சீதையைக் கொண்டுபோய்) விட்டு (பிழை பொறுக்குமாறு)
அந்த இராமனுடைய பாதங்களைப் பணிந்து, நின் மை
அறு தம்பியோடு அளவளாவுதல் உய்திறம் — உனது
குற்றமற்ற தம்பியாகிய விபீஷணனோடு நட்புக்கொள்ளு
தல் இனிது வாழாதற்குரிய வழியாகும், அன்றெனின்—
அப்படியல்லாவிட்டால், வேறும் ஓர் செய்திறம் உளது—
செய்யத்தக்க வேறுமொரு செயல்வகை உண்டு, அன்
னது தெரிய கேட்டி — அதனை விளங்கக் கேட்பாயாக
எ-று. ஆல்: அசை.

கருத்து: சீதையை இராமனிடம் விட்டு, பிழை பொறுக்
கும்படி பணிந்து விபீடணனோடு நட்புக்கொள்ளல் போரை
அகற்றி அழிவின்றி வாழ்தற்குரிய வழியாகும்; அதனைக்
கொள்ளாவிடில், செய்யத்தக்க செயல் வேறென்றுண்டு;
அதனைச் சொல்லுவேன் கேள்.

சரணம்—பாதங்கள். ஓம்—குற்றம். அளவளாவுதல்—நட்புடன் சேரல்.
தீறம்—வகை. அள்ளது—அப்படிப்பட்டது, செய்யத்தக்க அச்செயல்.
கேட்டி—கேட்பாயாக (ஏவலொருமை வினைமுற்று).

சீதையைச் சிறைவிடுவித்தலே போர் தொடங்கிய காரணமாதலின்,
அவனை விடவே போரொழியும் என்னும் கருத்தால் 'தையலைவிட்டு'
என்றான். நீ இராமன் மனைவியைக் கவர்ந்த பிழைக்குப் பரிகாரமாக
அவனைப் பணிதல் முறைமை என்பதையும், இராமன் தன்னைச் சரண
மடைந்த விபீடணனுக்கு உன்னை வெல்லுந் துணிபால் இலங்கையரசி
யலை ஈந்த செயலுக்குப் பங்கம் ஏற்படாதபடியாக அவனிடும் கட்டளைக்
குக் கீழ்ப்படிதலே முறைமை என்பதையும் உள்ளடக்கி "அன் சர
ணந் தாழ்ந்து" என்றான். விபீடணனுக்கு வாக்குத் தத்தம் பண்ணிய
இலங்கையரசியலை அவ்விபீடணனால் நீ மீளப்பெறுவதற்குரிய வழி அவ
னோடு நட்புக்கொள்ளலே என்பான் "தம்பியோ டளவளாவுதல் உய்திறம்"

என்றான். விசிடணன் தருமத்தின் வழுவாமையைக் குறிக்கொண்டு இராமன் பக்கஞ் சேர்ந்தானேயன்றி, மற்று இலங்கையரசியலைப் பெறும் அவாவினால் சகோதரத் துரோகஞ் செய்து நீங்கினான் என்பான் “மையறு தம்பி” என்றான். சீதையின் மீதுள்ள மிக்க காதலால், சீதையை விடான் என்பதை உணருவானாதலால், அந்தப்பட்டத்தில், உய்யத்தக்க மற்றொரு வழியையுங் கும்பகன்னன் கூறலானான் என்றறிக. அது வருஞ் செய்யுளால் விவரிக்கப்படும்.

பாடபேதம்: 1 ஐயறு. 2 உண்டது தெளிந்து கோடியால்.

89. “பந்தியிற் பந்தியிற் படையை விட்டவை
சிந்துதல் கண்ணீர் யிருந்து தேம்புதல்
மந்திர மன்று; நம் வலியெ லாழுடன்
உந்துதல் கரும”மென் றுணரக் கூறினான்

ப-ரை: படையை பந்தியின் பந்தியின் விட்டு—(நமது) சேனைத்தொகுதியைப் பகுதி பகுதியாகப் பிரித்து முறை முறையாகப் போருக்கு ஏவி, அவை சிந்துதல் கண்டு நீ இருந்து தேம்புதல் மந்திரம் அன்று — அச்சேனைப் பகுதிகள் (ஒவ்வொரு தடவையும் பகைவரால்) அழிதலைக் கண்டு நீ வருத்தமுறுதல் தக்க ஆலோசனையன்று, நம் வலியெலாம் உடன் உந்துதல் கருமம்—நம்முடைய முழுச் சேனைப் பலத்தையும் ஒருங்கே செலுத்தி (நாம் போரில் எதிரிகளை)த் தாக்குதல் செய்யத்தக்க காரியமாம், என்று உணர கூறினான்—என்று (இராவணன்) அறியும்படி எடுத்துச் சொன்னான் எ-று.

கருத்து: நம் சேனைகளைப் பகுதி பகுதியாகப் பிரித்துப் போருக்கு ஏவினால் பகைவர் இலகுவாக அவைகளை யழித்து வெல்லுதல் கூடும்; அதனால் நீ பச்சாத்தாபம் அடைய நேரிடும்; அங்ஙனமன்றி, ஒரே முறையில் முழுச் சேனைகளை யுங்கொண்டு நாம் எதிர்ப்போமானால், ஒருகால் பகைவரை நாம் வெல்லல் கூடும்; அன்றேல், பச்சாத்தாபப்படலின்றி வீரமரணம் எய்தல் கூடும்; ஆதலின், நாம் முழுச்சேனையுடன் ஒருங்கே சென்று பகைவரைத்

தாக்கிப் பொருதலே செய்யத்தக்க கருமம் என்று கூறி
 னான் கும்பகன் னன்.

பந்தி—வரிசை, கூட்டம். சிந்துநல்—அழிதல். தேம்புநல்—வருத்த
 முறல், பச்சாத்தாபப்படல். மந்திரம்—(தக்க) ஆலோசனை, சூழ்ச்சி.
 வரி—சேனாபலம். உடன் உந்துநல்—ஒருங்கே செலுத்திப் பொருதல்.

[90 - 93 செய்யுட்கள் இராவணன் கும்பகன்னை வெகுண்டு
 கூறுவன].

‘உன்னை அழைத்தது போருக்கனுப்புதற்கே;
 ஆலோசனை கேட்கவன்று’ எனல்.

90. உறுவது தெரியவன் றுன்னைக் கூயது;
 சிறுதொழில் மனிதரைக் கோறி சென்றென்ற(கு);
 அறிவுடை யமைச்சன் யல்லை; அஞ்சினை;
 வெறுவிதுள் வீரம்;என் றிவைவி ளம்பினான்

ப-ரை: உன்னை கூயது உறுவது தெரிய அன்று—
 உன்னை அழைத்தது செய்தற்குரிய நல்லதை ஆலோசித்தற்
 கன்று, சென்று சிறுதொழில் மனிதரை கோறி எனற்கு
 —(நீ) போய் அற்பச் செயல் வன்மையையுடைய மனிதரை
 (ப் பொருது) கொல்வாயாக என்று கூறுதற்கேயாம்,
 நீ அறிவு உடை அமைச்சன் அல்லை—நீ (எனக்கு ஆலோ
 சனை கூறுதற்கு) பேரறிவுடைய மந்திரியல்லை, அஞ்சினை
 —(கேவலம் மாணுடர்க்குப்) பயந்து விட்டாய், உன் வீரம்
 வெறுவிது — உன் ஆண்மை பயனற்றதாய் விட்டது,
 என்று—என்று கூறி, இவை விளம்பினான்—பின்வரும்
 வன் சொற்களைக் கூறினான் என்று.

உறுவது—நல்லது, செய்யத் தக்கது; “பேதை பெருங்கெழீஇ நட
 பின் அறிவுடையார், ஏதின்மை கோடி யறும்” [குறள். செய். 816]
 என்புழிப்போல. இனி, ‘மேல் வினைவது’ என்றுரைப்பாருமுளர். கோறி
 கொல்வாயாக, (கொல்: பகுதி; இ: ஏவல் விசுதி; த்: எழுத்துப்பேறு).
 கூயது—அழைத்தது; (கூ: பகுதி; ய்: இறந்தகால இடைநிலை; அ:
 சாரியை; து: விசுதி). பொதுவாக அரக்கச் சாதியாரினும் மனித சாதி

யார் செயல் ஆற்றல்களிற் குறைந்தவராயிருக்கும் இயல்பு பற்றிச் 'சிறு தொழில் மனிதரை' என்றான்.

91. மறங்கிளர் செருவினுக் குரிமை மாண்டனை
பிறங்கிய தசையோடு நறவும் பெற்றனை
இறங்கிய கண்முகிழ்த் தீரவு மேல்லியும்
உங்குதி போயேன வுளையக் கூறினான்

ப-ரை : மறம் கிளர் செருவினுக்கு உரிமை மாண்டனை—வீரங்கிளரும் போரைச் செய்தற்கு உரிய மானம் அற்றவனாய் விட்டாய், போய்—(இனி உன்னிடத்துக்குச்) சென்று, பிறங்கிய தசையோடு நறவும் பெற்றனை—மிகுந்த ஊனோடு கள்ளினைப் பெற்று (உண்டு), இறங்கிய கண் முகிழ்த்து இரவும் எல்லியும் உறங்குதி—சோம்பிய கண்களை மூடி இரவும் பகலும் உறங்குவாயாக, என உளைய கூறினான்—என்று (கும்பகன்னன்) வருந்தும்படியாக (இழித்துக்) கூறினான் என்று.

கருத்து : வீராவேசத்தோடு போர்செய்தற்குரிய உரோசம் மானம் அற்றவனாயினே; யான் வீணாக மிகுந்த இறைச்சியும் கள்ளுமாகிய உணவை உனக்குக் கொடுக்க அவற்றைப் பெற்று, உண்டு உறங்கும் வீணாயினே; உன்னால் என்ன பயன்? என்று கும்பகன்னனை இழித்து அவன் மனம் வருந்தும்படியாகப் பேசினான்.

உரிமை—உரிய குணம், (உரோசம், மானம்). மாண்டனை—அழிந்தனை; ('மான்' என்னும் வினையடியாகப் பிறந்த வினைமுற்று). பெற்றனை—(யான் கொடுக்கப்) பெற்றுக்கொண்டவனாய் (உண்டு), (வினையெச்சப் பொருட்டாய் முற்று); வீண்சோறு பெற்று, செஞ்சோற்றுக் கடன்கழிக்கும் நன்றியற்றவிலாதவனாய். இறங்கிய கண்—(நித்திரையாற்) செருகிய (சோம்பிய) கண். எல்லி—பகல்.

92. மானுட ரிருவரை வணங்கி மற்றும்மக்

கன்னுடைக் குரங்கையுங் கும்பிட் டுய்தொழில்

ஊனுடை யும்பிக்கு முனக்கு மேகடன்;

யானது 'முடிக்கிலேன்; எழுதி போதியால்

2000 - இரட்டை, உ.ப.ப. 2000

ப-ரை: மாணுடர் இருவரை வணங்கி—(அற்ப) மனித ராகிய இருவரை (அஞ்சிப்) பணிந்து, மற்றும் — மேலும், அக்கன் உடை குரங்கையும் கும்பிட்டு உய் தொழில்— அந்தக் கூனலான உடலையுடைய குரங்கையும் கும்பிட்டு உயிர் காத்து வாழுஞ் செயல், ஊன் உடை உம் பிக்கும் உனக்குமே கடன்—(மான) ஈனம் பொருந்திய உன் தம்பியாகிய விபீடணனுக்கும் உனக்குமே செய்யக் கடவ தொழிலாகும், யான் அது முடிக்கிலேன் — (மானத்தை விடாத) யானே அச்செயலைச் செய்யமாட்டேன், எழுதி போதி—(என் கண்முன் நில்லாது) புறப் பட்டுப் போய்விடுக, என்றான்—என்று கூறினான் (இரா வணன்) எ-று. ஆல்: அசை.

இராவணன் தவஞ்செய்து வரம்பெற்ற காலையில் மனிதரைப் பொருட் படுத்தாது அவரால் தான் வெல்லப்படாமையை வரமாகப் பெற முய லாதவாறே ஈண்டும் அவரைப் பொருட்படுத்தாது இழித்துரைக்கும் கருத் தால் “மானிடரிருவரை வணங்கி.....” என்றான். உய் தொழில் — உயி ரோம்பி வாழுஞ்செயல். ஊன் உடை—ஊனம் [குறைவு] உடைய; [‘ந்பூ னம்’ என்னும் வடசொல்லின் திரிபு]; அது ஈண்டு மானக்குறைவையுணர்ந் திற்று; “மானமழிந்தபின் வாழாமை முன்னினிதே” என்ற நீதிக்கு மாறாய் விபீடணனும் கும்பகன்னனும் கூறிய கூற்றுக் காரணமாக அவர்களை இழித்துரைக்கும் அடையென்க, விபீடணன் தனக்குந் தம்பி யாயிருக்கையில் அவனை ‘எம்பி’ என்னுது ‘உம்பி’ என்றது, உன்னைப் போலவே அவனும் மானத்தை விட்டு உயிர்வாழ்தலை விரும்பி உன்னைப் பின்பற்றி நடத்தலின், கண்டோர் அவனை உனக்கே தம்பி என்றற்கு உரியான் என்னும் கருத்தை விளக்கி நின்றது. எழுதி—இங்கு இராமற் புறப்படுவாயாக, அகலுக; அஃது ஈண்டு ‘எழுந்து (போதி) என வினை யெச்சப் பொருட்டாய், ‘போதி’ என்னும் முற்றிற்கு அடையாய் நின்றது. இன்னும் ‘எழுதி போதி’ என்னும் ஏவல் வினையுக்கு அவனது வெகுளி யின் வேகத்தை விளக்கி நின்றமையுமுணர்க.

பாடபேதம்: 1 புரிசிலேன் எழுக போகென்றான்.

இராவணன் தான் போருக்குப் புறப்பட எழுதல்

93. தருகவேன் நேர்;படை சாற்றென் கூற்றையும்

¹ வருகவேன் வானமும் மண்ணு மற்றவும்

இருகைவன் சிறுவரோ டொன்றி யென்னோடும்

² பொருகைவேம் போர்;எனப் போதன் மேயினான்

அந்வயம்: என் தேர் தருக; + வானமும் மண்ணும் மற்றவும் (ஆகிய)+படை+என்னெனும் + ஒன்றி + இருகை வன் சிறுவரோடு+வெம்போர் + பொருகை(க்காக)+வருக என்(கின்ற)+என் கூற்றையும்+சாற்று(க)+எனப் போதல் மேயினான்.

ப-ரை: (இராவணன் பணியாளரை நோக்கி), என் தேர் தருக—எனது தேரை(ப் போருக்கு ஆயத்தப்படுத்திக்) கொண்டு வருக, வானமும் மண்ணும் மற்றவும் படை என்னெனும் ஒன்றி—விண்ணிலகத்தனவும் மண்ணிலகத்தனவும் ஏனையவுமாகிய (என்) சேனையாவும் என்னோடு சேர்ந்து, இரு கை வன் சிறுவரோடு வெம்போர் பொருகை—இரு கைகளையே வலியாகவுடைய அற்பமானுடரோடும் குரங்குச் சேனையோடும் (அவரஞ்சத்தக்க) கொடிய போரைச் செய்தற் பொருட்டு, வருக என்—(ஆயத்தத்துடன்) வருக என்கின்ற, என் கூற்றையும் சாற்று(க)—என் கட்டளையையும் தெரிவிக்க, என போதல் மேயினான்—என்று கூறி(ப் போருக்குச்) செல்லுதற்கு எழுந்தான் எ-று.

கருத்து: இராவணன் பணியாளரை நோக்கி, 'என் தேரைப் போருக்கு ஆயத்தப்படுத்திக் கொண்டு வருக; சுவர்க்க மத்திய பாதாளவுலக வாசிகளாகிய என் சேனுகள் என்னோடு சேர்ந்து குரங்குச் சேனையோடு கூடிய அற்பமானுடரோடு கும்போர் புரிதற்பொருட்டு ஆயத்தமாக வருக' என்கின்ற தன் கட்டளையைத் தேர்ச் சாரதிக்கும் சேனாதிபதிகளுக்கும் தெரிவிக்குமாறு கூறி, தான் போருக்கு ஆயத்தப்பட எழுந்தான்.

என் தேர் தருக; 'படை என்னெடும் ஒன்றி, சிறுவரோடு வெம்போர் பொருகை(க்காக) வருக' என்கின்ற என் கூற்றையும் சாற்றுக்; என்று கூறிப் போதல் மேயினான் என வினைமுடிவு காண்க. 'சாற்றுக்' என்னும் வியங்கோளீற்று விசுதி செய்யுள் விகாரத்தால் தொக்கது. 'தருக' என்னுங் கட்டளை மொழியோடு ஒருங்கியை இரண்டாங் கட்டளையாகிய சாற்றுதற்குரிய வினையைச் 'சாற்றுக்' எனக் கோடலே தருமாறுணர்க. சிறுவர்—(ஆற்றலாற்) சிறியவர், அற்பர். இரு கைகளையே வலியாகவுடையர் என்றதனால், 'எம்மைப்போலச் சதுரங்க சேனையாகிய படைவலியற்றவர்' என்று குறிப்பிட்டவாறு. இன்னும், 'இரு கைவன் சிறுவரோடு' என்றதனால், கைலையங்கிரியைப் பெயர்த்த பெருவலி படைத்த இருபது தோள்களையுடைய எனது வலிமைக்கு அவர் வலிமை அற்பமாம் என்பதும் தோன்றுமாறுணர்க. சிறுவரோடு என்னும் மூன்றனுருபு 'பொருகை' என்னுங் தொழிற் பெயர் கொண்டது. அப்பெயர் கிமித்த காரண காரியப் பொருட்டாகிய நான்கனுருபேற்று அவ்வுருபு தொகப்பெற்று நின்றது. 'என்னெடும்' என்னும் மூன்றனுருபு 'ஒன்றி' என்னும் வினைப் பயனிலையை முதலிற் கொண்டு அதனேயைந்து நின்றது. 'வானமு..... மற்றவும்' என்னுங் தொடர் இருபெயரொட்டாய் 'படை' என்பதற்கு அடையாயிற்று; மற்றவுமாகிய படை எனப் பொருள் படும். வானம் முதலிய மூன்றும் அவ்விடத்தனவாகிய சேனைக்கு ஆகு பெயர்.

எவ்விதமான கூற்றை? என்ற அவாய்நிலைக்கண் 'படை வருக என்கின்ற) கூற்றை' என்பதும், 'எத்தப் படை வருக'? என்ற அவாய்நிலைக்கண் 'வானமும் மண்ணும் மற்றவுமாகிய படை' என்பதும், 'எத்தக்காக வருதல்'? என்ற அவாய்நிலைக்கண் 'என்னெடும் ஒன்றி இருகைவன் சிறுவரோடு வெம்போர் பொருகைக்காக' என்பதும் வந்து இயைந்து யாங்கொண்ட பொருளை இனிது விளக்குதல் காண்க. 'சிறுவ'ரெனப் பொதுப்பட வோதியவாற்றல் வானர வீரர்களையும் பொருளாகக் கொண்டாம்; அவரும் போருக்குரியராய் எதிராய் நின்றலின் என்க.

பாடபேதம்: 1 வருகமுன். 2 பொருக வெம்போர்.

இப்பாடங் கொள்வார், 'என் தேர் படை தருக; என் கூற்றையும் சாற்று; முன் வானமும் மண்ணும் மற்றவும் வருக; இருகைவன் சிறுவரோடு ஒன்றி என்னெடும் வெம்போர் பொருக எனப் போதல் மேயினான்' என அவ்வயங்கொண்டு,

'(இராவணன் ஒரு பணியாளனை அழைத்து), என் தேரையும் படைகளையும் கொணர்வாயாக, என் கட்டளையையும் யாவருக்கும் கூறுவா

யாக (என்று கூறிவிட்டு) எனக்கு முன்னே வானவரும் மண்ணவரும் மற்றை யுலகினரும் வருவாராக; (அங்ஙனம் வந்து) இருகைகளை யுடைய வலிமையற்ற சிறியோராகிய இராமலக்குமணருடன் சேர்ந்து என்னோடு கொடிய போரைச் செய்வாராக என்று கூறிக்கொண்டு போருக்குச் செல்லுதலைப் பொருந்தினான் எனப் பொருள் கூறுவர். [வன்சிறுவர்:—வல்—வலிமையற்ற, எதிர்மறை யிலக்கணையாகிய இகழ்ச்சிக்குறிப்புமொழி என்பர்].

பறைய மூலபாடப் பதிப்புக்களில் யாங்கொண்ட பாடமே உள்ளது.

கும்பகன்னன்

இராவணனை அமர்த்தித் தான் போருக்குப் புறப்படல்

94. அன்னது கண்டவன் நம்பி யாயவன்

பொன்னடி வணங்கிநீ பொறுத்தி யாலென

வன்னெடுஞ் சூலத்தை வலத்து வாங்கினான்

இன்னுமொன் றுரையுள தென்னக் கூறினான்

ப-ரை: அன்னது கண்டு — அவ்வாறு இராவணன் போருக்குப் புறப்படுதலைக் கண்டு, அவன் தம்பி—அவ் விராவணனுடைய தம்பியாகிய கும்பகன்னன், ஆயவன் பொன்னடி வணங்கி — அவ்விராவணனுடைய பொன் போன்ற பாதங்களைப் பணிந்து, நீ பொறுத்தி என—நீ (புறப்பட வேண்டா) பொறு என்று சொல்லி, வல் நெடுஞ் சூலத்தை வலத்து வாங்கினான்—(தான் போருக்கு ஆயத் தனும்) வலிய நெடிய சூலாயுதத்தை வலக்கையில் எடுத்து எந்தியவனும், இன்னும் உரை ஒன்று உளது—இன்னும் (யான்) சொல்லத்தக்க விஷயம் ஒன்று உண்டு, என்ன கூறினான்—என்று (அதனைக்) கூறுவாராயினான் எ-று. ஆல்: அசை.

பொறுத்தி: பொறுத்துக்கொள்; நீ போருக்குப் புறப்பட வேண்டா என்னுங் கருத்தினது; 98-ம் கவியில், “இற்றை நாள்வரை முதல் யான் முன் செய்தன, குற்றமு முளவென்றிற் பொறுத்தி” என, ‘யான் இதுநாள் வரை முன்னே செய்த குற்றம் ஏதும் இருக்குமானால் மன்னித்துக்கொள்க’ எனக் கூறுதலான் அதனை ஈண்டுக் கூறவேண்டா ஆகையாலும், இப்

பொழுதும் 'தமையனுக்காகப் பொருது தன் உயிரை விட்டவழியாவது தான் கூறிய அறிவுரை அவனுக்கு மெய் என நம்புதற்கிடனாகி, அவன் அதன்பின்பாவது நல்வழிப்பட்டு உய்தல் கூடும்' என்ற சகோதர பாசத்தாற் போருக்கு ஆபத்தனாகி அவ் அறிவுரையினையே பிற்செய்யுட்களால் உறுதிப்படுத்திக் கூறிமுடிக்கின்றமையாலும், ஈண்டுத் தான் முன் கூறிய வற்றைப் பிழையாக வைத்து 'மன்னித்துக் கொள்க' என்றாயின் பிற்செய்யுளிற் கூறும் அறிவுரைகளைத் தான் கூறுதற்கும் இராவணன் அவற்றை அங்கேரிக்கவேண்டுமென்று கருதற்கும் இடமின்றும் முடிபுமாதலானும் யாங் கூறியதே பொருளென்றுணர்க.

இதுமுதல் 3-செய்யுள்

கும்பகன்னனின் இறுதியான உறுதிமொழி

95. வென்றிவண் வருவனென் றுரைக்கி லேன்; விதி — 25
நின்றது பீடர் பிடித் துந்த நின்றது;
பொன்றுவென்; பொன்றினாற் பொலன்கொ டோளியை
நன்றென நாயக விடுதி; நன்றோ.

ப-ரை: நாயக—தலைவனே, வென்று இவண் வருவென் என்று உரைக்கிலேன்—(போரில்) வெற்றிபெற்று இங்கே மீண்டு வருவேன் என்று சொல்ல மாட்டேன், விதி நின்றது பீடர் பிடித்து உந்த நின்றது—(தீய) ஊழ்வினை (தன் பயனைத் தருதற்கு முற்பட்டு) நின்றதாய் [என்னைப் போருக்குப்] பீடரிற் பிடித்துத் தள்ளுதலால் [இவ்வாறு யுத்த சன்னத்தனும் யான்] நிற்கலாயிற்று, பொன்றுவென்—[அங்நனம் நின்ற யான் இறுதிவரையிற் பொருது] உயிர் மாள்வேன், பொன்றினால் — [அவ்வாறு] இறப்பேனே யானால், [அதன்மேலாயினும்], பொலன்கொள் தோளியை நன்று என விடுதி—அழகிய தோள்களையுடைய சீதையை [இராமனிடம் விடுதலே] நல்ல தென்று உணர்ந்து [சிறை] விடுவாயாக, நன்று—[அதலை இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் உனக்கு] நன்மை [உளதாம்]. எ-று. அரோ: அசை.

கருத்து: அண்ணை, போருக்குச் செல்லும் யான் வெற்றிபெற்று மீள்வேன் என்று சொல்வதற்கில்லை; தீய

உய்வை - உய்யை
 97918 - தேன் A RAYAN

விதியாகிய ஏது நிகழ்ச்சி எதிர்ந்துளதாகலின், போருக்குச் செல்ல ஆயத்தனாயினேன்; சென்றபின், தோற்பேனையானால் தப்பியோடியேனும் எதிரி பக்கஞ் சரண்புகுந்தேனும் உயிர் வாழ்வேனல்லேன்; என் உயிருள்ள அளவும் பொருது மாள்வேன்; அங்ஙனம் மாண்டால் அதன்பின்னராவது யான் உனக்குக் கூறிய உறுதிகளை உண்மையென்றுணர்ந்து சீதையை விடுக; அது இம்மைக்கும் மறுமைக்கும் நன்மை பயப்பதாகும்.

பிடர் பிடித்து உந்த:—தூண்டுதலால் என்னுள் கருத்தில் வழங்கும் உலக வழக்குமொழி. **நின்றது:** (முன்னது) வினையெச்சப் பொருட்டாய் முற்று; (பின்னது) இறந்தகாலத் தொழிற்பெயர். **உந்த**—தள்ளுதலால்; (காரணப் பொருட்டாய் செய்வென் வாய்பாட்டு வினையெச்சம். அது 'கின்றது' என்ற தொழிற்பெயரைக்கொண்டது). தோளியை+விடுகி; (அவ்விடுதல்) நன்றென (உணர்ந்து)+விடுகி எனத் தனித்தனி இயையும். இதனால், போரில் தமையனுக்காகத்தான் உயிர் விட்டாவது தன் அறிவுரையை உணரப்பண்ணித் தமையனை உய்விக்க எண்ணிய கும்பகன்னது நீதியும் சகோதர பாசமும் நன்றியறிவும் புலப்பட்டு விளங்குகின்றன. போரில் தோற்றோடி உயிர் வாழ்தலேனும், எதிரியிடம் விபீடணன்போற் (இராவணன் "உம்பிக்கு முனக்குமே கடன்" எனக் கூறிபதுபோல) சரண்புகுதலேனுஞ் செய்யேன் என்பானாய் 'பொன்றுவென்' என்றான்; பின்னர் விபீடணன் கும்பகன்னனை புத்தகளத்தே வந்து கண்டு 'ஓ இராமன் பக்கம் சேர்தல் நன்று' என்று புத்தி கூறியவழி, இவ்வெண்ணத்தினாலே அவன் மறுத்துரைப்பதும் காண்க.

கும்பகன்னன் 'யானிறந்தபின் இந்திரசித்துவையும் மூலபலமாகிய சேனையையும் அனுப்பி வெல்லலாம் என்று எண்ணற்க' எனல்.

96. இந்திரன் பகைகளும் இராமன் றம்பிகை மந்திர அம்பினால் மடிதல் வாய்மையால்; தந்திரங் காற்றற்று சாம்பல் பின்னரும்; ^{மேகபுரணன்}
 1 மந்திர முணர்ந்துனக் குறுவ தாற்றுவாய்.

ப-ரை: (யானிறந்தபின் உன் மகனாகிய இந்திரசித்துவை அனுப்புவாயானால்), இந்திரன் பகைகளும்—இந்

திரனை வென்ற அம் மேகநாதனும், இராமன் தம்பி கை மந்திர அம்பினால் மடிதல் வாய்மை—இலக்குமணனுடைய கையினால் விடும் மந்திரசக்தியோடு கூடிய அம்பினால் மாளு தல் உண்மை, பின்னர் தந்திரமும் காற்று உறு சாம்பல்—அதன்பின்னர் (நீ அனுப்பக்கூடிய மூலபலம் முதலிய) உன் சேனைகளும் பெருங்காற்றிலகப்பட்ட சாம்பல் போல் (நிலைநில்லாது) அழியும், (ஆகையால்), மந்திரம் உனக்கு உறுவது உணர்ந்து ஆற்றுவாய்—(யான் இது பொழுது கூறும் என் முடிபான) ஆலோசனையை உனக்கு நல்லதாக அறிந்து (அதன்படி) செய்வாயாக எ-று. ஆல்: அசை.

கருத்து: உன் மகனாகிய மேகநாதன் இந்திரனையும் வென்ற வீரன் எனவும், அனுமன் அசோகவனத்தை யழித்தபோது பஞ்ச சேனாபதிகள் அட்சசுமாரன் ஆதியரை அரக்கச் சேனையோடு கொல்ல, அவனைப் பிரமாஸ் திரத்தினுற் கட்டி வென்றுகொணர்ந்த வீரன் எனவும் மதித்து, நீ அவனைப் போருக்கு அனுப்பி வெல்லலாம் என்று கருதக்கூடும்; அவனை வெல்லுதற்கு இலக்கு மணனே போதுமானவன்; உன் மூலபலம் முதலாகிய சேனையும் பெருங்காற்றிலகப்பட்ட சாம்பல்போல் அழியும்; ஆகையால், யான் மடிந்தபின், நீ அவ்விதமான கேட்டுக்கு ஆளாகாதபடி உனக்கு யான் இப்போது சொல்லக்கூடிய முடிபான என் ஆலோசனையை நல்லதாக உணர்ந்து அதன்படி செய்யக் கடவாய்.

மந்திர அம்பு—மந்திரவலியுடன் விடும் அம்பு. தந்திரம்—சேனை உறு—பொருந்திய. மந்திரம்—ஆலோசனை(மொழி). உறுவது—நல்லது. ஆற்றுவாய்—செய்வாயாக (ஏவலொருமை வினைமுற்று). 'பகைஞரும்' என்புழி உம்மை உயர்வு சிறப்புடன் எச்சம். 'பின்னரும்' என்புழி உம்மையைப் பிரித்துத் 'தந்திரம்' என்பதனோடு கூட்டுக; அது இறந்தது தழீஇய எச்சவும்மையாய், 'இந்திரன் பகைஞனே யன்றி, தந்திரமும் மடியும்' என்னும் பொருளுணர நின்றது. 'பின்னர் + தந்திரமும்' எனவும், 'உனக்கு உறுவது + உணர்ந்து' எனவும் மாறுக. கும்பகன்னனது தீர்க்க

தரிசனமாக இவ்வாலோசனையைக் கம்பர் எடுத்துக் கூறியவிதம் சிந்தித்து மகிழ்த்தக்கது.

பாடபேதம்: 1 அந்தரம்.

இப்பாடங்கொள்வார், 'பின்னரும் அந்தரம்—அதன்பின்னராயினும் (உனக்கு வரவிருக்கும்) முடிவாகிய இடையூற்றை' என்றுரைப்பர். "இந்திரசித்துவும் மூலபலமாகிய சேனையும் அழிந்தபின்னராவது உனக்குத் தக்கதைச் செய்" எனல் சிறுவாமை காண்க; மேலும், அது, பிற்கவியில் முடிந்தது முடித்தலென்னும் உத்தியாற் கும்பகன்னன் கூறும் கூற்றோடு மாறுபட்டு, முன்னொடு பின் முரணுதலென்னும் குற்றத்துக்கு இடமாதலுமுணர்க.

'என்னை வெல்லுவரேல் உன்னையும் வெல்லுதல்தப்பாது; என்னை வென்றபின் வேறு ஆலோசனை வேண்டா; சீதையை விடுதலே நன்று' எனல்

97. என்னைவென்ற றுளரெனி னிலங்கை காவல

உன்னைவென்ற றுயருதல் உண்மை; ஆதலால்

பின்னைநின் றெண்ணுதல் பிழை; அப் பெய்வளை

தன்னைநன் களிப்பது; தவத்தின் பாலதே.

ப-ரை: இலங்கை காவல—இலங்காதிபதியே, என்னை வென்று உளர் எனின்—(அம்மானுடர் போரில்) என்னை வென்று உயிர் வாழ்வரேல், உன்னை வென்று உயருதல் உண்மை—உன்னையும் வென்று மேம்படல் நிச்சயம்; ஆதலால்—, பின்னை நின்று எண்ணுதல் பிழை—அதன்பின்பு (சீதையை விடாது) நின்று (வேறு) ஆலோசனை செய்தல் கேடய் முடியும், அப்பெய்வளை தன்னை அளிப்பது நன்கு—(கையில்) அணிந்த வளையலையுடைய அச்சீதையை (இராமனிடம்) கொடுத்து விடுவது நன்மை பயப்பதாகும், தவத்தின் பாலதே—(அச்செயல்) அறத்தின் பாற்பட்டு (மறுமைக்கும்) நன்றேயாம் எ-று.

பெய்வளை: வினைத்தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகைப் பெயர்; பெய்த (= அணிந்த) வளையலையுடையான் என விரியும்; என்றது சீதையை. 'பெய்வளை தன்னை' என்புழி 'நன்' உருபுபுணர்ச்சிக் கண்ணே தோன்றிய சாரியை. நங்கு: (பண்புப் பெயர்) நன்மை;

நன்மை பயப்பதனை நன்மை என்றது உபசார வழக்கு. முன்னுளில் வாலிக்கும் கார்த்தவீரியனுக்கும் நீ தோற்றகாலையில், அவர்களோடு சமாதானமுற்றுப் பின்னும் புகழுடன் நல்வாழ்வு வாழ்ந்தமைபோல, இப்போதும் அவ்விருவரையும் ஒத்த இம்மானுடரோடும் மாறுபடுதலொழிந்து சீதையை விடுதல் உன் பெருமைக்கும் நல்வாழ்வுக்குங் காரணமாமென்னுங் கருத்தினால், 'பெய்வனைதன்னை அளிப்பது நன்கு' என்றும், சீதையை விடாது பின்னும் பொருது மாள்வையேல் பழியும் பாவமுமாய் மறுமையில் நரகத்துன்பத்துக்கும் ஏதுவாமென்னுங் கருத்தால், எதிர்மறைமுகத்தால் 'தவத்தின் பாலதே' என்றுங் கூறினான்.

அரசர்க்குரிய சாமபேத தானதண்டமாகிய சதுர்வித உபாயங்களுள் ஏற்புழி ஏற்ற உபாயத்தைக் கைக்கொண்டு கருமமாற்றுதல் ராஜநீதிக்கு அமைவதாகவும், சுருதி யுத்தி அனுபவப் பிரமாணங்களால் தான் தோற்பது நிச்சயமென்று அறிந்த பின்பு, ஏற்ற சாம தான உபாயங்களால் போரொழிக்க முடியுமாயிருக்கவும் அவை செய்யாமல், அகங்காரத்தால் அல்லது தீயோர்களின் ஆலோசனையால் மைந்தனையும் ஏனை உறவினரையும் சேனைகளையும் போருக்கு ஏவி வீணாக மடியச்செய்தலும் தான் மடதலும் பழிக்கும் பாவத்துக்கும் ஏதுவாமென்னுங் கருத்தால் இங்ஙனங் கூறிலுனென்றறிக. தவம்—அறம். பாஷு—(அதன்) வகைப்பட்ட செயல்; மறுமைக்கும் இதந்தருள் செயல் என்றபடி. ௪ : தேற்றம்.

கும்பகன்னன் விடைபெற்றுப் போருக்குச் செல்லல்

98. இற்றைநாள் வரைமுதல் யான்முன் செய்தன

குற்றமு முளவென்ற பொறுத்தி கோற்றவ;

அற்றதால் முகத்தினில் விழித்தல்; ஆரிய — மேலானவர்
பெற்றனன் விடையெனப் பெயர்ந்து போயினான்.

ப-ரை: கொற்றவ—அரசனே, முதல் இற்றை நாள் வரை—(பிறந்த நாள்) முதலாக இன்றைய தினம் வரையில், யான் முன் செய்தன குற்றமும் உள எனின்—யான் முன்னே செய்த செயல்களுள் உனக்குச் செய்த குற்றம் எவையேனும் உள்ளனவாயின், பொறுத்தி—(அக்குற்றத்தைப்) பொறுத்துக்கொள்க, ஆரிய—வணங்கத் தக்கோனே, முகத்தினில் விழித்தல் அற்றது—(உன்)

முகத்தை யான் காணப்பெறுதல் (இன்றோடு) ஒழிந்தது, விடை பெற்றனன் என—விடை பெற்றுக்கொண்டேன் என்று கூறி, பெயர்ந்து போயினான்—(அவ்விடம்) விடிக் சென்றான் எ-று.

முடிவினெல்லைக்கு “இற்றைநாள்” என்றதுகொண்டு அதன் எதிர் மறைப் பொருளாய் முதலுக்குரிய நாளாகப் பிறந்தநாள் என்பது வரு வித்துரைக்கப்பட்டது. தன் மனமறியச் செய்த ஒரு குற்றமழில்லை என்பதைக் குறிப்பிப்பானாய் “செய்தன குற்றமு ழுளவெளி” என்றான். **பொறுத்தி**—மன்னிப்பாயாக (ஏவலொருமை முற்று). போரில் தான் இறத்தல் தப்பாதென்றுணர்ந்தானாதலின், ‘முகத்தினில் விழித்தல் அற்றது’ என்றான்; அந்நிய தேசத்துக்கு இனத்தவரைப் பிரிந்து செல்வோர் மீளவந்து காணப்பெறலாம், மரணத்துக்கு ஏதுவென்றறிந்த தனது பிரிவு அங்ஙனமாயதன்றென்பது கருத்து. ஆரியன்—பூசிக்கப்பட்ட தக்கவன்; (வடசொல்); அஃது ஈறுகெட்டு விளியேற்றது.

புறப்பட்ட கும்பகன்னன் நகர வாயிலை அடைதல்

99. அவ்வழி யிராவணன் அனைத்து நாட்டமும்

செவ்வழி நீரொடும் குருதி தேக்கினான்;

எவ்வழி யோர்களு மிரங்கி யேங்கினார்;

இவ்வழி யவனும்போய் வாயி் லெய்தினான்.

ப-ரை: அவ்வழி இராவணன் அனைத்து நாட்டமும்—அப்பொழுது இராவணன் தன் இருபது கண்களும், செவ்வழி நீரொடும் குருதி தேக்கினான்—யிகுதியாக வழிகின்ற கண்ணீருடனே மிக அழுதமையால் இரத்தம்போற் சிவக் கப்பெற்றான், எவ்வழியோர்களும் இரங்கி ஏங்கினார்—(அதனைக்கண்ட) எவ்வகையினரும் வருந்தி ஏக்கங்கொண்டனர், இவ்வழி அவனும்போய் வாயில் எய்தினான்—இவ் விதம் (நிகழ) அக்கும்பகன்னனும் சென்று நகரவாயிலை அடைந்தான் எ-று.

நாட்டம்—கண். கும்பகன்னன் தன்பால் வைத்த உண்மையன்பி னையும் போரில் மாள்வேன் என்ற வார்த்தையையும் அறிந்து, சகோ

தராசத்தாலுந்தப்பட்ட துன்பத்தால் கண்ணீர் பெருக்கிக் கண்கள் சிவக்கப்பெற்றான்; "அன்பிற்கு முண்டோ அடைக்குந்தாழார்வலர், புன்கணீர் பூசறரும்" என்ற குறட்கருத்து இங்குக் கருத்தக்கது. அப்பொழுது பக்கத்திலிருந்து அதனைக் கண்ட கேட்ட எவ்வகையாரும் (=பகைவராய் தேவரும்) பரிதாபப்பட்டு வருந்தினர் என்று முடித்ததனால், முதல் மூன்றடியிலும் சோகரசம் மிளிர்ந்து விளங்குதல் காண்க. ருருத்—இரத்தம்; இரத்தம் போன்ற செந்நிறம். பெருந் துக்கத்தால் விடுங் கண்ணீரை 'இரத்தக்கண்ணீர்' என்றல் உலகவழக்கு.

கும்பகன்னனுக்குத் துணையாகப் பெரும்படை செல்லல்

100. இரும்படை கடிப்பெடுத்தேற்றியேசுக
பெரும்படையினவலோடேற்ற பேச்சினால்
வரும்படை வந்தது வானுளோர்கடம்
சரும்படை மலர்முடி தூளி தூர்க்கவே

ப-ரை: பெரும்படை இளவலோடு—பெருமை பொருந்திய படைக்கலங்களை யுடைய தம்பியாகிய கும்பகன்னனுடன், இரும்படை கடிப்பு எடுத்து எற்றி ஏசுக—பெரிய சேனை குறுந்தடிக்கொண்டு (போர்ப்பறையினை) முழக்கிக்கொண்டு செல்லுக, என்ற பேச்சினால்—என்று கூறிய (இராவணன்) கட்டளையினால், வரும்படை—வருதற்குரிய சேனை, வானுளோர்கள் தம் சுரும்பு அடை மலர்முடி தூளி தூர்க்க வந்தது—வானுலகத்திலுள்ள தேவர்களுடைய வண்டுகள் அணுகுதற்கே துவாகிய வாசனை பொருந்திய மலர்மாலையணிந்த முடிகளை (சேனை செல்லுதலால் நிலத்தினின்று எழுந்த) பூதூளி மறைக்கும்படியாக வந்தது என்று.

கடிப்பு—(பறையடிக்குங்) குறுந்தடி. இளவல்—தம்பி. தேவரணிந்த பூமாலையில் வண்டுகள் மொய்க்கா ஆதலால், "சுரும்பு அடை" என்பது சாதிபற்றிய அடைமாத்திரையாய் நின்றது. தூளி—பூமி. பெரும்படை என்றது ரூலம், தண்டு, பாசம் முதலியனவற்றை. இளவலோடு ஏசுக எனவும், தூர்க்க வந்தது எனவும் இயைந்து முடியும். 'வானுளோர்

சுணை - சிட்டியி
கேணை - சூரமே (சூரமே)

.....முடி தூளி தார்க்க வந்தது என்றதனால், சேனையின் மிகுதி புலப் படுத்தியவாறு; இது உயர்வு நன்றியவியும், தோழிநன்மை நன்றியவியுர்ப்பற்றிவந்த செய்யுள்.

கொடிகளின் வருணனை

101. தேர்க்கொடி யானையின் பதாகை சேணுறு

தார்க்கொடி யென்றிவை ததைந்து வீங்குவ

¹பார்க்கொடு தூளிபோய்த் துறக்கம் ²பண்புறு

³ஆர்ப்பது துடைப்பது போன்ற ஆடுவ

அவ்வயம்: சேண் உறு + தேர்க்கொடி.....வீங்குவ + ஆடுவ + பார்க்கொடு.....போன்ற,

ப-ரை: சேண் உறு—ஆகாயத்தை அளாவ உயர்ந்தனவாகிய, தேர்க்கொடி யானையின் பதாகை தார்க்கொடி என்று இவை—தேரிற் கட்டிய கொடிகளும் யானைப்படைகளின் மேலே பிடிக்கப்பட்ட கொடிகளும் முன்னணிப்படையிற் பிடிக்கப்பட்ட கொடிகளுமாகிய இவை, ததைந்து வீங்குவ ஆடுவ—நெருங்கி (காற்றினால்) விரிந்து அசைவனவாயுள்ளவை (எப்படியிருந்தன வெனில்), பார்க்கொடு தூளி போய் துறக்கம் பண்பு உற ஆர்ப்பது—(போர்க்குச் செல்லும் சேனையாற்) பூமியில் எழுகின்ற கொடிய புழுதிகள் சென்று சுவர்க்கலோகத்திற் புழுதிமயமாகிய தம்இயல்பை மிகவும் பொருத்துதலை, துடைப்பது போன்ற—துடைத்தலை யொப்ப விளங்கின எ-று.

கருத்து: தேர்க்கொடி முதலியவை வானுறவோங்கி நெருங்கி விரிந்து அசைதல், சேனைகளாலெழும் புழுதி மேலெழுந்து சென்று சுவர்க்கத்தில் தன்னியல்பு (புழுதிமயம்) பொருந்தச் செய்தலைத் துடைக்கலுற்றமைபோல் விளங்கின.

கொடிகள் காற்றினால் தம்மியல்பின் அசைதலை, சுவர்க்கத்திற் படையும் புழுதியைத் துடைக்கலுற்றதுபோலும் என்றது தோழி நற்குறிப்பேற்ற அணிவாரும். உண்மையிற் சுவர்க்கத்திற் படையாத புழுதியைப்

படிந்ததென்றும், சுவர்க்கம் வரையில் உயராத கொடிகளை உயர்ந்து அசைந்தன என்றும் புனைந்துரைத்தமை உயர்வு நவீர்சியணி [அதிசயோக்தியலங்காரர்] பற்றியது என்க பநாடக—பெருங்கொடி. தூர்—முற்படை. தவிதல்—நெருங்குதல். வீங்குதல்—பெருத்தல், சுருங்காது விரிதல் என்ற படி. பொன்னுலகின் அழகை யழித்துப் புழுதிமயமாக்கலின் 'கொடுந்தூளி' என்றார். 'துறக்கம் + பண்புற வார்ப்பது' என்பது 7-ம் வேற்றுமைத் தொகை. உற—மிகவும்; பொருந்த எனினுமாம். ஆர்ப்பது—பொருத்துவது, பொருந்தச் செய்தல் [இலக்கியச் சொல்லகராதி]; (எதிர்காலத் தொழிற்பெயர். துடைப்பது மது). ஆடுவி: வினையாலணையும் பெயர்: எழுவாயாய்ப் 'போன்ற' என்னும் பயலிலை கொண்டது. 'வீங்குவு'—பரப்பனவாய் (விரிவனவாய்); [வினையெச்சப் பொருட்டாய முற்று].

பாடபேதம்: 1 போர்க்கொடுந். 2 புக்கன
2 ஆர்ப்பன துடைப்பன.

சேனை செல்லும்போதுண்டாகிய தீப்பொறிகளின் வருணனை

102. எண்ணுறு படைக்கலம் இழுக எற்றிட
நண்ணுறு பொறிகளும் படைக்கு நாயகர்
கண்ணுறு பொறிகளுங் கதுவக் கண்ணகல்
விண்ணுறு மழையெலாங் கரிந்து வீழ்ந்தவால்

ப-ரை: எண் உறு படைக்கலம் இழுக எற்றிட—(வீரர் தாங்கிய) தொகைமிக்க (வாள், வேல் முதலிய) ஆயுதங்கள் பரத்தலினால் (ஒன்றோடொன்று) அவை மோதுவதால், நண்ணுறு பொறிகளும்—உண்டாகுந் தீப்பொறிகளும், படைக்கு நாயகர் கண் உறு பொறிகளும்—சேனைத் தலைவருடைய கண்களிற் பொருந்திய (கோபத்தீயின்) பொறிகளும், கதுவ—(ஆகாயத்திற் பரவியெழுந்து) படிதலால், விண் உறு மழையெலாம் கரிந்து வீழ்ந்த—அவ்வாகாயத்திற் பொருந்திய முகில்களெல்லாம் கருகி வீழ்ந்தன என்று. ஆல்: அசை நிலை.

எண் உறு—தொகை மிக்க. இழுகல்—பரத்தல். எற்றுதல்—மோதுதல், (நெருக்கத்தாலும் கோபத்துடன் வேகமாகச் செல்லுதலாலும் ஆயுதங்கள்) ஒன்றோடொன்று உரோஞ்சுதல். உடலிலுள்ள உயிர்த்தீ, பசித்தீ,

சினத்தீ என்பவற்றுள் (சினம் மிகுந்தகாலையில்) சினத்தீ அதிகரித்தலால் கண்கள் சிவத்தலை 'கண்ணினின்று தீப்பொறி பறத்தல்' என வருணித்தல் மரபு. கறுவ—தாவ, பொருந்துதலால், மறை—முகில். இச்செய்யுளும் உயர்வு நவீர்சியணி பற்றிய புனைந்துரை. இவ்வணியைத் தண்டியலங்காரம் 'அநீசய அணி' என்று கூறும். இதனால், சேனையின் மிகுதியும் நெருக்கமும் கோபாவேசத்துடன் செல்லும் போளுக்கமும் குறிப்பிட்டவாறு.

சேனைகள் தரையிடம் போதாமல் நெருக்கத்தால் ஆகாயத்திற் செல்லல்

103. தேர்செலக் கரிசெல நெருக்கிச் செம்முகக்
கார்செலத் தேர்செலப் புரவிக் கால்செலத்
தார்செலக் கடைசெலச் சென்ற தானையும்
பார்செலற் கரிதென விசம்பிற் பாய்ந்ததால்

ப-ரை: தேர் செல கரி செல—(முன்னணியில்) தேர்ப்படை செல்லவும் யானைப்படை செல்லவும், நெருக்கி செம்முகக் கார் செல தேர் செல புரவிக்கால் செல—(முற் செல்லும் படையை) நெருக்கிக்கொண்டு (பின்னணியில்) செம்புள்ளி பொருந்திய முகத்தினையுடைய முகில் போன்ற யானைப்படையும் தேர்ப்படையும் காற்றுப்போன்ற வேகமுடைய குதிரைப்படையும் செல்லா நிற்கவும், தார் செல கடைசெல—இவ்வாறு முன்னணிப்படையும் பின்னணிப்படையும் (நெருங்க விரைந்து) செல்வதனால், சென்ற தானையும் பார் செலற்கு அரிது என—(இடையணியாகச்) சென்ற சேனையும் தான் தரையிற் செல்லற்கு முடியாதென்று கருதி, விசம்பிற் பாய்ந்தது—ஆகாயத்திடத்தே பரவிச் செல்லலாயிற்று என்று. ஆல்: அசை.

'தேர்செலக் கரிசெல + தார்செல' எனவும், 'நெருக்கி.....கால்செல + கடைசெல' எனவும் முறையே கூட்டி (கிரணிறையாக)ப் பொருள் கொள்ள நின்றன.

இடையணிப்படை, தான் முன்னேறிச் செல்லற்கு முன்னணிப் படை தடையாய் இடங்கொடாமையாலும், பின்னணிப்படை விரைந்து தன்னை நெருக்கித் தள்ளுதலாலும் தரையில் நிலையாக நின்று செல்ல மாட்டாமல் அவ் இரண்டுக்கும் நடுவே அகப்பட்டு அந்தர மார்க்கத்திற் செல்லலாயிற்றென்றறிக. இங்ஙனம் 'சென்றதானையும்' என்பதற்கு இடையணியாகிய படை என்று கொள்ளாமல், முன்னணியிலும் பின்னணியிலும் உள்ளோராய் அவற்றினிடையே நடுப்பகுதிகளில் அகப்பட்டுச் சேலும் சேனைவர் நெருக்கத்தால் நிலத்திற்கால்பாவப்பெறாமல் அந்தரத்திற் செல்வாராயினர் எனக்கொள்ளலும் அமையும். கார்—முகில், அது உவமையாகுபெயராய் யானையை யுணர்த்திற்று. புரவிக் கால்—காற்றுப்போன்ற (வேக முடைய) குதிரை, பின் முன்னகத் தொக்க உவமைத்தொகை; இதனைப் பின்மொழி நிலையலாகிய தொகைநிலைத் தொடர் என்பர். புரவியாகிய காற்று எனப் பண்புத்தொகையாக விரிப்பின் உருவக அணியாம். பாய்தல்—பரம்புதல், பரத்தல்; "பளிங்கொடு பவளம் பாய்தி" [சீவக சிந்தாமணி. செய். 585] என்புழிப்போல; தாவுதல் என்றுரைப்பாருமுளர்.

கும்பகன்னன் தேரிலேறிச் செல்லல்

104. ஆயிரங் கோளரி யாளி யாயிரம்

ஆயிர மதகரி பூத மாயிரம்

மாயிரு ஞாலத்தைச் சுமப்ப வாங்குவ(து)

ஏயிருஞ் சுடர்மணித் தேரொன் றேறிஞன்

ப-ரை: மா இரு ஞாலத்தை சுமப்ப — மிகப் பெரிய பூமியையே சுமக்கவல்லனவாகிய, ஆயிரம் கோளரி— ஆயிரஞ் சிங்கங்களும், யாளி ஆயிரம் — ஆயிரம் யாளிகளும், ஆயிரம் மதகரி—ஆயிரம் மதயானைகளும், பூதம் ஆயிரம்—ஆயிரம் பூதங்களும், வாங்குவது ஏய் — இழுத்துச் செல்லுதலைப் பொருந்திய, இருஞ் சுடர் மணி தேர் ஒன்று ஏறினான் — பேரொளி வீசும் இரத்தினங்களால் அலங்கரித்தியற்றப்பட்ட ஒரு தேரில் ஏறினான் எ-று.

குன்றமன்ன பருத்த நெடிய உடலைபுடைய கும்பகன்னனையும் அவன் ஏறிய பெரிய தேரையும் இழுத்துச் செல்லும் கோளரி முதலியவை உலகத்தையே சுமக்கவல்ல வலிமை பொருந்தியனவாதலின், அத்தேரினை இழுத்துச் செல்லவல்லனவாயின என்பார், கோளரி முதலிய

வற்றிற்கு “மாயிருஞாலத்தைச் சும்ப்ப” என விதந்து அடைகொடுத்தோதினார். **சும்ப**—சும்பக்கவல்லன, தாங்கும் வலிமை பெற்றவை; (வினையாலணையும் பெயர்); கோளரி முதலியவற்றின் தன்மையை யுணர்த்தி அவற்றிற்கு அடையாய் இயைந்து பொருள்படும். வாங்குவது—இழுப்பது, இழுத்துச் செல்லுதல் என்றபடி (எதிர்கால இடைநிலை பெற்ற தொழிற்பெயர்). அது 2-ம் வேற்றுமை யுருபேற்று, அவ்வுருபு தொகப்பெற்றது; அது ‘ஏய்’ என்ற வினைத்தொகை வினைகொண்டது. ஆகவே, ‘**வாங்குவதை ஏய்**’—இழுத்துச் செல்லுதலைப் பொருந்திய (தேர்) என இயைந்து பொருள்படும். ‘வாங்குதல்’ என்பதற்கு ‘இழுத்தல்’ என்பது பொருளாதலை “நரம்பார்த்தன்ன வாங்குவள் பரிய” (=இழுக்குங் கடிவாளம் நெகிழ) [அகநானூறு, செய். 4] என்பதனும் காண்க. இதற்கு இங்ஙனம் பொருள் கொள்ளாக்கால், “கோளரி.....பூதமாயிரம்” என்னும் பெயர்கள் என்ன வேற்றுமையேற்று, இச்செய்யுளிலுள்ள எந்தச் சொல்லோடியைந்து எவ்வாறு பொருள் பயந்தன என்ற ஆட்சேபத்துக்குத் தக்க விடையாக இயையும் மொழி வேறின்மை யுணர்க. பிறரெல்லாம் ‘பூட்டப்பட்டதும்’ என ஒரு சொல் வருவித்து இவ்வெழுவாய்களை அதனோடு முடித்து இடர்ப்பட்டுரைத்தனர். அதுவன்றியும், அவர்கள் “மாயிருஞாலத்தைச் சும்ப வாங்குவது” என்னுந் தொடருக்கு “பூமியைச் சும்ப பனவாகிய நிக்கு யானைகளும் அட்டமகா நாகங்களும் (தன் பாரத்தைச் சும்பக்கமாட்டாது) மின் வாங்கச் செய்வதாகிய (தேர்)” என்றும், “பூமியைச் சும்பபனவாகிய அட்டமகா நாகங்கள் (பாரத் தாங்க முடியாமையின்) உடல் வினைதற்குக் காரணமாகிய (தேர்)” என்றும் நலிந்து பொருள் கொள்வாராயினர். ‘ஆயிரம்’ என்பன ஈண்டு அத்தொகையைக் குறியாது ‘பல’ என்னும் பொருளவாய் நின்றன.

சேனை கொண்டசென்ற ஆயுதங்கள்

105. தோமரஞ் சககரஞ் சூலங் கோன்மழு
நாமவே லுலக்கைவா னுஞ்சி றண்டெழு
வாமவில் வல்லையங் கணைய மற்றுள
சேமவெம் படையெலாஞ் சும்ந்து சென்றவால்

ப-ரை: தோமரம் கணையம் — தோமரம் முதல் கணையமீறாகச் சொல்லப்பட்ட பதினான்குவகை ஆயுதங்களும், மற்றும் உள—இவற்றின் வேறுகவுள்ள ஆயுதங்களும், சேம வெம்படை—பாதுகாப்புக்காக வைக்கப்பட்ட

டிருக்கும் ஆயுதங்களுமாகிய, எலாம் சுமந்து சென்ற—
எல்லாவற்றையுங்கொண்டு (சேனைகள்) சென்றன எ-று.

தோமர்—கைவேல். கோம்மு—(கோல்+மமு)—அம்பும் குந்தா
லிப்படையும் (கண்டரகோடரி). நாம்—அச்சத்தைத் தரும்; 'நாம்' என்னு
முரிச்சொல் ஈறுதிரிந்தது. வாணங்கீறண்டு (வாள்+நாஞ்சில்+தண்டு)—
வாளும் கலப்பையும் தண்டாயுதமும்; கிருஷ்ணனின் தமையனாகிய பல
ராமன் கலப்பையைத் தனக்குப் பிரதான ஆயுதமாகக் கொண்டிருந்தமை
பிரசித்தம். எழு—ஒருவகையாயுதம். வாமவில் — இடத்தோளிற் சூங்கிய
வில்; வாமம்—இடப்பக்கம் (வடசொல்); அழகென்றுரைப்பாருமுளர்.
வல்லியம்—எறிபீட்டி. கணையம்—வளைதடி. 'மற்றுள்' என்றது மேலே
கூறப்படாதனவாகிய பாசம், பரிசை முதலாயினவற்றை. இத்துணையும்
போர்வீரர் போருக்கு ஆயத்தமாகக் கைக்கொண்டுள்ள ஆயுதங்களைக்
கூறி, போர் செய்யுங்கால் கைக்கொண்ட ஆயுதம் கேடுற்றால் மீளவும்
எடுத்தக்கோடற்குப் புறம்பாகப் பாதுகாப்புக்கு (கைகாவலாக)க் கொண்டு
செல்லும் ஆயுதங்களைச் 'சேமவெம்படை' என்பதனும் குறிப்பிட்டார்;
'சேமத்தேர்' என்பதுபோலக் கொள்க. இனி, இச்செய்யுளிற் கூறப்பட்
டனயாவும் 'சேமவெம்படையெலாம்' என்பதற்கு அடையாய் அதன்வகை
யாகக் கூறப்பட்டன எனக் கொள்ளினுமாம்.

கும்பகன்னன் இடை வழியில் உண்டற்கு
ஊனும் கள்ளும் வண்டிகளிற் செல்லல்

106. நறையுடைத் தசம்பொடு 'நறையின் வெந்தலுன்
குறைவினற் சகடமோ ராயி ரங்கொடு
பிறையுடை யெயிற்றவன் பின்பு சென்றனர்;
முறைமுறை கைக்கொடு முடுகி நீட்டுவார்.

ப-ரை: நறை உடை தசம்பொடு — கள்ளையுடைய
குடங்களோடு, நறையின் வெந்த ஊன் குறைவு இல்—
வாசனைச் சரக்குக்களோடு கலந்து சமைக்கப்பட்ட இறைச்
சியை நிறைய உடைய, நல் சகடம் ஓர் ஆயிரம் கொடு
—நல்ல வண்டிகள் பலவற்றைக்கொண்டு, பிறை உடை
எயிற்றவன் பின்பு சென்றனர்—பிறைபோலும் வக்கிர
தந்தங்களையுடைய கும்பகன்னனுக்குப் பின்னே (பணி
யாளர்) சென்றார்கள், முறை முறை முடுகி கைக்கொடு
நீட்டுவார்—ஒருவர்பின்னொருவராக விரைந்து (பக்கத்திற்

சென்று ஊனையுங் கள்ளையும் அவன் விரும்பியபடி) கைகளால் எடுத்துக் கொடுப்பாராயினர் எ-று.

அடுத்த கவிசின் முதலில் “பற்பலர் உதவும் ஊன் நறை” என ஊனுதவியமை அனுவதித்து எடுத்துக் கூறப்படுதலின், அதற்கேற்ப இச்செய்யுளில் “கைக்கொடு நீட்டுவார்” என்பது பயனிலையாகக்கொண்டு உரைக்கப்பட்டது. நறை—(முதலது) கள்; (மற்றது) வாசனைச் சரக்குக்கள். ‘கொண்டு’ என்பது இடைக்குறை விகாரம் பெற்றுக் ‘கொடு’ என்று நின்றது. முடுகி—பின் செல்லும் உணவு வண்டியைப் பக்கத்தின் அருகே விரையக்கொண்டு சென்று. நீட்டுதல்—கொடுத்தல். தகர்ப்பு—குடம். குறைவு இல்—குறைவாக இல்லாத, நிறைய உடைய என்றபடி.

பாடபேதம் : 1 நறிதின்.

கும்பகன்னன் உண்டுகொண்டே சென்றமை

107. ஒன்றல பற்பல ருதவு மூனறை
பின்றரும் பிலனிடைப் பெய்யு மாறுபோல்
வன்றிற லிருகரம் வழங்க மாந்தியே
சேன்றனன் யாவருந் தீடுக்க மெய்தவே

ப-ரை: பற்பலர் உதவும் ஒன்று அல ஊன் நறை—மிகப்பலரும் கொடுக்கின்ற பலவண்டியிலுள்ள ஊனையும் கள்ளினையும், பின்று அரும் பிலனிடை பெய்யுமாறு போல்—(தன்னுள்ளே இடுவனவற்றைப்) பின்னிடாது கொள்ளும் நிலச்சுரங்கத்திற் சொரிவதுபோல, வந்திறல் இருகரம் வழங்க மாந்தியே—மிகுவலியுடைய இருகரங்களும் (வாங்கி வாயில்) இட உண்டுகொண்டே, யாவரும் திடுக்கம் எய்த சென்றனன்—(கண்டோர்) எல்லாரும் அச்சங்கொள்ளுமாறு சென்றான் எ-று.

ஒன்று அல—ஒன்று அல்லாதவை, பல. பின்று—பின்றுதல், பின்னிடல்; ஈண்டு, மிகுதியாக இடுவனவற்றைக் கொள்ளமாட்டாது சிறிதாதல்; (முதலிலைத் தொழிற்பெயர்). அரும்—அரிய, ஈண்டு ‘இல்லாத’ என்னும்பொருட்டு. பிலன்—பிலம், நிலச்சுரங்கம்; குகை என்பாருமுளர். அவனது வாயும் வயிறும் முறையே சுரங்க வாசலுக்கும் சுரங்கத்துக்கும் ஒப்பாவன. மாந்துதல்—உண்டல்.

கும்பகன்னகைக் கண்டு தேவர் அஞ்சி ஓடுதல்

108. “கணந்தரு குரங்கோடு கழிவ தன்றிது;
நிணந்தரு நெடுந்தடிக் துலகு நேருமோ!
பிணந்தலைப் பட்டது; பெயர்வ தேங்கினி?
உணர்ந்தது கூற்ற”மென் றும்ப ரோடினார்

ப-ரை: இது கணந்தரு குரங்கோடு கழிவது அன்று—இவனுடைய செல்லுகை கூட்டமாகிய குரங்குச் சேனையைக் கொல்லுவதோடு ஒழிந்துவிடுவதன்று, நிணம் தரு நெடுந்தடிக்கு உலகு நேரும்—நிணத்தோடு கூடிய பெரிய இறைச்சியுணவின் பொருட்டு உலகப் பிராணிகளை எதிர்ப்படுவன், (அதனால்), ஓ! பிணம் தலைப்பட்டது—(இவ்வுலகுயிர்) அந்தோ! பிணமாந் தன்மையைப் பெற்றே தீரும், இனி பெயர்வது எங்கு—இனி ஓடித்தப்புவதெங்கே? கூற்றம் உணர்ந்தது—(இவ்வுலகினுயிர்) யமனை அறிந்தே தீரும்(=நிச்சயமாக யமலோகத்தை அடைந்தே தீரும்), என்று உம்பர் ஓடினார்—என்று சொல்லிக்கொண்டு தேவர்கள் பயந்தோடினார்கள் எ-று.

கருத்து: போருக்குச் செல்லுகின்ற இவன் குரங்குச் சேனைகளைக் கொன்றவுடன் வாளா மீள்வானல்லன்; தன் உணவின் பொருட்டு இவ்வுலகினுள்ள பிராணிகளையும் தேடிக் கொல்லுவன்; அதனால் இவ்வுலகம் பிணமயமாகி விடும்; இனி இவ்வுலகுயிர் தப்பிப் பிழைக்க வழியில்லை; யமலோகத்தை அடைந்தே தீரும் என்று கூறிக்கொண்டு தேவர் அஞ்சியோடினார்.

நிணம்—கொழுப்பு. தடி—மாயிசம். ‘தடிக்கு’ என்புழி நான்கு னுருபு நிமித்த காரண காரியப்பொருளில் வந்தது. நேரும்—நேர்படுவன், எதிர்ப்படுவன். ஓ: இரக்கக் குறிப்புணர்த்தி வந்த இடைச்சொல். ‘பிணந்தலைப்பட்டது, உணர்ந்தது கூற்றம்’ என்பன தெளிவுபற்றி எதிர்கால வினை இறந்தகால வினைவாசகத்தாற் கூறப்பட்டன. நிணம்—பிணத்தன்மையை இலக்கணையால் உணர்த்திற்று; ‘உணர்ந்தது’ என்பதும் அங் கனம், (யமனை) அடையும் என்னும் பொருட்டாய் நின்றது. தலைப்பட்டது, பெயர்வது, உணர்ந்தது என்னும் வினைகளெல்லாம், முதல்

வாக்கியத்திலுள்ள 'உலகு' என்பதனை வருவித்துக் கருத்தாவாக்கி (எழு வாயாக்கி) இயைத்து உரைக்க நின்றன. கூற்றம்—யமனை; இரண்ட னுருபு தொடரிறுதிக்கண் தொகப்பெறும் என்னும் விதியால் தொக் கது.

தேரில் வருகின்ற கும்பகன்னனை இராமன் காண்டல்

109. பாந்தளி நெடுத்தலை வழுவிப் பாரொடும்
வேந்தென விளங்கிய மேரு மால்வரை
போந்தது போற்போலந் தேரிற் பொங்கிய
ஏந்தலை யேந்தேழி லிராம னோக்கினன்

ப-ரை: வேந்தென விளங்கிய மேரு மால்வரை — (மலைக்கு) அரசாக விளங்கிய பெரிய மேரு மலையானது, பாந்தளின் நெடுத்தலை வழுவி பாரொடும் போந்தது போல்—(பூமியைச் சுமக்கும்) ஆதிசேடனது ஆயிரந் தலைகளினின்றும் நழுவி(த் தானிருக்கும்) நிலப்பகுதியோடு வந்த தன்மையை ஒப்ப, பொலந்தேரில் பொங்கிய ஏந்தலை—அழகிய தேரிற் பொலிந்து விளங்கிய உன்னதத் தோற்றத்தையுடைய கும்பகன்னனை, ஏந்து எழில் இராமன் நோக்கினான்—மேம்பட்ட அழகினையுடைய இராமன் கண்டான் எ-று.

பாந்தள்—பெரும்பாம்பு, இங்கே ஆதிசேடன். கும்பகன்னனுக்கு உன்னத பருத்த தோற்றத்தால் மேருமலையும், அவனேறிவரும் தேருக்கு மேருவுக்கு ஆதாரமான நிலப்பகுதியும் ஒப்பாமென்றற்கு; இது வடிவுபற்றிய உவமையணி. **பார்**—பூமி, ஈண்டு நிலப்பகுதி. **பால்**—பெருமை. **பொங்கிய**—கிளர்ந்த. **ஏந்தல்**—உயர்ந்த தோற்றத்தையுடையவன், ஈண்டுக் கும்பகன்னன்.

இதுவும் அடுத்த செய்யுறும் ஒருதொடர்.

தேரிலிருப்பவன் யார்? என இராமன் ஆராய்தல்

110. வீணயென் றுணரினஃ தன்று விண்டொடும்
சேணுயர் கோடியது; வயவேஞ் சீயமாக்;
காணினுங் காலின்மே லரிய காட்சியன்
பூணொளிர் மார்பினன்; யாவன் போலுமால்.

ப-ரை: விண் தொடும் சேண் உயர் கொடியது—
ஆகாயத்தின்மேற் பொருந்துகின்ற மிகவுயர்ந்த (தேர்க்)
கொடியிலுள்ள இலச்சினை, வீணை என்று உணரின்
அஃது அன்று—வீணையோ என்று ஆராயின் அவ்வீணை
யன்று, வய வெம் சீய மா—வலிய கொடிய சிங்கமாகிய
மிருகமாகும், (ஆகையால், இவன் இராவணன்ல்லன்),
காணீனும் — (தேரினுச்சியிலுள்ள கொடியிலச்சினையைச்)
காண்போமாயினும், பூண் ஒளிர் மார்பினன் — (தேர்த்
தட்டிலிருக்கின்ற) ஆபரணங்கள் விளங்கும் மார்பினை
யுடைய வீரன், காலின் மேல் அரிய காட்சியன்—கால்
களின் மேற்பட்ட உடற்பகுதி முழுவதும் நன்கு காணு
தற்கியலாத பருத்த தோற்றத்தை யுடையவையிருக்கிறான்,
யாவன் போலும்—(இவன்) யாவனோ என்று. போலும்:
ஐய இடைச்சொல். ஆல்: அசை-

கருத்து: தேருச்சியிற் கட்டப்பட்ட கொடி தேரிலிருக்
கும் வீரரது அடையாளக் கொடியாகுமாதலின், இத்தேரி
லுள்ள கொடி சிங்கக்கொடியாயிருத்தலின் இத்தேரில்
வருபவன் வீணைக்கொடி யுடைய இராவணன்ல்லன்;
மேலும், காலின் மேற்பட்ட உடற்பகுதி முழுவதும் நன்கு
காண்டற்கியலாத பருத்த உயர்ந்த தோற்றமுடையவா
யிருக்கின்றனன், அதனாலும் இவன் இராவணன்ல்லன்;
யாவனோ என இராமன் எண்ணலுற்றான்.

சேன்—தூரம். கொடியது—கொடியிலுள்ளது (உள்ள இலச்சினை);
குறிப்பு வினையாலணையும் பெயர். சீயம்—சிங்கம். மார்பு—விலங்கின் பொதுப்
பெயர். ஆகவே, 'சீயமா' என்பது இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகையாய்,
'கொடியது' என்னும் எழுவாய்க்குப் பெயர்ப் பயனிலையாய் நின்றது.
'விண்.....கொடியது' என்பது தாப்பிசைப் பொருள் கோளாய் முன்னும்
பின்னும் உள்ள பயனிலைப் பகுதிகளோடு இயைந்து பொருள்பயந்து
நின்றது. தேருச்சியில் தூரத்துள்ள கொடியிலச்சினை நன்கு காணப்பட்ட
டாலும், அதன் கீழிடமாகிய தேர்த்தட்டிலிருக்கும் வீரனது காலின் மேற்
பட்ட உடற்பகுதி முழுவதும் நன்கு காண்டற்கியலாத காட்சியன் என்
றது, உடலின் சுற்றளவாகிய பருப்பம், நெடுமை ஆகிய இரண்டாலும்
தேர்த்தட்டிடம் முழுவதும் வியாபித்த அவயவங்களுட் சிலபகுதி தேர்க்

கால்கள் முதலியவற்றால் மறைக்கப்பட்டமையாற் போலும். அல்லது அடுத்த கவியிற் கூறியபடி, உடற்பகுதி முற்றும் சொற்ப நேரத்தில் நன்கு அவதானித்தறிய முடியாமைபற்றிக் கூறிய கூற்றுகவுங் கொள்ளலாம் பாரதத்துப் புட்பயாத்திரைச் சருக்கத்தில், அனுமன் வீமனுக்குக் காட்டிய விசுவரூபக் காட்சியின் தோற்றத்தை “மாலாவன்றி வணங்குத லில்லான், காலாவல்லது கண்டிலன் வீமன்” என்ற பகுதியோடு இதனை ஒப்பிட்டுணர்க. இதற்கு இவ்வாறன்றிப் பலரும் பலபடவுரைத்தனர். அவற்றின் வன்மை மென்மைகளை இதனோடு ஒப்பிட்டுச் சீர்தூக்கிக் கண்டு கொள்க; விரிப்பிற் பெருகும்.

பாடபேதம்: 1 நுணரினதன்று. 2 சீயமால்.

111. தோளொடு தோள்செலத் தொடர்ந்து நோக்குநின்
நாள்பல கழியுமால்; நடுவ ணின்றதோர்
தாளுடை மலைகொலாம்; சமரம் வேட்டதோர்
ஆளென வுணர்கிலேன்; ஆர்கொ லாமீவன்

ப-ரை: தோளொடு தோள் செல — (இவனுடைய) ஒருதோளிலிருந்து மற்றைத் தோள்வரையும் உள்ள அவற்றிடைப் பகுதியாய் உடலை, தொடர்ந்து நோக்குநின் — (மேலிருந்து கீழ்வரையில்) தொடர்புற அவதானித்துப் பார்த்தறியலுறின், நாள் பல கழியும்—பல நாள்கள் செல்லும், நடுவண் நின்றது தாள் உடை ஓர் மலைகொல்—(பூமியின்) நடுவில் நின்றதாகிய (கை)கால்களைக் கொண்டுள்ள ஒப்பற்ற மேருமலையோ, சமரம் வேட்டது ஓர் ஆள் என உணர்கிலேன்—யுத்தத்தைச் செய்ய விரும்பி வந்ததாகிய அற்பமான ஆளென்று துணிந்துணரமாட்டேன், இவன் ஆர் கொல்—இவன் யாரோ எ-று.

ஆல், ஆம்: அசைநிலைகள். கொல்: ஐய விடைச் சொல்.

இச்செய்யுளும் முற்செய்யுள் போலவே இராமன் கும்பகன்னனைப் பற்றித் தனக்குள் ஆலோசித்ததைக் கூறியதாகும். தன் ஆராய்ச்சியால் முடிவுகாண முடியாமையால், அடுத்த இருகவிகளால் விபிடணனை வினையறியலுற்றமை கூறப்படுகின்றது. இச்செய்யுளில் விபிடணனைக் குறிக்கும் விளிப்பெயரில்லாமையுமுணர்க ஆகவே, இச்செய்யுள் விபிடணனை வினாவும் கருத்தினதன்றென்க.

‘தோளொடு தோள்செல நோக்குறின்’ எனவும் ‘தொடர்ந்து நோக் குறின்’ எனவும் தனித்தனி இயைந்து, முறையே இருதோளின் இடைப் பட்ட அவனுடல் முழுதையும் திசாந்தரமாகவும் லம்பமாக (நிறுதிட்ட மாக)வும் நோக்குதலை விளக்கி நின்றது. ஆகவே தோள்களின் அடிமுதல் நுனிவரையில் உள்ள அவற்றின் இடையேயுள்ள உடற்பாக முழுதையும் சொற்பகாலத்தில் இலகுவில் உணரமுடியாத பருப்பமும் நெடுமையும் உடையன் என்று குறிப்பிட்டவாறாயிற்று. ‘தான்’ என்பது உபலட்சண விதியால் ‘கை’ என்பதையும் தழுவி யுணர்த்த, கைகால்களை (கரசரணங்களை)க் கொண்டமேருமலையோ என ஐயுற்றபடியாம் இரண்டாம் வாக் கியக் கருத்து என்றறிக. சூரம்—போர் (வடசொல்). நின்றது, வேட்டது: அஃறிணை யொன்றன்பால் தெரிநிலை வினையாலணையும் பெயர்கள். ஆள்—போர்வீரன், “வேளாள் முகத்த களிறு” என்புழிப்போலக் கொள்க. சொற்றன்மையால் அஃறிணையும் பொருளால் உயர்திணையுமான பெயர். ஆகையால், ‘வேட்டாகிய ஆள்’ என இருபெயரொட்டாயியைந்தது, “குடிமையாண்மை” [தொல். சொல். கிளவி. கு. 57] என்னுந் தொல்காப்பிய விதியாலுணர்க. ஆள்—[“யார்” என்னும் உயர்திணை முப்பாற் பொதுக் குறிப்பு வினைமுற்றின் மருஉ] எத்தன்மையன் (எப்படிப்பட்டவன்). ‘ஓர் ஆள்’ என்புழி ‘ஒரு’ என்னும் அடைமொழி ‘அற்பமான’ என்னும் பொருளில் வந்தது.

இராமபிரான், ‘இவன் யார்?’ என விபீடணனிடம் வினாவுதல்

112. எழுங்கதி ரவனொளி மறைய எங்கணும்
விழுங்கிய திருளிவன் மெய்யீ னுல்வெரீஇப்
புழுங்கும் பெரும்படை யிரியல் போகின்ற(து);
அழுங்கலில் சீந்தையா யார்கொ லாமியவன்.

ப-ரை: அழுங்கல் இல் சிந்தையாய்—கெடுதலில்லாத ஆராய்ச்சியை யுடைய விபீடண, இவன் மெய்யினால்—இவனது (கறுத்த பருத்த) உடலினால், எழுங்கதிரவன் ஒளி மறைய — (உதயமலைமேல்) எழுகின்ற சூரியனது ஒளி மறையா நிற்க, எங்கணும் இருள் விழுங்கியது—(இவனைச் சூழ்ந்த) எவ்விடங்களையும் இருள் மூடியது, இவன் மெய்யினால் வெரீஇ புழுங்கும் நம் பெரும்படை இரியல் போகின்றது—இவனது (பயங்கரமான வலிய)

வடிவினைக் கண்டதனால் அஞ்சி வெதும்புகின்ற நமது பெரிய (வானர)சேனை பின்வாங்கி ஓடுகின்றது, இவன் யார்—இப்படிப்பட்ட தோற்றமுடையவன் யார்? (கூறு வாயாக) எ-று. கொல், ஆம்: அசை.

கும்பகன்னது பெருத்த உடலின் கருமை நிறத்தாலும், நீண்ட நிழல் விழுவதாலும் சூழ்ந்த இடமெங்கும் சூரியவொளி மறைய இருள் பரவுவதாயிற்றென்றறிக. வெரீஇ—அஞ்சுதலால்; (காரணப் பொருட்டாய செய்தெனெச்சம்). இரியல் போதல்—பின்னிட்டோடல். அழுங்கல்—கெடுதல். சிந்தை—ஆராய்ச்சி, ஆலோசனை; ('சிந்தா' என்னும் வடசொற்றிரிபு). சிந்தையான் என்பது ஈறுதிரிந்து விளியேற்றது. 'இவன் மெய்யினால்' என்னுந் தொடர் தாப்பிசையாகிய இடைநிலைத் தீவக அணியாய் முன் வாக்கியத்தோடும் பின்வாக்கியத்தோடும் இயைய நின்றது. 'சிந்தையாய்' என்பதனீற்று யகரமெய் புணர்ச்சி விகாரத்தாற் கெட்டது.

இதுவும் இராமன் கும்பகன்னைப்பற்றி விபீடணனிடம் வினாவியது

113. “ அரக்கனவ் வருவொழித் தரியின் சேனையை
வெருக்கொளத் தோன்றுவான் கொண்ட வேடமோ?
தெரிக்கிலேன் இவ்வுருத்; தெரியும் வண்ணநீ
பொருக்கென வீடண புகறி யா ”லென்றான்.

ப-ரை: வீடண—விபீடணனே, இவ்வுரு—(காணப்படுகின்ற) இவ்வடிவம், அரக்கன் அவ்வுரு ஒழித்து அரியின் சேனையை வெருக்கொள தோன்றுவான் கொண்ட வேடமோ—இராவணன் தனது சொந்தவடிவை விட்டு (நமது) குரங்குச் சேனையை அச்சங்கொள்ளுவிக்கத் தோன்றும்படி கொண்ட (வேற்று) வடிவமோ, தெரிக்கிலேன்—யான் அறியமுடியவில்லை, தெரியும் வண்ணம் நீ பொருக்கென புகறி—(யான்) அறியும்படி நீ விரையக் கூறுவாயாக, என்றான்—என்று வினாவினான் (இராமன்) எ-று.

அரி — குரங்கு. கொள—கொள்ளுவிக்குமாறு: (பிறவினை விசுவதொக்கு நின்ற செயவெனெச்சம்; காரியப்பொருட்டாய் எதிர்காலங் காட்டியது). தோன்றுவான்—தோன்றும்படி, [வானீற்று எதிர்காலவினையெச்

சம்]. வேடம்—வடிவம் ('வேஷம்' என்ற வடசொல்லின் திரிபு). தெரிக்கிலேன்: தெரிக்கிலேன் என்பது எதுகைத் தொடைநோக்கி விரித்தல் விகாரம் பெற்றது. 'வேடமோ?' என்ற வினாப் பயனிலைக்கு 'இவ்வுரு' என்பது எழுவாயாய் இயையும். யோருக்கோ: விரைவுக்குறிப்புப் பொருளுணர்த்தும் இடைச்சொல். புகழ் (புகல்+த்+இ) — சொல்லுவாயாக (முன்னிலையே வலொருமை வினைமுற்று). வீடன: 'விபீடண' என்பதன் மருஉ.

[114 - 126 செய்யுள் விபீடணன் கும்பகன்னைப்பற்றி இராமனுக்குக் கூறுவன].

‘இவன் இராவணனுக்குத் தம்பியும்
தனக்குத் தமையனுமாகிய கும்பகன்னன், எனல்
அறுசீரடி யாசிரிய விருத்தம்

114. ஆரிய னனைய கூற அடியீணை யிறைஞ்சி யைய
பேரிய லிலங்கை வேந்தன் பின்னவ னெனக்கு முன்னோன்
காரியல் கால னன்ன கழற்கும்ப கருண னென்னும்
கூரிய சூலத் தானென் றவனிலை கூற லுற்றான்

ப-ரை: ஆரியன் அனைய கூற—பூசிக்கப்படத்தக்கவனாகிய இராமபிரான் அவ்விதங் கூறியவுடன், (விபீடணன்), அடி இணை இறைஞ்சி—அவனிருபாதங்களையும் பணிந்து, ஐய—ஐயனே, பேர் இயல் இலங்கை வேந்தன் பின்னவன்—கீர்த்தி வாய்ந்த இலங்கை மன்னனாகிய இராவணனுக்குத் தம்பி, எனக்கு முன்னோன்—எனக்குத் தமையனுள்ளவன், கார் இயல் காலன் அன்ன கழல் கும்பகருணன் என்னும் கூரிய சூலத்தான்—கருமை நிறம் பொருந்திய யமனையொத்தவன் வீரக்கழலை யணிந்த கும்பகன்னனென்ற பெயரையுடையவன் கூர்மையான சூலப்படையையுடையவன், என்று — என்று (முதலிற்) கூறி, அவன் நிலை கூறலுற்றான்—(பின்னும்) அவனியல்புகளை விரிவாகக் கூறுவானாயினன் என்று.

பின்னவன்—பின் பிறந்தவன், தம்பி. முன்னோன் — முன்பிறந்தவன், தமையன். 'அன்ன, என்னும்' என்ற பெயரெச்சங்கள் 'சூலத்தான்' என்ற பெயரைக்கொண்டு முடிந்தன. ஆயினும், விளக்குதற்பொருட்டுக்

தனித்தனி வாக்கியமாகப் பிரித்து உரைக்கப்பட்டது. 'காலன்னன்' என்றது உணவின் பொருட்டு எதிரும் பிராணிகளை மிகுதியாகக் கொல்லுமியல் பினாலும் எதிர்த்த பகைவரைத் தப்பாது கொல்லுதலாலும் யமனையொத்தவனென்றவாறு. 'கழல்' என்றதனால் போரில் எதிர்த்த யாவரையும் வென்ற வெற்றியையுடையானெனக் குறிப்பிட்டவாறு. அவனது பிரதான ஆயுதம் ஈசனளித்த சூலம் என்பதை 'கூரிய சூலத்தான்' என்றதனும் குறித்தான்.

**திருமால் துயில் நீங்கும்போது அசுரரும்
கும்பகன்னன் துயில் நீங்கும்போது தேவரும்
அழிவர் எனல்.**

115. தவனுணங் கியரும் வேதத் தலைவரு முணருந் தன்மைச் சிவனுணர்ந் தலரின் மேலைத் திசைமுக னுணருந் தேவன் அவனுணர்ந் தெழுந்த காலத் தசுரர்கள் படுவ ரெல்லாம்; இவனுணர்ந் தெழுந்த காலத் திமையவர் படுவ ரெந்தாய்.

ப-ரை: எந்தாய் — எமக்குத் தந்தைபோல்பவனே, தவன் உணங்கியரும் வேதத் தலைவரும் உணரும் தன்மைச் சிவன் உணர்ந்த—தவத்தால் (உடல்) மெலிந்த முனிவராலும் வேதப்பொருளுணர்ந்த ஞானிகளாகிய அந்தணராலும் தியானிக்கப்படுந் தன்மையையுடைய சிவ பெருமானை (மேலான கடவுளாக) உணர்ந்த, அலரின் மேல் திசைமுகன் உணரும் தேவன்—தாமரை மலரிலுந் பவித்த பிரமதேவனால் (தன்னின் மேம்பட்டவனாக) உணரப்படும்தேவன் (யாவனே), அவன் உணர்ந்து எழுந்த காலத்து அசுரர்கள் எல்லாம் படுவர்—அந்தத் திருமால் அறிதுயிலின் நீங்கி (ப் போருக்கு) எழுந்த காலத்தில் (எதிர்த்த) அசுரரெல்லாரும் மாய்வர், (அதுபோல), இவன் உணர்ந்து எழுந்த காலத்து இமையவர் படுவர்—இந்தக் கும்பகன்னன் துயில் நீங்கி (ப் போருக்கு) எழுந்தகாலத்துத் தேவர்கள் மாய்வாராயினார் எ-று.

தவள்—தவம் (மகரனகரப் போலி). உணங்கல்—உலர்தல், உபவாசாதி விரதங்களால் உடலிற் றசையுலர்ந்து வாடுதல், மெலிதல் என்ற

படி; “ஊன்கெடுமார்பின், என்பெழுந்தியங்கும் யாக்கையர் நன்பகற், பவ
 வுடன் கழிந்த வுண்டியர்” என்றார் திருமுருகாற்றுப்படையிலும். இங்ஙன
 மன்றி ‘நுணங்கியர்’ எனப் பிரித்து, ‘தவத்தை நுட்பமாகச் செய்தவரும்’
 என்றுரைப்பாருமுளர். பிரமன் சிவபிராணை மதியாது அகங்காரங்
 கொண்டகாலையில் அவர் அவனது ஐந்தாவது சிரத்தைக் கின்ளி ஒறுத்
 தமையாலும், திருமாலாதி தேவர்கள் பாற்கடலைக் கடைந்த காலத்து
 உண்டாகிய ஆலகூலவிடத்திற்கு அஞ்சித் திருமாலாதி தேவர் வேண்ட
 அதனையுண்டு கண்டத்தடக்கி அவரைக் காத்தமையாலும் ‘சிவன் தம்
 மின் மேலான கடவுள்’ எனப் பிரமன் அறிந்தானாதலின் “சிவனையுணர்ந்த
 திசைமுகன்” என்றான். ‘உணர்ந்த’ என்னும் பெயரெச்சத்து ஈற்றகரம்
 தொகுத்தல் விகாரம் பெற்றது. மும்மூர்த்திகளுள் பிரமன் திருமாலின்
 உந்திக் கமலத்தினின்றும் அவரால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட கடவுளாதலின்,
 ‘பிரமனும் வணங்குந் தேவன்’ என்னும் கருத்துப்பட்டத் திருமலைத் “திசை
 முகனல் உணரப்படும் தேவன்” என்றான். ‘அவன்’ என்னுஞ்சுட்டுப் பெய
 ரால், அதனோடு இயைபுப்பட்ட ‘யாவன்’ என்னும் பெயர் அதன்முன்னர் வரு
 வித்துரைக்கப்பட்டது. “சொல்லவல்லன் சோர்வில னஞ்சானவனை, இகல்
 வெல்லல் யார்க்குமரிது” என்னும் குறளிற் [647] போல. அளிந்ரோல்—உந்
 திக்கமலத்தின்கண்ணே உற்பவித்த. ‘மேலை’ என்புழி ‘ஐ’ அசைநிலை. [தொல்
 —சொல். இடை. நச். கு. 47-ன் உரை]. ‘அசுரர்கள்’ என்றது உபலட்சண
 மாக ஓதப்பட்டமையின், தேவர்க்குப் பகைவராகிய ‘அரக்கரையும் தழுவி
 யுணர்ந்துமென்க. அசுரரும் அரக்கரும் வெவ்வேறு சாதியாரென்றறிக.
 அசுரர், அரக்கர் இவர்களால் பெருந் துன்பமெய்துங்கால், தேவர்கள்
 பாற்கடலில் அறிதுயிலமாந்த திருமலைத் துதித்து வேண்டலும், திரு
 மால் அவர்க்கு இரங்கி, துயிலெழுந்து அபயந்தந்து அசுரராதியரைப்
 பொருது கொன்று தேவரைக் காத்தலுமுடைமையால், “தேவனவனுணர்ந்
 தெழுந்த காலத்தசுரர்கள் படுவரெல்லாம்” என்றான். இதனை, உத்தர
 காண்டத்து, தோத்திரப்படலம், இலங்கையழித்த படலங்களிற் காண்க.
 கும்பகன்னன் துயில்நீங்கி. இராவணனோடுசென்று தேவர்களோடு பொருது
 அழித்ததை உத்தரகாண்டத்துத் திக்குவிசயப்படலத்தாலுணர்க. பின்
 னீரடியிலும், நறுபொருகுவமையனி அமைந்தமே காண்க.

இனி, “சிவனுணர்ந்து—சிவபிரானல் உணரப்பட்டு” எனப் பொரு
 ளுரைத்து, இப்படலில் விஷ்ணுபரத்துவங் கூறப்பட்டது என்பாரு
 முளர்.

W. J. Constantine
 28/1, ST. JAMES WEST STREET
 JAFFNA

‘இவன் பலநாளும் நெடுத்துயிலுடையான்’ எனல்

வஞ்சி விருத்தம்

116. ஆழி யாயீவ னுதுவான்

ஏழை வாழ்வுடை யெம்முனோன்

தாழ்வி லாவொரு தம்பியோர்

ஊழி நாளு முறங்குவான்

V. J. Constantine

28/1 ST. JAMES WEST STREET

JAFFNA

ப-ரை: ஆழியாய்—(தடையறச் செல்லும்) ஆஞ்ஞாசக் கரத்துக்கு உரியவனே, இவன்—, ஏழை வாழ்வு உடை எம்முனோன்—அறிவில்லாதோர் செய்யும் (தீய) வாழ்க்கையை யுடைய என்றமையனாகிய இராவணனுக்கு, தாழ்வு இலா ஒரு தம்பி ஆகுவான்—(அறிவிலும் குண நடைகளிலும்) இழிவற்ற சிறந்த தம்பியாயுள்ளான், ஓர் ஊழி நாளும் உறங்குவான்—(நித்தரத்துவம் வேண்டும் என்று வரங்கேட்டுப் பெற்ற) ஓர் முறைமையால் பலநாளும் நெடுத்துயில் கொள்ளுபவனாயினான் என்று.

இராமன் இப்பொழுது முடிசூடி அரசை ஏற்றவனாயிராவிடிலும், தசரதன், பரதன் இவர்களின் கேள்விப்படி அரசுக்குரிமை பூண்டவனாய் பதினான்குவருட எல்லை முடிந்ததும் அரசை ஏற்றற்குரிய இயல்புடைய அதல் பற்றியும், “பலவான் பிருதுவீ ராஜா” என்ற வடமொழி வாக்கியப் படியும் இராமன் ‘தடையறச் செல்லும் ஆஞ்ஞாசக்கரத்துக்குரியவன்’ என்ற காரணத்தால் ‘ஆழியாய்’ என விளித்தான்; இராவணனோடு செய்யலுற்ற போரின்முடிவுக்கு முன்பாகவே, இராமன் தன் வெற்றியில் துணிபுடையனாய், இலங்கையரசைத் தனக்கு ஈந்தமை முதலிய ஏதுக்களால் அவனது புயவலி அறிவானுகையால் என்றறிக. இதற்கு இங்ஙனமன்றி, இராமன் திருமாவின் அவதாரமாதல்பற்றித் திருமாலுக்குரிய பிரதான ஆபுதமனை சக்கராயுதத்தைக்குறித்து, ‘சக்கராயுதத்தை யுடையவனே’ என்றுரைப்பாருமுளர். ஊழி—முறைமை; ‘ஊழி’ என்பது ‘ஊழி’ எனத் திரிந்து நின்றது; “ஓங்கு பிண்டி சண்பகம் ஊழி நாறு நாகமும்” [செய். 149] என்னுஞ் சீவக சிந்தாமணியில் நச்சினர்க்கினியருரையானு னார்க. வான்மீக ராமாயண வரலாற்றை அனுசரித்து, பிரமனிட்ட சாபத்தை “ஓர் ஊழி” என்றான் எனினுமாம். ‘ஊழினால்’ என மூன்ற னுருபு விரித்துரைக்க. ‘ஓர் ஊழி—ஓருழிக்காலம்’ என்றல் இதுபோற் சிறவாமை யுணர்க. “கல்வியிற் பெரியன் கம்பன்” என்பவாகலானும்

'பழங்காப்பியங்கள் எல்லாவற்றினும் ஒவ்வோர் அகப்பையாக அள்ளித் தன் காவியத்திலமைத்துப்பாடி அவற்றினுஞ் சிறக்கச் செய்தனன்" என்ப ராதலின், சிந்தாமணி முதலிய பழந்தமிழ் தூல்களிலுள்ள சொற்களையும் பொருளையும் தன் காப்பியத்தில் அங்கங்கே அமைத்தப் பாடினார் கம்பர் எனக்கோடற்குத் தடையில்லையாகையாலும் இதுபோன்ற சொற்பிரயோ கங்களை அறியாது, பொருட்சிறப்புக்கு மாறாக இதனை இயற்சொல்லாகக் கொண்டு உரைகூறல் சாலாதென்க. இராவணன் திக்குவிசயகாலத்தில் அரம்பை முதலிய மாதரை விரும்பிச் செய்த தீயசெயல் காரணமாக அவனை "ஏழை வாழ்வுடை எம்முலோன்" என்றான். இராவணன் பர தாரமாகிய சீதையை விரும்புஞ் செயலைக் கும்பகன்னன் பலமுறை கண்டித்து நீதி கூறிய நல்லோன் என்பதைப் புலப்படுத்துங் காரணத் தால், இவனைத் "தாழ்வினா ஒரு தம்பி" என்றான். அதனால், "இலங்கை வேந்தன் பின்னவன்" என்று 114-ம் கவியிற் கூறியதனை ஈண்டு மீள வும் சொன்னது, 'கூறியது கூறல்' ஆகாமல் அதுவாத மாதலுணர்க.

'யமன், வாயுதேவன், இந்திரன் ஆகிய முவரிலும் வலியன்' எனல்.

117. கால னுருயிர்க் காலலை
காலின் மேனிமீர் காலினான்
மாலி னுர்கெட வாகையே
சூல மேகொடு சூடினான்

ப-ரை: காலன் ஆர் உயிர் காலன்—யமனுடைய அரிய உயிரையும் (போக்கவல்ல) யமனுள்ளவன், காலின்மேல் நிமிர் காலினான் — வாயுதேவனிலும், வீஞ்சிய வேகமும் வலியும் படைத்த கால்களை யுடையவன், மாலினார் கெட சூலமே கொடு வாகையே சூடினான்—இந்திரனும் (போரில்) தோற்கும்படி சூலப்படையினையே கைக்கொண்டு (பொருது) வெற்றிமாலையே சூடியவன் எ-று. ஏ: பிரிநிலை.

காலன் — முடிவுகாலத்தைச் செய்பவன், யமன் (காரணப் பெயர்). பெருத்த உடலினனானும், வலிமையிலும் விரைவிலும் குறைவில்லாத வன் என்பதை விளக்குவானாய் 'காலின்மேல் நிமிர் காலினான்' என்றான். மாலி—இந்திரன்; அது உயர்வுப்பொருள் குறிக்கும் 'ஆர்' விசுவயும் 'இன்' சாரியையும் பெற்று 'மாலினி' என நின்றது. கெடல்—போரில்

வலியழிதல், தோற்றல். போரில் வெற்றிபெற்றார் வாகைப்பூமாலை குடுதல் மரபு. 'கொண்டு' என்பது இடைக்குறை விகாரம் பெற்றது.

'இந்திரனை ஐராவத யானையோடு எடுத்துச் சுழற்றியவன்' எனல்.

118. தாங்கு கொம்பொரு நான்குகால்
ஓங்க லொன்றினை உம்பர்கோன்
வீங்கு நெஞ்சன் விழுந்திலான்
தூங்க நின்று சுழற்றினான்

ப-ரை: ஒரு நான்கு கொம்பு கால் தாங்கு ஓங்கல் ஒன்றினை—நான்கு தந்தங்களையும் கால்களையும் தாங்கிய மலைபோன்ற ஐராவத யானையை, உம்பர்கோன் வீங்கு நெஞ்சன் விழுந்திலான் தூங்க—(அவ் யானைமீது வந்து பொருத) தேவராசனாகிய இந்திரன் (அச்சம்) மிகுந்த மனத்தினையுக் (கீழே தான்) விழாமற் பொருட்டு அதனைப் பற்றிக்கொண்டவரையுத் தொங்கும்படியாக, நின்று சுழற்றினான்—(அவ் யானையைத் தன் கைகளால் எடுத்து) நின்ற நிலையில் நின்று சுழற்றி வீசியவன் எ-று.

ஓங்கல்—மலை; அது 'நான்குகொம்புகளையும் கால்களையுமுடைய' என்ற அடையால், 'மலைபோன்றது' என்னும் பொருளையுணர்ந்தி (இலக்கணையால்) யானைக்காயிற்று. உம்பர்—தேவர். கோள்—அரசன். வீங்குநல்—(அச்சம்) மிகுதல். விழுந்திலான்—விழாதவரையு; அதனைப் பிடித்துக்கொண்டு என்றபடி; [வினையெச்சப் பொருட்டாகிய முற்று]. தான் கீழே விழுந்தால் தீங்குமாம் என்று கருதி இந்திரன் யானையைப் பற்றிக்கொண்டு விழாது தொங்குவாராயினான் என்பது. முன்னர் 66-ம் கவியில் "எயிறலைத்த கரதலத்திந்திரன், எயிறலைத்தகர தலத்தெற்றினான்" என்றதுங் காண்க.

அக்கினி தேவனையும் வாயுதேவனையும் வென்றமையும்,
கடலைக் கலக்கும் வலிமையும்

119. ¹ஒழிந்த தீயோடு காலையும்
பிழிந்து சாறுகொள் பெற்றியான்
அழிந்து ²மீனாக ஆழிநீர்
இழிந்து காலினி ³னெற்றுவான்

கொன்று

ப-ரை: ஒழிந்த தீயொடு காலையும் பிழிந்து சாறு கொள் பெற்றியான்—ஏனைய அக்கினிதேவனையும் வாயு தேவனையும் (போரில்) தாக்கி வருத்தி வென்ற தன்மையை யுடையவன், ஆழிநீர் இழிந்து மீன் அழிந்து உக காலினின் எற்றுவான்—கடல் நீருள் இறங்கி மீன்களெல்லாம் வலியழிந்து படும்படி கால்களால் எற்றிக் கலக்கும் வலிமை பொருந்தியவன் எ-று.

மீழ்ந்து சரணுகோள் பெற்றி—மிகவும் கலக்கி வருத்துதற்கு வழங்கும் உலக வழக்குச்சொல் (லோகோக்தீ); தோடம்பழம் நாரத்தம்பழம் போன்ற வற்றைக் கசக்கிப் பிழிந்து சாறு எடுக்குங்கால் அவைபடும்பாடுபோல் அக்கினிதேவனும் வாயுதேவனும் மிக வருந்தும்படி போரில் அவரை வாட்டிவதைத்து வருத்தின தன்மையைக் குறித்தது. பெற்றி—தன்மை. உணவுக்காக மீன்களை அகப்படுத்தற்குக் கடலில் இவன் அநாயாசமாகச் செய்யுஞ் செயலைப் பின்னீரடிகளாற் குறித்தாரென்னலாம்.

பாடபேதம்; 1 கழிந்த. 2 மீதுக. 3 லேறுவான்.

'ஒழிந்த' என்பது 'இந்திரனை வென்றதேயன்றி, மற்றைய அக்கினி தேவன், வாயுதேவனிருவரையும் வென்றவன்' என முற்செய்யுளோடு பொருள் தொடர்புபட்ட பாடமாதலை நோக்காது மோனைத்தொடையினையே நோக்கி 'கழிந்த' எனப் பிறர் பாடங்கொண்டனர். (பழைய மூலபாடப் பதிப்பில் 'ஒழிந்த' என்ற பாடமே யுள்ளது). அன்றியும், பிறர் இச்செய்யுட்டு, "மிக்க நெருப்புடன் காற்றையும் பிழிந்து (அவற்றிற்) சாறுபெறத்தக்க இயல்புடையான்; கடல்நீர் (தன்நிலை) அழிந்து மேலெழுமாறு அதனுள் இறங்கிக் காலினால் எற்றும் வல்லமைபுடையான் என்றும் பிறவாரும் உரைத்துத் தம் உரைக்கேற்ற பாடமுங் கொண்டனர். அசம்பாவிதமாவனவும், இயற்கைக்கு மாடுவனவும், பயன்றனவுமாகிய செயல்களும் புனைந்துரையும் சிறவாமைபும், யாங்கொண்ட பொருள் அங்ஙனமாகாமைபுமுணர்ச்சு.

'சரீர பலமும் மனோபலமும் தபோபலமும் வரபலமும் உடையன்' எனல்.

120. ஊனு யர்ந்த உரத்தினுன்;
மேனி மிர்ந்த மிடுக்கினுன்;
தானு யர்ந்த தவத்தினுன்;
வானு யர்ந்த வரத்தினுன்.

ப-ரை : உயர்ந்த ஊன் உரத்தினான்—(எல்லாரிலும்) உயர்ந்த உடல் வலிமை பெற்றவன், மேல் நிமிர்ந்த மிடுக்கினான்—அதன்மேலும் உயர்ந்த மனோபலம் பொருந்தியவன், தான் உயர்ந்த தவத்தினான்—(தனக்கிணையாவ தின்றித்) தானேயாகவுயர்ந்த தவத்தைச் செய்தவன், வான் உயர்ந்த வரத்தினான்—வானுலகத்தாரையும் வென்றுயர்தற்குரிய வரபலம் பெற்றவன் எ-று.

ஊன், வான்: ஆகுபெயர்கள். ஊன்—தசை; ஈண்டு அதனாலாகிய உடம்பினை யுணர்த்திற்று. 'வான்' என்பதற்குப் 'பெருமை' என்று கொண்டு, 'வானுயர்ந்த' :- ஒருபொருட் பன்மொழியாய் 'மிகவுயர்ந்த' என்னும் பொருள் பயந்தது என்றும், 'வான்போலுயர்ந்த' என்றும் கொள்ளலுமுண்டு. உடல்வலியும் ஊக்கமாகிய உள்ளவலியும் ஒருங்கமைந்தாலன்றிப் பயன்படாமையாலும், அவ்விரண்டும் தவவலிக்கு ஏதுவாகையாலும், பலிக்காத தவத்தால் இம்மையிற் பெறும் பயனின்று ஆகையாலும் அவையெல்லாமொருங்கே யுடையான் என்பதுபட காரண காரிய முறைப்படி அவற்றை எடுத்துக் கூறினான். ஆகவே, அறநெறி தவருத ஆற்றல்படைத்துப் பரசுராமனையும் வென்ற அவதாரபுருடரைய உன்னலன்றித் தேவராதி பிறர் யாவராலும் வெல்லற்கரிய திறல்படைத் தவனென விளக்கிவாறியிற்று.

‘இவனுறங்கலால், உலகுயிர்கள் உய்ந்தன’ எனல்

121. திறங்கொள் சாரி திரிந்தநான்

கறங்க லாது கணக்கிலான்

இறங்கு தாரவ னின்றுகா

றுறங்க லாலுல குய்ந்ததால்

ப-ரை : இறங்கு தாரவன்—தொங்குகின்ற பூமாலையை யணிந்த இவன், (ஆதியில்), திறங் கொள் சாரி திரிந்த நான்—வலிய செயலைக்கொண்டு சஞ்சாரஞ் செய்பவனாய்த் திரிந்த நாட்களில், கறங்கு அலாது கணக்கு இலான்—காற் றுடியின் தன்மையையன்றி ஒருநிலைப்பட்ட தன்மையை உடையனல்லனாயிருந்தான் [மட்டில்லாமல் பிரானிகளை இம்சித்துத் தின்று திரிந்தான் என்றபடி], இன்றுகாறு உறங்கலால் உலகு உய்ந்தது—(பிரமன் வாக்கிற்குப் பிற

பட்ட காலத்தில்) இன்றைய வரையில் நெடுந்துயில் கொள்ளுமியல்பினால் உலகத்துயிர்த்தொகுதி மாளாமற் பிழைக்கலாயிற்று ஏ-று.

தீரம்—வலி, வலிய செயல். சாரி—சஞ்சரிப்பவன்; 'सृष्टारि' என்பது போற் கொள்க (வடசொல்). “வீரரின் சுற்றோட்டம்” என்பாரு முளர். கறங்கு—காற்றடி, ஈண்டு அதன் தன்மையை ஆகுபெயரால் உணர்த்திற்று. காற்றடி ஒருநிலைப்பட்டிராது காற்றுள்ளபோது சுழன்று கொண்டேயிருத்தல் போல, உறங்கும்பொழுதன்றி மற்றெப்பொழுதும் ஒருநிலையின்றி வன்செயல் செய்து சுற்றித் திரிதலே யுடையன் என்ற படி. கணக்கு—அளவான தன்மை (விதம்). “இன்றுகா றுறங்கலா லுலகுயந்ததால்” என்னும் பின்வாக்கியப் பொருளோடு ஒருங்குவைத் தெண்ணப்பட்டமையால், முன்வாக்கியத்திற் கூறப்பட்ட பொருள் “உலகு உய்யாமைக்கு ஏதுவாய் இவனது வாழ்நாளின் தொடக்கத்தில் நிகழ்ந்திய வன்செயலே” என்பது இனிது பெறப்படும். அக்கருத்தினவே முன் னீரடியும். ஆகவே, இவன் தன் வாழ்நாளின் முற்பகுதியிலும் பிற்பகுதியிலும் கைக்கொண்டு வாழ்ந்த செயல்களை விளக்கியவாறாயிற்று. 117-ம் கவியில், “காலின்மேல் நிமிர்காலினன்” என்றதனால், தூலதேகத்தினையினும், ‘வாயுவேகத்திலும் அதிக வேகமும், வாயுதேவனை விஞ்சிய பெருவலியுமுடையவன்’ என்பது பெறப்பட்டமையின், ஈண்டு அக்கருத்துப் பற்றியே முன்வீரடியும் எழுந்தன எனல் பொருந்தாமையுணர்க.

‘சிவபிரான் ஈந்த சூலப்படை தாங்கியவன்’ எனல்.

122. சூல முண்டது சூருளோர்

கால முண்டது கைக்கொள்வான்

ஆல முண்டவ னுழிவாய்

ஞால ¹முண்டவன் நல்கினான்

ப-ரை: சூர் உளோர் காலம் உண்டது சூலம் உண்டு—சூரத்தன்மை யுள்ளவராய் எதிர்த்தவருடைய சீவிய காலத்தை அழித்ததாகிய சூலப்படை (இவனிடம்) உள்ளது, அது கைக்கொள்வான்—அதனைக் கையிற்கொண்டு திரிபவன், ஆழிவாய் ஆலம் உண்டவன் ஞாலம் உண்டவன் நல்கினான்—பாற்கடலிற் றேன்றிய ஆலகால விடத்தை உண்டருளிய சிவபிரான் உலகத்தினை அழிக்க வல்லதாகிய (இவனது) தவத்தினால் (இவனுக்கு) ஈந்தான் ஏ-று.

தூர் உளோர்—சூரராயுள்ளவர்; 'சூரர்' என்பது கடைக்குறை விகாரம்பெற்றுச் 'சூர்' என நின்றது. வீரர் என்பது பொருள். 'காலமுண்டது' என்பதில், 'உள்ளால்'—அழித்தல் (இலக்கணப் பொருள்). ஆறும்—நஞ்சு; இங்கே ஆலகாலவிடம். ஆழி—கடல், ஈண்டுப் பாற்கடல். வாய்; ஏழாம் வேற்றுமை யுருபு. தவன்—'தவம்' என்பதன் போலி. உக்கிரமான தவத்தைச் செய்தவிடத்து, அத்தவத்தாற் குறிக்கப்பட்ட கடவுள் வெளிப்பட்டுத் தவஞ் செய்பவருக்கு வேண்டும் வரங்கொடுத்துத் தவத்தைறியுத்தச் செய்யாவிடின் அத்தவத்தினாலுண்டாகும் அக்கினியால் உலகம் வருந்தும் (அழியும்) என்பது நூற்கொள்கையாதலின், "ஞாலத்தை உண்ண (அழிக்க) தக்க தவனால்" என்றான். இச்செய்யுளாற் கும்பகன்னனின் பிரதான ஆயுதம் சூலப்படை என்பதும், அதன் வலிமை மிகுதியும் உணர்த்திய வாறாயிற்று.

பாடபேதம் : 1 முண்டவ.

இப்பாடபேதத்துக்கு 'ஞாலம் உண்டவ'— "பிரளய காலத்தில் உலகுயிர்களை விழுங்கித் தன் வயிற்றிலடக்கித் திருமால் சூழந்தை வடிவாய் ஓராலிலையில் அவ்வெள்ளத்துத் துயிலுவர்" என்ற புராண வரலாறு பற்றியும், அத்திருமாலது அவதாரமாய் இராமனிருத்தல் பற்றியும், திருமாவின் அச்செயலை அபேதம்பற்றி இராமன்மேல் ஏற்றி விளித்த பெயராகக்கொண்டு 'உலகத்தை உண்டவனே' என்றுரைப்பர்.

' தன்னை எதிர்த்த தேவரைப் புறங்கண்டவன் ' எனல்.

123. மின்னி னென்றிய விண்ணுளோர்
முன்னி லென்றமர் முற்றினார்
என்னி னென்றமவ் 'வெண்ணிலார்'
வென்னி லன்றி விழித்திலான்

ப-ரை : மின்னின் ஒன்றிய விண் உளோர் — ஒளி யோடுகூடிய சுவர்க்கலோக வாசிகளாகிய தேவர், முன்பில் என்று அமர் முற்றினார் என்னின் — 'எதிர்தின்று பொருக' என்று போருக்கு (அழைத்துச்) சூழ்ந்துகொண்டாராயினும், என்றும் அவ் எண் இலார் வெண்ணில் அன்றி விழித்திலான்—எப்பொழுதும் அந்த எண்ணில்

லாத தேவரோடு [பொருது] அவர் தோற்று ஒதிதலையே காண்பவன் எ-று.

மின்—ஒளி, காந்தி; இது 'ஒடி'வுருபு தொக்க புணர்ச்சிக்கண் 'இன்' சாரியை தோன்றிப் புணர்ந்தது. சுவர்க்கம் இருளின்னி எப்போதும் ஒளியுடையதாகலின், "மின்னின் ஒன்றிய னின்" என்றார். இனி, தேவர்க்கு அடையாகக் கொள்ளினும் தகும். முற்றுதல்—குழ்தல், வளைத்துப் பொருதல். வெள்—முதுகு ['வெரிந்' என்பது செய்யுள் விகாரத்தால் திரிந்தது]. வென்னில் அன்றி விழித்தலான்—தோற்றுப் புறங்காட்டியோடலால் முதுகைக் காண்பனல்லாமல், தனது தாக்குகைக்கு அவரது மார்பைக் காணப்பெருதவன்.

பாடபேதம்: 1 வெண்ணலார். [எண்ணலார் = பகைவர்]

'இராவணனுக்கு நற்புத்தி கூறியவன்' எனல்

124. " தரும மன்றிது தானிதால்
வருந மக்குயிர் மாய்வேன
உருமின் வெய்யவ னுக்குரை
இருமை மேலு மீயம்பினான்"

ப-ரை: இது தருமம் அன்று — (பிறர் மனைவியை விரும்புதலாகிய) இச்செயல் அறமன்று, இதால் நமக்கு உயிர் மாய்வு வரும்—இத்தீய செயலால் நமக்கு உயிரழிவு வரும், என—என்று, உருமின் வெய்யவனுக்கு — இடியேற்றைப் போலக் கொடியவனாகிய இராவணனுக்கு, உரை இருமை மேலும் — அறிவுரையை இருமுறைக்கு மேலாக (=பலமுறையும்), இயம்பினான் — கூறினவன் (இவன்) எ-று. தான்: அசைநிலை.

இது + ஆல் = இதலை என 'அன்' சாரியை தோன்றிப் புணரற்பாலது; அவ் 'அன்' சாரியை செய்யுள் விகாரத்தாற் ருக்கது. உருமி—இடியேறு. ஈண்டு 'இன்' உருபு 5-ம் வேற்றுமை ஒப்புப்பொருளில் வந்தது. உரை—சொல்; (சொல்லாகுபெயராய்) சொல்லத்தக்க 'நற்புத்தியை' உணர்த்திற்று. இருமை—இருமுறை. இயம்பினான்—கூறியவன்; (இறந்த காலத் தெரிநிலைநையாலணையும் பெயர்). 'இவன் இத்தன்மைபன்' என்பது பாட, 'இவன்' என்னும் எழுவாய் அதிகாரத்தால் வந்தியைய நின்

றது. 114-ம் கவியில், “பேரியல் இலங்கை வேந்தன் பின்னவன்” என்ற தற்கு இயைய, அவ்விராவணனுக்கு நிகரான மெய்வலி, மனவலி, போர் வீரம், வெற்றியாதியவற்றை மேலைச் செய்யுள்காறும் வகுத்துக் கூறி, இச்செய்யுள் முதலாக “எனக்கு முன்னேன்” என்றதற்கு இயையத் தன்னையொப்ப அவனிடமுள்ள நல்லியல்புகளைக் கூறுகின்றான் என்றறிக. முதலாம் முறை நற்புத்தி கூறியது மந்திரப்படலத்து, மந்திர சபையில். 2-ம் முறையாகக் கூறியது இப்படலத்து 79-89-ம் செய்யுட்களால், 3-ம் முறைகூறியது 94-98-ம் செய்யுட்களால் என்றறிக.

‘ தமையன் தனது நற்புத்தியைக் கோளமையால் தான் பொரவந்தான் ’ எனல்

125. “ மறுத்த தம்முனை வாய்மையால்
ஒறுத்து மாவ துணர்த்தினன்
வேறுத்து மாய்வது மெய்யென
இறுத்து நின்னேதி ரெய்தினன்

ப-ரை: மறுத்த தம்முனை வாய்மையால் ஒறுத்தும்— (சீதையை விடும்படி கூறிய தனது நல்வார்த்தையைக் கோளாது) மறுத்த தமையனை (மறுக்க முடியாத) உண்மை நீதிமொழியாற் கண்டித்தும், ஆவது உணர்த்தினான்— அறநெறியை உணரக் கூறினான், (இராவணன் அவற்றை அங்கீகரியாமையினால்), வேறுத்தும் — (அவன் கொள்கையை) வேறுத்தும், மாய்வது மெய் என இறுத்து — (யானும் உண்கிளையும் நீயும்) மாள்வது நிச்சயமென்று முடிவாகக் கூறி, நின் எதிர் எய்தினான் — உன்னோடு பொர வந்தான் என்று.

தம்முள்—தமையன்; (பிரிபடா ஒருசொல்). ஒறுத்தல்—கண்டுக் கண்டித்துப் புத்தி கூறல். ஆவது—கொள்ளத்தக்கது, அறநெறி. எதிர் — மாறக் போர் செய்ய என்றபடி. சும்பகன்னன் மந்திரிசபையில் முதலாம் முறை ‘சீதையை விடுவதே நல்லது’ என்று கூறியதை விபீடணன் அச்சபையில் உடனிருந்தமையால் நேரில் அறிவான்; பின்னும் இருமுறை சும்பகன்னன் இராவணனுக்குக் கூறியபோது விபீடணன் இராமன் பக்கலில் இருந்தாலும், தனது ஒற்றர்மூலம் அதனை அறிந்து இராமனுக்குக் கூறியிருக்கலாம்.

‘இவன், தன் நல்லுரையை இராவணன் கொள்ளாமையால் அவனுக்காகப் போரில் மாள்வதே நன்று என்று வந்தான்’ எனல்.

126. “நன்றி தேன்று(ம்) நமக்கேன

ஒன்று(ம்) நீதி யுணர்த்தினான்

இன்று காலன்மு னெய்தினான்”

என்று சொல்லி யிறைஞ்சினான்

ப-ரை : ஒன்றும் நீதி உணர்த்தினான்—(சீதையை விடுவதே நல்லது; விடாமற் பொருவேமானால், யாமெல்லாம் மாள்வது நிச்சயம் என்று) அறத்துக்கும் இராஜ தர்மத்துக்கும் பொருந்துமான நீதியை(த் தமையனுக்கு) உணர்த்தியவனாகிய இக்கும்பகன்னன், (தன் சொல்லை அவன் கேளாது தன்னை நிந்தித்தமையால்), இது நமக்கு என்றும் நன்று என—(தமையன் மாள்வதற்குமுன் அவன் பொருட்டு யாம் போர் செய்து மாள்வதான) இதுவே நமக்கு எந்நாளும் நன்மையாம் என்று தீர்மானித்து, இன்று காலன்முன் எய்தினான்—இன்றையதினம் வீரமரணத்துக்கு ஆயத்தமாக இங்கே வந்தடைந்தான், என்று சொல்லி—, இறைஞ்சினான்—(இராமனை) வணங்கினான் [விபீடணன்] எ-று.

ஒன்றும் நீதியுணர்த்தினவனாகிய கும்பகன்னன் ‘இது நமக்கு என்றும் நன்று’ என இன்று காலன்முன் எய்தினான், என மாற்றி இயைத்து முடிக்க. என்றும்+நமக்கு=என்று நமக்கு; “மவ்வீறு ஒற்றழிந்து புணர்ந்தது” என்றும்—எந்நாளும்; சீவிக்குங் காலத்தும் இறந்தபின்னமாகிய எக்காலத்தும் என்றபடி. எனு—என்று கருதி. ஒன்றும்—(அறத்துக்கும் இராஜதர்மத்துக்கும் யுத்திக்கும்) பொருந்துமான. உணர்த்தினான்: தெரிநிலை வினையாலணையும் பெயர்; எழுவாயாய் ‘எய்தினான்’ என்னும் பயனிலை கொண்டு முடிந்தது. காலன்—யமன். முன்—எதிரில், ‘காலன் முன் எய்தல்’ என்றது இலக்கணையால் “மரணமெய்தலைக் குறித்து வருதலை” யுணர்த்திற்று. இங்ஙனமன்றி, ‘காலன்முன்—(எதிர்த்த பகைவருயிரைத் தப்பாது கொல்லுதலால்) யமனையொத்த உனக்கு முன்னே’ என்றுரைப்பினுமாம்; (உவமையாகுபெயர்).

‘இது’ என்ற சுட்டு, ‘காலன்முன் எய்தலாகிய இது’ எனத் தான் செய்யலுற்ற தொழிலைச் சுட்டினின்ற பெயர். முற்செய்யுட்களால், ‘சீதையை

விடாது பொருவதால் நாம் யாவரும் மால்வது மெய்' என்று உணர்ந்து அங்ஙனமே இராவணனுக்குச் சீதையை விடும்படி அறமும் நீதியுங் கூறிய சும்பகன்னை, அவன்தன் சொல்லைக் கேளாதவழி, விபீடணனைப்போல தானும் தமையனை விட்டு இராமன்பக்கஞ் சேராத காரணம் என்ன? என்ற ஆசங்கையை உட்கொண்டு 'அவ்விதம் செய்வது உலகதர்மத்தை மேலாக மதிக்கும் தன்நீதிக்கும், மானவீரப் பெருமைக்கும், இந்நாள்வரையும் தமையன் தனக்குச் செய்த நன்றிக்கடனுக்கும் தக்கதன்று' என்று கருதி, 'இங்ஙனம் தீர்மானித்து வந்தான்' என்பதைக்கூற எழுந்ததே இச்செய்யுள் என்றறிக.

பாடபேதம்: 1 தன்று.

இப்பாடங்கொள்வார், மேலைச்செய்யுளிரண்டன் கருத்துமே இதற்குக் கருத்தாக அமையப் பொருள் கூறினர். அது 'கூறியது கூறல்' என்னுங் குற்றத்துக்கு இடமாய்ச் சிறவாமை காண்க.

**'சும்பகன்னனை நம்முடன் சேர்த்துக்கொள்ளுதல்
நன்று' என்று சுக்கிரீவன் கூறல்**
அறுசீரடி யாசிரிய விருத்தம்

127. என்றவ னுரைத்த லோடு மிரவிசே "யிவனை யின்று
கொன்றொரு பயனு மில்லை; கூடுமேற் கூட்டிக் கொண்டு
நின்றது புரிது(ம்); மற்றிந் நிருதர்கோ னிடரு நீங்கும்;
நன்றென நீனைத்தேன்" என்றான்; நாதனு நலனீ தென்றான்

ப-ரை: என்று அவன் உரைத்தலோடும்—என்று அவ் விபீடணன் கூறியவுடன், இரவி சேய்—சூரியகுமாரனாகிய சுக்கிரீவன், இவனை இன்று கொன்று ஒருபயனும் இல்லை—இக்கும்பகன்னனை இன்றைய போரிற் கொல்வதனால் ஒரு பிரயோசனமும் எமக்கு உண்டாவதில்லை, கூடுமேல் கூட்டிக்கொண்டு—(எம்முடன் இவன்) சேர விரும்புவாயின் (இவனை நட்பாகச்) சேர்த்துக்கொண்டு, நின்றது புரிதும்—அதன்மேற் செய்யக்கடவதாயுள்ளதை (இவனது உட்தவிகொண்டும் எளிதிற்) செய்வோம், மற்று இந்நிருதர் கோன் இடரும் நீங்கும்—இதுவன்றியும் இந்த இராக்கதர் தலைவனாகிய விபீடணனுடைய மனவருத்தமும் (அதனால்) நீங்கும், நன்று—(ஆகையால் இது) நல்

லது, என நினைத்தேன்—என்று கருதினேன் (யான்),
என்றான்—என்று கூறினான், நாதனும்—(அதனைக்கேட்ட)
இராமபிரானும், ஈது நலன்—இது நல்லகாரியம், என்
றான்—என்று கூறினான் என்று.

இரான்—கூரியன். சேய்—புதல்வன். கூடுமேல்—(எம்மோடு) கூடு
வானாயின்- நீந்நது—எஞ்சி நின்ற கருமம். மற்று—அதனின் வேறுக
[‘பிறிது’ என்னும் பொருளில் வந்த இடைச்சொல்]. நீருதர்—அரச்கர்.
கோள்—அரசன்; விபிடணனை இனி இலங்கைக்கு அரசனாக முன்னமே
இராமன் முடிசூட்டினான் ஆதலின், ‘நிருதர்கோள்’ என்றான். இடர்—
மனவருத்தம். அறநெய்யைப் பின்பற்றியொழுகும் விருப்பினால், விபிட
ணன் இராமன் பக்கஞ் சேர்ந்தானாயினும், மற்றைத் தம்பியாகிய கும்ப
கர்ணன் தமையனைக் கைவிடாதிருக்கத் தான்மாத்திரம் கைவிட்டுச்
சென்றமைபற்றி ‘சகோதரத்துரோகஞ் செய்தவன் என்ற அபவாதத்துக்கு
இடமாயிற்றே’ என்பதுபற்றியும், “அறநெறிக்கு மாறான கருத்துடைய
தமையனாகிய இராவணன் இராமனைக் கொல்லப்படுதல் சாலும்; ஆனால்,
அறநெறிக்கு மாறில்லாத நஞ்சிந்தையுடைய தன் சகோதரனாகிய கும்ப
கர்ணன் இராமனைக் கொல்லப்படுதற்கு ஆளாயினனே, அவ்வாறு ஆகாத
படி யானதுவி செய்யமுடியுமோ?” என்பது பற்றியும் உளதாகிய மனக்
கவலை நீங்குவான் என்பாலும் “இடரும் நீங்கும்” என்றான். நீன்று—நல்லது;
நல்லவனாகிய இவனேடு போர்செய்து கொல்வதற்குரிய வீண் பிரயாசங்கள்
இவனைக் கொல்லாது சேர்த்துக்கொள்வதனால் தீர்தலாகிய நன்மையும்,
மேல் செய்யக்கடவனவற்றிற்கு இவனுதவி பெறுதலாகிய நன்மையும், எம்
நண்பனாகிய விபிடணனுடைய மனவருத்தம் நீங்குதலாகிய நன்மையும்
ஆகிய பலவிதப் பயன்கள் உண்டாமாதலின், இவனை எம்முடன் நட்பா
கச் சேர்த்துக்கொள்ளுதல் நன்மைதருங் காரியமாம் என்றபடி. தன்
பகைவராயினும் தன்னைச் சரண்புக்கவிடத்து அவரைக் காத்தல் சான்
றோர்க்கு அழகாதல்போல, இவன் தீயனாகிய இராவணனுக்கு உதவியாய்த்
தன்னை எதிர்க்க வந்தானாயினும், நீதிசான்ற அவனுள்ளங் காரணமாக
அவனைக் கொல்லாது நட்பாக்கி அவனுக்கு உதவிசெய்தல் தன் சால்புடை
மைக்கு நன்றும் என்று கருதியவனாய், “நலனீது” என்றான் இராமன்.
‘இடரும்’ என்புழி உம்மை எச்சவும்மை; ‘இவனைக் கொல்வதனால் உண்
டாகும் வீண் பிரயாசங்கள் இலவாய் நீங்குதலேயன்றி’ என்னும் கருத்
தைத் தழுவிக்காட்டி நின்றது.

விபீடணன் கும்பகன்னனிடம் செல்லல்

128. ஏகுதற் குரியார் யாரே யென்னலு மில்ங்கை வேந்தன்
ஆகின்மற் றடிய நேசென் றறிவினா லவனை யுள்ளம்
113. சேகறத் தெருட்டி யீண்டுச் சேருமேற் சேர்ப்ப லென்றான்
மேகமொப் பாணு நன்று போகென்று விடையு மீந்தான்

ப-ரை: ஏகுதற்கு உரியார் யார் என்னலும்—(கும்ப கன்னனிடம் தூதாகச்) செல்லுதற்குத் தக்கவர் யாவர் என்று (இராமபிரான்) வினாவுதலும், இலங்கை வேந்தன்—இலங்கைக்கு இனி அரசுதைற்குரிய விபீடணன், ஆகில்—அது கருத்தாகில், அடியனே சென்று—அடியவ ளாகிய யானே (அவனிடம் தூதாகச்) சென்று, அறிவி லல் அவனை உள்ளம் சேகு அற தெருட்டி—என் அறி வுரையால் அவனுக்கு மனவைரம் நீங்கும்படி அறிவூட்டி, ஈண்டுச் சேருமேல் சேர்ப்பல்—எம்பக்கஞ் சேர விரும்பு வானாயின் அழைத்து வருவேன், என்றான் — என்று கூறினான், மேகம் ஒப்பானும்—கார்போற் (கைம்மாறு கருதாத வள்ளற்றன்மையையுடைய) இராமபிரானும், நன்று போக—(அது) நல்லது (அவ்வாறே) செல்லுக, என்று விடையும் ஈந்தான் — என்றுகூறி விடையுங் கொடுத்தான் எ-று.

தூது செல்லற்கு ஏற்ற அறிவு ஆற்றல் சொல் வன்மைகளிற் சிறந்தவராய் அதுமன் அங்கதன் போன் றவர் தம்பக்கல் உளராயினும், எதிரியின் அன்புக்கும் மதிப்புக்கும் நம்பிக்கைக்கும் அறிமுகத்துக்கும் உரியரான வரே இவ்விதச் சந்தர்ப்பத்துக்கு ஏற்றவராதலாலும், அவையெல்லாம் பொருந்திய ஆள் விபீடணனேயாயினும் எதிரிபக்கத்தை வெறுத்துத் தன்னைச் சரண்புக்க அவனை அச்சருமத்தில் தான் ஏவுதல் தகுதியன்று என்பதனாலும், அவன் தானாகவே இப்பணியைக் குறிப்பறிந்து ஏற்கக் கூடும்; அப்போது அவனை யனுப்புதல் தனக்குத் தகுதி யாம் என்பதனாலும் 'இன்றார் ஏசுக' எனினது 'ஏகுதற் குரியார் யார்' என வினவினான் இராமன் என்றறிக.

இராவணனுக்குப்பின் இலங்கைக்கு அரசதைற்கு உரிய விபீடணனை “எதிரது போற்றல்” என்ற உத்தியால் “இலங்கை வேந்தன்” என்றார் கவி; “கொள்ளார்தேங்குறித்த கொற்றம்” என்னும் உழிகைத்திணையின் துறைப் பொருளமைய, தன்னைச் சரணடைந்த காலத்திற்குளே, விபீடணனுக்கு இலங்கையரசை ஈந்தமைபற்றி என்க. சேகு — கொண்ட கொள்கை பற்றிய மனத்திண்மை. தெருட்டி — தெளியச் செய்து, அறிவித்து; [தெருள் + டு = தெருட்டு: பிறவினைப்பகுதி]. தெருளல் — தெளிவாய் அறிதல். கும்பகன்னனது மானவீரமும் தமையனுக்குத் தான் தோள்வலிபோலுதவ வேண்டுமென்ற கடப்பாட்டுணர்ச்சியும் மிக்கவதைலை அறிவானுதலின், அவன் தம்பக்கம் திரும்புவதே என்பதில் ஐயங்கொண்டவரையே ‘சேருமேல்’ என்றான். மேகமொப்பான் : வண்ணமாகிய பண்பும், பயனும் பற்றி வந்த உவமை.

விபீடணன் கும்பகன்னனை அடைந்து வணங்கல்

129. தந்திரக் கடலை நீந்தித் தன்பெரும் பலத்தைச் சார்ந்தான்
வேந்திற லவனுக் கைய வீடணன் விரைவி னுன்பால்
வந்தன னென்னச் சொன்னார் வரம்பிலா வுவகை கூர்ச்
சிந்தையாற் களிக்கின் றுன்றன் செறிகழற் சேன்னி சேர்த்தான்

ப-ரை: தந்திரக் கடலை நீந்தி—(வானர) சேனையாகிய கடலைக் கடந்து (போய்), தன் பெரும் பலத்தைச் சார்ந்தான்—தனது பெரிய (இராக்கத) சேனையைச் சேர்ந்தான் (விபீடணன்), வெந் திறலவனுக்கு—(அச்சேனையிலுள்ள பணியாளர்) கொடிய வலிமையையுடைய கும்பகன்னனுக்கு, ஐய—ஐயனே, வீடணன் விரைவின் உன்பால் வந்தனன்—விபீடணன் விரைவாக உன்னிடம் வந்துள்ளான், என்ன சொன்னார்—என்று கூறினார், சிந்தையால் வரம்பு இலா உவகை கூர களிக்கின்றான்—செறிகழல்—(அதனைக்கேட்டு) மனத்தின்கண்ணே எல்லையில்லாத மகிழ்ச்சி பொங்கி மிகுதலால் பூரிப்புக்கொள்கின்ற கும்பகன்னனுடைய வீரக்கழலணிந்த பாதங்களில்,

சென்னி சேர்த்தான்—(தன்) சிரம்பொருந்த வணங்கி
ணன் (விபீடணன்) எ-று.

தந்திரம், பலம்—சேனை; (வடசொற்கள்). 'தந்திரமாகிய கடல்' என்ற உருவக அணிக்கு ஏற்ப, கடத்தலை 'நீந்தி' என்னும் வினையாற் குறித்தார். நீந்துதல்—ஈண்டுக் கடத்தல். அரக்கச்சேனை சாதியொற்றுமைபற்றி, "தன் பெரும்பலம்" எனப்பட்டது; தன்சாதிச் சேனை என்றபடி. திறவன்—வலியவன். வீடணன்: விபீஷணன் என்னும் வடசொல்லின் திரிபு. சேநீந்தல்—கட்டல். தான் போரில் இறக்கமுன்பாகத் தன் தம்பியாகிய விபீடணனைக்காணும் பேரவாவுடன் இருந்த கும்பகன்னனிடம் அவன் வலியச் சென்றதனால், அவனுக்கு 'வரம்பிலா உவகை கூர்வ' தாயிற்று. மகிழ்ச்சி மனத்துள் அடங்காது மிகுவதாயிற்று என்பார், "சிந்தையால் வரம்பு இலா மகிழ்ச்சி கூர்" என்றார். வரம்பு—எல்லை, அளவு. சிந்தையால்: 7-ம் வேற்றுமைப் பொருளில் மூன்றனுருபு வந்த வேற்றுமை மயக்கம். சிந்தையால் +வரம்பிலாவுவகை கூர் என மாறுக. அடுத்த கவியில் உயிரொன்றுபடத் தழுவினமை வெளிப்படையாக நிகழ்தலின், ஈண்டு 'மனத்து மகிழ்ச்சியைப் புறம்பே காட்டாமையின் "சிந்தையாற் களிக்கின்றான்" என்றார்' என்றுரைத்தல் பொருந்தாமையுணர்க.

[130—138 செய்யுட்கள் கும்பகன்னன் கூற்று]

கும்பகன்னன் வணங்கிய தம்பியை எடுத்துத் தழுவி,
'நல்வழிப்படச் சென்ற நீ மீள வந்தது
என்ன காரணம்?' எனல்.

130. முந்திவந் திறைஞ்சி னானை ^{சென்ற} 'முகந்துயிர் மூழ்கப் புல்லீ
உய்ந்தனை யொருவை போல யெனமன முவக்கின் றேனென்
சிந்தனை முழுதுஞ் சிந்தத் தெளிவிவார் போல மீள
வந்ததென் றனியே யென்றான் மழையினீர் வழங்கு கண்ணான்

ப-ரை: மழையின் நீர் வழங்கு கண்ணான் — (தம்பியைப் கண்ட ஆனந்தத்தால்) மேகம்போல நீர்சொரியுக் கண்களையுடையவாகிய கும்பகன்னன், முந்தி வந்து இறைஞ்சினானை முகந்து—எதிரே வந்து நமஸ்கரித்த தம்பியை (இருகைகளாலும்) எடுத்து, உயிர் மூழ்க புல்லி—

உயிர் (தளிர்ப்ப மார்போடு மார்பு) அழுந்தத் தழுவி, ஒருவை உய்ந்தனை போலாய் என மனம் உவக்கின் றேன்—(எமது குடியின்) நீ ஒருவனாவது உயிர் பிழைத்து (வாழ)ச் சென்றாய் என்று மனம் மகிழ்ந்து கொண்டிருக்கின்ற, என் சிந்தனை முழுதும் சிந்த—எனது எண்ண முழுதும் பாழாக, தெளிவு இலார் போல மீள தனியே வந்தது என்—அறிவிலார் போல மீள (எம்பால்) தனியே வந்த காரணம் யாது, என்றான்—என்று வினாவினான் எ-று.

முகந்து—(கைகளால்) எடுத்து (துக்கி); “வண்கையாற், றுனைகதிர் முகந்தன முகப்பத் தம்மினான், சினைமறைந் தொருரால் சீவ என்றதே” [செய்.323] என்னுஞ் சீவகசிந்தாமணியிலும் இச்சொல் இப்பொருளில் வந்தமை காண்க. “உய்ந்தனை” என்பது யகரமெய் ஆசாக இடையே வரப்பெற்ற எதுகைத்தொடையொருந்திய சீர்; இது வினையெச்சப் பொருட்டாய முற்று. ஒருவன்: ‘ஒன்று’ என்னும் எண்ணடியாகத் தோன்றிய முன்னிலையொருமைக் குறிப்பு வினையாலணையும் பெயர்; ‘ஒருவீர்’ என உயர்த்தற் பன்மை குறித்து வழங்குவதுங் காண்க. உவக்கின்றேன்: பெயரெச்சப்பொருளில் வந்த தெரிநிலை வினைமுற்று; ‘என்’ என்னும் பெயர்க்கு அடையாய் நின்றது. ‘தமையனைப் பிரிந்து தனியே சென்ற விபிடணன், இப்பொழுது தனியே மீண்டு வந்தது தன்னைப்போலச் சகோதர பாசத்தால் உந்தப்பட்டு இராவணனோடு சேர்த்தகுப் போலும்’ என ஐயுற்றபடியால், “தெளிவிலார் போல மீளவந்தது என்?” என வினாவினான். மடியின்—முகல்போல; 5-ம் வேற்றுமை ‘இன்’ உருபு ஒப்புப் பொருளில் வந்தது.

பாடபேதம்: 1 மோந்துயிர்.

‘அபயதானம்பெற்றுப் பெருவாழ்வு பெற்ற நீ அழிவை வலிந்தழைக்கும் எம்மிடம் வந்தது ஏன்?’ என்றல்

131. அவயம்நீ பெற்ற வாறும் அமரரும் பெறுத லாற்ற
உவயலோ கத்தி லுள்ள சிறப்புங்கேட் டுவந்தே னுள்ளம்;
கவிஞர் னறிவு மிக்காய் காலன்வாய்க் களிக்கின் றேம்பால்
நவையிலை வந்த தேன்? நீ அமுதுண்பாய் நஞ்சுண் பாயோ?

ப-ரை: அவயம் நீ பெற்றவாறும்—(இராமபிரானிடம்) நீ அபயதானம் பெற்றமையும், அமரரும் பெறுதல் ஆற்றா உவயலோகத்தில் உள்ள சிறப்பும்—தேவரும் பெறுதற்கரிய இவ்வுலகும் வீட்டுலகுமாகிய இரண்டிலகங்களிலும் பெறக்கூடிய பேறு பெற்றமையுங், கேட்டு உள்ளம் உவந்தேன் — கேள்விப்பட்டு மனம் மகிழ்ந்திருந்தேன், கவிஞரின் அறிவு மிக்காய்—புலவர்போல் அறிவில் மேம்பட்டவனே, நவை இலை — குற்றமுடையாயல்லீ, காலன்வாய் களிக்கின்றேம்பால்—யமன் வாயிலகப்பட்டிருந்தும் (அதனையுணராமல்) செருக்குற்றிருக்கும் எம்மிடத்து, வந்தது ஏன்—வந்தது என்ன காரணம், அமுது உண்பாய் நஞ்சு உண்பாயோ—அயிர்தமுண்ணத்தக்க தகுதி பெற்ற நீ நஞ்சை (விரும்பி) உண்ணத்தக்காயோ (தக்காயல்லீ என்றபடி) எ-று.

அவயம்—அபயம், தஞ்சம். தன்கண் அடைக்கலம் புருந்தவரை 'அஞ்சற்க' என்று சொல்லிக் காத்தல் அபயதானம் (அபயங்கொடுத்தல்) எனப்படும்; அ+பயம்=அபயம்—பயமின்மை. உவயம்—உபயம், இரண்டு இருமை: (வடசொற்றிரிபுகள்). உபயலோகச் சிறப்பாவன இவ்வுலகத்தில் இலங்கைக்கு அரசனாய் பெருஞ் செல்வத்துடன் வாழும் இன்பவாழ்வும் பின்னரடையும் வீட்டுலக இன்பமும். தேவர்கள், ஆகராலும் இரக்கதர்க ளாலும் உண்டாகும் துன்பத்துடன் கூடிய இன்பவாழ்வும், அவா நீங்காமையால் வீட்டின்பத்துக்குரியரன்றி மீண்டும் பிறவிக்காளாந் தன்மையும் உடைமையால், விடீடணன் பெற்ற சிறப்பை "அமரரும் பெறுதலாற்ற... சிறப்பு" என்றுன். இருமையின்பத்துக்குமுரிய இராமன் பக்கலை நீயாக வெறுத்து மீண்டு வருநற்குரிய அறிவுக்குறைவுடையாயல்லீ, இராமலாக உன்னைக் கைவிடுதற்கும் காரணமாவதொரு குற்றமுன் செய்யத்தக்காயு மல்லீ, ஆகவே, நீ மீள எம்பக்கல்வந்த காரணம் யாது? என்றுங் கருத்தால் "கவிஞரின் ... நவையிலை வந்ததேன்?" என்றுன். தொடர்ந்து நிகழும் இப்போரில் இராமனால் மாளுதல் நிச்சயமாகவும் அதனை அறிய மாட்டாமல் அவனை வெல்லலாம் என்று மனப்பால் குடித்துச் செருக்கி வாழுவியல்புடையன் இராவணன் என்பதைப் புலப்படுத்துவாய் அவன்பக்கல் நீங்காது அவனுக்கு உடந்தையாய் வாழும் தன்னையும் மற்றையோரையும் உளப்படுத்தி "காலன்வாய்க் களிக்கின்றேம்பால்" என்றுன். இச்செய்யுளின் நான்கடியிலுமுள்ள முதலாந் சீர்களின் இரண்டாமெழுத்து ஒருவருக்க எழுத்தாய் ஒன்றி எதுகைத்தொடை

அமைந்ததால், அது வருக்க எதுகைத்தொடை எனப்படும்; (வ, வி, வய : இவை 'வவர்க்கம்' எனப்படும்).

நீ பிழைத்திருந்தால் எங்குலம் அழியாது, உன்னால் நற்கதியடையுமெனல்

132. குலத்தியல் பழிந்த தேனும் குமாமற் றுன்னைக் கொண்டே புலத்தியன் மரபு மாயாப் புண்ணியம் பொருந்திற் றென்ன வலத்தியல் தோளை நோக்கி மகிழ்கின்றேன்; மன்ன, வாயை உலர்த்தினை திரிய வந்தாய்; உளைகின்ற துள்ளம் அந்தோ!

ப-ரை: குமர—குமாரனே, குலத்து இயல்பு அழிந்த தேனும்—(தமையனின் தீய செய்கையால்) நம் அரக்க குலத்தின் பெருமையும் வளர்ச்சியுமாகிய தன்மை அழிந்த தாயினும், மற்று—ஆனால் அடியோடழியாமல், புலத்தியன் மரபு உன்னைக்கொண்டே மாயா புண்ணியம் பொருந்திற்று என்ன—புலத்திய முனிவன் வழியில் வந்த அரக்க வம்மிசம் உன்னை மூலமாகக்கொண்டே அடியற்றுப் போகாமல் நற்கதிபெறும் பாக்கியத்தைப் பெற்றது என்று கருதி, வலத்து இயல் தோளை நோக்கி மகிழ்கின்றேன்—வல்லமை பொருந்திய உன் கையை எதிர் பார்த்து மகிழ்ந்துகொண்டிருக்கின்றேன், மன்ன—அரசே (நீ), திரிய வந்தாய்—அதற்கு மாறாக மீண்டு வந்தாயாகி, வாயை உலர்த்தினை—(மகிழ்ச்சியால் நீரூறும் என்) வாயினை (சோகாக்கினியை மூட்டி) உலரச்செய்தனை, அந்தோ உள்ளம் உளைகின்றது—ஐயோ! (இராமனை விட்டு எம்பக்கல் வந்தமையை எண்ணி) என்மனம் வருந்துகின்றது எ-று.

பற்று: வினைமாற்றுப் பொருளில் வந்த இடைச்சொல். 'புலத்தியன் மரபு' என்றது, புலத்திய முனிவன் மகனாகிய விச்சிரவசுனிற்கு இரண்டாம் மனைவியாய் அரக்க குலத்துச் சுமாலியின் மகளாய் கைகசியின் வழிற்றுதித்த தமது அரக்கவம்மிசத்தை. மாயா—அழியாமல் (நூறு கெட்டு எதிர்மறை வினையெச்சம்; அது 'பொருந்திற்று' என்ற வினை கொண்டு முடிந்தது). மரபு மாயாமையாவது விபீடணனால் சந்ததி வளர்ச்சி

புற்று அடியற்றுப் போகாமை. புண்ணியம் பொருந்துதலாவது போரில் இறந்துபடும் தானும் இராவணனுட்பட்ட தன்குலத்தவருமெல்லாம் விபி டணனியற்றுமீ மிதிர்க்கடல் பாவம் நீங்கி நற்கதியடைதல். **தோகை நோக்கி மகிழ்கின்றேன்** :- 'பிறன் கையை எதிர்பார்த்துவாமுகின்றான்' என்ற உலகவழக்குமொழிபோலப் பொருள் பயந்துகின்ற தொடர். 'மன்ன' என்பது, 'விபிடணன், இப்போர் முடிவில் இலங்கையரசாளும் மன்னவையது நிச்சயம்' என்பதை வலியுறுத்திகின்ற விளி. "விபிடணன் இராமனைச் சேர்ந்தமை தனக்கு முழுச்சம்மதமான சந்தோஷச் செய்தியே" என்பதைப் புலப்படுத்தி அவனது மனக் கவலைமையும் 'சகோதரத் துரோகி' என அறியார் கூறும் பழிமொழிக்கு அவன் கூசுவதையும் மாற்றி அவனை மகிழ்வித்து கும்பகன்னன் வரவேற்கும் கூற்றாய் இச்செய்யுள் முதலியவற்றை அமைத்த கம்பனது புதுமைச் சித்திரம் நயக்கத்தக்கது. அந்தோ! இரக்கக் குறிப்பிடைச்சொல்.

'சரண்புகுந்த உன்னைக் கைவிடாது காக்கவல்லாரை விட்டு நீ மீண்டுவந்த காரணம் யாது?' எனல்

133 அறப்பெருந் துணைவர் தம்மை யபயமென் றடைந்த உன்னைத் துறப்பது துணியார் தங்க ளாருயிர் துறந்த போதும்;
இறப்பெனும் ¹பதத்தை விட்டாய் ²இராமனென் பாளைப்பற்றிப் பிறப்பெனும் புன்மை ³தீர்ந்தாய்; நீனைந்தென்கொல் பெயர்ந்த
[வண்ணம்.]

ப-ரை: அறப்பெருந் துணைவர் — அறம் வளர்த்தற்குப் பெரிய உதவிபுரிபவர்களாகிய இராமலக்குமணர், தம்மை அபயம் என்று அடைந்த உன்னை—தம்மைத் தஞ்சமாக அடைந்த உன்னை, தங்கள் ஆர் உயிர் துறந்த போதும்— தங்கள் அரிய உயிர் நீங்கும் நிலைமை நேருமாயினும், துறப்பது துணியார்—(காவாது) கைவிடுதலைத் துணிய மாட்டார், இறப்பு எனும் பதத்தை விட்டாய்—(முன்னமே பிரமதேவனிடம் பெற்ற வரத்தால் உனக்கு) மரணம் என்ற பேச்சே இல்லையாகப் பெற்ற நீ ['சிரஞ்சீவி'யாய் வாழும் வரம்பெற்ற நீ என்றபடி], இராமன் என்பாளை பற்றி பிறப்பு எனும் புன்மை தீர்ந்தாய்—(இப்பொழுது) இராமனைச் சரணடைந்தமையால் பிறவியாகிய இழிவும்

நீங்கக்கூடிய பேறுபெற்றாய், பெயர்ந்த வண்ணம் என்
நினைந்து — (இங்ஙனம் சிறப்புப் பெற்ற நீ) மீண்டுவந்த
காரணம் யாது பயன் கருதி எ-று.

கொசிக முனிவருடைய வேள்விக்கு இடையூறு செய்த தாடகை
முதலான அரக்கரைக்கொன்று அவ்வேள்வியைக் காத்து முற்றுவித்தமை
போன்ற செயல்பற்றி இராம இலக்குமணரை “அறப்பெருந் துணைவர்” என்
ருன். அபயம்என்று—அபயந்தருக என்றுசொல்லி, பாதுகாக்க என்றுவேண்டி.
என்றபடி. துறப்பது—கைவிடல் (எதிர்கால இடைநிலைபெற்ற தொழிற்பெயர்).
துணிதல்—நிச்சயித்தல். துறந்தபோதும்—விடவேண்டிவரினும் (எதிர்கால
வினையெச்சம்). பதம்—சொல், பேச்சு. ‘புத்ததை விட்டாய்’ — பேச்சே
யொழியப்பெற்றாய் (‘முற்றுமில்லையாயினாய்’ என்ற பொருளில் வழங்கும்
உலக வழக்கு மொழி). விட்டாய் : முன்னிலையொருமை வினையாலணையும்
பெயர். அது எழுவாயாய், ‘தீர்ந்தாய்’ என்னும் பயனிலை கொண்டு
முடிந்தது. கோல் : அசைநிலை. பெயர்ந்த—மீண்டுவந்த, இராமனை
உபாசித்து நேரிக்கண்டு பூசித்து உபசரித்த தவமுதியாளாகிய
‘சபரி’ என்ற வேட்ப்பெண் வீட்டின்பத்தை அடைந்தவாறுபோலவே,
நீயும் அவனைச் சரண்புகுந்து சேவை செய்வதால் பிறவியற்றாய் என்பா
னாய், “பிறப்பெனும் புன்மை தீர்ந்தாய்” என்னுன்.

முன்னமே சிரஞ்சீவியாய் வாழும் வரம்பெற்று மா
ணத்துன்பம் நீங்கப்பெற்ற நீ, இராமனைச் சரண்புகுந்தவ
னாய் அவனைச் சேவிப்பதனால் பிறவித் துன்பமும் நீங்கு
தற்குரிய பாக்கியம் பெற்றாய்; அப்பெற்றினை இழத்
தற்கோ நீ மீண்டுவந்தாய்? காரணம் யாது? என வின
வினான் என்றபடி.

பாடபேதம்: 1 பயத்தை. 2 இராமனென்பளவு மற்றிப்-
3 யில்லை.

‘தருமசீலர்களைச் சேர்ந்து குற்றத்தின் நீங்கிய நீ
பிறர் மனையாகி விரும்பும் பாவியாகிய எம்மொடு
சேரலாமோ’ எனல்

134. அறமென நின்ற நம்பந் கடிமைபெற் றவன்ற னாலே
மறமென நின்ற மூன்றும் மருங்கற மாற்றி மற்றும்
திறமென நின்ற தீமை இம்மையே தீர்ந்த செல்வ
பிறர்மனை நோக்கு வேமை உறவேனப் பெறுதி போலாம்

ப-ரை: அறம் என நின்ற நம்பற்கு அடிமை பெற்று—தருமத்தின் வடிவமென்று சொல்லும்படியான இராமபிரானுக்கு அடியவனாகுந்தன்மையைப் பெற்று, அவன்றலே—அவனது சேர்க்கையினால், மறம் என நின்ற மூன்றும் மருங்கு அற மாற்றி — பாவத்துக்குக் காரணமாகவுள்ள (காமம், வெகுளி, மயக்கம் என்ற) முக்குற்றங்களையும் உன்னிடஞ் சாராதபடி நீக்கி, மற்றும் திறம் என நின்ற தீமை இம்மையே தீர்ந்த செல்வ—மேலும் அக்குற்றங்களின் வகையைச் சேர்ந்த தீவினைகளை இப்பிறவியிற்றினே நீங்கிய அருட்செல்வனே, பிறர்மனை நோக்குவேமை உறவு என பெறுதி போலாம்—பிறர்மனைவியை விரும்பும் பாவியாகிய எம்மை உறவினர் என்ற தொடர்பால் சேர வருகின்றாய் போலும் என்று.

நம்பன் — விரும்பப்படத்தக்கவன், என்றது இராமனை. மறம்—பாவம்; ஈண்டு அதன் காரணத்தை இலக்கணியால் உணர்த்திற்று. மூன்று—தொகைக் குறிப்பு மொழியாய், காமவெகுளி மயக்கங்களை உணர்த்திற்று. மருங்கு—(உன்) பக்கத்தே, உன்னிடத்து. அற—இல்லையாகும்படி திறம்—பாகுபாடு, வகை. “மற்றும்...தீர்ந்த” என்றது காமம் முதலிய முக்குற்றங்களினால் செய்யப்படும் தீவினைகளைச் செய்யாதொழிந்த என்றபடி. நோக்குதல்—ஈண்டு மனத்தால் விரும்புதல். பெறுதிபோலாம் — அடையத்தக்காயோ. போலாம்—ஐயப்பொருளில் வந்த இடைச்சொல்.

“பிறப்பெனும் புன்மை தீர்ந்தாய்” என மேலைச் செய்யுளில் கூறினான், அதன் காரணத்தை இச்செய்யுளின் முதல் மூன்றடிகளால் விளக்கினான்; என்னை? பிறவிக்குக் காரணம் காமம் முதலிய மூன்றும், அதன் பாகுபாடுகளாய் வினைகளுமேயாதலின் என்க; “காம வெகுளி மயக்க மிவைமூன்றன், நாமங் கெடக் கெடும் நோய்” என்னும் வள்ளுவர் வாக்காலறிக. எம்மைச் சுற்றத்தவரென்கின்ற பாசபந்தத் தொடர்பால் மீள எம்மைச் சேரவந்தானே என்ற ஐயுறவால், “பிறர்மனை.....பெறுதி போலாம்” என்றான்.

‘நற்கதி பெறுதற்குரிய தக்க சாதனங்களைப் பெற்றிருந்தும் சாதியபிமானம் என்கின்ற பற்று விடப்பெற்றிலை போலும்’ எனல்

135. நீதியுந் தரும நின்ற நிலைமையும் புலமை தானும்
ஆதியங் கடவு ளாலே அருந்தவம் ஆற்றிப் பெற்றும்
வேதியர் தேவன் சொல்லால் விளிவிலா ஆயுப் பெற்றும்
சாதியின் புன்மை இன்னும் தவிர்ந்திலை போலும் தக்கோய்

ப-ரை: தக்கோய்—நடுவுநிலைமை தவறாதவனே, நீதியும் தருமம் நின்ற நிலைமையும் புலமையும் — நீதியும் தருமநெறியில் தவறாது நின்றொழுக்கும் இயல்பும் சிறந்த ஞானமும் ஆகிய இவற்றை, அருந்தவம் ஆற்றி — அரிய தவத்தைச் செய்து, ஆதியங் கடவுளாலே பெற்றாய்— உலக சிருட்டிக்குக் காரணமாய் பிபமதேவனாலே பெற்றனை, வேதியர் தேவன் சொல்லால் விளிவு இலா ஆயு பெற்றாய்—அந்தணர் போற்றும் அப்பிரமதேவன் வாக்கினால் அழிவில்லாத நீண்ட ஆயுளை (= சிரஞ்சீவியாய் வாழும் வாழ்வை)ப் பெற்றனை, (இவ்வுயர்வுகளைப் பெற்றிருந்தும்), சாதியின் புன்மை இன்னும் தவிர்ந்திலை போலும்—சாதியபிமானமாகிய இழிந்த பற்றினை இன்னமும் நீ விட்டிலைபோலும் எ-று. தான்: அசை.

கருத்து: நற்கதிபெற்று உய்தற்குரிய தக்க சாதனங்களைப் பெற்ற நீ சாதிப்பற்றுகிய அவா நீங்கப்பெறாமையால் இங்கே மீண்டு வந்தனைபோலும் என்றபடி.

புன்மை—பேரறிவு. ஆதி—காரணர், உலகத்தோற்றத்திற்குக் காரணர்; காரணாகிய கடவுள்—பிரமா. வேதியர்—வேதங்களை நன்கு உணர்ந்த உயிர்க்கு ஓதுவித்தலும்பற்றி அந்தணர்க்கு வழங்கும் பெயர். விளிவு—அழிவு. புன்மை—இழிவு; ஈண்டு இழிந்த (பிறவிக்குக் காரணமாகிய) பற்றினை யுணர்ந்திற்று. “அவாவென்ப எல்லா வுயிர்க்குமெஞ் ஞானமும், தவாஅப் பிறப்பினும் வித்து” என்ற வள்ளுவர் வாக்கையும் உணர்க. தவிர்ந்திலை—நீங்கினாயில்லை; (முன்னிலை இறந்தகால எதிர்மறைத் தெரிநிலை ஒருமை வினைமுற்று). போலும்: ஐயப்பொருள் குறித்த இடைச்சொல்.

தக்கோய்—தகுதியுடையவனே, (தகுதி—நடுவுநிலைமை); “**தக்கார் தகவீர்**” என் பதவரவர், எச்சத்தாற் காணப்படும்” என்னும் குறளிலும் “தகுதி” என் பதற்கு இது பொருளாதல் காண்க. உனக்கு உண்டி முதலிய கொடுத்து நன்றிசெய்த இராவணன் அறத்துக்கு மாறாய் நடந்துழி, அவனது நன்றிகருதி, நடுவுநிலையிலிருந்து வழுவதல் செய்யாது, அவ னுக்கு இடித்துரைத்தாய்; கேளாதபடியால், அவனது பாவச் செயலுக்கு உடந்தையாயிருக்கும் சூறும் உன்னைச் சேராதபடி விட்டுநீங்கினது நடுவு நிலையாய் அறமாகுமேயன்றி, நன்றி கோறலாகிய பாவமன்று என்னும் கருத்தால், விடீடணனைத் “தக்கோய்” என அளித்தான்.

‘**யாம் தோற்று அழிவது நிச்சயம்;**
நீ சிரஞ்சீவியாதலின் மானாவிடினும் வலியழியவோ
எம்பக்கல் வந்தாய்’ எனல்.

136. ஏற்றிய வில்லோன் யார்க்கும் இறையவன் இராமன் நின்றான்;
மாற்றநூல் தம்பி நின்றான்; மற்றையோர் முற்றும் நின்றார்;
கூற்றமும் நின்ற(து); எம்மைக் கொல்லிய விதியும் நின்ற;
தோற்ற எம் பக்கல் ஐய வெவ்வலி தோலைய வந்தாய்.

ப-ரை: ஏற்றிய வில்லோன் யார்க்கும் இறையவன் இராமன் நின்றான்—(நாணியை) ஏற்றிய வில்லையுடைய னாய் எல்லார்க்கும் தலைவனாகிய இராமன் (போருக்கு ஆயத் தனாய்) நிற்கின்றான், மாற்று அருந் தம்பி நின்றான்—(யாவராலும்) தடுத்தற்கரிய (போர்வலி பெற்ற) தம்பியா கிய இலக்குவன் (துணையாய்) நிற்கின்றான், மற்றையோர் முற்றும் நின்றார்—(சுக்கிரீவன் முதலிய) மற்றையோர் எல் லாரும் (துணையாக) நிற்கின்றார், கூற்றமும் நின்றது— யமனும் (எம்உயிர் கவர்) நிற்கின்றான், எம்மை கொல்லிய விதியும் நின்ற(து)—எம்மைக் கொல்லுதற் பொருட்டு (தீய) விதியும் நிற்கின்றது, ஐய—ஐயனே, தோற்ற எம்பக் கல்—நிச்சயமாகத் தோல்வியடைதற்குரிய எம்பக்கத்தை, வெவ்வலி தோலைய வந்தாய்—(உனது) மிகுந்த வலிமை கெடுதற்பொருட்டோ வந்து சேர்ந்தனை எ-று.

வினா—வில்லையுடையனாய் (வினையெச்சமுற்று). இறையவன்— கடவுள், (போர்வீரம் முதலாயவற்றில்) தலைமை பெற்றவன். பகைவர்

பக்கம் வலிமைகூடியும் விதியும் உதவியாயிருக்கின்றமையினால், அவர் வெல்வதும், யாம் தோற்பதும் நிச்சயம் என்னும் கருத்தால், “தோற்ற எம்பக்கல்” என இறந்த காலத்தார் கூறினான்; (தெளிவு பற்றிய காலவழு வமைதி). ‘நின்றான்’ முதலிய இறந்தகால முற்றுக்கள் ‘நிற்கலுற்றான்’ என்றிவ்வாறாய் கருத்துப்பற்றி நின்றன. வினைமுற்றடுக்குக்கள் எதிரிகளின் வலிமை மிகுதியை எண்ணிக்காட்டி, தாம் தோற்பதை வற்புறுத்தி நின்றன. **தொலைய**—தொலையவோ? (குறிப்புவினா). **கொல்லிய**—கொல்லும்பொருட்டு (‘செய்யிய’ என்னும் வாய்ப்பாட்டெதிர்கால வினையெச்சம்). “விதியும் நின்ற” என்புழி ‘நின்றது’ என்னும் முற்றின் ஈற்று விகுதி செய்யுள் விகாரத்தாற் றெடுக்கது. **கூற்றம்**: சொல்லால் அஃறிணையும் பொருளால் உயர்திணையுமாய் சொல் ஆதலின் ‘நின்றது’ என்னும் அஃறிணை வினைகொண்டது; ‘அரசு வந்தது’ என்பதுபோல.

‘நீயும் எம்மோடுகூடிப் போரில் அழிந்தால்
எல்லாரும் மாய்ந்ததின் எமக்குப் பிதிர்க்கடன்
செய்வார் ஒருவருமில்லாவர்’ எனல்.

137. ஐயநீ அயோத்தி வேந்தற் கடைக்கல மாசி யாங்கே
உய்கிலை யென்னின் மற்றிவ் வரக்கரா ¹யுள்ளோ ரெல்லாம்
²மொய்களை மாரி யாலே யிறந்துபாழ் ³முழுதும் பட்டால்
கையினால் எண்ணீர் நல்கிக் கடன்கழிப் பாரைக் காட்டாய்

ப-ரை: ஐய—ஐயனே, அயோத்தி வேந்தற்கு அடைக்கலம் ஆகி ஆங்கே உய்கிலை என்னின்—அயோத்தியரசனாகிய இராமனுக்கு அடைக்கலப்பொருளாய் அவன் பக்கலில் இருந்து நீ உயிர்பிழைக்காவிட்டால், மற்று—அதற்குமாறாக, இவ் அரக்கராய் உள்ளோர் எல்லாம்—இங்கே அரக்கராயுள்ளவரெல்லாரும், மொய்களை மாரியால் இறந்து முழுதும் பாழ் பட்டால்—(இராமலக்குமணர்) கூட்டமாக விடும் மழைபோன்ற அம்புகளால் இறந்து முழுதும் அழிந்துபட்டால், (அதன்பின்), கையினால் என்நீர் நல்கி கடன் கழிப்பாரைக் காட்டாய்—தம் கைகளால் எள்ளொடு கலந்த நீரினால் தருப்பணஞ்செய்து பிதிர்க்கடன் செய்துமுடிப்பார் ஒருவரைக் காட்டுவாயாக (ஒருவருமில்லர் என்றபடி) எ-று.

உய்தலை—உயிர்சிழைப்பாயல்லை (முன்னிலையொருமை எதிர்மறை எதிர்கால வினைமுற்று). எவ்வின்—ஆயின் (வினைமுற்றின்மேல் வரும் வினையெச்ச விசுதி). நீ இராமன்பக்கலிருந்தால், இப்போரில் யாமெல்லாம் இறந்தழிந்தபின், எம்பொருட்டு நீ தீக்கடன் நீர்க்கடனியற்றினால், யாம் நரகில் வீழாது நற்கதிபெற்று உய்வோம்; அவ்விதம் எங்கள் நன்மையின்பொருட்டாவது நீ உய்ந்திருத்தல் வேண்டும் என்றபடி. கடள் கழிப்பார்—பிதிர்க்கடன் செய்துமுடிப்பவர்.

பாடபேதம்: 1 யுள்ளோ மெல்லாம். 2 எய்களை. 3 படுத்தும்.

‘அரக்கரழிந்தபின் இலங்கைச் செல்வத்தை அனுபவிக்க இராமனுடன் இந்நகருள் வருக; இப்போது விரைய இராமனிடம் செல்க’ எனல்.

138. “வருவதும் இலங்கை யூர்க்கிப் புலையெலா மாண்ட பின்னைத்; திருவுறை மார்ப னேடும் புகுந்தபி னென்றுந் தீராப் பொருவருஞ் செல்வந் துய்க்கப்; போதுதி விரைவி” எனெருன்; கருமமுண் றரைப்ப தேனெருன்; உரையெனக் கழற லுற்றான்,

ப-ரை: இலங்கை ஊர்க்கு வருவதும் — இலங்கைநகரைக் குறித்து (நீ) வருவதும் (இப்போதன்றி), இப்புலை எலாம் மாண்ட பின்னை—இந்த இழிவினையுடைய அரக்க ரெல்லாம் இறந்தழிந்தபின்பே (தகும்), (அது எதன் பொருட்டெனில்), திருஉறை மார்பனேடும் புகுந்தபின்—இலக்குமி வசிக்கப்பெற்ற மார்பினையுடைய இராமனேடும் (அவ்வாறு இலங்கையுட்) புகுந்த பின்னர், என்றும் தீரா பொரு அருஞ் செல்வம் துய்க்க—எக்காலமும் நீங்காத ஒப்பற்ற இலங்கையரசுச் செல்வத்தை அனுபவித்தற் பொருட்டாகும், விரைவின் போதுதி—(ஆகையால் இப்போது) விரைவாக (இராமனிடம்) மீண்டுசெல்வாயாக, என்றான்—என்று கூறிலான் (கும்பகன்னன்), (அப்பொழுது விபீடணன்), உரைப்பது கருமம் உண்டு என்றான்—(யான் உனக்குச்) சொல்லத்தக்க காரியம் உள்ளது (அதன் பொருட்டாகவே வந்தேன்) என்றான், உரை என—

(அதனைச்) சொல்வாயாக என்று (கும்பகன்னன்) வினாவ, கழற லுற்றான் — (விபீடணன்) சொல்லத் தொடங்கினான் ஏ-று.

புலி—இழிவு; பண்பாகு பெயராய் அரக்கரையுணர்த்திற்று. இராமன் விஷ்ணுவின் அவதாரமாயுள்ளவனாதலின், அவனை “திருவுறை மார்பன்” என்றான். அல்லது வீரலட்சுமி வாசஞ் செய்யும் மார்பையுடையவன் எனினுமாம். யோநுதி—செல்வாயாக.

139—153 செய்யுள்

விபீடணன், இராமனை வந்தடையுமாறு
கும்பகன்னனை வேண்டுவல்.

139. இருளறு சிந்தை யேற்கு மின்னருள் சுரந்த வீரன்
அருளும்நீ சேரின்; ஒன்றோ? அவயமும் அளிக்கும்; அன்றி
மருளறு பிறவி நோய்க்கு மருந்துமாம்; மாறிச் செல்லும்
உருளறு சகட வாழ்க்கை ஒழித்துவீ டளிக்கு மன்றே!

ப-ரை: இருள் உறு சிந்தையேற்கும் இன் அருள் சுரந்த வீரன் — அறியாமை பொருந்திய உள்ளத்தினை யுடைய எனக்கும் இனிய அருளை மிகுதியாக வழங்கிய வீரனாகிய இராமபிரான், நீ சேரின் அருளும் — நீ அவனைச் சேர்வாயானால் (உனக்கு) அருள்புரிவான், ஒன்றோ — இது மாத்திரமா?, அவயமும் அளிக்கும் — அபயமுந் தந்து காப்பான், அன்றி—(இவை)யல்லாமலும், மருள் உறு பிறவி நோய்க்கு மருந்தும் ஆம்—மயக்கம் பொருந்திய பிறவியாகிய பிணியை நீக்கும் மருந்துமாவான், மாறிச் செல்லும் சகட உருள் உறு வாழ்க்கை ஒழித்து— கீழ்மேலாகவும் மேல்கீழாகவும் மாறி மாறி உருண்டு செல்லும் வண்டிச்சில்லினை ஒத்த (நிலையற்ற) உலகவாழ்வாகிய பிறவியை அகற்றி, வீடு அளிக்கும் அன்றே—(நிலையான) வீட்டின்பத்தை நிச்சயமாகக் கொடுப்பான் ஏ-று. அன்றே: தேற்றப்பொருள் தருமிடைச்சொல்.

சிந்தையேற்கும்: என்பழியும்மை இழிவு சிறப்பு. அவயம்: ‘அபயம்’ என்ற வடசொல்லின் திரிபு. “பிறவி நோய்க்கு மருந்துமாம்”: உருவக அணி.

“சகட உருள் உறு வாழ்க்கை” என மாறுக. “அகடுற நில்லாதி யார் மாட்டுஞ் செல்வம், சகடக்கால் போலவரும்” [நாலடி] என்பதனோடு ஒப்பிடுக. ‘உறு’: உவமையுருபு. இனி, நல்வினை மிகுதியால் சுவர்க்காதி மேலுலகங்களிலும், தீவினை மிகுதியால் நரகமாகிய கீழுலகத்திலும், நல்வினை தீவினை யிரண்டின் பயனையும் ஒப்ப நுகர்தற்கு மத்தியலோகமாகிய பூமியிலும் மாறிமாறிப் பிறந்து உழலுதலுக்கு ஒப்பாக்கி (=பிறவி வாழ்க்கையைச் சகட உருளோடு ஒப்பிட்டு)க் கூறினார் எனலுமாம்.

140. எனக்கவன் றந்த செல்வத் திலங்கையு மரசு மேல்லாம்
நினக்குநான் றருவேன்; றந்துன் னேவலி னேளிதி னிற்பென்;
உனக்கிதி னுறுதி யில்லை; உத்தம, உன்பின் வந்தேன்
மனக்குநோய் துடைத்து வந்த மரபையும் விளக்கி வாழி.

ப-ரை: எனக்கு அவன் தந்த செல்வத்து இலங்கையும் அரசும் எல்லாம்—எனக்கு அப்பெருமான் தந்த செல்வத்தையுடைய இலங்கை நகரும் அதனை ஆளும் உரிமையுமாகிய எல்லாவற்றையும், நினக்கு நான் தருவேன்—உனக்கு யான் தருவேன், தந்து உன் ஏவலின் எளிதின் நிற்பென்—அங்ஙனம் தந்ததோடமையாமல் உன் ஏவலாகிய பணிகளை விரைவிற செய்து முடிப்பேன், உனக்கு இதின் உறுதி இல்லை—உனக்கு இதனில் மேற்பட்ட நன்மை வேறில்லை, உத்தம—மேலான குணமுடையவனே, உன்பின் வந்தேன் மனக்கு நோய் துடைத்து—உனக்குத் தம்பியாகிய எனது மனத்திலுள்ள பிரிவுத் துன்பத்தை நீக்கி, வந்த மரபையும் விளக்கி வாழி—நீ (சீவிப்பதனால்) பிறந்த வம்மிசத்தையும் அழியாது விளங்கச்செய்து வாழ்வாயாக என்று.

இலங்கை: ஓர் ஊர், அவ் வூரோடுகூடியநாடு. உறுதி—நன்மை. ‘மனத்துக்கு’ என அத்துச்சாரியை பெற்றுப் புணரற்பாலது, அச்சாரியை செய்யுள் விகாரத்தால் தொக்கு ‘மனக்கு’ என நின்றது. உள் பின்பிறந்தேன்: வினையாலணையும் பெயர்; (=உனக்குப் பின்பிறந்தவனாகிய எனது). தனக்கு இராமன் அளித்த இலங்கை அரசினையும் செல்வத்தையும் விட்டணன் கும்பகன்னனுக்கு ஈந்து அவன் ஏவல்வழி நிற்பதாகக் கூறிய அதனால், இராவணனை விட்டுநீங்கி இராமனைச் சேர்ந்தது இராச்சிய

ஆசையாலன்று, அறநெறிச்செல்வோரைப் பின்பற்றி, தான் அறத்தினை ஆதரித்து வாழும் கொள்கைபால் என்பது இனிது விளங்குதல் காண்க. கும்பகன்னனும் தன்னைப்போல இராவணனது தீயசெயலைக் கண்டித்து நீதியும் அறமுமுரைத்ததனால், அவன் அறவழிச் செல்வதுபற்றியே இங் கனம் அவன் இப்போரில் வீணே மாளாது உயிர்வாழ்தலை விரும்பித் தூதாகச் சென்று இவ்வாறு கூறினானென்பதுமறிக.

141. போதலோ அரிது; போனாற் புகலிடம் இல்லை; வல்லே சாதலோ சூதம்; நீதி அறத்தொடுத் தழுவி நின்றாய்; ஆதலால் உளதாம் ஆவி அநாயமே உகுத்தென்? ஐய, வேதநூல் மரபுக் கேற்ற ஒழுக்கமே பிடித்தல் வேண்டும்.

ப-ரை: ஐய—ஐயனே, போதல் அரிது—(இராமபிரா னுக்குக் குற்றஞ்செய்தவர்) உயிர்தப்பிப் போதல் முடியாது, போனால் புகலிடம் இல்லை—தப்பி ஒடிப்போனால் (அவருயிரைக் காக்கவல்ல) புகலிடமாவார் (வேறு) இல்லை, வல்லே சாதல் சரதம்—விரைவாக (அவனால்) இறத்தல் உண்மையாம், நீதி அறத்தொடும் தழுவி நின்றாய்—நீதியையும் தருமத்தையும் தழுவி (தமையனுக்கு இடித்துப் புத்திசொல்லி) நின்றாய் (அவன் கேட்கவில்லை), ஆசலால்—,உளதாம் ஆவி அநாயமே உகுத்து என்— (அறத்தைத் தேடிக்கொள்ளற்குச் சாதனமாக) உள்ளதாகிய உன் உயிரை அநியாயமாக [ப்போரில்] இழந்து [பெறும்பயன்] யாது, வேதநூல் மரபுக்கு ஏற்ற ஒழுக்கமே பிடித்தல் வேண்டும்—வேதம் முதலிய அறநூல்களில் விதித்த நம் வம்மிசத்துக்கு ஏற்ற அறவொழுக்கத்தையே [இனி நீ] கடைப்பிடித்தொழுகல் வேண்டும் என்று.

சூதம்—உண்மை, நிச்சயம். அநாயம்—அநியாயம் என்பதன் சிதைவு. உகுத்து—இழந்து, விட்டு. புறங்கொடாது போரில் மாண்டார்க்கு வீரசுவர்க்கம் புகுதல் உளதாம், புகழுளதாம் என்பையேல், அறத்துக்கு மாருனவழியில் நின்று பொருது மாள்வதனை பழிபும் பாவத்தால் நரகத்துன்பமுமேயன்றி அவை உளவாகா என்பான் “உளதாம் ஆவி அநாயமே உகுத்து(ப்பெறும் நன்மை) என்” என்றான். “ஒழுக்கம் விழுப்

பந்தரலான் ஒழுக்கம், உயிரினுமோம்பப்படும்” என்ற நீதியால், “வேத தூல்.....ஒழுக்கமே பிடித்தல் வேண்டும்” என்றான்.

தமையனது நல்வாழ்வு கருதி நீதியையும் அறத்தை யுந் தழுவி அவனுக்கு வேண்டும் புத்தி கூறிநின்றாய்; அவன்கேட்டு நல்வழிப்பட்டு நடந்தானில்லை. அவன் அதர் மத்தாற் பொரும் போருக்கு நீ உதவியாக நின்று உன் உயிரை யிழத்தல் வீணாகும். அதனால், அவனை விட்டு நீங்கி, புலத்தியமுனி வழிவந்த உன் மரபுக்கேற்றபடி அறத்துக்குத் துணையாய் நின்றொழுதுதலை உனக்குக் கடன் என்றபடி. “ஆவது கருதா என்கி லமைச்சர்சொற் கேளா என்கில், வீவது குறியா என்கில் விளைவது முணரா என்கில், நாவது காவா என்கில் அவனுக்கா நடந்து போரிற், சாவது பழுதென் றன்றே சகத்துளோர் சாற்று கின்றார்” என்று விதுரன் கூறிய நீதியினை இதனோடு ஒப்பிட்டுணர்க. “நீதி.....நின்றாய்” என்பதனை விளியாகக்கொண்டு உரைப் பாருமுளர்.

142. தீயவை செய்வ ராகிற் சிறந்தவர் பிறந்த உற்றார்

தாயவை தந்தை மாரென் றுணர்வரோ தருமம் பார்ப்பார்;

நீயவை அறிதி யன்றே; நினக்குநான் உரைப்ப தென்றோ ?

தூயவை துணிந்த போது பழிவந்து தொடர்வ துண்டோ.

ப-ரை: தருமம் பார்ப்பார்—அறத்தைக் குறிக்கொண்டு காத்தொழுகும் மேலோர், தீயவை செய்வார் ஆகில்—(தமக்கு உற்றராயினும் அவர்) பாவங்களைச் செய்வாரானால், (அவரை), சிறந்தவர் என்று — (இவர் எமக்கு மிகுந்த உதவி செய்தலாற்) சிறந்தவரென்றும், பிறந்த உற்றார் என்று—உடன்பிறந்த சகோதரர் என்றும், தாய் அவை என்று—தாய்மார் வகையைச் சேர்ந்தவரென்றும், தந்தை மார் என்று—தந்தையராந் தன்மையையுடையவரென்றும், உணர்வரோ—(அவரை மேலாக) மதித்து அவர்வழியில் நிற்பரோ, [நில்லார் என்றபடி], நீ அவை அறிதியன்றே— நீ அந்நீதிகளை அறிவாயல்லவா, நினக்கு நான் உரைப்

பது என்—(தானாகவே உணரவல்ல) உனக்கு நான் எடுத் துச் சொல்லுவானேன்? [சொல்லாமலே விளங்குவாய் என்றபடி], தூயவை தொடர்ந்தபோது பழிவந்து தொடர் வது உண்டோ—குற்றமற்ற செயலை மேற்கொண்டு செய் யுங்கால் (அதனால்) உலகநிந்தை (அவர்களை) வந்தடைத லுண்டோ (இல்லை) எ-று.

*தாய் அவை — தாயின் கூட்டத்திலுள்ளவர்; (அவை—கூட்டம்). நாயர்வகை; பாராட்டுந் தாய், ஊட்டுந்தாய், முலைத்தாய், கைத்தாய், செவிலித்தாய் என்பார். இனி, “தன்னை யளித்தாள் தமையன் மனை குருவின், பன்னி யரசன் பயில்தேவி—தன்மனையைப், பெற்றா ளிவரை வர் பேசில் எவருக்கும், நற்றாயர் என்றே நவில்” என்ற செய்யுளாற் கூட்டப்பட்டவருமாம். *தந்தைமார்—ஐவகையராய தந்தைமார்: பிறப்பித் தோன், கற்பித்தோன், மணமுடிப்பித்தோன், அன்னந் தந்து வளர்த்தோன், ஆபத்திலுதவினோன் என்பார். பெரியதாய், சிறியதாய், பெரிய தந்தை, சிறியதந்தை முதலாயினரையும் கொள்ளலாம். ‘என்னை’ என் புழி. ௯; அசைநிலை; ஏனையவை எதிர்மறை.

143. மக்களைக் குரவர் தம்மை மாதரை மற்று ளோரை ஒக்குமின் னுயிரன் னாரை உதவிசெய் தாரோ டொன்றத் துக்கமித் தொடர்ச்சி யென்று துறப்பராற் றுணிவு பூண்டோர் மிக்கது நலனே யாகி வீடுபே றளிக்கு மன்றே.

ப-ரை: துணிவு பூண்டோர்—(அறிவின்) திட்பமுடையவர், மக்களை—புதல்வரையும், குரவர் தம்மை—(இரு முது) குரவராகிய தாய் தந்தையரையும், மாதரை—மனை வியரையும், மற்று உளோரை—மற்றைச் சுற்றத்தவர்களையும், ஒக்கும் இன் உயிர் அன்னாரை—இச்சுற்றத்தவரை நிகர்க்கும் பிராண சிநேகிதரையும், உதவி செய்தாரோடு ஒன்ற—உதவிகளைச் செய்தவரோடு ஒருங்கே, இத் தொடர்ச்சி துக்கம் என்று—இவர்களின் தொடர்பு பிற வித்துன்பத்துக்குக் காரணமாம் என்று கருதி, துறப்பர்—விட்டு நீங்குவார் [துறவறத்தை மேற்கொள்வர் என்ற படி], மிக்க அது—மேம்பட்ட அத்துறவு, நலனே ஆகி—தத்துவ ஞானமாகிய நன்மையைப் பெறுதற்குக் காரண

மாகி, வீடு பேறு அளிக்கும் அன்றே—மோட்ச இன்பத்தைக் கொடுக்கும்ல்லவா எ-று.

ஐயுருபுகள் 'துறப்பர்' என்ற வினைகொண்டு முடிந்தன. "இத் தொடர்ச்சி துக்கமென்று" என்பது இடைப்பிறவரலாய தொடர். உதவி செய்தாரோடு ஒன்ற மக்கள் முதலாயினரைத் துறப்பர் என வினை முடிவு காண்க. துக்கம்—துக்கத்துக்குக் காரணம். (காரணத்தைக் காரிய வாசகத்தாற்கூறிய உபசாரம்). ஒன்ற—ஒன்றுபட, ஒருங்கே. மிக்க + ஆது = மிக்கது; 'மிக்க' என்பதன்று அகரம் செய்யுள்விகாரத்தாற் றொக்கது. நலன்—நன்மை; ஈண்டுத் தத்துவஞானமாகிய மெய்யுணர்வுக் காகி, அதற்குக் காரணம் என்னும் பொருளையுணர்த்திற்று.

பிறர்மனை விழைதலாகிய தீய பாவங்காரணமாக வீணாகப் போரில் சுற்றத்தவரையும் சேனைகளையும் மாள்வித்துத் தானும் மாண்டு, பழி பாவங்களுக்கு ஆளாகி மறுமைக்கு நரகத்துன்பத்தையும் தேடிக்கொள் றும் தீய தமையனாகிய இராவணனது தொடர்பை அறிவுடைய நீ விட்டுநீங்கி, இராமனை யடைதலால் எல்லா நன்மையும் பெறுவாய் என் பது குறிப்பெச்சத்தால் வருவித்துரைக்கத்தக்கது.

144. தீவினை யொருவன் செய்ய அவனொடுத் தீங்கி லாதோர்
 மாய்வினை யறுதல் ஐய மேன்மையோ? கீழ்மை தானோ?
 [ஆய்வினை யுடையை யன்றே] அறத்தினை நோக்கி யீன்ற
 தாய்வினை செய்ய வன்றோ கொன்றனன் தவத்தின் மிக
 [கோன்

ப-ரை: ஐய—ஐயனே, ஒருவன் தீவினை செய்ய—
 ஒருவன் பாவத்தைச் செய்ய, தீங்கு இலாதோர் அவ
 னொடும் மாய் வினை உறுதல்—தீவினை புரியாத நல்லவர்
 (அவன் தீவினை காரணமாக மாயும்போது அவன்மீது
 கொண்ட அன்பால்) அவனொடுகூட(த் தாழும்) மாளுதற்
 கேதுவாய் கருமத்தைச் செய்தல், மேன்மையோ—
 மேன்மை தருவதோ?, கீழ்மையோ—இழிவைத் தருவதோ?
 [இழிவையே தரும் என்றபடி], ஆய்வினை உடையை
 அன்றே—(நீயே) ஆராய்ந்தறியும் அறிவினையுடையாய்
 லவா, தவத்தின் மிக்கோன்—தவத்தில் மேம்பட்ட பரசு

M. R. Srinivasan or John...

ராமன், ஈன்ற தாய் வினை செய்ய — (தன்னைப்)பெற்ற தாய் தீவினைசெய்த காரணத்தால், அறத்தினை நோக்கியன்றே கொன்றனன் — தருமத்தைப் பெரிதாகக் கருதியல்லவா கொன்றான் எ-று. தான் : அசை.

அன்புடையவர் தீவினை செய்தாராயின், அறிவுடையோர் புத்திகூறித் திருத்துதல் கடனாகுமன்றி, அவருடைய தீவினைக்கு உதவியாய் நின்று தாமும் மாளுதல் அறிவுக்கும் அறத்துக்கும் அடாது. தவச்சிறேஷ்டனாகிய பரசுராமன் அறங்கருதித் தீவினை செய்த பெற்றதாயையே கொன்றானென்றால், நீயும் அறங்கருதி, தீவினை விடாமலும் இடித்துரைத்த நல்லுரையைக் கேளாமலும் ஒழுக்குந் தமையனைப் பிரிந்து, நல்லோரை அடைதல் பழிபாவங்களுக்கு ஏதுவாகாது என மேலோரது அனுட்டானங்காட்டி வற்புறுத்தியவாறு.

மாய் வினை உறுதல்—மாய்தற்குக் காரணமாகிய செயலை (=போரைச் செய்தல்). ஆய்வு — ஆராய்தல், நன்மை தீமைகளை ஆராய்ந்தறிதல். நோக்கி + அன்றே என மாற்றி இயைக்க.

✓ பரசுராமர் தாயைக்கொன்ற வரலாறு :- *Story.*

ஜமதக்கினிமுனிவரின் மனைவியாகிய இரேணுகை ஒருநாள் கணவரின் அக்கினி காரியத்துக்கு நீர்கொண்டு வருதற்குக் கங்கைநதிக்குச் சென்றாள். அங்கே மனைவியரோடு நீர்விளையாட்டு நிகழ்த்திக்கொண்டிருந்த சித்திரநதன் என்ற கந்தருவனது பேரழகைக்கண்டு மனம் வேறுபட்டு நின்றனள். அதனால், வேள்விக்கடனுக்குரிய காலங்கடந்து மீண்டுசென்றாள். அவள் பிழையைபுணர்ந்த முனிவர் 'பிழைசெய்த உம் தாயைக்கொல்க' என்று மூத்த புதல்வருக்குக் கட்டளையிட்டனர். அவர்கள் 'தாயைக்கொல்லோம்' என்றனர். பின் பரசுராமரை அழைத்து, 'பிழைசெய்த உன் தாயையும் தந்தையாகிய என் சொல்லே மறுத்த உன் சகோதரையும் கொல்லுக' என்றனர். பரசுராமர் தந்தைசொற்பேணல் தன்கடன் என்றெண்ணி, பிதாக் கூறியவாறே தாயையும் சகோதரையும் கொண்

றனர். அதனால் மகிழ்ச்சியுற்ற பிதா 'உனக்கு வேண்டும் வரம் பெறுக, தருவோம்' என்றுகூற, பரசுராமர் 'இறந்த இவர்கள் உயிர்பெற்று எழவும், நான் சிரஞ்சீவியாய் வாழவும் வரந்தருக' என்றார். முனிவர் அங்ஙனமே அருள, இறந்தவர் உயிர்த்தனர். பரசுராமர் சிரஞ்சீவியாகி இக்காலத்தும் வாழ்கின்றார் என்ப.

145. கண்ணுதல் தீமை செய்யக் கமலத்து முனைத்த தாதை

அண்ணறன் றலையி னென்றை அறுக்கவேன் றமைந்தா னன்றே;
புண்ணுறு புலவு வேலோய் பழியோடும் பொருந்திப் பின்னை
எண்ணுறு நரகின் வீழ்வ தறிஞரு மியற்று வாரோ

ப-ரை: புண்ணுறு புலவு வேலோய்—(பகைவர் மார் பிற்பட்ட) புண்ணுற் பொருந்திய புலால்மணம் வீசும் முத்தலையேலை(=சூலத்தை) உடையவனே, கமலத்து முனைத்த தாதை தீமை செய்ய — (திருமாலின் உந்திக்) கமலத்திற் றேன்றிய பிரமன் (செருக்கினற்) சிவநிந்தையாகிய பாதகத்தைச் செய்தமையால், கண்ணுதல் — (சிவாம்சமாய்த் தோன்றிய) நெற்றிக்கண்ணையுடைய வைரவக்கடவுள், அண்ணல்தன் தலையின் ஒன்றை அறுக்க என்று அன்றே அமைந்தான் — பெருமையிற் சிறந்த அப்பிரமனுடைய ஐந்து தலைகளுள் (நிந்தித்த தலையாகிய) உச்சித்தலையை அறுத்தழிக்க அல்லவா மனங்கொண்டான் [மற்றுப் புத்தி சொல்லித் திருத்த மனங்கொண்டானல்லன் என்றபடி], [அதுபோலவே, இராவணனும் இராமனம்பால் தாக்கப் பட்டு வலியழிந்தபின்பே உணரத்தக்கான் என்றவாறு]; (ஆகையால்), பழியோடும் பொருந்தி பின்னை எண் உறு நரகின் வீழ்வது—பழிக்குரியதாய் மறுமையில் ('என் செய்தேம்? என் செய்தேம்?' என்று) எண்ணிக் கவலையுறுதற் குரிய நரகத்திலும் வீழ்தற்கு ஏதுவான இப் பாவச்செயல்க ளுக்குத் துணைபுரிதலை, அறிஞரும் இயற்றுவாரோ—அறிஞ ராயுள்ளவரும் செய்வாரோ (செய்யமாட்டார்); [ஆகவே, அறிவுடைய நீயும், இங்ஙனம் தமையனது பாவகாரியத்துக்குத் துணையாய் நிற்கத் தக்காயல்லே என்பது குறிப்பெச்சம்] எ-று.

கருத்து: மிகு செருக்குற்ற இராவணன் இராமனால் ஒறுக்கப்பட்ட வழியல்லது உணர்ச்சிவரப்பெறான்; ஆகையால், வீணாக அவனது பழிபாவச்செயலுக்கு நீ துணையாய் நின்று பொருது மாண்டு, பழியையும் பாவத்தையும் தேடிக்கொள்வது அறிவுடைய உனக்குத் தகாது என்றபடி.

கமலத்து முளைத்த தாதை + நீமை செய்ய + கண்ணுதல் + அண்ணற்ன் தலையின் ஒன்றை அறுக்க என்று + அன்றே + அமைந்தான் என மாற்றி இலயக்க. தாதை—பிரமன், (உலகினைச் சிருட்டிப்பவன்: காரணப்பெயர்); 'தாதா' என்னும் வடசொல்லின் திரிபு. கண்ணுதல்: 'துதல் + கண்' என்பன ஏழாம் வேற்றுமைத் தொகைப்புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித்தொகைப் பொருளில், முன்மொழி பின்மொழியாக மாறிப் புணர்ந்த இலக்கணப்போலியொழி; நெற்றியிற் பொருந்திய கண்ணையுடையவன்' எனவிரியும். இது காரண ஆற்றலால், ஈண்டு வைரவக்கடவுளையுணர்ந்திற்று. அவர் சிவத்தைப்போலவே நெற்றிக்கண்ணுடன் முக்கண்களுடையாரென்பதை "முக்கணுந் திங்களேபோல் முளைத்தவாளொயிறும் வன்னிச், செக்கரஞ் சடையின் சீருஞ் செயிர்கெழு நகையு மாக, உக்கிரவடிவு கொண்டாங் குதித்திடு வருகன்றனை" [தட்ச. ததீசி. செய். 166] என்னும் கந்தபுராணத்தாலுணர்க. 'அறுக்க என்று': 'உண்ணவென்று வந்தான்' என்புழிப்போல, 'என்று' என்னும் இடைச்சொல் வினையைச்சார்ந்து அப்பொருளுணர்ந்தி வந்தது. அன்றே: தேற்றப்பொருட்டு. அமைந்தான்: மனம் பொருந்தினான், மனங்கொண்டான் என்றபடி. 'அண்ணல்தன்' என்புழித் 'தன்' என்பது ஆரும் வேற்றுமைத் தொகைப்புணர்ச்சிக்கண் தோன்றிய சாரியை.

வைரவக்கடவுள் பிரமன்றலையை அறுத்த வரலாறு :-

முன்னொரு காலத்தில் மேருமலைச் சிகரமொன்றில் பிரமனுந் திருமாலும் ஒருங்கிருந்த காலையில், பல தேவரும் முனிவரும் சென்று அவர்களை வணங்கி, மும்மூர்த்திகளுள் பரம்பொருள் யாவர்? என்று அறிவுறுத்துக என்று வேண்டினர். பிரமன் 'யானே பரம்பொருள்' என்றுகூற, திருமாலும் 'உன்னைப்பெற்ற யானே பரம்பொருள்' என்று கூறினர். இவ்வாறு இருவரும் நெடுங்காலம் தருக்கஞ்செய்து பொருதனர். அதுகண்ட தேவரும் முனிவரும் அஞ்சியகன்றனர். வேதபுருடனும் குடிலையும் வெவ்வேறு வடிவங்கொண்டு சென்று, 'சிவனே பரம்

பொருள்' என்று அவர்களுக்கு உணர்த்தவும் அவ் வுரையை ஏற்காமல் பின்னுங் கும்போர் செய்ய, பரம சிவன் அவ்விருவருக்கும் மத்தியில் முடியும் அடியுங் காணப்படாத சேர்திவடிவாய்த் தோன்றினார். அதனைச் சிவன்கொண்ட வடிவம் என்றறியாது மயங்கினார். அவர் மயக்கம் தெளியும்படி சிவபிரான் அச்சோதியின் நடுவே, கையிலையில் உமாதேவியோடு கூடவீற்றிருக்குங் கோல மாய்த் தோன்ற, திருமால் சிவனென உணர்ந்து வணங் கினார். பிரமன் மாயை நீங்காமையால், சிவபிரானைத் தமது உச்சித்தலையிலுள்ள வாயினால் இகழ்ந்தான். அப் பொழுது பரமசிவனருளால் வைரவக்கடவுள் தோன்றி, பெருமான் கட்டளைப்படி, பிரமனது உச்சித்தலையைத் தமது நகத்தாற்கிள்ளித் தமது கரத்திலே தாங்கினார்.

இவ்வரலாற்றின்படி 'கண்ணுதல்' என்னுங் காரணப் பொதுப் பெயர் வைரவக் கடவுளை உணர்த்துவதாயிருக்க, அங்கனம் கொள் ளாது, 'சிவன்' எனப் பொருளுரைத்து, அபேதம்பற்றி இச்செயலைச் சிவன்மேலேற்றிக் கூறியதென்பாருமுளர். பழியொடும் பொருந்தி நர கின் வீழ்வதாகிய தீய செயலாவது பிறன்மனைவிழைதல்; இதனை, "பகை பாவமச்சம் பழியென நான்கும், இகவாவாம் இல்லிறப்பான் கண்" என் னுங் திருக்குறளானுணர்க; அது ஈண்டு அச்செயலுக்கு உதவியாய்த் துணைநிற்பார் செயலையுணர்த்திற்று; அவரும் செய்தாரோடொத்த பாவி யாவர் என்பது நூற்றுணிபாதலின் என்க. எண்—எண்ணம், பச்சாத் தாபமுறும் எண்ணத்தை ஈண்டுணர்த்தி நின்றது.

கும்பகன்னன் "வென்றிவண் வருவனென்றுரைக்கிலென் பொன்றுவென், பொன்றிறற் பொலன் கொள் தோளியை நன்றென நாயக விடுதி நன்றரோ" [95] எனவும், "என்னைவென்றுளரெனில்..... உன்னை வென்றுயருதலுண்மையாதலால்..... அப்பெய்வளை தன்னை நன் களிப்பது" [97] எனவும் கூறி வந்தானாகலின், அவ்வாறு இராவணன் திருந்துவான் என்றெண்ணிய அவனது எண்ணத்தை முன்னீரடிகளால் மறுத்து விட்டணன் வலியுறுத்தியபடியாமென்றறிக.

இனி, பிரமன் சிவனுக்குத் தந்தை; சிவனுக்கு ஐந்து தலைகள். பிரம னுக்கும் ஐந்து தலைகள்; மகன் மனைவி மயங்குதற்கு இது காரணமா யிற்று. ஆதலின், 'பிரமன் நிலையிலொன்றைச் சிவன் கொய்தான்' என்று

உரைப்பாருமுனர். தன்மனை மயங்குதல் காரணத்தால் சிவன் கொய்தாரென்ற கதை, இங்கே "தாதை தீமைசெய்ய" எனப்படற்கு ஏலாமை யின், அது போலியுரையென்றெழுகு; பிரமன் சிவனுக்குத் தந்தை என்பதும் சைவத்துக்கு மாருகிய புறச்சமயத்தார் கூறும் திரிபுக்கூற்று மென்றெழுக.

146. உடலிடைத் தோன்றிற் ருன்றை அறுத்ததன் உதிரம் ஊற்றிச்
கடலுறச் சுட்டு வேரூர் மருந்தினாற் றுயரந் தீர்வர்;
கடலிடைக் கோட்டந் தேய்த்துக் கழிவது கரும மன்றால்
மடலுடை யலங்கல் மார்ப மதியுடை யவர்க்கு மன்னோ.

ப-ரை: மடல் உடை அலங்கல் மார்ப—இதழ்விரியும் பூமாலையணிந்த மார்பனே, உடலிடை தோன்றிற்று ஒன்றை—உடம்பில் உண்டான ஒரு கட்டினோயை, அறுத்து அதன் உதிரம் ஊற்றி—(கருவியால்) அறுத்து அதனுள் இருக்கும் (பழுதாயின) இரத்தத்தை வெளியே அகற்றி, கடல் உற சுட்டு வேறு ஓர் மருந்தினால் துயரம் தீர்வர்—காரமருந்திட்டுக் கருகச்செய்து வேரூர் மருந்தினாற் (புண்ணையாற்றி அந்நோயாலுண்டான) துன்பத்தின் நீங்குவார், [அதுபோல, நங்குலத்தையழித்தற்கு நோய்போலத் தோன்றிய இராவணனது வலியின் செருக்கையழித்தே குலநலத்தைப் பேணமுடியும் என்ற படி], கடலிடை கோட்டம் தேய்த்து கழிவது—கடல் நீராகிய உவர்நீரிலே (வாசனைப்பண்டமாகிய) கோட்டத்தைக் கரைத்தொழிவது, மதியுடையவர்க்கு கருமம் அன்று—அறிவுடையோருக்குச் செய்யத்தக்க காரியமன்று, [அதுபோல, பாவியாகிய இராவணனது சேனையிலே நல்லவனாகிய நீ சேர்ந்து பொருது உன்னுயிரை மாய்த்தொழிவது செய்யத்தக்கதொன்றன்று என்றபடி] எ-று. ஆல், மன், ஓ:அசை.

இச்செய்யுளிலுள்ள இருவாக்கியமும் உவமானத்தொடராக நின்று ஒத்த உவமையவாக்கியப்பொருளைக் குறிப்பாலறிவித்து நின்றலின், இது பிறழ் மொழிதல்(ஒட்டு) என்னும் அணிபொருந்தியதாகும். கோட்டம்—கோட்டம், தருக்கம், தகரம், அகில், சந்தனம் என்னும் ஐவகை வாசனைப்பொருள்களிலொன்று.

147. ²காக்கலாம் [நும்முன் றன்னை] யெனினது கண்ட தில்லை;
 ஆக்கலாம் மறத்தை வேறே ¹யெனினுமாங் காவ தில்லை;
²தீக்கலாங் கொண்ட தேவர் சிரிக்கலாஞ் ³செருமுன் னாவி
 போக்கலாம்; புகலாம் பின்னை நரகன்றிப் பொருந்திற் றுண்
 டோ. ✓

ப-ரை: ('நீ இராமனோடு செய்யலுறும் போரினாற் பெறும் பயன் யாது?' என்றொருவர் விவைக்கூடிய விவைக்கு), தும்முன்றன்னை காக்கல் ஆம் எனின்— (எதிரிகளை வென்று) உன் தமையனை (மாளாமற்) காத்த லாகிய பயன் உண்டாகும் என்பாயானால், அது கண்டது இல்லை—(பல ஏதுக்களாலும் ஆராய்ந்து பார்க்கு மிடத்து) அது இயலுவதாகத் தெரியவில்லை, (அல்லது), [தும்முன்] மறத்தை வேறு ஆக்கல் ஆம் எனினும்— (நீ இப்போரில் வெல்லமாட்டாது மாள்வதனால்) உன் தமையனுடைய பாவசிந்தையை மாற்றி நல்வழிப்படுத்த லாகிய பயன் உளதாகும் என்று சொல்வாயானாலும், ஆங்கு ஆவது இல்லை—(செருக்கு மிகுதியாலும் தீயோர் கூறுங் கெடுபுத்தியாலும் திரிபுபட்ட அறிவுடைய) அவ னிடம் அவ்விதம் அது உண்டாதலும் இல்லை, [மற்று யாது பயன் உண்டாகுமென்றால்], தீ கலாம் கொண்ட தேவர் சிரிக்கல் ஆ(கு)ம் செரு முன் ஆவி போக்கல் ஆம்—(முன்பே) தீய பகைமையுடைய தேவர்கள் (இகழ்ந்து) சிரிக்க நடைபெறுகின்ற போரில் (அவர்கள்) முன்னிலை யில் உன் உயிரை (வீணை) இழத்தல் உண்டாகும், பின்னை நரகு புகல் ஆம்—(இறந்த) பின்பு நரகத்தை அடைதல் உளதாகும், அன்றி பொருந்திற்று உண்டோ—இவையல்லாமல் (உன் தகுதிக்குப்) பொருந்திய நற் பயன் வேறு உண்டோ (இல்லை) எ-று. ஓ: எதிர்மறை. ஏ: அசை.

முன்னளில், வாலியும் கார்த்தவீரியனும் இராவணனை வென்று சிறைப்படுத்தினார்; அப்பொழுது உன்னை அவர்களோடு பொருது அவனைச் சிறைமீட்க முடியாமற் போயிற்று. ஆனால், அந்த வாலியை இராமன் தன் ஓரம்பாற் கொன்றான்; கார்த்தவீரியனைப் பொருதுகொன்ற அவனிலும்

மகாவீரம்படைத்துள்ள பரசுராமனையே இந்த இராமன் வென்றான் என்றால், உன்னையும் உன் தமையனையும் அவன் வெல்லல் அவனுக்கு எவ்வளவு எளிதான காரியம் என்பனபோன்ற ஏதுக்களால், “காக்கலாம் தும்முன்நன்னையெனின் அதுகண்டதீட்சி” என்றான். ‘(தும்முன்) மறத்தை வேறுக்கலாம் என்னின்’ என்றது முன்னர் 97-ம் கவியில், “என்னை வென்றுளரெனில் இலங்கை காவல், உன்னை வென்றுயருதல், உண்மை ஆதலால், அப்பெய்வளை, தன்னை நன்களிப்பது தவத்தின்பாலதே” என்று தமையனுக்குக் கும்பகன்னன் கருதிக் கூறியதைபுட்டுகொண்டு அதனை அநுவதித்த கூற்றும் என்றறிக. பயனிலையாய் வந்த ‘ஆம்’ என்பன நான்கும் ‘ஆகும்’ என்னும் செய்யுமென் வாய்பாட்டு வினைமுற்றின் திரிபுகள்; ‘உண்டாகும்’ என்னும்பொருட்டு. ‘சிரிக்கல் ஆம்’ என்புழி. ‘ஆம்’ என்பது அவ்வாறாய் பெயரெச்சம். ‘செரு + முள்’; தழாத்தொடராய் ஏழாம் வேற்றுமைத்தொகை. தமக்கு அடிமையாயுள்ள தேவராகிய பகைவர் முன்னிலையில், அவர் ஏளனம்பண்ணிச் சிரிக்கத்தக்கதாகப் போரில் தோல்வியுற்றிறத்தல் பெரும்பழிப்புக்கு இடமாகுமன்றிப் புகழுக்கு ஏதுவாகாதே என்பான் “தீக்கலாஹ்.....முன் ஆவிபோக்கல் ஆம்” என்றான். கலாம்—கலகம், பகைமை.

பாடபேதம்: 1 யென்னினு மாவதில்லை. 2 தீக்கெலாஹ்.
3 செருவி லாவி.

இச்செய்யுளால், நீ உன் தமையனுக்கு உதவியாய் நின்று பொருவதனால் உனக்குப் பழியும் பாவமும் உளவாமன்றி வேறு நன்மை உண்டாவதில்லை; ஆகையால், நற்பயனற்றதும் தீப்பயன் தருவதுமாகிய இச்செயலைவிட்டு, இராமனைச் சேர்தலே நல்லதெனக் குறிப்பால் விளக்கியவாறாயிற்று.

148. மறங்கிள ருலகை வென்று வாழ்ந்திலை மண்ணின் மேலா;
இறங்கினை; யின்று காறு மிளமையும் வறிதே ¹போக
உறங்கினை யென்ப தல்லா லுற்றதொன்றுளதோ ²என்னை
அறங்கெட வுயிரை நீத்து மேற்கொள்வா னமைந்த ³தைய.

ப-ரை: ஐய—ஐயனே, மறம் கிளர் உலகை வென்று—வீரத்தினால் உலகில் மேம்பட்டார் யாவரையும் வென்றும், மண்ணில் மேலாக (க) வாழ்ந்திலை—இவ்வுலகிற் (பெறும் பயன்களாகிய அறம்பொருளின் பங்களைப் பெற்றுச்) சிறப்

புற வாழ்ந்தாயில்லை, இறங்கினை—(அவைகளிற்) | குறையுற்றனை, இளமையும் வறிதேபோக இன்றுகாறும் உறங்கினை என்பது அல்லால்—உன் இளமைக்காலமும் வீணை கழியும்படி (அதன் பெரும்பகுதியை) இன்றை வரையில் உறங்கிக் கழித்தாயென்கின்ற இதுவேயன்றி, உற்றது ஒன்று உளதோ—நீ யடைந்ததாகிய இம்மைப்பயன் (அம்முன்றில்) ஒன்றுதானும் உண்டோ (இல்லை), (அங்ஙனமாக), அறம் கெட உயிரை நீத்து—அறத்துக்கு மாறாக [=பாவத்துக்குத் துணையாய்நின்று] (இப்போரில்) உன் உயிரை விடுதலால், மேல் கொள்வான் அமைந்தது என்னை—மறுமையில் (நீ) பெறுதற்கு உரியதாயிருக்கும் பேறுதான் யாது (ஒன்றுமில்லை) எ-று. ஓ: எதிர்மறை.

கருத்து: ஒருவரடைதற்குரிய இம்மைப்பயன்களாகிய அறம்பொருளின் பங்களை அடைதற்குரிய மிக்க ஆற்றலும் வீரமும் பெற்றிருந்தும் அவற்றால் அப்பேறுகளை எய்தி ஏற்றம்பெற்று வாழ்ந்தாயில்லை; இறக்கமேயுற்றாய்; மற்றும் உன் இளமைக்காலமுழுதும் வீணை கழியத்தக்கதாக அதன் பெரும்பகுதியை உறங்கியே கழித்தாய். அங்ஙனமாக, இப்பொழுது அதர்மத்துக்குத் துணையாய்நின்று பொருது அவமாக உயிர்விடுதலால் மறுமையில் நீ அடைய இருக்கும் நற்பேறுதான் யாது? ஒன்றுமில்லை. [ஆகவே இருமையுமிழந்து நீ உயிர்விடுதலைத் தவிர்க என்பது குறிப்பெச்சம்].

‘அங்ஙனமாயின், இருமையும் பெறுதற்குச் செய்கத்தக்கது யாது?’ என்பதனை அடுத்த கவிகளிற் கூறுகின்றவாற்றான் அறிக. வென்று—மேம்பட்டு, விஞ்சி. ‘மேலாக’ என்பதன்று தொக்கது; ‘சிறப்புற’ (ஏற்றம்பெற) என்றவாறு. என்னை: ‘எவன்’ என்னும் அஃறிணையிருபாற் பொதுவாகிய குறிப்புவினையாலணையும் பெயரின் மனுவை; ஈண்டு, ‘இல்லை’ என்னும் பொருட்டாய் நின்றது; ‘கற்றதனு லாய பயனென்கொல்’ என்னுங் குறையிற்போல. மேல்—(உயிரை நீத்ததன்)மேல், மறுமையில் என்ற படி. கொள்வான்—பெறும்படி (வானீற்றுவினையெச்சம்). அமைந்தது—உரிய

தாய்ப்பொருந்திய நற்பேறு (வினையாலணையும் பெயர்). இம்மையில் அறந் தேடாமல், மேலும் அதர்மத்துக்குத் துணையாய்நின்று அதலை உயிர் விடுவானுக்கு வீடுபேறுமில்லை என்பது சொல்லாமலே விளங்குநர். எனவே நீ இங்ஙனம் உயிர்விடுதலால் பிறவிப்பயன் நான்கணுள் ஒன்றும் பெற்றவ னாகாய்' என்று, அவன் பொருது உயிர்விடுவதை மறுத்துக் கூறிய வாறுயிற்று என்றற்க.

பாடபேதம்: 1 யேசு. 2 என்னீ 3 தையா.

149. திருமறு மார்பன் நல்க அனந்தருந் தீர்ந்து செல்வப் பெருமையு மெய்தி வாழ்தி; ஈறிலா நாளும் பெற்றாய்; ஒருமையே யரசு செய்வாய்; 1 உரிமையே யுளதே; ஒன்றும் அருமையு மிவற்றி னில்லை; காலமும் அடுத்த 2 வதய.

ப-ரை: ஐய—, திரு மறு மார்பன் நல்க—(நீ இராவ ணை நீங்கி இராமனை அடைந்தால்) இலக்குமியையும் ஸ்ரீவற்சம் என்னும் மறுவினையும் மார்பிலுடையவனாகிய திருமாலின் அவதாரமாயுள்ள அவ்விராமன் (உனக்கு) அரு ளுதலால், அனந்தரும் தீர்ந்து செல்வப் பெருமையும் எய்தி வாழ்தி—நெடுங்காலத்துயிலையும் நீங்கி செல்வமகிமை களையும் பெற்று வாழ்வாய், ஈறு இலா நாளும் பெற்றாய்—முடிவில்லாத ஆயுளையும் பெற்றவனாவாய், ஒருமையே அரசு செய்வாய்—தனிமுதல்வனாக (=ஏகசக்கராதிபதியாக) அரசாள்வாய், உரிமையே உளதே—(இராவணனுக்குப் பின் உனக்கு இவ்விலங்கையை ஆளும்) உரிமையே உண் டல்லவா, இவற்றின் ஒன்றும் அருமையும் இல்லை—(கூறப் பட்ட) இவற்றிற் சிறிதும் அருமைப்பாடும் இல்லை, காலமும் அடுத்தது—(இதற்கு ஏற்ற) காலமும் கிட்டியது எ-று.

கருத்து: ஐயனே, நீ இராமனைச் சேர்ந்தால், இராம னருளால் நீ பெருந்துயில்நீங்கிப் பெருஞ் செல்வமும் நீண்ட ஆயுளும்பெற்று ஏகசக்கராதிபதியாய் இலங்கையை அரசாள்வாய்; இவையெல்லாம் எளிதாகப் பெறுவதற்குரிய காலங்கிட்டியது.

மேலைச்செய்யுளில் 'இம்மைப்பயன் யாதொன்றும் இந்நாள்வரையிற் பெற்றாயில்லை' என்றுகூறி, 'இராவணனுக்காக மாளுதலை விடுக' எனக் குறிப்பாலுணர்த்திய விபீடணன், இச்செய்யுளால், இராமனைச் சேர்வதனால் எய்தும் நன்மைகளை எடுத்துக்கூறினான் என்க. தான் இராமனை முந்திச் சரணமடைந்து அவனால் இலங்கைக்கு அரசனாக முடிசூட்டப்பட்டாலும் நீ இப்போது அவனைச் சேர்வாயானால், நீ எனக்கு மூத்த தன்மையினால் உனக்கே அவ்வரசைக் கொடுக்கச் செய்வேன் என்னுங் கருத்தால் "ஒருமையே யரசுசெய்வாய், உரிமையே யுனதே" என்றான். இராமன் இராவணனைக் கொல்லுதல் தப்பாது, அதன்பின் வெற்றிபெற்ற இராமனருளால் இவை பெறுதல் எளிதாம் என்னுங் கருத்தால் "ஒன்றும் அருமையு யிவற்றி வில்லைக் காலமும் அடுத்தது" என்றான். அளந்தர்—(பெரு) நித்திரை. இராமன் பிரமனுக்கும் மேற்பட்ட திருமாவின் அவதாரமாதலின், நீ முன்னர்ப் பிரமனிடம் விரும்பிக்கேட்கலுற்ற வரமாகிய 'நித்தியத்துவத்தையும்' நிச்சயமாகப் பெறுவாய் என்ற கருத்தால், 'ஈறிலா நாளும் பெற்றாய்' என்றான். பெற்றாய்: தெளிவுபெற்றி எதிர்காலவினை இறந்தகால வாசகத்தாற் கூறப்பட்ட காலவழுவமைதி. 'உரிமையே' என்புழி ஏகாரம் சிறப்புப்பொருளிலும், ஏனைய ஏகாரத்தேற்றப்பொருளிலும் வந்தன. ஒன்றும்—சிறிதும்.

பாடபேதம்: 1 உரிமையும், 2 தையா.

150. தேவர்க்குந் தேவன் நல்க இலங்கையிற் செல்வம் பெற்றாய்
யாவர்க்குந் சிறியை யல்லை; யாருளை நலியு மீட்டார்;
மூவர்க்குந் தலைவ ரான மூர்த்தியார் அறத்தை முற்றும்
காவற்குப் புகுத்து நின்றார் காசுத்த வேடங் காட்டி.

ப-ரை: மூவர்க்கும் தலைவரான மூர்த்தியார்—பிரமன் முதலிய மூவருக்கும் மேலானவராகிய (ஏகமாய் நின்று) முதற்கடவுள், காசுத்த வேடம் காட்டி—இராமனாக அவதாரஞ்செய்து, அறத்தை முற்றும் காவற்கு புகுத்து நின்றார்—அறத்தை உலகெங்கும், அதற்கு மாறானவரையழித்துப் பாதுகாத்தற்கு வந்துநின்றார், (அதனால்), தேவர்க்கும் தேவன் நல்க—தேவர்கள் எல்லாருக்கும் பெரிய தேவனாகிய அங்க இராமன் (அறத்துக்கு மாறாய் இராவணனைக் கொன்று) கொடுத்தருள, இலங்கையிற் செல்வம் பெற்றாய்—இலங்கையரசுச் செல்வத்தைப் பெற

றனையாய், யாவார்க்கும் சிறியை அல்லை — எவருக்கும் எளியையாக மதிக்கப்படமாட்டாய், உனை நலியும் ஈட்டார் யார்—உன்னைக் கெடுக்கும் வலியுடையவர் யாவார் (ஒருவருமில்ர்) எ-று.

விபிடணன் விஷ்ணுவே பரம்பொருளென்ற கொள்கையுடைய பரம விஷ்ணுபக்தனாய் 'விபிஷணைழ்வார்' எனப்படுவனானவன், ஏகப்பிரமமாகிய திருமாலே மும்மூர்த்திகளுக்கும் காரணர் என்றான். பாவியாகிய இராவணனை விட்டுநீங்கித் தருமமூர்த்தியாகிய இராமனையடைந்தபின் அவனருளால் அறத்தின்மேம்பட்டு யாவராலும் மேலாக மதிக்கப்படுவாய்; நீ தருமவழிநிற்கவே, தேவராதி பகைஞரும் உன்னை நலியமாட்டார்; இராமனைச்சார்ந்தவனென்று கருதியும் அவன்காரணமாக உன்னை அஞ்சியொழுதுவர் என்னும் கருத்தால், "யாவார்க்குஞ் சிறியையல்லை யாருனை நலியு மீட்டார்" என்றான். கருத்தன்—கருத்தன் மரபிற் பிறந்தவன்—இராமன். வேடம்காட்டி—வடிவம் (அவதாரம்)கொண்டு. பெற்றாய்; முற்றெச்சம்.

151. உன்மக்களாகிய யுள்ளார் உன்னெனும் ஒருங்கு தோன்றும்
என்மக்களாகிய யுள்ளார் இக்குடிக்கீறுதி சூழ்ந்தான்
றன்மக்களாகிய யுள்ளார் தலையொடுந் திரிவரன்றே
புன்மக்கட் டருமம் 'பூண்புலமக்கட் டருமம்' பூண்டால்

ப-ரை: புன் மக்கள் தருமம் பூண்புலமக்கள் தருமம் பூண்டால்—(நீ) இழிந்தோரது செயலை மேற்கொள்ளாமல் அறிவுடைய உயர்ந்தோர் செயலை மேற்கொள்வாயானால் (=பிறன்மனை விழைதலையுடைய பாவியாகிய இராவணனது அதர்மத்துக்குத்துணையாய் நில்வாது நீங்கி அறிவுடைய தருமசீலராகிய இராமலக்குமணரது அறச்செயலுக்குத்துணையாய்ச் சேர்ந்தால்), உன் மக்களாகிய யுள்ளார்—உன் புதல்வர்களும், உன்னெனும் ஒருங்குதோன்றும் என்மக்களாகியுள்ளார்—உன்னோடு கூடப்பிறந்த என்னுடைய மக்களும், இக்குடிக்கு இறுதி சூழ்ந்தான்றன் மக்களாகிய யுள்ளார்—இந்த அரசக்கவம்மிசத்துக்கு அழிவைத் தேடியவனாகிய இராவணனுடைய பிள்ளைகளும், தலையொடும் திரிவர் அன்றே—(அழியாது) தலைமைப்பாடுடையராய் வாழ்வாரல்லவா எ-று.

கருத்து: நீ இராமன்பக்கஞ் சேர்ந்தால், எங்குடித் தலைவர் மூவருள் இருவர் அறத்தின்வழி நிற்பவரெனப்பட்டு, தீச்செயலொழியாத இராவணன் கொல்லப்பட, ஏனையரைக் கொல்லற்குக் காரணமின்மையால், என்மக்களும் உன் மக்களும், இராவணன் மக்களும் உய்ந்து நல்வழிப்பட்டு வாழ்வார். அதனால் எமது குடி வழிவழி வாழ்ந்து அழியாது நிலைபெறும்.

தலை — தலைமை. புன்மக்கள் — இழிந்த பாவச்செயலையுடையவர். புலம்—அறிவு. தருமம்—தன்மை, செயல்; ('தர்மம்' என்னும் வடசொற் றிரிபு); 'சாதாரண தர்மம்' (=பொதுத்தன்மை) என்புழிப்போலப் பொருள் கொள்க. 'பூறு' என்னும் எதிர்மறை வினையெச்சம் ஈறுதொக்குப் 'பூறு' என நின்றது. பூனல்—மேற்கொள்ளல், கைக்கொள்ளல்.

பாடபேதம்: 1 பூனார். 2 பூண்பார்.

152. முனிவருங் கருணை வைப்பர்; மூன்றுல கத்துந் தோன்றி
இனிவரும் பகையு மில்லை; ஈறுண்டென் றிரங்க வேண்டா;
துனிவருஞ் 'செறுந் தான தேவரே துணைவ ராவார்;
கனிவருங் காலத் தைய பூக்கொய்யக் கருத லாமோ?

ப-ரை: ஐய—, (அறத்துக்குத் துணையாய் நீ இரா மனைச் சேர்ந்தால்), முனிவரும் கருணை வைப்பர்—(உன் னிடம்) முனிவர்களும் கருணைகொள்வார், மூன்று உலகத் தும் இனி தோன்றி வரும் பகையுமில்லை—மூவுலகத்திலும் இனி (உனக்குப்) பகைவராகத் தோன்றிவருவாருமில்லை, ஈறு உண்டு என்று இரங்க வேண்டா — (பகையில்லை யாகவே) வாழ்நாளின் இடையே மரணபயங் கருதி வருந்த வேண்டுவதில்லை, (ஏனெனில்), துனிவரும் செறுநரான தேவரே துணைவர் ஆவார்—மாறுபடுதல் பொருந்திய பகை வராயுள்ள தேவரே நண்புடையவராவார் (இங்ஙனம் வினை வதை ஓராமல்), கனிவரும் காலத்து பூ கொய்ய கருதல் ஆமோ—கனியாக வளரக்கூடிய பருவத்திலே (அவ்வாறு வளரவிடாமல்) பூவைக்கொய்து பாழாக்கக் கருதல் தகு மோ? (தகாது) எ-று.

அதுபோல, 'இராமபிரான் உன்மீது வைத்த கருணையாகிய பூ வளர்ந்து இதர பாக்கியங்களாகிய கனியாக வளரக்கூடிய இப்பருவத்தில், நீ அறநெறிச்சாரும் அன்பாகிய நீர்கொண்டு அவனைச்சார்ந்து அக்கருணையாகிய பூவை வளரச் செய்தால், கனியாகி உனக்குப் பயன்தரும்; அங்ஙனமன்றி, அறநெறிவிட்டு மறத்துக்குத் துணையாய் இராவணனோடு சேர்ந்து பொரலுறின் அச்செயல், அவன்கொண்ட கருணையாகிய பூவை நீ பாழாகக் கொய்தற்கு ஒப்பாகும். அது தகாது' என்பது கருத்து.

இக்கருத்தை, ஈற்றடிப்பொருள் உவமானமாக நின்று குறிப்பால் பெறப்பட வைத்தலின், இது பிறிது ஹோழிதல் (ஒட்டு) என்றும் அணியாகும். ஈறு—மரணம். இரங்கல்—வருந்தல். "ஈறுண்டன்றிரங்க வேண்டா" என்பதற்கு, 'இராமன் நீ சிரஞ்சீவியாய் வாழ அருளுவன்' என்ற கருத்துக்கோடலும் உண்டு. துளி—வெறுப்பு, கோபம். சேறூர்—பகைவர்.

பிரதிபேதம்: 1 செருநர். [செருநர்—போர் செய்பவர், யுத்தவீரர்].

153. "வேதநாயகனே யுன்னைக் கருணையால் வேண்டி விட்டான் காதலா லென்மேல் வைத்த கருணையாற்; கருமம் ஈதே; ஆதலா லவனைக் காண அறத்தோடுங் 'தீறம்பல்; ஐய போதுவாய் நீயே" யென்றாப் பொன்னடி யிரண்டும் பூண்டான்.

ப-ரை: வேதநாயகனே கருணையால் உன்னை வேண்டி—வேதங்களால் துதிக்கப்படும் உலகநாயகனாகிய இராமபிரானே தன் இயல்பான கருணையால் உன்னை விரும்பி, காதலால் என்மேல் வைத்த கருணையால் விட்டான்—(உன்மீது எனக்குள்ள) அன்பைக்கண்டு என்மீதுகொண்ட இரக்கத்தால் (தன்பால் உன்னை அழைத்துவர என்னை) அனுப்பினான், கருமம் ஈதே—(யான் சொல்லவந்த) காரியம் இதுவே, ஆதலால்—, அறத்தோடும் தீறம்பல்—அறத்துக்கு மாறாக இராவணனது அதர்மத்துக்குத் துணையாய் நில்லாதே, அவனைக்காண நீ போதுவாய்—அவ்விராமனைக் காண்பதற்கு நீ (என்னுடன்) வருவாயாக,

என்னை பொன் அடி இரண்டும் பூண்டான்—என்று கூறி (அக்கும்பகன்னனுடைய) பொற்கழலணிந்த இருபாதங்களுமும் சிரமீதுகொண்டு (பரிந்துவேண்டி) வணங்கினான் எ-று.

நீர்ப்படி—மாறுபட்டு நடக்காதே (முன்னிலை எதிர்மறை ஏவலொருமை வினைமுற்று). அறத்தோடு மாறுபட்டு நடத்தலாவது இராவணனது அதர்மத்துக்குத் துணையாககின்று கருமமாற்றுதல். வணங்கும்போது கால்களைக் கையாற் பற்றிக்கொண்டு மிகவும் பரிந்து வேண்டிக்கொண்டமை அடுத்த கவியிற் கூறப்படுதலின், அக்கருத்து ஈண்டு வருவித்துரைக்கப்பட்டது. கும்பகன்னனது நீதியும் அறமுறிந்தமையால், 'இந்நல்லவனை வீணே கொல்லுவானேன்?' என்று இராமனுக்கு அவன் மீது கருணை தோன்றினது என்பாலாய், "உன்னைக் கருணையால் வேண்டி" என்றான். கருணை—அருள், இரக்கம்; அது தொடர்பு கருதாமல் எல்லாரீமீதும் உண்டாவதாகிய மனக்கசிவு. கர்நல்—அன்பு; அது சுற்றத்தவர், நண்பினர் முதலிய தொடர்புடையாரீமீது உண்டாகும் மனக்கசிவாகும். "உத்தம உன்பின் வந்தேன், மனக்குறைய துடைத்து" [140] என்றதனால், 'இராவணனுக்கு நல்லறிவு புகட்டிய நீதியுள்ள தமையனாகிய கும்பகன்னன் அவமாக மாய்தலுறுவானே!' என்றுகருதி விபீடணன் வருந்தினமை உணரப்படுகின்றது; அவ்வித மனவருத்தத்துக்கு ஏதுவாய், அக்கும்பகன்னனைப்பற்றி எழுச்சி பெற்ற விபீடணனது அன்பு இராமனுக்கு நன்கு புலப்பட்டது; அதனால், அவ்விபீடணன்மீது இராமனுக்கு இரக்கம் மிகுவதாயிற்று; அதனை விபீடணன் அறிந்தபடியால், "காதலால் என்மேல்வைத்த கருணையால் விட்டான்" என்றான். எனவே, இராமன் என்னைத் தூதுவிட்டமைக்கு ஏது இதுவாகுமன்றி, 'மற்று, இராவணனை வெல்லற்கு உன்னைத் தனக்குத் துணையாகக்கொள்ளுங்கருத்தன்று' என்பதும் குறிப்பித்தானாயிற்று. 'விபீடணன் விருப்பப்படி இராமன்பக்கல் சேரச்செல்லுமிடத்து, தன்னை அவன் ஏற்க மறுப்பானாயின் யாது செய்வது?' என்று கும்பகன்னன் ஐயுருமற்பொருட்டு, "வேதநாயகனை.....விட்டான்" என்றான். ஏகாரம் மூன்றும் முறையே உயர்வுசிறப்பு, பிரிநிலையொடு தேற்றம், அசைநிலை.

பாடபேதம்: 1 திறம்பா தைய.

154. தும்பியந் தோடையன் மாலிக் சுடர்முடி 'யடியிற் ரோயப் பம்புபோற் கழல்கள் கையாற் பற்றினன் புலம்பும் போற்றோள் தம்பியை யேடுத்தி மார்பிற் றழுவித்தன் தறுக னூடு வெம்புணர் சோரிய நின்ற னினையன விளம்ப லுற்றான்

ப-ரை: தும்பி அம் தொடையல் மாலை சுடர்முடி—
வண்டுகள் படியப்பெறும் அழகிய பூமாலையைத் தரித்த
ஒளிபொருந்திய முடி, அடியில் தோய — பாதங்களிற்
பொருந்த (வணங்கி), பம்பு பொற் கழல்கள் கையால்
பற்றினன்—பொன்னொலாகிய வீரக்கழல்கள் சூழ்ந்தணியப்
பெற்ற கால்களைக் கையாற்பிடித்துக்கொண்டு, புலம்பும்
பொற்றேள் தம்பியை — (அன்பினாற்) கதறியழுகின்ற
பொலிவுபெற்ற தன்தோள்போலுதவி செய்வதற்கு வந்த
தம்பியை, எடுத்து மார்பில் தழுவி — (தன் இருகரங்களா
லும்) வாரியெடுத்து மார்புற அணைத்து, தன் தறுகணாடு
வெம்புண் நீர் சொரிய நின்றான்—தன் கொடிய பார்வையி
னாடே (தம்பியின்) துயரங்கண்டு உண்டாகிய கண்ணீர்
சொரிய நின்றவனாகிய கும்பகன்னன், இனையன விளம்
பல் உற்றான்—பின்வரும் இவ்வார்த்தைகளைச் சொல்லத்
தொடங்கினான் எ-று.

தும்பி—வண்டு. தொடையல்—(பூவால்) தொடுக்கப்பட்டது; [தொடு:
பகுதி; ஐ: செயப்படுபொருட் பெயர்விசுதி. அல்: சாரியை]. தொடையல்:
மாலை—‘தொடையாகிய மாலை’ எனப்பூமாலை யுணர்த்தும் இருபெய
ரொட்டுப் பண்புத்தொகைப் பெயர். அடி—பாதம். கழல்கள் என்றது
பாதத்தின் மேற்பட்ட காலின் பகுதியை. பற்றினன்: வினையெச்சமுற்று,
பொற்றேள் + தம்பி: உவமைத்தொகை “உடன்பிறப்பாற் றோள்வலி
போம்” என்றபடி, “உடுக்கையிழந்தவன் கைபோல” உதவிபுரியுந் தன்
மையால், தம்பிக்குத் தோள் உவமையாகக் கூறப்பட்டது. தன் மர
ணங் குறித்த அச்சத்தால் அழுது கண்ணீர் விட்டானல்லன், ‘எதிரி
களுக்கு அஞ்சாமையை’ விடாதுநின்றே, தம்பியின் துயர்நிலை கண்டு
இரங்கிக் கண்ணீர் விட்டான் என்பார் “தறுகணாடு வெம்புணீர் சொரிய”
என்றார். தறுகள்—அஞ்சவேண்டுவனவற்றிற்கும் அஞ்சாத வீரம். ஊடு—
இடையே, விடாதுநின்றே என்றபடி. வெம்புண்—கொடிய மனப்புண்
பாடு (=துயரம்). இனி, ‘வெம்புணீர்—சூடான இரத்தக்கண்ணீர்’ என்று
உரைப்பாருளார். நின்றான்: தெரிநிலைவினையாலணையும் பெயர், எழுதூர
யாய் ‘விளம்பலுற்றான்’ என்ற பயனிலைகொண்டது. பம்புதல்—பரத்தல்,
ஈண்டுக் காலைச்சூழக் கட்டப்பட்டிருத்தல்.

பாடபேதம்: 1 படியிற்.

155. “நீர்க்கோல வாழ்வை நச்சி நெடிதுநாள் வளர்த்துப் பின்னைப் போர்க்கோலஞ் செய்து விட்டாற் குயிர்கொடா தங்குப் போகேன்; தார்க்கோல மேனி மைந்த எந்துயர் தவிர்த்தி யாயின் கார்க்கோல மேனி யானைக் கூடுதி கடிதி ” எனென்றான்.

ப-ரை: தார் கோல மேனி மைந்த—பூமாலையணிந்த அலங்காரம் பொருந்திய உடலையுடைய வலிய தம்பியே, நெடிது நாள் வளர்த்து பின்னை போர்க்கோலம் செய்து விட்டாற்கு—நெடுங்காலமாக (எனக்குவேண்டும் உணவு முதலிய யாவுங் கொடுத்து) வளர்த்து அதன்மேலும் (இன்றைக்குப்) போருக்குரிய அலங்காரங்களைச் செய்து (என்னை) அணுப்பிய தமையன்பொருட்டாக, உயிர் கொடாது—(உயிருள்ளவரும் இயலுமானவரையிற் போர்செய்து) என் உயிரை விடாமல், நீர்க் கோல வாழ்வை நச்சி—நீரிலெழு தப்பட்ட கோலத்தையொத்த (நிலையில்லாத) செல்வ வாழ்வை விரும்பி, அங்கு போகேன்—அவ்விராமனிடஞ் செல்லேன், என் துயர் தவிர்த்தியாயின்—என் மனத்துயரத்தை நீ நீக்கவிரும்புவாயானால், கார்க் கோல மேனி யானை கடிதின் கூடுதி—மேகம்போலும் நீலநிறம் பொருந்திய அழகிய உடலினையுடைய இராமனை விரைவிற் சென்று சேர்வாயாக, என் றான்—என்று கூறினான் (சும்பகன்னன்) எ-று.

(நீர்க்)கோலம்—அரிசிமா முதலியவற்றால் மகளிர் நிலத்தில் அலங்காரத்தின் பொருட்டு இடும் சித்திரக்கோலம்; அது நீரில் இடப்படுமானால், நிலையில்லாது உடனே அழியும். அதுபோன்ற நிலைபற்ற தன்மை வாய்ந்தது செல்வ வாழ்வு என்ற கருத்தால் ‘நீர்க்கோல வாழ்வு’ என்றான். “வாழ்வும் தாழ்வும்” என்புழிப்போல, ‘வாழ்வு’ ஈண்டுச் செல்வத்துடன் வாழும் வாழ்வைக் குறித்தது. இனி, ‘உயிருடன் வாழ்தல்’ என்றுரைப்பினுமாம். நச்சுநல்—விரும்புதல். உயிர்கொடுத்தல்—(போரிற் பின் வாங்காத) பகைவரைத் தாக்கி, வெல்லல் இயலாதாயின், அப்போரால்) உயிர்நீக்கல், மாய்தல், வெல்லல் முடியாதென்று உணர்வேனையினும் போரிற் தமையன் பொருட்டுப் பொருது மாளேனெனில், செஞ்சோற்றுக் கடன்கழியாத செய்ந்நன்றோலாகிய பாவத்துக்கும், யான் புறப்படும்

போது “வென்றிவன் வருவனென்றுரைக்கிலேன்.....பொன்றுவென்” [95] என்று தமையனுக்குக் கூறிவந்த யான் இப்போது மாருக இராமன்பக்கல் சேர்வதனால் வரும் நம்பிக்கைக்குரியோடு மாகிய பாவத்துக்கும் ஆளாக நேரிடும் என்னுங் கருத்தால் “நெடிதுநான் வளர்த்துப் பின்னைப் போர்க்கோலன் செய்துவிட்டாற்குயிர்கொடா தங்குப் போகேன்” என்றான். மைந்த—வலிமை. அதனைபுடையவன் மைந்தன் எனப்படுவான். அது ஈறுகெட்டு ‘மைந்த’ என விளியேற்றது. இனி, ‘மகன்’ என்றுரைத்து, தம்பியை ‘மகனே’ என விளித்தது காதல்பற்றிய மரபு வழுவமைதிச் சொல்லாம் என்பாருமுளர். ‘என்தயர்’ என்றது “ஐய நீ அயோத்திவேந்தற் கடைக்கலமாகி ஆங்கே, உய்கிலெயென்னின்..... கையிலை எள்நீர் நல்கிக் கடன்கழிப்பார்” [137] எமக்கு வேறு இல் லையே என்ற தன் கவலையை.

156. மலரின்மேல் இருந்த வள்ளல் வழுவிலா வரத்தி னூல்
உலைவிலாத் தருமம் பூண்டாய்; உலகுள தனையும் உள்ளாய்;
தலைவன்நீ யுலகுக் கேல்லாம்; உனக்கது தக்க தேயால்;
புலையுறு மரணம் எய்தல் எனக்கிது புகழ் தேயால்.

ப-ரை : மலரின்மேல் இருந்த வள்ளல் வழுவிலா வரத்தினால்—தாமரை மலரின் கண்ணே இருந்த பிரம தேவன் தந்த தப்பாது பலிக்கும் வரத்தினால், நீ உலைவு இலா தருமம் பூண்டாய்—நீ நிலைபெற்ற தருமத்தை நியம மாக மேற்கொண்டிருக்கின்றாய், உலகு உள தனையும் உள்ளாய்—உலகம் உள்ள அளவும் சீவித்திருந்தலைப் பெற்றுள்ளாய், நீ உலகுக்கு எல்லாம் தலைவன்—உலகத் தாரெல்லாராலும் மேம்பட்ட தலைமையுற்றவனாய் மதிக்கப் பட்டுள்ளாய், (ஆதலால்), அது உனக்கு தக்கதே—(இரா மனையடைந்து வாழும்) அச்செயல் உனக்குத் தகும் என (யாவராலும்) எண்ணற்பாலதேயாகும், புலையுறும் எனக்கு—(பிரானிகளைக் கண்டவாறு வதைத்துக்கொன்று தின்னுதல் முதலாகிய) பாவங்களைச் செய்தலும் (மரணத் துக்குட்படுதலாகிய) இழிவும் பொருந்தும் எனக்கு, மரணம் எய்தல் இது—(தமையனுக்குத் துணையாய்நின்று பொருது) மாளுதலாகிய இச்செயல், புகழ்தே—(உலகின

ரால் நம்பிக்கைத்துரோகஞ் செய்யாதவன், நன்றியறிவுடையவன் என்பன முதலாகப்) புகழ்ப்படுதற்கு உரியதே யாம் எ-று.

கருத்து: பிரமன் தந்த வரத்தால், நீ எப்பொழுதும் தருமந்தவராதொழுமியல்புடையை; சிரஞ்சீவியாய் வாழுந் தன்மையைப்பெற்று மரணபயமற்றவனாய் உள்ளாய்; உலகின ரால் இயற்கையாகவே மேலாகப் போற்றப்படுகின்றாய்; இக்காரணங்களால், நீ இராமனைச் சேர்ந்ததனால் உலகம் உன்னைப்பற்றி, 'எதிரிகளால் மரணம் வருமென்று பயந்து இராமனைச் சேர்ந்தான் என்றவது, தமையன் செய்த நன்றியை மறந்து சேர்ந்தான் என்றவது, இராச சிய ஆசையாற் சேர்ந்தான் என்றவது, விபரீதமாகக் கருதிக் கூறமாட்டாது (கூறுதற்கு இடமில்லை என்றபடி); இயற்கையில் பாவச்செயலுடையாய் மரணத்துக்குட் பட்டவனாகிய யான் தமையனை நீங்கி இராமனைச் சேர்ந்தால், உலகம் அதனை நற்செயலாக ஒப்பாமல், எதிரிகளால் எய்தும் மரணத்துக்குப் பயந்தும், தமையன் செய்த நன்றிகளை மறந்தும், இலங்கையரசையாளும் ஆசையுற்றும் தமையனை நீங்கி இராமனைச் சார்ந்ததாகவே கருதி, என்னை இழித்துரைக்கும்; அதனால், அச்செயல் எனக்குத் தக்கதன்று. மற்றுத் தமையனுக்கு உற்ற போரில் யான் உதவியாய் நின்று மாளலுநின், என்னை நன்றிமறவாதவன், மானமும் வீரமும் பேணி உயிரைத் துரும்பாக மதிப்பவன் என்றிவ்வாறெல்லாம் புகழ்தற்கு ஏதுவாகும் எனக்கு இச்செயல் என்றபடி.

உலக இலா—சஞ்சலமில்லாத, ஸ்திரமான. புல—இழிவு, புன்மை; கொலை முதலிய பாதகச்செயலைபுங் குறித்துநின்றது. 'புலையும் + எனக்கு + மரணமெய்தல் (ஆகிய) + இது' என மாற்றியிசைத்துரைக்க. ரகாரங்கள்: தேற்றம். ஆல்: அசைநிலை.

157. கருத்திலா திறைவன் தீமை கருதினால் அதனைக் காத்துத் தீருத்தலா மாகின் 'அன்றே திருத்துதல்; தீரா; நாயின் பொருத்துறு பொருளுண் டாமோ; பொருதொழிற் குரிய ராகி ஒருத்தரின் முன்னஞ் சாதல் உண்டவர்க் குரிய தம்மா.

அங்வயம் : அம்மா, + இறைவன் + கருத்து இலாது + தீமை கருதினால்... திருத்துதல் + (உண்டவர்க்கு உரியது); + தீராதாயின் + பொருதொழிற்கு உரியராசி ஒருத்தரின் முன்னம் சாதல் உண்டவர்க்கு உரியது; + (இதுவல்லாமல்) + பொருத்துறு பொருள் உண்டோ [= இல்லை]. [ஆம் : அசைநிலை].

ப-ரை : அம்மா—(யான் சொல்வதனைக்) கேள், இறைவன் கருத்து இலாது தீமை கருதினால்—(பகைவரோடு போர் தொடங்கியவிடத்து) அரசன் ஆராய்வில்லாமல் தீங்கு பயப்பனவற்றைக் கருதிச் செய்யலுற்றால், அதனைக் காத்து திருத்தல் ஆ(கு)மாகின் அன்றே—அத்தீநெறியிற் செல்லாமல் தடுத்தத் திருத்தி நடத்துதல் இயலுமானால் அல்லவா, திருத்துதல் உண்டவர்க்கு உரியது—அங்ஙனம் (அவனைத்) திருத்துதல் (அவனிடம்) உண்டு சீவித்தவர்க்கு உரியதாகும், தீராதாயின்—(அது) முடியாதென்றால், பொருதொழிற்கு உரியர் ஆகி—(அவன்பொருட்டாகப் பகைவரோடு எதிர்த்துப்) போர்செய்யுந் தொழிலுக்கு உரியவராசி, ஒருத்தரின் முன்னம் சாதல்—அவ்வரசனுக்கு முன்னதாக (தான்) பொருது) மாளுதல், உண்டவர்க்கு உரியது—(அவனால்) உணவுபெற்றுச் சீவித்தவர்க்கு உரியதாகும், (இதுவல்லாமல்), பொருத்துறு பொருள் உண்டோ—(செய்தற்குப்) பொருந்திய தர்ம சம்மதமான கருமம் (வேறு) உண்டோ [இல்லை என்ற படி] என்று. ஆம் : அசை. ஓ : எதிர்மறை.

ஆகவே, யானும் தமையனாகிய இராவணனைத் திருத்த முடியாத நிலைமையில், அவன் பொருட்டாகப் போரில் மாளவே அறச்செயலாம் என்றனாயிற்று. உண்டவர்க்கு—(அரசனது ஆதரவில்) சீவித்தவர்க்கு; மந்திரி, சேனாதிபதி முதலிய கடன்பூண்டு அவன்கீழாக வாழ்ந்தவரையும் அவனால் ஆதரிக்கப்பட்டு வாழ்ந்த சுற்றத்தவர் நண்பர் ஆகியரையும் குறித்து நிற்பது. 'அரசன்கீழ் வாழ்வேவர், போர்முண்டபின், அவன் தீயவழியிற் செல்லலுறின்,

திருத்தமுடியுமாயின் திருத்தி நன்மைசெய்தற்குரியார்; அது முடியாதாயின், அவனுக்கு உதவியாகப் பொருது எதிரிகளை வெல்லுதல், அன்றேல் போரில் மாளுதல் செய்தற்குரியார்; இவ்விரண்டிலொன்று செய்யாமல், எதிரிபக்கஞ்சார்வரேல, நம்பிக்கைத்துரோகம், செய்ந்நன்றி கோறலாகிய பாவங்களுக்கு ஆளாய்ப் பழியும் பெறுவர்' என்ற கருத்தால், இவ்வாறு கூறினான் என்றறிக. 'நீ உன் சகோதரராகிய பாண்டவரோடு சேர்க; சேரின், அவர் உனக்கு ஏவல்புரிய நீ ஏகசக்கராதிபதியாக உலகையாளலாம்' என்ற குத்திதேவிக்கு, "திடம்படுத்திடுவே விராசரா சனுக்குச் செருமுனைச் சென்றுசெஞ் சோற்றுக், கடன்கழிப்பதுவே யெனக்கினிப் புகழும் கருமமுந் தருமமுமாகும்" என்று கூறிய கன்னன்கூற்று இதனோடு ஒப்பிட்டுணரத் தக்கது. விபீடணனோ, போர் தொடங்க முன்பாகவே, தர்மத்துக்குரிய உய்யும் நெறியான தனது ஆலோசனையை இராவணன் (அரசன்) கேளாமையினால், அவனைவிட்டு நீங்கி எதிரியாகிய இராமனைச் சார்ந்தான். அது அறத்தொடு பொருந்தியதாகலின், அப்பாவங்களுக்கு ஏதுவாகாதென்க.

இனி, "பொருந்துறு பொருள் உண்டாமோ — (தலைவனை நீங்கிப் பகைவரைச்) சேர்தலால் அடையத்தக்க உறுதிப்பொருள் (= அறம்) உண்டாகாமோ" எனக் கோடலுமொன்று; "பொருள் நீங்கிப் பொச்சாந்தார்" [குறள். 246] என்புழிப்போல, ஈண்டுப் 'பொருள்'—அறம் என்க.

அந்நீக் காத்தல்—அத்தீமையை (வராமல்) தடுத்தல், தீயநெறியிற் செல்லாதபடி தடுத்தல் என்றபடி. **போருத்துறு போருள்** — செய்யத்தக்க கருமம், அறத்தொடு பொருந்திய செயல் என்றபடி. '**போருத்துறு**' என்பது எதுகைத்தொடை நோக்கி வலித்தல் விகாரம் பெற்று '**போருத்துறு**' என நின்றது. தர்க்கதூலார் கருமத்தையும் **பதார்த்தம்** (=பொருள்) என்றார். [பதார்த்தம் ஏழினுள் ஒன்றாக வைத்து எண்ணிக் கூறினர்] ஆகலின், ஈண்டு, **கருமத்தைப் போருள்** என்றார். "சினத்தைப் பொருளென்று கொண்டவன்கேடு" [குறள். 307, பரி-உரை] என்புழிச் சினமாகிய குணத்தைப் போருள் எனக் கூறியதுபோற் கொள்க. **உண்டோ**—(இதனில் வேறு) உண்டோ; (இல்லை) என்றபடி. **அம்மா**: 'ஒன்றுசொல் வேன் கேள்' என்னும் பொருளில் வந்த இடைச்சொல்.

பாடபேதம்: 1 நன்றே திருத்தலாம்.

158. தும்பியந் தோடையல் வீரன் சுடுகணை துரப்பச் சுற்றும்
 வெம்புவெஞ் சேனை யோடும் வேறுள கிளைஞ ரோடும்
 உம்பரும் பிறரும் போற்ற ஒருவன்மு வுலகை யாண்டான்
 தம்பியர் இன்றி மாண்டு கிடப்பனே தமையன் மண்மேல்

அந்வயம்: உம்பரும்.....ஆண்டான் + தமையன் +
 தும்பியந்.....கிளைஞரோடும் + மாண்டு + தம்பியரின்றி +
 மண்மேல் + கிடப்பனே.

ப-ரை: உம்பரும் பிறரும் போற்ற—தேவரும் (அசுரர் முதலிய) பிறரும் துதித்துப் பணியும்படி, மூவுலகும் ஒருவன் ஆண்டான் தமையன்—மூன்றுலகத்தையும் ஏகசக்கராதி பதியாக ஆண்ட பெருமைவாய்ந்த தமையன், தும்பி அம் தோடையல் வீரன் சுடுகணை துரப்ப—வண்டுகள் படியும் அழகிய பூமாலையைத் தரித்த இராமன் (போரில்) கொல்லுங் கொடிய அம்புகளைச் செலுத்துதலால், சுற்றும் வெம்பு வெம் சேனையோடும் வேறு உள கிளைஞரோடும் மாண்டு—(தன்னைச்) சூழ்ந்துள்ள பதைக்கின்ற கொடிய சேனையுடனும் மற்றுமுள்ள சுற்றத்தாரோடும் இறந்து, தம்பியர் இன்றி—தம்பிமார் இருவரில் ஒருவராவது இல்லாமல், மண்மேல் கிடப்பனே—பூமியில் (தனியே) கிடக்கத்தக்கானே (கிடத்தல் தகுமோ என்றபடி) ஏ-று.

கருத்து: மூவுலகையும் வென்று அரசர்ண்ட பெருமை பொருந்திய தமையனுடைய நல்வாழ்வுக் காலத்தில் உடனிருந்து நன்மைபெற்ற உறவினர், சேனைவீரர் ஆகியவ ரெல்லாம், அவன் போரில் மாடும் தாழ்வுக்காலத்தும் அவனைப் பிரியாது உடனிருந்து உதவிசெய்து மாள, நெருங்கிய உறவும் உரிமையுமுடைய தம்பியாகிய யான் மாத்திரம் அங்ஙனமாகாமல் விலகுதல் தகுமோ? தகாது.

சுடுகணை—(பகைவரைத்) தழிக்கச் செய்யவல்ல அம்பு. துரப்ப—
 செலுத்துதலால். ஓ: எதிர்மறை.

159. அணையின்றி யயர்ந்த வென்றி யஞ்சினார் ¹நகைய தாகப்
பிணையொன்று கண்ணாள் பங்கன் பெருங்கிரி நெருங்கப் போர்த்த
பிணையொன்று திரடோள் கால் பாசத்தாற் பிணிப்பக் கூசித்
துணையின்றிச் சேற னன்றோ தோற்றுள கூற்றின் சூழல்

ப-ரை : (தமையனாகிய இராவணன் போர்க்களத்து மாண்டபின்பு), பிணை ஒன்று கண்ணாள் பங்கன் பெருங்கிரி நெருங்க போர்த்த—பெண்மானின் பார்வைபோன்ற (அழகிய) பார்வையை யுடைய உமாதேவியை இடப்பாகத் திலுடைய பரமசிவன் வீற்றிருக்கும் பெருமை பொருந்திய கைலாயமலையை(த் தன்கைகளிற்) பொருந்தும்படி அசைத் தெடுக்கலுற்ற, பிணை ஒன்று திரள் தோள்—(அவனுடைய) பருத்தல் பொருந்திய திரண்ட கற்போன்ற தோள்கள், கால் பாசத்தால் பிணிப்ப—யமபாசத்தினாற் கட்டப்படுதலால், தோற்றுள கூற்றின் சூழல்—(முன்னர்த்தனக்குத்) தோற்றவனுள்ள யமனது உலகத்தில், அணை இன்றி அயர்ந்த வென்றி அஞ்சினார் நகையது ஆக—(முன்னளில்) தடையறச்செய்த வெற்றிச் செயல்களால் அஞ்சிய (யமலோக காவலர்கண்டு இகழ்ந்து) நகை செய்ய, கூசி—(அதனால்) வெட்கமுற்று, துணை இன்றி சேறல் நன்றோ—துணைவன்(=தம்பி) இல்லாமல் (தனியே) செல்லுதல் (மனத்துக்குத்) திருப்தியாகுமோ (ஆகாது) ஏ-று. ஒ: எதிர்மறை.

அணை—தடை. அயர்ந்தல் — செய்தல். நகையது — நகை, சிரிப்பு. 'நகை' என்பது பகுதிப்பொருள் விசுவாசப்பெற்று 'நகையது' என நின்றது. ஆக—உண்டாக. 'அஞ்சினாரது (ஏனனச்) சிரிப்புண்டாக' என்றது 'அஞ்சினவர் ஏனனச் சிரிப்படைச்செய்ய' என்றவாறு. (பிணை) ஒன்று: உவமையுருபு. கிரி—மலை (வடசொல்). காலபாசம்—யமன் கையிலுள்ள கட்டு தற்குரிய கயிறுவடிவான கருவி. (செல்+தல்=)சேறல் — செல்லுதல். சூழல்—இடம், யமலோகம்.

படபேதம்: 1 நகைசெய் தார்க்க.

160. சேம்பிட்டீச் செய்த இஞ்சித் திருநகர்ச் செல்வந் தேறி
வம்பிட்ட தேரிய லேம்முன் உயிர்கொண்ட பகையை வாழ்த்தி
அம்பிட்டேத் துன்னங் கொண்ட புண்ணுடை நெஞ்சோ டைய
கும்பிட்டே வாழ்சி லேன்யான் கூற்றையும் ஆடல் கொண்டேன்.

ப-ரை: ஐய—, கூற்றையும் ஆடல் கொண்டேன்—
யமனையும் (போரில்) வெற்றிகொண்ட வீரனாகிய யான்,
செம்பு இட்டு செய்த இஞ்சி திரு நகர் செல்வந் தேறி—
செம்பாற்செய்த வலிய மதிலையுடைய அழகிய இலங்கை
நகரையாளுஞ் செல்வத்தை (நிலையானதென்று) நம்பி,
வம்பு இட்ட தெரியல் எம்முன் உயிர்கொண்ட பகையை
—வாசனைபொருந்திய பூமாலையைத் தரித்த என் தமைய
னது உயிரைக் கவர்தல் கருதிய பகைவரை, அம்பு
இட்டு துன்னங் கொண்ட புண் உடை நெஞ்சோடு—
அம்பெய்து பிளந்தமையால் தைத்து மூடிய புண்போன்ற
வேதனை பொருந்திய மனத்தையுடையனும், வாழ்த்தி கும்
பிட்டே வாழ்கிலேன்—துதித்துக் கைகூப்பி வணங்கி வாழ
மாட்டேன் எ-று.

ஆடல்கொண்டேன் செல்வந்தேறி, பகையை புண்ணுடை நெஞ்
சோடு வாழ்த்திக் கும்பிட்டே வாழ்கிலேன் என வினைமுடிவு செய்க.
இஞ்சி—மதில். தேறி—தெளிந்து, நம்பி. வம்பு—வாசனை. தேரியல்—மாலையாக: ஆகுபெயர். துன்னங்—(இழையாற் பொருத்தித்) தைத்த தையல்.
புண்—புண்போன்ற மனத்துன்பம் (இலக்கணச்சொல்). உடை—உடைய.
நெஞ்சோடு: 'ஒடு' உருபு விசேடணப்பொருளில் வந்தது; 'கைப்பொரு
ளோடு வந்தான்' என்பழிப்போல. ஆடல்—வெற்றி. உயிர்கொண்ட—
உயிரைக் கவர்தலை மேற்கொண்ட, உயிரைக் கவரக் கருதிய (2-ம்
வேற்றுமை உருபும் பொருளும் உடன்தொக்க தொகை).

இதுமுதல் 3 செய்யுள்

கும்பகன்னன் தான் இனிப் போரில் காட்டப்போகும்
வீரச்செயலை விதந்துகடறல்

161. அனுமனை வாலி சேயை அருக்கன்சேய் தன்னை அம்பொற்
றனுவுடை யவரை வேரோர் நீலனைச் சாம்பன் றன்னைக்
கனிதொடர் குரங்கின் 'காலக் கடலொடுங் கடந்து 2மற்றப்
பனிதுடைத் துலகஞ் சுற்றுங் கதிரெனத் தீரிவன்; பார்த்தி.

ப-ரை: அனுமனை வாலிசேயை-- அனுமனையும் வாலியின் குமாரனாகிய அங்கதனையும், அருக்தன் செய்தன்னை-- சூரியன் புதல்வனாகிய சுக்கிரீவனையும், அம் பொன் தனு உடையவரை-- அழகிய பொலிவுபெற்ற விற்போரைச் செய்யவல்ல இராம லக்குமணரையும், வேறு ஓர் நீலனை சாம்பன்றன்னை-- ஏனைய வானரவீரரின் வேரூக வைத்து மதிக்கப்படத்தக்க நீலனையும் சாம்பனையும், கனி தொடர் குரங்கின் காலக் கடலொடும் கடந்து-- பழங்களை (உணவாகத்) தேடிச் செல்லுங் குரங்குகளின் ஊழிமுடிவுக்காலக் கடலையொத்துக் கிளர்ந்தெழுந் சேனையையும் பொருது கலக்கி, மற்றும்-- அதன்மேலும், பனி துடைத்து உலகம் சுற்றும் அக்கதிர் என திரிவன் -- பனியையழித்து உலகை வலம்வரும் அத்தகைய சூரியனைப்போலச் சாரி வருவேன், பார்த்தி-- பார்ப்பாயாக ஏ-று.

முன்னே 136-ம் கவியில், கும்பகன்னன் தான் நாபிக்க எடுத்துக் கொண்ட விஷயம், விடீணன் இராமனை விட்டுத் தம்பக்கலைச் சேர வந்தான் என்ற ஐயுறவால், அதனைக் கண்டித்து அவனை மீள இராமனிடஞ் செல்லச் செய்யும் நோக்கம்; அதனால், அதற்கேற்ப இராமன் பக்கத்தாரை வெற்றிபெறத் தக்கவர் என்றும், தம்பக்கத்தாரைத் தோல்வி பெறத்தக்கவரென்றும் கூறினான். இப்போது நன்றிக்கடன்பற்றித் தமையன்மீது கொண்ட அபிமானங் காரணமாக உரோசமும் மானமும் மேலிட்டுத் தன் உயிரைப் பொருட்படுத்தாமற் பொரும் ஊக்கத்தால் இவ்வாறு கூறுகின்றனாதலின், முன்னொடுபின் முரணுதலன்மையுணர்க. இங்ஙனமன்றி முன்னர்ச் சத்துவகுண மேலீட்டால் அங்ஙனமாகவும், இப்போது இராசதகுண மேலீட்டால் இங்ஙனமாகவும் கூறினான் என்பாருமுளர். நீலன்--வானர சேனையிதழியின் பெயர். சார்புள்--காடிக்கரசனாகிய ஜாம்பவான்; இவன் தேவர்கள் பாற்கடல் கடைந்த காலத்தொடக்கம் இதுவரை சீவிப்பவன்; இறங்ககாலம் நிகழ்காலம் எதிர்காலமாகிய முக்காலத்துச் செய்திகளையும் அறிபவல்ல அறிவுடையவன். காலங்கண்ட முதியவனானும் பேராற்றல் படைத்தவன்; இவ்விருவரின் இத்தகைய பெருமை பற்றி 'வேறு ஓர்' என அடைகொடுத்து ஒதினான். காலக்கடல்--உலக முடிவுக்கால் (ஊழிமுடிவு) த்தில் உலகையழிக்கப் பொங்குங் கடல். கடந்தல்--பொருது கலக்கல், ஆக்கிரமித்தல், விஞ்சுதல். 'அக்கதிர்' என இயைக்க.

பாடபேதம்: 1 சேனைக்கடலையுங். 2 முறும்.

162. ஆலங்கண் டஞ்சீ யோடும் அமரர்போல் அரிகள் ஓடச் சூலங்கொண் டோடி வேலை தொடர்வதோர் தோற்றம் தோன்ற நீலங்கொள் கடலும் ஓடக் காலொடு நெருப்பு மோடக்
- ¹காலங்கொ ளுலகும் ஓடக் கறங்கெனத் திரிவன்; காண்டி

ப-ரை: ஆலம் கண்டு அஞ்சி ஓடும் அமரர் போல்— (பாற்கடலிற் ரேன்றிய) ஆலகாலவிடத்தைக் கண்டு பயந்து ஓடலுற்ற தேவர்போல, அரிகள் ஓட—(என்னைக் கண்ட அளவில்) குரங்குகள் அஞ்சி ஓடும்படியாக, வேலை தொடர்வது ஓர் தோற்றம் தோன்ற சூலம் கொண்டு ஓடி—(அவ்விஷம்) பாற்கடலினின்றும் எழுந்து (அத்தேவர் களைத்) தொடர்ந்து சென்ற ஒரு தோற்றத்தை ஒப்ப (யான்) சூலத்தையெந்தி (அவ்வானர சேனையிடத்தே) விரைந்து நெருங்கி, (அவ்வானர சேனையை யான் தாக்கிக் கலக்குவதால் எனக்கு), காலம் கொள் — உலக முடியுங் காலத்துக் கிளர்ந்தெழுதலைக் கொண்டனவாகிய, நீலம் கொள் கடலும் ஓட — நீலநிறத்தைக்கொண்ட கடலும் பின்னிட, காலொடு நெருப்பும் ஓட — ஊழிக்காற்றும் ஊழித்தீயும் பின்னிட, காலங் கொள் உலகும் ஓட— (சிதறி அழிபடப் போகும் வானரசேனைக்கு) ஊழிமுடி வுக்காலத்தை எதிர்த உலகுயிர்கள் பின்னிட, கறங்கு என திரிவன்—காற்றடிபோலச் சாரிவந்து பொருது கலக்கு வேன், காண்டி—(அதனைக்) காண்பாயாக எ-று.

வேலை—கடல்; ஈண்டுப் பாற்கடல்; ஐந்தாம் வேற்றுமையுறையும் பொருளும் உடன் தொக்கன. 'தொடர்வது' என்னும் வினைக்கு முற் றொடரிலுள்ள 'ஆலம்' என்பது கருத்தாவாய் இயையும். கும்பகன்னன் நெருங்குவதைக் கண்டு அஞ்சி ஓடும் குரங்குகளுக்கு ஆலகாலவிடம் நெருங்குவதால் ஓடும் தேவரும், சூலங்கொண்டு கரிய கொடிய பயக் கரத் தோற்றத்தோடு அவ்வானரசேனையைத் தொடர்ந்து நெருங்கும் கும்ப கன்னனுக்கு அத்தேவரை நெருங்கி வருத்தலுற்ற ஆலகாலவிடமும் உவமையாகும். அரிகள் ஓடும்படியாக, தோற்றம் தோன்றத்தக்கதாய் சூலங்கொண்டோடி என வினைமுடிக்க. 'ஓடி' + 'திரிவன்' என இயையும். எப்படித் திரிவனெனில், காலங்கொள் கடலும் ஊழிக் காற்றும் ஊழித்தீயும் எனக்குப் பின்னிடவும், என்னுற் சிதறியழியும் வானரசு

சேனைக்கு 'காலங்கொள் உலகு' பின்னிடவும் திரிவன் என்க. 'காலங் கொள்' என்பது கடைநிலைத் தீவக அணியாய், 'கடல், கால், நெருப்பு, என்பவற்றிற்கும் அடையாய் இயைந்து நின்றது. காலம் — இறுதிக் காலம், உலகமழியுங்காலம் என்றபடி. 'காலம்' என்பது இறுதிக்காலத் திற்குரிய சொல்லாய் வழங்குதலை 'காலத்தீழ் செய்த நன்றி சிறிதெனினும்' [குறள். செய். 102] என்பதனாலுணர்க. 'ஓட' என்பது பின்வீரடி களிலும் பலமுறை வந்தது 'சொற்பொருட்பின் வருநிலையணி' யாகும்.

பாடபேதம்: 1 காலங்கொண்டிலகும்.

163. செருவிடை அஞ்சார் வந்தென் கண்ணெதிர்¹ சேர்வ ராகில்
கருவரை கனகக் குன்ற மென்னலாங் காட்சி தந்த
இருவரும் நிற்க மற்றிங் கியாருள ரவரை யெல்லாம்
ஒருவருந் திரிய வோட்டே னுயிர்சுமந் துலகி னென்றான்

ப-ரை: செருவிடை அஞ்சார் என் கண் எதிர் வந்து சேர்வராகில் — போர்க்களத்திலே அஞ்சாதவராய் என் கண்ணுக்கெதிரே வந்து எதிர்ப்பாராகில், கருவரை கன கக்குன்றம் என்னல் ஆம் காட்சி தந்த இருவரும் நிற்க— நீலமலையும் பொன்னிறமுள்ள மலையும் என்று சொல்லத் தக்க தோற்றத்தையுடைய (இராமலக்குமணர்) இருவரும் தவிர, மற்று இங்கு உளர் யார் அவரை எல்லாம்— வேறாக இங்கே எதிர்ப்பவராயுள்ளார் யாவரோ அவரை யெல்லாம், ஒருவரும் உலகின் உயிர்சுமந்து திரிய ஓட்டேன்—ஒருவராவது இவ்வுலகில் உயிர்கொண்டு தப்பி யுலாவ விடேன், என்றான்—என்று கூறினான் (கும்பகன் னன்) என்று.

161-ம் கவியில், 'அனுமனை..... அப்பொற்றறுவுடையவரை..... கடந்து.....நிரிவன்' என்றது 'தாக்கிப் பொருத்தகண் அவர்களை விஞ்சிக் கலக்கித் திரிவேன்' என்னுங் கருத்தால் ஆகலின், எண்டுத் தன்னால் கெடல்வப்படற்குரியாரைக் கூறுகின்றழி, இராமலக்குமணர் தன்னால் வெல்லப்படார் என்பதையறிந்து அவ்விருவரையும் நீக்கி ஏனையோ ரையே ட்டிக் கூறினான் என்றறிக. ஆகவே, 161-ம் கவியில் 'கடந்து' என்பதற்கு 'வெற்றிகொண்டு' எனப் பொருள்கோடல் சாலாதென்க. இன்னும், 81-ம் கவியில், 'பெருவலி யிராமன் தோள்களை வெல்லலா

மென்பது சீதைமேனியைப், புல்லா மென்பது போலும்” என்றும், 86-ம் கவியில், “வாலியை புரங்கிழித்து ஏகவல்லன், கோலுள்; யாமுனேம்; குறையுண்டாகுமோ” என்றும் ‘இராமனை எம்மால் வெல்லுதல் முடியாது’ என்பதாகக் கூறிய தேற்றமனப்பான்மையுடையவன், ஈண்டு 161-ம் கவியில் இராமலக்குமணரை வெல்வேன் என்று இராசத குணமேலீட்டாற் கூறினான் என்றல் பொருந்தாமையு முணர்க. ௩௪௩௩—பொன். இலக்குமணன் பொன்னிறத்தவனுதலின் அவனுக்குப் பொன்மலை உவமானமாயிற்று. ஓட்டேள்—மனம் பொருந்தேன், உடன்படேன்.

பாடபேதம் : 1 சேர்வரேல் அக்.

கும்பகன்னன், விபீடணனுக்கு இராமனைச் சேருமாறு மீண்டுங் கூறல்

164. “தாழ்க்கிற்பா யல்லை; யென்சொற் றலைக்கொளத் தக்க தென்று
கேட்கிற்பா யாயின் எய்தி அவரோடும் கெழீஇய நட்பை
வேட்கிற்பாய்; இனியோர் மாற்றம் விளம்பினால் விளைவுண்டென்று
2 சூழ்க்கிற்பா யல்லை; யாருந் 3 தோழுகிற்பாய்” என்னச் சொன்னார்.

ப-ரை : என் சொல் தலைக் கொள்ளத் தக்கது என்று கேட்கிற்பாயாயின்—என்சொல்லை மேலாகக்கொள்ளத் தக்கதென்று கருதி நடப்பாயானால், தாழ்க்கிற்பாய் அல்லை—(இங்கே நீ) தாமதித்து நிற்கத் தகுதியுடையாயல்லை, எய்தி—(மீண்டு) சென்று, அவரோடும் கெழீஇய நட்பை வேட்கிற்பாய்—அந்த இராமலக்குமணரோடு பொருந்திய நட்பினை விரும்பி நடக்கக் கடவாய், இனி ஓர் மாற்றம் விளம்பினால் விளைவு உண்டு என்று சூழ்கிற்பாய் அல்லை—இனி (என்கருத்துக்கு) வேறுகிய வார்த்தை கூறுவதொற் பயனுண்டு என்று கருதத் தக்காயல்லை, யாரும் தொழுகிற்பாய்—(யான் கூறியபடி நடப்பாயானால் நீ இசுழப்படுதலின்றி) எல்லாராலும் தொழ்த்தக்கவனாகுவாய், என்ன சொன்னான்—என்று (விபீடணனுக்குக் கும்பகன்னன்) கூறினான் எ-று.

தாழ்க்கிற்பாய்—தாமதித்து நிற்கத்தக்காய். கெழீஇய—பொருந்திய, செறிந்த. ‘தூழ்கிற்பாய்’ என்பது எதுகைத் தொடைநோக்கி ‘சூழ்க்கிற்பாய்’

என ககரவொற்று (செய்யுள் விகாரத்தான்) விரித்தலாயிற்று. தொழுகிற்பாய் : முன்னிலை ஒருமை எதிர்கால வினைமுற்று. 'தொழுகிற்பாய்' எனப் பாடக்கொண்டு, வினியாகப் பொருள்கொள்வாருமுள்.

பாடபேதம் : 1 தாட்கிற்பாய். 2 சூட்கிற்பாய்.
3 தொழுகிற்பாய்.

[தாட்கிற்பாய், சூட்கிற்பாய் என்பன, தாழ்கிற்பாய், சூழ்கிற்பாய் என்பவற்றின் மருஉவாகக் கொண்டுரைக்கத்தக்கன; "நீகடசக்கரச் செம்முகம்" என்ற புணர்ச்சிபோல].

யாம் போரில் இறந்தபின்,
நீ எமக்குத் தீக்கடன் நீர்க்கடன் செய்க எனல்

165. 'போதிநீ ஐய; பின்னைப் பொன்றினார்க் கெல்லா(ம்) நின்ற வேதியர் தேவன் றன்னை வேண்டினை பெற்று மெய்ம்மை ஆதிநூன் மரபி னாலே ²கடன்மையும் ஆற்றி யேற்ற மாதுயர் நரக(ம்) நண்ணு வண்ணமுங் காத்தி; மன்னோ.

ப-ரை : ஐய—, நீ போதி—நீ [இராமனிடஞ்] செல்வாயாக, பின்னை—[போர்முடிவின்] பின்னர், பொன்றினார்க்கு எல்லாம்—[போரில்] இறந்த எங்குலத்தவர்க்கெல்லாம், நின்ற வேதியர் தேவன் றன்னை வேண்டினை பெற்று—[உனக்குப் புகலிடமாக] நின்ற அந்தணர் துதிக்கும் இராமனை வேண்டி [அவனது அநாமதி] பெற்று, மெய்ம்மை ஆதி நூல் மரபினாலே கடன்மையும் ஆற்றி—உண்மைப்பொருளைக் கூறும் முதல்நூலாகிய வேதத்தின் விதிப்படி [தீக்கடன் நீர்க்கடன் முதலிய] பிதிர்க்கடனையுஞ் செய்து, மாதுயர் ஏற்ற நரகம் நண்ணு வண்ணமும் காத்தி—பெருந் துன்பத்துக்கிடமாகிய நரகத்தை [யாம்] அடையாதபடியும் காப்பாயாக என்று. மன், ஓ : அஃக.

பென்றார்—இறந்தவர். வேண்டினை—பிரார்த்தித்தவனாய் (வினையெச்சமுற்று). கடன்மை—கடன்களாயுள்ள செயல். கடன்—அவசியஞ் செய்ய (தீர்க்க) வேண்டுவது. கடன்+மை=கடன்மை; இஃது இக்காலத்

துக் 'கூடா' எனச் சிதைந்து வழங்குகிறது; 'மை' விருதி ஈண்டுப் பகுதிப் பொருள் விருதியாய் நின்றது.

பாடபேதம்: 1 போதுநீ. 2 கடன்களும்.

தம்பொருட்டு வருந்தவேண்டா என விபீடனனைத் தேற்றாதல்

166. ஆகுவ தாகும்; காலத் தழிவதும் அழிந்து சிந்திப் போகுவது; அயலே நின்று போற்றினும் போதல் செய்யும் சேகற வுணர்ந்தோர் நின்னின் யாருளர்? 'வருத்தல் செய்யாது' ஏகுதி; எம்மை நோக்கி யிரங்கலை; யென்று முள்ளாய்.

ப-ரை: காலத்து ஆகுவது ஆகும்—உரியகாலவசத்தினால் உண்டாதற்குரியன உண்டாகியே தீரும், அழிவதும் அழிந்து சிந்திப் போகுவது—அழிதற்குரியனவும் அழிந்து அற்றுப்போவனவாகும், அயலே நின்று போற்றினும் போதல் செய்யும்—பக்கத்தில் நின்று பாதுகாத்தாலும் [அவை] அற்றுப்போதலையே செய்யும், சேகற அற உணர்ந்தோர் நின்னின் யார் உளர்—திட்பமாக [உண்மைப்பொருளை] மிக உணர்ந்தவர் உன்னிலும் வேறு யாவருளர், வருத்தல் செய்யாது ஏகுதி—(நடந்த வற்றை எண்ணி உன்மனத்தைப் புண்படுத்தலைச் செய்யாது செல்லுவாயாக, என்றும் உள்ளாய்—சிரஞ்சீவியாயுள்ளவனே, எம்மை நோக்கி இரங்கலை—(மரணத்துக்குட்பட்ட) எம்மை நினைந்து சுவலைப்படாதே. எ-று.

ஆகுவது—உண்டாவது, மேன்மேலுயர்வதுமாம். ஆரும்—உண்டாகும், 'ஓங்கும்' என்பதுமாம். காலத்து—(ஊழ்வினை காரணமாக) அவ்வவை நிகழும்) காலவசத்தால்; தாப்பிசையாய் முன்னும் பின்னுமுள்ள தொடர்களை நோடுதனித்தனி இயைந்து பொருள்பயந்துநின்றது. முன்னீரடிக்கருத்தினை "ஆம்பொருள்களாகுமது யார்க்குமழிக்கொண்ணைப், போம்பொருள்கள் போகுமவை பொறியின் வகை வண்ணம்" [செய். 848] என்னுள் சிவக சிந்தாமணிச் செய்யுளோடு ஒப்பிட்டுணர்க. "கற்றார்முற் றோரு கழி வீரக்கம்" என்பது நீதியாகலின், "சேகற உணர்ந்தோர் நின்னின் யாருளர் வருத்தல் செய்யாது ஏகுதி" என்றுன். சேக—திட்பம். அற—

மிக: 'அறங்கொடிய பாவி' என்புழிப்போலக் கொள்க. இரங்கலை—வருந்தா தொழிவாயாக (முன்னிலை எதிர்மறை ஏவலொருமை வினைமுற்று). என்றும் சிரஞ்சீவியாய் வாழும் இயல்புடைய நீ மரணத்துக்குட்பட்டு வாழும் எம்மைப் பிரியாத வாழ்தலை விரும்பி இரங்குதல் அறிவின்பாற்பட்ட செயலாகாது என்பான் "என்றுமுள்ளாய், எம்மை நோக்கி யிரங்கலை" என்றான். இப்போது சாவாதிருந்தாலும், பின்பு ஒருகாலம் உன்வாழ்நாளின் (சீவியகாலத்தின்) இடையே ஒருநாளில் யாம் மாளத்தானே வேண்டும். அப்படிப்பட்ட மரணப்பிரிவு இப்போது உண்டாதலைப்பற்றி நீ வருந்துவானே? வேண்டா' என்றபடி.

பாடபேதம் : 1 வருத்தஞ்.

சும்பகன்னன் விபீடணனைத் தழுவி,
'இன்றோடு எம் சகோதரத் தொடர்பு அழிந்தது' எனல்

167. என்றவன் றன்னை மீட்டும் எடுத்துமார் பிறுகப் புல்லி
நின்றநின் றிரங்கி யேங்கி நிறைகணல் நெடிது நோக்கி
"இன்றோடுத் தவிர்ந்த தன்றே உடன்பிறப்பு என்பு" தென்றுள்
வென்றிவெந் திறலி னானும் அவனடித் தலத்து வீழ்ந்தான்.

ப-ரை: என்று—என்று (சும்பகன்னன்) இவ்வாறு கூறி, அவன்றன்னை மீட்டும் எடுத்து மார்பு இறுக புல்லி நின்று நின்று—அவ்விபீடணனை (தன் இருகைகளால்) அணைத்து மார்போடு பொருந்த (அன்புமிகுதியால்) இறுக அடிக்கடி தழுவி நின்று, இரங்கி ஏங்கி—வாய் விட்டுக் கதறிச் சோர்ந்து, நிறைகணல் நெடிது நோக்கி—(நீர்) நிறைந்த கண்களால் நெடுநேரம் (ஆசைதீர்) உற்றுப்பார்த்து, உடன் பிறப்பு என்பது இன்றோடும் தவிர்ந்தது—எம்மிருவருடைய சகோதரத் தொடர்பு இன்றோடும் ஒழிவதாயிற்று [இன்று யான் மாள்வது நிச்சயமாதலால், இற்றைநாளின்பின் ஒருவரை யொருவர் சகோதராவரிமையாற் காணுதல் இல்லையாயிற்று என்றபடி], என்றான்—, வென்றி வெந்து இறலினானும்—("அறிவினால் அவரை உள்ளம், சேகறத் தெருட்டி ஈண்டுச் சேர்ப்போம்" என்று கருதிய) கல்வி வீரம் மடிந்து ஒடியப் பெற்றுக் கலங்கிய மனத்தையுடைய விபீடணனும், அவன்

அடித்தலத்து வீழ்ந்தான்—அக்கும்பகன்னனுடைய பாத்தங்களில் வீழ்ந்து நமஸ்கரித்தான் எ-று. அன்று, ஏ: அசை.

கும்பகன்னன் தன் தமையன், தம்பி ஆகிய இருவரிடத்தும் ஒப்பவே பேரன்பு உடையவன்; இராவணன் உய்தற்பொருட்டாகப் பேரில் தன் உயிரைவிட்டும் அவனுக்குப் புத்திவரப்பண்ணிக் காத்தலைக் கருதி அதற்கேற்ற அறிவுரைகூறித் தியாக புத்தியோடு சென்றதனால், கும்பகன்னன் தமையனிடம் வைத்த பேரன்பு புலப்படும்; விபீடணன் தன் ஞானசிலங்களுக்கு ஏற்பத் தமையனைத் துறந்து இராமனையடைந்ததை நன்றென்றுகொண்டு, அவனை மீட்டும் இராமனிடம் தாமதியாமற் சேர்ந்து நட்புற்று வாழும்படி அவனுய்யும் நெறியையே விரும்பிக்கூறி, மிரிவாற்றாமையாற் பன்முறை தழுவி அவலித்தமையால், தம்பியாகிய விபீடணனிடம் கும்பகன்னன் கொண்டுள்ள பேரன்பு இனிது விளங்குகின்றது வென்றி—வெற்றி, வீரம்; ஈண்டுத் தன் அறிவால் கும்பகன்னன் மனத்தை மாற்றித் தன்பக்கல் திருப்பலாம் என்றுகொண்ட உறுதிமனப்பான்மையாகிய கல்வி வீரம். வெந்து—எரிந்து சாம்பராசி, மடிந்து என்றபடி. இறல்—முரிதல், அழிந்து கலங்கல். இறலையுடையவன் 'இறலினான்' எனப்பட்டான். இங்ஙனமன்றி, 'வெற்றியினையும் வெய்ய வலியினையுமுடையான்' எனப் பொருள்கோடல் இந்தச் சந்தர்ப்பத்துக்கு ஏற்பச் சிறவாமையுணர்க.

விபீடணன் மீண்டு இராமனிடஞ் செல்லல்

168. வணங்கினான்; வணங்கிக் கண்ணும் வதனமும் மனமும் வாயும் உணங்கினான்; உயிரோடியாக்கை ஒடுங்கினான் உரைசெய் நீர்நிறம் பிணங்கினால் ஆவ தில்லைப் பெயர்வதென் நெழுந்து போந்தான் குணங்களால் உயர்ந்தான் சேனைக் கடலெலாங் கரங்கள் கூப்ப

ப-ரை: குணங்களால் உயர்ந்தான்—எல்லா நற்குணங்களாலும் உயர்ந்தவனாகிய விபீடணன், வணங்கினான்—(எழுந்து) கைகூப்பி வணங்கினான், வணங்கி கண்ணும் வதனமும் மனமும் வாயும் உணங்கினான்—வணங்காநின்று கண்களும் முகமும் மனமும் வாயும் (சோகாக்கினியால்) உலரப்பெற்றான், உயிரோடு யாக்கை ஒடுங்கி

ஊன்—உயிரும் உடலும் சோரப்பெற்றான், இன்னும் உரை செய்து பிணங்கினால் ஆவது இல்லை — இன்னம் (கும்பகன்னன் கூற்றுக்கு) மாறுபடப் பேசுவதனால் பெறும்பயன் (ஒன்றும்) இல்லை, பெயர்வது [ஆவது] என்று—மீளவே செய்யத்தக்கது என்று கருதி, சேனைக் கடல் எலாம் கரங்கள் கூப்ப எழுந்து போந்தான்—கடல்போன்ற (இராக்கத) சேனைவீரர் (தன்னைக்) கை குவித்து வணங்கப் புறப்பட்டுச் சென்றான் எ-று.

உணங்கல்—உலர்தல், வாடுதல். ஓடுங்கல்—சோர்தல். 'பிணங்கி உரைசெய்தால்' என விருதி பிரித்துக் கூட்டியுரைக்க. ஆவது—உண்டாகும் பயன். 'பெயர்வது' என்னும் எழுவாய்க்கு முன் வாக்கியத்திலிருந்து 'ஆவது' என்ற சொல்லைப் பயனிலையாக வருவித்து, அதற்கு 'செய்யத்தகுந்தது' என்று பொருளுரைக்க. எழுந்து—புறப்பட்டு. போந்தான்—போயினான். இனி, 'வணங்கினான் — வணங்கியவனாகிய கும்பகன்னன் [எழுவாய்; வினையாலணையும் பெயர்]. குணங்களால் உயர்ந்தான் சேனை—(நீதி நன்றிக்கடன் முதலிய) குணங்களால் மேற்பட்ட கும்பகன்னனுடைய சேனை' எனப் பொருள் உரைப்பது முண்டு.

விபீடணன் செல்லக் கும்பகன்னன் பிரிவுத் துக்கமிகுதியாற் கண்ணீர் பெருகப்பெறல்

169. “கள்ளகீர் வாழ்க்கையேமைக் கைவிட்டுக் காலும் விட்டான்; பிள்ளைமை துறந்தான் என்னுப் பேதுறு நிலைய னாகி வெள்ளகீர் வேலை தன்னில் வீழ்ந்தகீர் வீழ் வெங்கண் உள்ளகீர் ரெல்லாம் மாறி உதிரகீர் ஒழுக நின்றான்”.

ப-ரை: கள்ளகீர் வாழ்க்கையேமை கைவிட்டு — கள்ளத்தன்மை பொருந்திய வாழ்க்கையை யுடைய (சுகோதர ராகிய) எம்மைக் கைவிட்டு, தாலும் விட்டான் — எமது (அரக்க) குலத்தொடர்பையும் (விபீடணன்) விட்டனன், பிள்ளைமை துறந்தான்—(எம்மாற்) பிள்ளைபோல் அபிமானிக்கப்பட்டு வந்த தன்மையையும் இழக்கவேண்டியவ லானனே, என்னு பேதுறு நிலையன் ஆகி — என்று மனங் லங்கும் தன்மையனாகி, வெள்ளகீர் வேலைதன்னில் வீழ்ந்தகீர் வீழ் வெங்கண் உள்ள கீர் மாறி — மிகுந்த நீரையுடைய கடலிற் போய்விழும் ஆறுபோலக் கொடிய

கண்களிலுள்ள கண்ணீர் முழுதும் பெருகி முடிந்து, உதிர நீர் ஒழுக நின்றான்—இரத்தநீரே பெருகத்தக்கதாக நின்றான் (கும்பகன்னன்) ஏ-று.

கள்ளர்—வஞ்சனை, களவு; ஈண்டு உபலட்சணவிதியால் தீய குணஞ் செயல்களெல்லாவற்றையும் உணர்ந்தி நின்றது. கால்—சந்ததி, மரபு. பிள்ளைமை—பிள்ளைபோல் அபிமானிக்க (ஆதரிக்க)ப்பட்டுவந்த தன்மை. நூந்தாள்—இழக்கலாயினன், இழக்கவேண்டும் காலமாயினதே என்ற படி. பிறந்தநாட்டொடங்கித் தங்களை விட்டு நீங்காமல் உடனிருந்து எமக்கு ஆவன செய்துவந்த அன்புடைய தம்பி இந்நாள் தம்மை வெறுத்து நீங்கவும், தம்மால் அவன் ஆதரிக்கப்படுந்தன்மையிழக்கவும் நேர்ந்ததே என்ற துக்கமிகுதியாற் கண்ணீர் பெருக்கிக் கலங்கலாயினன் கும்பகன்னன் என்பது. பேதுறநீர்—கலங்கும் நிலைமை. வீர: (உவமையுருபு) போல, ஓப்ப. அழுங்கால் உள்ள கண்ணீர் முடிந்தால் எஞ்சிய உதிர நீர் பெருகுமென்பது.

விபீடணன் இராமபிரானையடைந்து, கும்பகன்னன் இசையாததை இயம்பல்

170. எய்திய நிருதர் கோனும் இராமனை யிறைஞ்சி “எந்தாய் உய்திற னுடையார்க் கன்றே ! அறநெறி யொழுக்க முண்மை பெய்திற னெல்லாம் பெய்து பேசினேன்; பெயருந் தன்மை செய்திலன்; குலத்து மானந் தீர்ந்திலன் சிறிதும்” என்றான்.

ப-ரை: இராமனை எய்திய நிருதர் கோனும்—(கும்பகன்னனை நீங்கி) இராமபிரானை அடைந்த அரசுக்கர் தலைவனாகிய விபீடணனும், இறைஞ்சி—(அவனை) வணங்கி, எந்தாய்—எனக்கு அபயமீந்த தந்தையே, உய்திறன் உடையார்க்கு அன்றே அறநெறி யொழுக்கம் உண்மை—உய்யும் (=வாழும்) விதிவகையுடையவருக்கு அல்லவா தருமவழியைச் சார்ந்தொழுகுதல் உண்டாதல் (கூடும்), [மரபும் விதியுடையார்க்கு மறநெறி சார்ந்தொழுக்கலே உண்டாகும் என்றபடி], பெய்திறன் எல்லாம் பெய்து பேசினேன்—(என்றஹ்) செலுத்தக்கூடிய சாமந்தியங்களை யெல்லாஞ் செலுத்தி (அறங்கருதி உன்னைச் சாரும் படி) கூறினேன், பெயரும் தன்மை செய்திலன்—(ஆனால், அவன் தன் உறுதியினின்றும்) மாறுந்தன்மையைக்

கொண்டானில்லை, குலத்து மானம் சிறிதும் தீர்ந்திலன்—(ஏனெனில்) தன்குலத்திற் கொண்ட அபிமானம் சிறிதும் நீங்கிப் பெறவில்லை (ஆதலால்), என்றான் — என்று கூறினான் எ-று.

“பிறப்பித்தோன் வித்தைதனைப் பேணிக் கொடுத்தோன், சிறப்பி னுபதேசஞ் செய்தோன்—அறப்பெரிய, பஞ்சத்திலன்னம் பகிர்ந்தோன் பயந்தீர்தோன், எஞ்சாப் பிதாக்கொள எண்” என்பவாகலின், தனக்கு அபயமீந்த இராமனை “எந்தையே” என விளித்தான். உண்மை—உண்டாகுந்தன்மை, உண்டாதல். ‘கூடும்’ (இயலும்) என்னும் பயனிலை அவாய்நிலையான் வந்தியையும். முன்னர் விபீடணன் இராமனுக்கு “அடியனே சென்றறிவினால் அவனையுள்ளம், சேகரத்தெருட்டி யீண்டுச் சேருமேற் சேர்ப்பல்” [செய். 128] என்று கூறிச் சென்றனாகலின் அதற்கு இசைய “பெய்திறனெல்லாம் பெய்து பேசினேன்” என்றும், “உய்திற னுடையார்க்கன்றே அறநெறி யொழுக்க முண்மை” என்றும் கூறினான். வலியொடுங்கிக் கிடந்த அரக்கர் குலத்துக்கே மேன்மையை உண்டாக்கித் தன் குடும்பத்தில் தங்களுக்கு மூத்தவனாய்த் தலைமைதாங்கி மூவுலகையும் தன்னடிப்படுத்தாண்டு தன்னிடத்தும் அன்புமிக்கு ஆதரித்து வந்த தமையன்மீது கும்பகன்னன் வைத்துள்ள அபிமானத்தையும், அத் தகைய தமையனுயிர் கவரும் பகைவனை வீரனாகிய தான் கும்பிட்டு வாழ்தல் மான ஈனமாம் என்றுகருதிய அவனது எண்ணத்தையும் குறித்து, “குலத்துமானம் சிறிதும் தவிரந்திலன்” என்றான்; “நீர்க்கோல வாழ்வை நச்சி நெடிதுநான் வளர்த்துப் பின்னைப், போர்க்கோலஞ் செய்துவிட்டார் குயிர்கொடா தங்குப் போகேன்” [செ. 155] என்றதும், “உம்பரும் பிறரும் போற்ற ஒருவன் மூவுலகையாண்டு, தம்பியரின்றி மாண்டு கிடப்பலே தமையன் மண்மேல்” [செய். 158] என்றதும், “எம்முனையிர்கொண்ட பகையை வாழ்த்தி, அம்பிட்டுத் துன்னங்கொண்ட புண்ணுடை நெஞ்சோடைய, கும்பிட்டு வாழ்கிலென் யான் கூற்றையு மாடல் கொண்டேன்” [செய். 160] என்றதும் பிறவும் இக்கருத்தை வலியுறுத்தல் காண்க.

பாடபேதம்: 1 அறன்வழி ஒழுகும் உள்ளம்.

விபீடணன் கூறியதைக்கேட்ட இராமபிரான்
‘விதியைக் கடத்தல் அரிது’ எனல்.

171. கொய்திறச் சடையின் 1 கற்றை கொந்தளக் கோலக் கொண்டல்
நொய்தினிற் றுளக்கி யைய நின்னெதிர் நும்மு னோனை
எய்துறத் துணித்து வீழ்த்த லினி தன்றென் றினாய சோள்ளேன்
செய்திற னினிவே றுண்டோ? விதியையார் தீர்க்க கிற்பார்?

ப-ரை: கொய்திறக் கொந்தளக் கோலக் கொண்டல்—
(கடையொப்பக்) கத்தரிக்கப்பட்ட மயிர்க்குமுற்சியையுடைய
அழகிய மேகம்போன்றவனாகிய இராமபிரான், சடை
யின் கற்றை நொய்தினில் துளக்கி — சடைமுடியைக்
கொண்ட தலையைச் சிறிதே அசைத்து, ஐய—, நும்
முனோனை நின் எதிர் எய்து உறத் துணித்து வீழ்த்தல்—
உன் தமையனென்று சொல்லத்தக்க நல்ல இயல்பு வாய்ந்த
கும்பகன்னனை உன்கண்ணெதிரே (அம்புகளைச்) செலுத்தி
(கைகால் முதலிய அங்கங்களை ஒன்றன்பின் ஒன்றாக)
மிகத்துண்டித்து வீழ்த்திக் கொல்லுதல், இனிது அன்று
என்று இனைய சொன்னேன் — அழகிதன்று என்று
கருதியே இவ்வாறு உன்னைத் தூதாகச் செல்லும்படி
கூறினேன், இனி செய்திறன் வேறு உண்டோ—
இதற்குமேல் யாம் செய்யத்தக்க செயல் வேறு உண்டோ
(இல்லை என்றபடி), விதியை தீர்க்குகிற்பார் யார்—விதியை
விலக்கவல்லவர் யாவர் [ஒருவருமில்லை] எ-று.

கோந்தளம்—மயிரின் கடைக்குழற்சி (சுருண்ட தன்மை). 'கொய்
திறம்' என்றது 'கொந்தளம்' என்பதற்குரிய அடை. சடையின்கற்றை—
சடைத்தொகுதி, சடைமுடி; இத்தொடர் இரண்டாம் வேற்றுமைபுருபு
இறுதிக்கண் தொக்க தொகையாய், 'துளக்கி' என்பதற்குச் செயப்படு
பொருளாய் நின்றது; ஆதலின், "இயல்பின் விகாரமும் விகாரத்தியல்
பும்" [நன். சூ. 255] என்னும் 2-ம் வேற்றுமைப் புறனடைவிதியால்
இயல்பு புணர்ச்சியாயிற்று. தன்னைச் சரணமடைந்த விபிடணன் மனம்
வருந்தும்படியாக, நல்ல நீதியுடையனென்று அவனுல் அன்புடைமை தோன்
றக் கூறப்பட்ட கும்பகன்னனைச் சாம (சமாதான) உபாயத்தால் நல்
வழிப்படுத்த முயன்றுபாராது கொல்லுதல், அபயங்கோடுத்த தன் அரு
ளுக்கு அடாது என்பதைப் புலப்படுத்துவானாய் 'நின்னெதிர் நும்மு
னோனை.....வீழ்த்தல் இனிதன்றென்றினைய சொன்னேன்' என்றான்.
இதற்குமேல் யாம் செய்யத்தக்கதும் நீ செய்யத்தக்கதும் வேறில்லை;
'விதியை எம்மால் விலக்க இயலாது என்று கருதி உன் துயரத் தவிர்க'
என்று தேற்றுரை கூறுங் கருத்தால், "செய்திற னினி வேறுண்டே ?
விதியையார் தீர்க்குகிற்பார்?" என்றான்.

பாடபேதம்: 1 கற்றைக் கொந்தளக்.

பரீட்சைப் பயிற்சிக்குரிய வினாப்பத்திரம்

I

I. பின்வருவனவற்றிற்குச் சந்தர்ப்பங்கூறி விளக்குக:-

1. “ நங்குலத்துக் கொவ்வாப் பங்கம் வந்துற்ற தன்றிப் பழியும் வந்துற்றது.”
2. “ இறுதியே யியைவ தானு விடையொன்றும் றடையுண்டாமோ?”
3. “ அழுதுண்பாய் நஞ்சுண் பாயோ?”
4. “ தாயவை துணிந்த போது பழிவந்து தொடர்வதுண்டோ?”

II. மேல்வருஞ் செய்யுளுக்குப் பொருள் எழுதுக.

“ நல்லியற் கவிஞர் நாவிற் பொருள்குறிந் தமர்ந்த நாமச் சொல்லெனச் செய்யுட் கொண்ட தொடையெனத் தொடையை நீக்கி எல்லையில் செல்வந் தீரா இசையெனப் பழுதி லாத பல்லலங் காரப் பண்பே காகுத்தன் பகழி மாதோ ”

III. மேல்வருஞ் செய்யுளிலுள்ள பொருட்சிறப்புக்களை எடுத்துக் காட்டுக.

“ இளியிறை தாழ்த்தி யாயி னிலங்கையும் யாமு மேல்லாம் கனியுடை மரங்க ளாகக் கவிக்குலங் கடக்குங் காண்டி பனியுடை வேலைச் சின்னீர் பருகின விரவி யென்னத் துனியுழந் தயர்வ தென்னே துறத்தியாற் றுன்ப மன்னே ”

IV. ‘ இன்றைய போரில் உற்ற பெற்றி என்?’ என்று வினாவிய மாலியவானுக்கு இராவணன் கூறிய மறுமொழிகளை விளக்கமாக உரைநடையில் எழுதுக.

V. கும்பகருணனைப் பற்றிய வருணனை கம்பர் கூற்றாக வருவனவற்றைச் சுருக்கி எழுதுக.

VI. கும்பகன்னன் விபீடணனை நோக்கி, ‘ நீ தமையனைத் துறந்து இராமனைச் சேர்ந்தமை உனக்குத் தகுவதே. ஆனால், அவ்விதம் யான் செய்தல் எனக்குத் தகுவதாகாது’ என்பவற்றை என்னென்ன நியாயங்களால் நிலைநாட்டிக் கூறுகிறான்? ஆராய்க.

II

I. மேல்வருவனவற்றிற்குச் சந்தர்ப்பங் கூறி விளக்குக:-

1. “ தட்டுறு குறங்கு போல ”.
2. “ இறுமுனங் கியாருனை யெடுத்து நாட்டுவார் ”.
3. “ விதியை யார் தீர்க்க கிற்பார்? ”
4. “ சேகற யுணர்ந்தோர் நின்னின் யாருளர்? ”

II. மேல்வருஞ் செய்யுளுக்குப் போருள் எழுதுக.

“ இரும்ப சிக்கு மருந்தென எஃகிலே
 டிரும்ப சிக்கு மருந்து மெயிற்றினுள்
 வருங்க ளிற்றினைத் தின்றனன் மாலரு
 வருங்க ளிற்றிரி கின்றதொ ராசையான் ”

III. மேல்வருஞ் செய்யுளின் போருட்சிறப்புக்களை எடுத்துக்காட்டி விளக்குக.

“ உடலிடைத் தோன்றிற் றென்றை அறுத்ததன் உதிரம் ஊற்றிச்
 கடலுறச் சுட்டு வேரோர் மருந்தினற் றுயரந் தீர்வர்
 கடலிடைக் கோட்டந் தேய்த்துக் கழிவது கரும மன்றல்
 மடலுடை யலங்கள் மாப்ய மதியுடை யவர்க்கு மன்றே ”

IV. விட்டணன் கும்பகன்னனிடம் சென்று கூறியவற்றையும் அதற்கு அவன் கூறிய மறுமொழிகளையும் சுருக்கி எழுதுக.

V. மகோதரன் மாலியவானுரையை மறுத்து, இராவணனை நோக்கி, அவனுக்குப் போரில் ஊக்கம் உண்டாகத்தக்கதாகக் கூறிய வற்றை உரைநடையில் எழுதுக.

VI. “ நீ யவரின் னுயிர், போனகத் திதாழில் முற்றுதி போய் ” என்று கூறிய இராவணனுக்குக் கும்பகன்னன் கூறியவற்றை விளங்க எழுதுக.

செய்யுள் முதற்குறிப்பு அகராதி

செய்யுள்	பக்.	செய்யுள்	பக்.
அணையின்றி யயர்ந்த	215	உறுவது தெரியவன்,	134
அரக்கனவ் வுருவொழித்	159	உன்மக்க ளாகி,	204
அவ்வழி யிராவணன்	145	ஊனுயர்ந்த உரத்,	166
அவயம்நீ பெற்ற	178	எண்ணுறு படைக்கலம்,	148
அறப்பெருந் துணைவர்	181	எழுங்கதிரவனொளி,	158
அறமுனக் கஞ்சியின்	126	எய்திய நிருதர்,	226
அறமென நின்ற	182	எயிறலைத்த,	103
அன்ன காலையி	116	எருமை யேற்றையோ,	98
அன்னது கண்டவன்,	139	எறித்தபோ ரரக்க,	31
அனுமனை வாவி,	216	என்றலுமே யடிவணங்கி,	92
அனையதானை,	83	என்றவன் நன்னை	223
ஆகுவதாகும்	222	என்றவ னுரைத்த,	173
ஆங்கவன் நன்மூ,	24	என்றுகொண்டினையன்,	131
ஆங்கவன் நன்னைக்,	74	என்று சொல்ல,	82
ஆண்டொரு செம்பொற்	16	என்று மீறிலா,	81
ஆயவ னுரைத்த,	65	என்னைவென்றுளரெனி,	143
ஆயிரம் கோளரி,	150	எனக்கவன் றந்த,	189
ஆரிய னனைய,	160	ஏகுதற் குரியார்,	175
ஆலங்கண் டஞ்சி,	218	ஏழ்பெருங்கடலுன்,	19
ஆழி யாயிவ,	163	ஏற்றமொன்றில்லை,	56
ஆறுதாறு சகடத்	98	ஏற்றிய வில்லோன்,	185
ஆனதோ வெஞ்சம,	118	ஐயநீ அயோத்தி	186
இங்கவன் நன்னை	86	ஒழிந்த தீயொடு	165
இடைபேரா இளை,	91	ஒன்றல பற்பல,	153
இந்திரன் குலிச	47	கட்டுறு கவன மாவோ,	88
இந்திரன் பகைஞனும்	141	கண்ணுதல் தீமை,	195
இருந்தபோது,	99	கணந்தரு குரங்கொடு,	154
இருந்தவ நிலங்கை,	25	கருத்திலா இறைவன்	211
இரும்பசிக்கு மருந்தென,	101	கல்லலா முலகினை,	121
இரும்படை கடிப்பெடுத்த	146	கவையுறு நெஞ்சன்,	26
இருளுறு சிந்தை,	188	கள்ளநீர் வாழ்க்கை,	225
இற்றைநாள் வரை முதல்,	144	காக்கலாம் தும்முன்	199
இனியிறை தாழ்த்தி,	72	காலனருயிர்க்,	164
உடர்கிடந்துழி,	104	காலினிற் கருங்கடல்,	129
உடலிடைத்தோன்றிற்,	198	காம்பு றங்குங்,	107
உடனிருத்தி,	112	கிங்கரர் நால்வர்	78
உதிர வாரியோ,	100	கிடடியதோ செருக்	120
உளைவா வெனினு,	63	கிடந்தபோர் வலியார்,	9
உற்பத்தி யயனே,	53	குடக்கதோ குணக்க,	54
உறக்க மவ்வழி,	96	குலத்தியல் பழிந்த,	180
உறங்குகின்ற.	79	கூயி னன்னுமமு,	109
		கொடுத்தனை யிந்திரற்கு,	125

NORTH - வடக்கு

South - தெற்கு

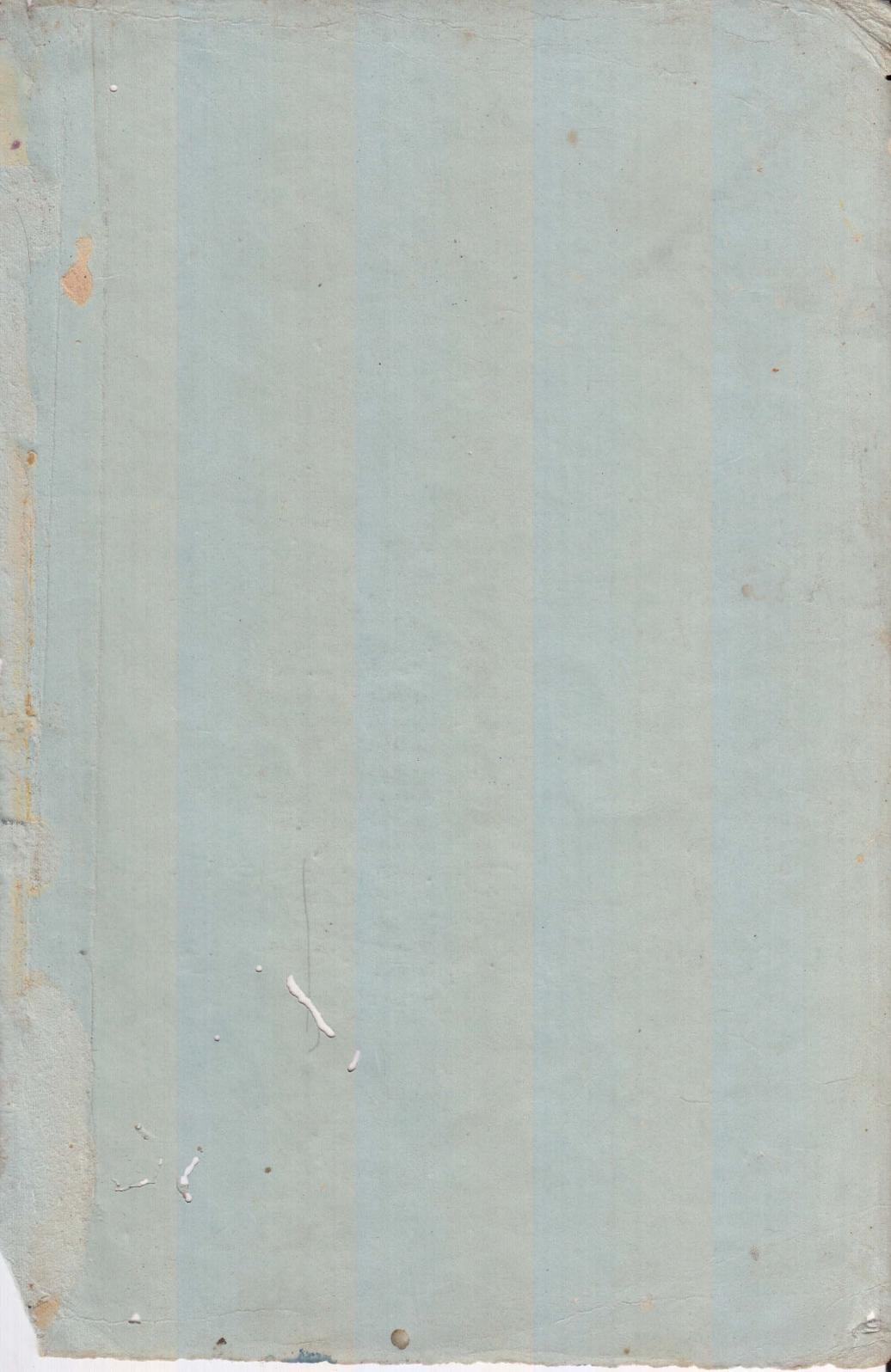
West - மேற்கு

East - கிழக்கு

252

கும்பகருணன் வதைப் படலம்

கொய்திறச் சடையின்,	227	பார்தளி நெடுந்தலை,	155
கொய் மலர்த்தொங்க,	90	புலத்தியன் வழிமுதல்	123
கோடிக றண்டு,	87	பெறுதியே யெவையுள்	75
சங்கம் வந்துற,	27	பேயிருங் கணங்க,	48
சீர்த்தவீ ரியரா,	50	பேர விட்ட,	113
சூலமுண்டது,	168	போதலோ அரிது,	190
சூல மேகந் திருத்,	102	போதிநீ ஐய,	221
செம்பிட்டுச் செய்த,	216	போயயி எனவன்கை,	35
செருவிடையஞ்சார்,	219	போயினித் தெரிவ,	58
சென்றனர் பத்து,	84	மக்களைக் குரவர்,	192
தஞ்சமுந் தருமமுந்,	128	மந்திரச் சூற்றத்,	15
தந்திரக் கடலை,	176	மலரின் மேலிருந்த,	210
தருகவேன் நேர்படை,	137	மலையுறப் பெரிய,	33
தருமமன்றிது,	170	மறங்கிள ருலகை,	200
தவனுணங் கியரும்,	161	மறங்கிளர் செருவினுக்,	135
தாங்கு கொம்பொரு,	165	மறுத்த தம்முனை,	171
தாழ்க்கிற்பா யல்லை,	220	மனகதி வாயுவேகன்,	17
திக்க டங்கலும்,	106	மாதிர மெவையு,	10
திண்டிறல் வீரன்,	85	மாணுட ரிருவரை,	135
திரிபுர மெரிய,	67	மின்னி னென்றிய,	169
திறங்கொள் சாரி,	167	முந்திவந் திறைஞ்சி,	177
திருமறு மார்பன்,	202	முப்புர மொருங்கச்	51
தியவை செய்வ,	191	முனையமை திங்கன்,	29
தீவினை யொருவன்	193	முன்னுரைத் தேனை,	61
தும்பியந் தொடையல் வீரன்,	214	முன்னுனக் கிறைவ,	73
தும்பியந் தொடையன் மாலை,	207	முனிவருங் கருணை,	205
தேர்க்கொடி யானையின்	147	மூவகை யுலகு	20
தேர்செலக் கரிசெல,	149	மூவகை யுலகுமுட்க,	93
தேவர்க்குந் தேவன்,	203	மெய்யெலா மிளிர்,	113
தேவியை விடுதி,	70	மேருவை யுருவு,	36
தையலை விட்டவன்,	132	வணங்கினுன் வணங்கிக்	224
தோமரஞ் சக்கரஞ்	151	வரிசிலை நாணிந்,	37
தொளொடு தோள்செலத்,	157	வருவதும் இவ்வகை,	187
நல்லியற் கவிஞர்,	40	வன்று னைந் பெருந்,	111
நறைபுடைத் தசம்பொரு,	152	வாசவன் மாயன்	59
நன்றி தென்று(ம்)	172	வாரணம் பொருத	3
நன்றிது தரும,	77	வானகு மண்ணு,	23
நன்றியீ தென்று,	66	வானரப் பெருந்	116
நாளொத்த நளின,	12	விடமெ முந்தது,	115
நிலைகி டந்த,	110	விண்ணினை யிடறு	94
நீதியுந் தரும,	184	வீணையென் றுணரினஃ	155
நீர்க்கோல வாழ்வை,	209	வென்றவர் தோற்பர்,	68
பண்ணிறை பவளச்	21	வென்றிவண் வருவனென்,	140
பந்திரிற் பந்திரிற்,	133	வேதநாயகனே உன்னைக்,	206

நாடகம் அக்கம்,
351, கங்கேயன் குறை விதி,
யாழ்ப்பாணம்.